Ο Σαΐδας ἀπὸ τὴν Νεοχώρι
— μικρὸ χωριὸ ἔχει περίπου 1500 κατ.
μακρὰ ἀπὸ Ἄχνες μακρὰ τοῦ 1821

ΛΑΥΡΙΩΤΑΙ ΛΟΓΙΟΙ
καὶ
ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΛΑΥΡΑΣ

Ἀγορὰ καρεῖν ἔπιασε τὸ 1791
Διεφοίρια φωνάζουσι

Μία μεγάλη προσοδήση νὰ γείνῃ, τὰ ἀφίαρα τοῦ τωδίκος
ἀδελφαταρίων. ἄσπρ ἀνέγραψα εἰς ἓν Γ (ἐν τέλει) ἢ Δ' τεῦχος
ἐν τοῦ μεγ. τωδίκῃ ἀντιγράφαν Α' ἀσου ἔχω μὲ τὰ ἀντίγραφα σημειώμα.
~~ἐν τοῦ καπετζήου τὰ ἀντίγραφαν χάνουσι μαζύ~~

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΛΑΥΡΙΩΤΑΙ ΛΟΓΙΟΙ

ΕΙΣ ΕΞΩΚΟΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Λόγιοι Ἁγιορεῖται καὶ ἐπίσημοι
ἐπίτοροες καὶ εὐεργέται μονῶν

Ἀξιόλογα γεγονότα ἐν τῇ ἱστορίᾳ
τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχή ἀρθώμεν
δῶρο ἐκεῖσε, ὅθεν βοήθεια ἥξει.
Δαβίδ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 20-9-59.

Σεβασμιώτατε ἄγιε Γερόντιε, ἀπευθύνομαι πρὸς Ὑμᾶς ἐκζητῶν τὰς πατρικὰς εὐχὰς Σας.

Εὐχαριστῶ Ὑμᾶς ἀκέραια διότι ἐτιμήσατέ με ἀπαντήσαντες ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς μου ἣν ἔγραψα πρὸ ἡμερῶν δύο. Πλὴν ὅμως ἀνεγνώσθη διὰ σπουδῆς ὑπὸ Ὑμῶν ἐγκύρου ἕκαστον κεφάλαιον μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχομένης ὕλης. Ἀφ' ἑτέρου ἀπορῶ διὰ τὴν ἀναφορὰν ὑμῶν ὅτι ἐζητήσατε παρ' ἐμοῦ ἐπιστολὴν συστατικὴν πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνδρέαν Παπαδόπουλον ὅστις ἔδρασεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Παύλου Ἄθω. Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτης ἐκοιμήθη ἐν ἔτει 1929. Ἐγὼ δὲ ἀπεκρύβην ἐν τῷ ὄρει τούτῳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930 καὶ ἐντεῦθεν ἐγνώρισα ὀλίγους μοναχοὺς τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθην ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἐκ τῶν ἀνωτέρω μοναχῶν τὸν Γέροντα Δανιὴλ Καλογερόπουλον, τὸν Γέροντα Ἰωσὴφ τὸν Βατοπαιδινόν, τὸν Γέροντα Ἰωακεὶμ τὸν Ἁγιαννανίτην καὶ τὸν Γέροντα Ἰωακεὶμ τὸν Ἁγιορείτην. Ἀλλὰ ἐκ τούτων ἐκοιμήθησαν ἤδη ὁ Γέρων Δανιὴλ Καλογερόπουλος, ὁ Γέρων Ἰωσὴφ ὁ Βατοπαιδινός, καὶ ὁ Γέρων Ἰωακεὶμ ὁ Ἁγιαννανίτης. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῶσιν ὁ Γέρων Ἰωακεὶμ ὁ Ἁγιορείτης καὶ ὁ Γέρων Ἰωσὴφ ὁ Βατοπαιδινός. Ἐπὶ τοῦ Γέροντος Ἰωσὴφ τοῦ Βατοπαιδινοῦ ἐγὼ ἐπεσκέφθην τὸ Κελλίον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπαγούσης ἀπὸ τὰς Καρυὰς πρὸς τὴν Σκήτην τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἐπὶ τοῦ Γέροντος Ἰωακεὶμ τοῦ Ἁγιορείτου ἐγὼ ἐπεσκέφθην τὸ Κελλίον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπαγούσης ἀπὸ τὰς Καρυὰς πρὸς τὴν Σκήτην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἐπὶ τοῦ Γέροντος Ἰωακεὶμ τοῦ Ἁγιαννανίτου ἐγὼ ἐπεσκέφθην τὸ Κελλίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπαγούσης ἀπὸ τὰς Καρυὰς πρὸς τὴν Σκήτην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπεσκέφθην τὸν Γέροντα Ἰωσὴφ τὸν Βατοπαιδινὸν καὶ τὸν Γέροντα Ἰωακεὶμ τὸν Ἁγιαννανίτην. Ἐπὶ τοῦ Γέροντος Ἰωσὴφ τοῦ Βατοπαιδινοῦ ἐγὼ ἐπεσκέφθην τὸ Κελλίον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπαγούσης ἀπὸ τὰς Καρυὰς πρὸς τὴν Σκήτην τῆς Ἁγίας Ἄννης

ἐν ᾗ ἐλέγετο ἐν τάξει γενομένης τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν ἐνεργείας, ἐν ἀρχῇ ἐκάστου ἔτους ἀπὸ τῶν ἐπάρχων, ἐν Ῥώμῃ δὲ ἐν ταῖς καλάνδαις τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς καὶ ἐκαλεῖτο ἐξ ὀνόματος τοῦ ὑπάτου τοῦ ἔτους τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος.

Γέρων Ἀβιέζης. Ἐν Γκρίζῳ προερχόμενος ἦτο νεανίας ὁ Ἁγ. Ὄρος καὶ ἐκάρη μοναχὸς ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων «Γκρίζας». Ἠσκήσατο ἐν διαφόροις μέρεσι τοῦ Ὄρους καὶ περιῆλθε σχεδὸν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῷ ναούς, ἐφέρετο δὲ ὡς ἱερώτερος. Ἦλθε γάρ ποτε καὶ ὁ μακαρίτης Ἁγ. Ἄννης Παῦλος εἰς γέροντα τῆς ἐλεᾶς καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἡμέρας τινάς, καὶ μίαν ἐκάθησε εἰς τὸ ἀναπαυτήριον καὶ ἐκοιμήθη. Ἐνῷ μετὰ ταῦτα ἐκοιμᾶτο καὶ ἡ μία του καὶ ἀπεριόριστος ἐκείνη ἀγάπη, ἐκρύβη ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἐγνώσθη ὅμως καὶ ἐφάνη. Ἐκοιμήθη.

Γέρων Γρηγόριος Βλαχάκης. Κατάγεται ἐκ τοῦ χωρίου Ἄδαμα. Νεαρώτατος ἐγκαταβιοῖ εἰς τὴν ἐρημίαν Μαγγανᾶ, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄνναν, ἔπειτα εἰς τὸ μικρὸν κελλίον τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ καλοκαίρι. Ἐφόνευσαν γεωργάδες ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἔγκρισιν ἐκ Θεσσαλονίκης, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη ὅπου ἔζησε. Ἦτο ἐλεήμων καὶ εἶχε φόβον Θεοῦ. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, ἡμέρᾳ δὲ κυριακῇ τῆς διακαινησίμου ἑβδομάδος, καὶ ἐκεῖ μίαν ἱερέα ἡ Ἁγία Ἄννα. Ἰω. Σπυρόπουλου Πρωτοπρεσβυτέρου Ἐξαρχάτου Καππ.

Γρηγόριος Θεοδόσιος Παπᾶ Βλάχος. Ἐκαταγόταν ἐκ τοῦ χωρίου Ἀνατολικὸ καὶ ἦτο ἐπιφανὴς ἐν τῇ περιοχῇ, ἐν ᾗ ἔζησε ἐρήμην καὶ βίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν διαφόροις μέρεσι ἐπὶ χρόνους

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

και ποδηκόντων. Ἦλθε δὲ ἔπειτα ἐρευνήσ
και μελοδίαν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἐρωτῆσα
και δοξαρίον δίδωσι ἕκαστον ἐκ τοῦ
ἀδύτου του.

Παῦλος Λέββας Τριφάλιος. Ἦλθε διαμερ-
ισμάτων, ὃ ἐγαμβρεύων τὴν πρωτοβίαν ἀρέσ
λέγ τὸ δίνας ἐπὶ ἰδιοφυοφυτείαν, διὰ τὸ
σίδηρ αὐτοῦ. Ὑπῆρξε πολυμερινὴ, ἐν ᾗ
ἡ ἐρωτεία, μέχρι ἔτους τοῦ βίου του, γη-
ρίσεων δὲ ἐπιδόξη ἱερουργίαν, χειρίδων
ὀνομάτων ἐρωτῶν χρεώστων, καὶ πολλὰ
ἐπὶ ἰδιοφυοφυτείαν δὲ αὐτὸν καὶ διαμερ-
ισμάτων πολλῶν.

Τοῦ καὶ χρυσόβολος Ὑπερφάλου. Διηκό-
νων προσωπεῖα τὸ Κύριε, τὸ ἐρω-
βεῖν Ὑπερφάλου καὶ μὲν μύρτων Πλάτωνος
τοῦ Διονυσίου ἡμέρας καὶ αὐτοῦ
τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς Ἄρχου
αὐτὸς ἐπ' ἀναμενόμενος ἀγῶνος, καὶ ἐπ-
ειδὴ τὸ Ἁγ. Ὄρος, ἐν ἐπιδόξη ἐρωτεία
καὶ ἀναγκαίως, ὥστε ἐπιμορφοῦσθαι.

Καὶ τὸ ἔτερα περὶ τὸν ἀναχρόνων Ἀβδί-
δου ἱερ. ἐρήμου. Ἀγρὸ δὲ τὸ ἐκδοσμένα
τέρατα, ἐγνώρισαν ἀναγκαίως καὶ
ἄγρα αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε, ἔσθα καὶ ἐ-
τέρων διάδηλα, μετ' αὐτὸν, καὶ ἀφορμὴ
τὸ γνωρίζετε ἀγῶνα ἐπιδόξα καὶ ἐκ-
γνώρισαν αὐτὸν, ἐκ καὶ τοῦ ὄρους
τῆς ζωῆς του, καὶ τὸ προσωπεῖα τὸν τρό-
πων του.

Ἐκ τοῦ ἀρχαίου Παλαίρα Διάκονος, Θερ-
μὸς ἐπίσκοπος προσώπου.

Ἐπιμορφώσεως καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἐρ

[illegible]

Ἐν πρωτ. ἐφ. Ἴου, τῇ 26-11-59.

Κύριε
Ἀρχιμ.
Ἰω.
Μπόντζο-
λογάκη.
Ἐκ τῆς
Ἱ. Μ.
Δοξαρᾶ
Ἄθω

Εὐαρεστήθηκε ἐγκαίρως τὴν κάρτα μου καὶ ἔχει εἰδήσεις γιὰ τὴν χειρότερη κατάσταση ὑγείας του. Εὐχὴ χρείαζεται ὁλόκληρο.

Ἔχω ἀδείαν ἐν ἐνδιαίτημα καὶ ἐπιστρέψω τέρμα τῆς, χωρὶς αὐτὸ ἐν τῆς ἀντοδιαίτης καὶ εἶναι ὅλη νυχὶ καὶ ἡμέρα ἐν ἔχει.

Μὲν ἐνδιαίτημα, ἐχρειάζεται ἡ ἡμέρα, ἐγὼ τόρα γράφω δίν ἐν ἐπιστρέψω. Νυχὶ εἶναι ὅλη ἐδῶ ἐκεῖ ἡμέρα, ἐν βάρη καὶ αὐτόν, ἐνδιάμεσα περιέχον κάτι ἄλλα καὶ Ἅγ. Χριστοφόρου Ἅγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ ἐ, ἔχω ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐσένα, ὅλοι τρεῖς ἐνδιάμεσα. Ἐκεῖ εἶναι ἄλλον ἐδῶ ἄλλα ἀλλὰ εἶναι ἐγὼ ἐνδιάμεσα καὶ ἐγὼ ἐδῶ ἐκεῖ ἄλλον, ἐπιστρέψω ἐν ἄλλη, ἐν ἐνδιαίτημα ἐνδιάμεσα, εἶναι ἐνδιάμεσα ἄλλη, ἔχει ἄλλον ἐδῶ ἐκεῖ ἄλλον, ἐγὼ ἄλλη ἐνδιαίτημα εἶναι

Ἐν τῷ μικρῷ Ἅγ. Ὄρει τῇ 26-11-59.

Σεβασμιώτατε ἐχω τέρψιν
ἐπιστολῆς σου καὶ ἔχεις εἰρὴν Σοι.
Τοῦ γὰρ χαρὰν ἐπιδόντερμεν σοὶ -
ὡς ταπεινὸν γράμμα σου.

Ἐν Ἅγ. Ὄρει ἐγράμμεν ἐν ἐνδιαίτημα καὶ
τῷ μικρῷ Βατοπαιδίῳ ἔρχεται καὶ ἐπιστήθεται τέρψιν
καὶ Πανίερ, γαυβὸν σωτὸ ἐν τῇ ἀσκήσει
σου, ὅτι μοὶ εἶπεν ὅτι νηὶ καὶ βατοπαιδίῳ
ἔγραφε ἐν δὲν ἔχεις.

Ὁ τέρψιν Βατοπαιδίῳ ἐγραφεῖν ἐν μεγάλῳ
τον ἐφίδιον, ἐγραφε γάρ μοὶ γράμμα δὲν ἐν-
λαμβάνει ἐπιστολῆς. νηὶ εἶπεν ὅτι ἐλέ-
γαβε, νηὶ ἐλεν βατοπαιδίῳ, ὡς βάρον καὶ
Πανηγυρικόν, βιβλίον περιέχον καὶ
ἐπιφάσεις καὶ Ἅγ. χρυσοστόμου
νηὶ καὶ Ἅγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου
νὰ ἔγραφε, ἔγραφε ὀχὶ ἐκεῖνοι καὶ, ὅτι
ἔναν ἄνθρωπον ἐπιδίδῃ. Ἐκεῖνος νηὶ ἔλεγεν
χαρὰν καὶ βατοπαιδίῳ ἐδὲν νηὶ ἔχει ἐπι-
σκέψιν καὶ χρυσοστόμου ἔγραφε, ἐν βάσει
ν νηὶ καὶ ἔχει Ἅγιον, ἐπιβεβαιοῦται
ἐπίσης ἐν βάσει, ἐν ἐκ τῶν ἐκλογῶν ἐκ τοῦ
γράφου, νηὶ ἐκεῖνος ἔγραφε, ἔλεγε ὁ τέρψιν
ἐκδοχεῖον, ἔγραφε ὅτι δυσκολεύεται νηὶ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐντέλλεσθαι ἔχει.

Ἀπὸ ταῦτ' ἐν Καισαρείᾳ Τεκμη-
ἀδιαφορίᾳ ἔχετε βαρύτατα σ-
εἰσὶ ἐπικυρούντων τῶν σ-

Ἐξ ἐτῶν ἤδη σχεδὸν δ-
τίμια διάφορα ἀδιαφορεῖ-
Ἐπικυρούντων καὶ σ-
ἔχετε καὶ Τεκμηρεῖς σ-
πεπαιδευμένους ἢν αὐτῶν
πρὸς βαρύτατα νέοις

Γεράσιμος Μητρ-
ἱερομόναχος

Αβιμέλεχ ἀσκητὴς Μυρσιανέτης (ἡ ἱερατικὴ ἀδελφὴ τῆς γραφῆς

Ἀγάθων μοναχὸς Κορώνης φουσικὸς λαογράφος

ἔγραψε κοινωνικά, χειρουργικά, μαθήματα παλαφωνικά (sic) ἡ τουρκ. ἐφαρμογὴ τῆς "περὶ σημασίων τῆς φαλτικῆς τέχνης" λαυρ. Ζ,79 (κατάλ. σ. 449)

Ἀγαθάγγελος ἱερομοναχὸς Δημασίου 1657, 1658 σ.Ι.

Γεννηθὼν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΖΡΞ" ἢ περὶ τὸ τέλος τοῦ 15 αἰῶνος ἐνεμαυθρίς διὰ τοῦ βασιλίσματος αὐτονομίαν (ὅθεν ἐκαλεῖτο μοναχὸς Ἁγάπιος ἢ Ἄθω καὶ φάσαν ὠνόμαζον, ἐσταυρώθη ἐν Ἡρακλείῳ ὅθεν ἡ καταγωγὴ τῆς Κρήτης οἱ ἁγιορεῖται ἐχαρακτήριζον εὐθὺς ὡς φεύγοντα, μαλλον ὅσον ἀκολουθοῦντες τὸ Γεωπονικὸν του, ἐπειδὴ τοὺς κωφοὺς πρὶν φυτεύσωσι "διὰ φυτρώσουν τὸ βράδυ"!. Ἐντὸς τῆς λίμνης ἐξ ἔτη ἐκαλλιεργοῦσε τὴν νῆσον Ἀνδρου Σίφνου, Κυθήρων ἡ Σκιάθου ζῶν τὸν βίον τοῦ μοναχοῦ "ὅσου ἄρτου τριβίνου δὲν χορταίνουσιν ὄψη ῥαδα ἢ χαμάλια ἔχουσιν. Βλέπων δὲ ὅτι ἡ οἰκουμένη τοῦ Ζυμεῖνος μεταφραστὴς βιοτῆς δὲν ἦσαν πλέον εὐκατάληπτοι μεταφράσεν αὐτὴν ὡς ὁ πρεσβύτης τῆς οἰκουμένης τοῦ αἰῶνος" ἢ οἱ τῆς Μυρᾶς ἐφ. Ἄννης ἐγραφεῖς εἰς χρείαν ἐλθόντων ἐν Βενετίᾳ ἐν Βενετίᾳ, ὅπου ἡ ἀποδεκτὴ (τὰ ἔργα παρὰ Ζαβία σ. ἐκτὸς παρὰ Γεδεών 212-24. Petit ἐν Echos d'orient, III, σ. 278-285 ἡ Φορτρὶς ἐν Ἐκκλ. 1694 Βε Beitscer XVI 1907. σ.150-155 ἐν τέλει τοῦ βίου τοῦ ἁγ. ἀθανασίου ἐν τῇ καλλιμαρμ φεῦ ὅλη μόλις διατρίψας δύο ἔτη "ἡ χωρίζουσα ὅλη δὲν ἔμεινεν ἕως τέλους δὲν ἔβαλε νοιαν"

Ἀγαθάγγελος ἱερομοναχὸς Σμυρναῖος

Deslusiri a lingatoare despre înfintarea sfint. skitu romanescu Muntele Atonului (Sfinta agora) ... Bucuresti. 1857

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἅγαπτος Κύπριος εἰς τὰ Κρύα νέρα. Ἀθ. Πάριου Δήμωσις 135 ἱερομόναχος ἐφυγάδθη νὰ φονευθῇ ὑπό τοῦ ἀγοταρχου Μαρκου ἀμμὰ δὲν εὑρέθη καὶ ἐσώθη σ. 137. βλ. Ἁγαπ. Κρυονεριτης. Σημ. 16.

Ἅγαπιος Λάνδος Λαυριώτης ποιήσεωσεν εἰς τὴν Μ. ἀγ. Ἄνναν (μαζύν ἀρχάγγελοι) ὅπου ἔγραψε τὴν "Ἁμαρτωλῶν σωτηριαν". Κατάλ. Β', ἀρ. 799, σ. 146 ἐπὶ διετίαν. Ἁγ. Λάνδος* ὑπό Γιαν. Ἡλιουπόλεως 15 1941. σ. 58-60 μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ τὴν "Ἁμαρτωλῶν σωτηριαν". ἔγραψε τὸν μικρὸν ἁγιασμόν (ιδ. σ. 59 Λαυρ. Θ 3. καὶ τοὺς στίχους. "χεὶρ Ἁγαπίου εὐτελοῦς ραασιώτου - ἐν γήῳ φυτὸς τῆς περιφήμου κρήτης - νῦν δὲ τῇ Λαύρᾳ μοναζόντος τοῦ Ἄθω - οἱ δ' ἀναγινωσκοντες τὰ νῦν ἐνταῦθα, εἰ σφαλεροὶ εἰσὶ ἕνεκ' ἀπροσεξίας - τοῦ γεγραφότος εὔρωσι τῇ πυκτίδι [redacted] - ὀρθοσαίωσαν ἀναταγνώσεως τοῦτο - πρώτη γὰρ πέφυκε τῶν γεγραμμένων αὐτῇ - ὑπ' αὐτοῦ πάντως - ὅθεν οὐκ ἄξιος ψόγου" π. ζωῆς ΜΒ. 1947. 137-140. Ἅγαπιος ὁ Λάνδος Λαυριώτης (βλ. βίον ἁγίου Ἀθαν. ἐν κατωτερ. περὶ τὸ τέρος)

1671, μηνὶ Ἀπριλίῳ 15.
Ἡμεῖς οἱ κάτωθεν ὑπογεγραμμένοι πρωτοστ καὶ πατέρες τοῦ ἁγίου Ὄρους μαρτυροῦμεν καὶ βεβαιωνομεν ἐν φόβῳ θεοῦ ὅτι ὁ καθοσιώμενος μας ὀνόματι Ἅγαπιος ἤδη τεθνηκως ἔγραψεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος μὲ παράδειγμα καὶ ἀγιωσύνην ὡς καθὼς τὸ μαρτυροῦσιν ἡ διαγωγὴ του καὶ ὁποῖοι του. μάλιστα τὸ λεγόμενον Ἁμαρτωλῶν σωτηρία, τὸ ὁποῖον ὡσὰν ὀρθόδοξος διδάσκαλος φωτίζει καθε καθολον χριστιανὸν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ διατί ἐκεντρίνεται τῶν αἱρετικῶν καθολικῶν δίνοται τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς πίστεώς μας κατὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν. - ἐφεύρασι πῶς τέτοιον βιβλίον δὲν εἶναι τοῦ Ἁγαπίου μοναχοῦ μὴν θέλοντας οἱ καθολικοὶ νὰ πιστεύουσι περὶ τοῦ ἀχράντου μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας, πῶς ὁ ἄρτος καὶ οἶνος, ἴσωρα ἀπὸ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ ἱερέως δὲν εἶναι πλέον ἄρτος καὶ οἶνος (ἀλλοιωμένα καὶ φαίνεται κατὰ τὸ εἶδος) ἀλλὰ εἶναι ὁ ἄρτος μεταλλαγμένος εἰς ἴδιον καὶ ἀληθινὸν σῶμα τοῦ χριστοῦ τοῦ ζῶντος [redacted] καὶ ὁ οἶνος εἰς ἴδιον καὶ ἀλη-

Βιβλιογραφία Ἀμαρτωλῶν σωτηρια Καταλ. Βιβλιοθ. Καζάνης σ. 4 ἀριθ. 4. Γεωπ. 2. κυριακοδρ. 2

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

πνον αἷμα τοῦ χριστοῦ τοῦ βίου
ἡ μισθὸς μας παραγγέλμα ἡ ἀνα-
ομὴ ἐπιμέλεια μας. τὸ βιβλίον
διὰ βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας μερ-
υρούμεν ἰσως τεσσαρον βιβλίον καὶ
ἄλλα πολλὰ ἐσυπόγραφαν εἰς τὴν
βεντσια ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἀγαθάγγελον μο-
αχον τοῦ ἁγίου Ὄρους. ἔτζι
πεφράσθησε τοῦ Ἀγαθάγγελον ὑπὸ τῶν
χιερειτῶν." ἡμεῖς γνωρίζοντας τὸν
ε ὄρμον ὑπογράφομεν ἐν κωνσταν-
ινουπόλει ιε Ἀπριλλίου ἀχοα'
1671)

Ἡρόθεος ἱερομόναχος ἐκ τῆς πατρὸς
Γαβριήλ " τοῦ καρακαλλοῦ
Ἔφραιμος μοναχὸς
ὁ Κύριλλος τῆς μεγάλης Συνάξεως
Παρθένιος ἱερομοναχος.
φιλάρετος ἱερομόναχος Διο-
νυσιάτης.
ὁ ἀθανάσιος προηγούμενος
κουτουλμουσίου
Κοσμᾶς ἱερομόναχος
(Ὑπάρχουσι καὶ αὐτόγραφοι τοῦ
καρακαλλοῦ Κουτλουμουσίου,
βίβλων, πάτρας καὶ μία
δυσβύμβλητος. εὑρέθη τὸ
πρωτότυπον μετὰ γαλλ. με-
ταφράσεως ἐν παρισίοις ἐν
τῇ abbaye de saint germ.
ain καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ
κεφαλαίων ἐν τῷ τόμῳ Διαφ.
ἐφημ. γραμματα π/πορ 1902
σ. 41-49. Echos d'Orient, III, σ. 271-285.
L. Petit ἐν Rev. internat. de theologie, σ.
301-305. Τοιαύτας ὁμολογίας πίστεως
ὀρθοδόξου προσαγει ὁ τότε ν Κ/πό.
λεως γαλλ. πρεσβ. Νοιντελ κατὰ τῶν
προτεσταντῶν καὶ ὁ κεραμεὺς ἔχει,
σ. 43-8.

Ἀγαθάγγελος Πελοποννήσιος ἐμμ. 16
"οσιακρωμένος διδάσκαλος" Ἀθ.
πάτριος Ἀγῶνοις 144.
Ὁ μοναχὸς συνεργασθεὶς τῷ μα-
καρίτῃ εἰς τὸ Πυθάγιον "περι-
ερθὼν τὰς πόλεις μακεδονίας
καὶ θεσσαλίας ἔφθασεν εἰς τὸ
ἅγιον Ὄρος καὶ ἐγύρευεν τὸν λόγον θεοῦ"
Σαθ. Νεφ. 628. Κοντὰ τῆς ἐν Δη-
μητσάνῃ μονῆς τοῦ φιλοσόφου
βλ. Ὑψηλάντου τὰ μετὰ τὴν
ἅλωσιν σ. 137. σπουδ.

Ἁγιαρτεμίτης Διον.
βλ. Διονύσιος Ἁγιαρτεμίτης
Ἀποφθεγματα εἰς τὴν Σύναξιν τοῦ
ἁγ. Μιχαήλ. Θ 121. ἐν τέλει:
ἔγραφε πάτρας ἡ π.α. τῶν οὐρ. πα-
τῶν καμμ. παρ' ἐμοῦ ἀφίτρου θ.
τοῦ Ἁγιαρτεμίτι διὰ συνδρομῆς
καὶ προτροπῆς καὶ ἐξόδων παρὰ
τοῦ οσιακρωμ. ἐν πνευμ. πατρὸς
Ἰγνατίου σὺν τῇ ἱερᾷ συνοδίᾳ
αὐτοῦ θεσπεσίμενοι καὶ τὸ ἱερὸν
αὐτῶν μονύδριον τοῦ Κουκου-
βίτζη ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς [μονῇ]
τῆς μεγ. Λαύρας εἰς μνημόσυ-

Ἀθανάσιος ἱερομόναχος λαυριώτης μοναχός,
ἔγραψε Δοξολογίαν, χερουβικὰ Στιχηρὰ πολυφωνικὰ (Κατάλ. 444)
Ἀθανάσιος ἡγούμενος 1796 βλ. Μέρ. Β΄

Ἀθανάσιος ἡγούμενος Βατοπεδίου ἀφιερῶν εἰς Λαύραν τὴν μονήν.
Μερ. Β

* Ἀθανάσιος Λαυριώτης ἐπισκοπῶν ἁγίου Ὄρους ἐν Κ/πόλει 1798
μετὰ τοῦ Σωφρονίου Φιλοθείτου. ἀριθ. 1723 Λαυρ. Μ32.
"Ἀθανάσιος ἱερομόναχος εἰς τὰ Κόκκινα νερά.
Ἀνανίας (τῇ ἑ΄ Ἰουλίου τοῦ 1324), ἡμέρᾳ ἐπωγομένῃ ὁ ἐν πνευματικοῖς σεβασμιώτατος κυρ κυρ Ἀθανάσιος ἱερομόναχος ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀνανίου ἐν ἔτει ϛωλβ΄" Κώδ. Λαυρ. Α 91

Ἀθανάσιος Ε΄ ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως πατρ. Κ/πόλεως
Οὗτος ἀφιέρωσε τὸ ἐν Ἀδριανουπόλει μετόχιον εἰς τὴν Λαύραν, τὸ ὁποῖον εἶχε τοῦ ἁγ. Στεφάνου ἐπιγραφόμενον, ἡ ἀποστείλασε τὸν τρούλλον τοῦ καθολικοῦ, ἐν ᾧ ἀφιεροῦται καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ (βλ. Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου "Ὁ ἅγιος Στέφανος ἐν Ἀδριανουπόλει. πατριαρχικὸν σταυροπήγιον καὶ μετόχιον τῆς Μ. Λαύρας" ἀνάτ. ἐκ τοῦ ς΄ τόμου τῶν Θρακικῶν". 1935, σ. 55 βλ. Μι.

Ἀθανάσιος Ἠουσαΐτης
Κατὰ χειρογρ. Λαύρας 1502 (τὸν ὁποῖον βλ. Λ 135 φ. 452ᵃ-458ᵇ καὶ Λαυτῶν) ἐφαγιολόγησε ἐν τῇ ἐρήμῳ Ὀρινίου "Μακεδονίας" ὁ ἐγκρίτως ὑμνογράφος Νικ. Φαρδῆς τῇ χρήσει αὐτῆς ἐκ τοῦ συνοδικοῦ αὐτόθι κώδικος. Τὴν ἑρμηνείαν ἐπὶ Οὔτως πρὸς ἣν ἱεροφοριτῶν διαβεβαίωσιν, ὅτε μοι ἐπαρέδωκεν ὑμνον φυλλῶν λ. δύο ἐν εἰσφυλλίδι ἐσημειούτο τὰ βιβλία. ἔγραφε τὰ δὲ ἐν Ὀρινίῃ ἐκδιδόμενον Ἡμερολόγιον ἐκ Κορυτσᾶς πρὸ ἐξαμήνου-ἑπτὰ τοῦ 1932. (ἐκ φυλλομ. Π. Κωνστ. ἐν σ. 34 κἀ ἑξῆς: "Πανηγυροκωδωνήγυρα ἐκ Ὀρινίτσης ἐγίνετο Πάσης τὰ τὴν 26 Ὀκτωβρ. ἡ Πάτρων ἡμέραν τῆς δευτέρας τῆς ἑορτῆς ἐβδομάδος ὁ Ἀθανάσιος Ἠουσαΐτης (χειρ. Μεγίστης Λαύρας) ἀναγαχώρησαν, φοβηθ. ἀναφόρας ἐξ ἡ ἐμπορατ. ἐκ Ὀρινίτσης δὲν εἶχε πανένα ἐδιαίτερον τύπ. ἡ ὁλοκλήρου τὸν βαρβαρικὸν νόμον ἡ ἐκ τῆς "Ἀναγν. ἐν "ἐμπορατικὴ ἐμπορομανήγυρις". Οὗτος, ὡς ὁ κώδ. δὲν κατ. ἐν Λαύρᾳ. ἐσώθησαν εἰς λιτ. τόμ. [illegible]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μετέωρα ὁ Μετεωρίτης

Τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν βιογράφον "ἐφάσκειν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ἡμᾶς συνοικιῶντας μετὰ μιᾶς θεοφόρου ἡσυχαστρίας ψυχὴν ἡμῶν εὐλαβεστάτην, εὐλογημένην αὐτὸ ἐπιβεβαιοῦσαν, ὅμως μὴ ἀποφεύγειν τὴν τόσον δι' εὐσυγχωρησίαν διὰ τὸ [εἶναι] πολλὰ νέον τῆς ἡλικίας του ἡ ἀρχαία μοναχὸς ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς λαύρας." Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν Μετεώροις ἀσκήσαντος παρὰ Ἰωσὴφ τοῦ γηραιοῦ τοῦ Δανιὴλ... νῦν δὲ τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κύρ Δημητρίου τοῦ Ἐνετζήρη 1788, σ. 31 1

Ὁ ἱδρυτὴς τῶν Μετεώρων ἀποδεικνύεται ὅτι ἦτ ἀρχαιότερος συμπεριφορᾶς εἶχε τὴν κοινοβιακὴν τάξιν ἡ ζηλωτικὴ φαίνεται ἡ μονὴ τοῦ ἡμετέρου ἁγίου ἀνῆκεν ἐκ τῶν "παλαιῶν κοινοβίων". "καὶ ναὶ δὲ ἀναχωρητήρια ἡ λαύρα, ἀφοῦ φαίνονται ἀπὸ τὸ ζηλωτὸν ὄρος Ἱερουσαλὴμ ἡ ἐν μιᾷ τοῦ Ἄθω ὄρους μέχρι Μετεώρου, ἡ τὰ ἰδιορρυθμικὰ τούτων τῶν αὐτῶν κοινοβιακῶν νόμων ἡ ἴσως ὠφέλειαν μιμοῦνται ἡ ἀσκητεύουσι οὕτως κοινοβιακῶς" παρὰ τὸν ταξιάρχην Σωφρόνιον (act. et dipl. patr. Miklosich – Müller τομ. VI, σ. 267

νον αὐτοῦ καὶ τῶν γονέων ἐν τῇ παστέρνῃ καὶ παν-ἐφῳ σειήτης τῆς θεοπρομήτο-ρος ἁγ. Ἄννης. ἡ τῆδε βί-βλος τῶν ἁγίων ἀρχαγγέλων γέ-γραπται πφείσῃ ἐπιμελείᾳ ὄντως καὶ οἱ ἐντυγχάνοντες εὐχεσθε πάν-τες ὑπὲρ τῆς ταλαίνης μου ψυχῆς. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳϡιβ' Ἰουλίου κδ' ἐπιστοφῇ αὐτοῦ ἐν κωδ. ἁγ. παντ. 501, 12 ἐτ. 1838.

Ἐγκώμιον εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας κῶδ. παπᾶ χαρίτωνος. φ. σ. 287-309 καταβ. (σπουδαῖος) γλαφυ-ρότατος ῥήτωρ σ. 121 ἰδ καὶ ἐπιγράμματα. 1688 ἐκάθισεν εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐν ἁγ Ἄννῃ καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 16 χειρογράφῳ (αἱ περιοδοι τοῦ Θεοβόγου) ἁγ. Ἄννης. Παρά-κλησις τῆς ἁγίας Ἄννης. καὶν παραμυθητικός τε καὶ ἱκετήριος... ποίημα τοῦ παν.τε σεβ. κ. Διονυσίου ἁγιοπετρίτου ἐν κωδ. ὑπὸ χαραλάμπους μο-ναχοῦ ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς κοιμή-σεως τῆς Θεοτόκου σκήτης ἁγ. Ἄννης Θερμίων 1920 θρίγ. 8. Νομίζω ὅτι οὗτος συνεπτύ-ξατο καὶ τοῦ ἁγ. Παύλου πατρ. κ/πόλεως τὴν ἀκολουθίαν τὴν ἐν κωδ. καυσ. 261 φ. 102α-111β ἐς καθ' ἡμᾶς κοιμ. Θεοτόκου χωριστομένην.

Ἁγιορειτης Γεώργιος φιλαχάς εἶναι καὶ ἀλφάβητον εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον ποίημα γ. Α. μι. ἐν τῇ σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἄννης (Κωδ. Λαυρ. 2005. φ. 21α-25β)

Ἐπιστοφὴ πρὸς τὸν πρ. Δικαίου κῦρ Ζαχαρίαν. 1838 κωδ. ἁγ. Παντ. 501 σ. 301-4. Ἔγραψε πολλοὺς κώ-δικας ἐν τῇ τοῦ ἁγ. Παντ. 861 βφ. σημ. 878 ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι εἶχε τοῦ ἁγ. Ἀρτεμίου τῆς ἁγ. Ἄννης βφ. Γεδεών Ἄθωνα 225

Ἁγιοπετρίτης Θεόδωρος καλλιγράφος Εὐαγγελίων ἀρχ. 962. (1284) μονῆς Βατ. καταβ. 176. ἔκδος τοῦ 1420 γράφειν τοῦ ὑπ' ἀρ. 11 ἐκπαρὰ Λαύρᾳ

Ἀθανάσιος Λαυριώτης βφ. Ἀθανάσιος λαυριώτης (φαιλ-λος ἴδιος). ἡ. Ἡγούμενος ὁ Α' *

Ἀθανάσιος Μεσσηνίτης Ἐκεῖ[1] ἦγε, ἐγένετο δικτὸς καὶ ἐκάρη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Γρηγορίου μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἀνδρονίκου Ἀντώνιος καὶ ὡς μεγαλόσχημος Ἀθανάσιος καὶ ὑπέφερε πολλοὺς κόπους. διότι ἤκουσας τὴν κα-τοικίαν εἰς τὸ ὑψηλότατον καὶ ἀπαρηγόρητον ὄρος τοῦ Ἄθωνος κάτω εἰς ταῖς πυδίαις του, ὁ τόπος μὲν ἐκαθίστο μηνίᾳ ἀρραδὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βρασθῇ ἐκεῖ φυτὸν μηνίας διὰ τὴν ψυχρὰν τοῦ τόπου μόνον ἀλ-λὰ καὶ τῆς ἀνατολῆς ἦταν ὑψηλόμορφος καὶ κέδροι πυκνότατοι... καὶ διὰ τὴν ὑψηλότητα τοῦ βουνοῦ καὶ διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ τό-που ἐσυνηθοῦσε νὰ πίπτῃ ἐκεῖ λίονι πολὺ τὰ ὑπόλοιπα ἴδε

[1] εἰς τὰ κρύα νερὰ τῆς Μηλίας τοῦ Ἄθωνος. Ἐκεῖ ἐκάθισε ἔχει ἐκκλησίαν ἐν ὀνόματι τοῦ ἁγίου. ἐξηφάνισαν ἐκ τοῦ βίου τοῦ υἱοῦ λαμπροῦ σημειωτέον ὅτι Δ' τόμ. Ν. Ἑλληνομν.

Ακάθιστος ὁ τοῦ Βαρλαὰμ συνήθημος Κ· Μερ. Β'.

Ἀλέξανδρος Λαυριώτης Εὐμορφόπουλος (Κ. Λαυριώτης αἰγίσανος)

Βλ. Νεκρολογίαν ὑπὸ Ἰωακείμ Τόπρίλου ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθεια ΚΕ' 1905, σ. 466 (Σημ. 222 ἐ. βιβλιογραφία) τοῦ ὁποίου τὸ ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθ. ὑπάρχει ὀλιγίστων εἰς τὸ Μερ. Β' τὸ σύντομον τοῦ Ἰωακείμ ἢ τὸ ἐπεκτεταμένον τῆς Συνάξεως.

Μαρμαρίδια ἐπιθέτομενα, ἐπεδαιούμενος «σιγίλιον» ἐξέλειψαν (ἀντὶ ἐξέλιπεν), καλλιτέχνου ἴδηραν, ὕστερα πυδουμένη (ἀεὶ οὖδω) ἐπιθέτομένα Ἀνθίμος ἱερομ. καλλιγράφος ἄριστος Ἀγιορ. ἡ μαχητ. βιογραφία (ἐκδ. ἐπὶ τῶν σφαγμάτων) εἶναι ἡ ἐν τῇ Παραβ. Ἐκκλησιαστ. τεύχ. τοῦ Ἰουν. τοῦ Φανικῶν 1930, σ. 154-155.

Ἀνθίμος Β'; ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως | 1623 σκαριαρχεύσας δύο μόνον μῆνας παρητήθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς Λαύρας. Τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ἐκ συμπεριφορᾶς Ἀγαθαγγέλου ἀπὸ κώδ. 663 (74) τῆς ἐν Βατοπεδίῳ βιβλιοθήκης φ. 32.
Μ. Σιμ. ΛΕ', 1946, σ. 179

» Θου καὶ γράμμα φέροντες παρὰ τῆς τῶν πατέρων
» νάξεως πρὸς τὸν εὐγενῆ χύριον Πέτρον Κ-πολίτην

" Ἀνθίμος ἱερομόναχος
δομέστικος Λαύρας σπουδαῖος καλλιγράφος
σκαλίσματα ἐν κώδικι Βατοπεδ. 1247

ὁ καλλίων τὰ μὲν ἄλλα σπουδαιότατος ἦσαν
ἔγραφε, ὅθεν καὶ υἱὸς τοῦ πατριάρχου ἀπο-
δόσας εἶναι γνώσιμος ἢ ἐν τῇ Μ. τοῦ
ἁγίου Ὄρους ἀφοσιώσιν ἔχων τὸ
ὀνοματεπώνυμον. Τὸ 1872 ὁ καθ.
γράμμα αὐτῷ τὸ ὄφειλον τοῦ χαρ
τικοῦ Μ. ἐκκλησίαν. ἀναθάνατος τ
70 τοῦ ἔτους (Μ. ἐκκλ. ΙΕ', σ. 854

**: Ἀντώνιος ὁσιοπατρίτ
ὁ ἀρχιδρυτὴς τῆς Λαυριωτικῆς
μονῆς (Κ. Μερ. Β')

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σαρακηνοὶ καὶ Κρῆτα περὶ
σ. 68 § 9 Βίος ἁδελφ. τοῦ Μιτιληνίου εἰς
τομ. Β' Νέας ἑλλην. νεοῦ λαμπτ.

Λοιποὶ δὲ ἀγαρηνοὶ ὁμοῦ μοναῖς
ἡσυχίας ὁρμαζόμενοι Τοῦρκοι δεί-
σαντες φανερὰ νὰ ἀσεβήσωσιν
ἢ νὰ μωροῦνται διὰ δαιμόνων τὸ
ἅγιον Ὄρος· ἐνυμὰ οὖν τῇ ἡμέρᾳ ἐ-
στάλησαν ἢ νὰ ἀποδήσουν εἰς τὸ κελλί τοῦ
τοῦλοι οἱ Τοῦρκοι φεύγοντες οἱ ἄλλοι
πειράζοντες τὸν γέροντα Μωϋσῆν τὸν
ἱερομόναχον δεμένον (τοιοῦτο εἰσὶ δαι-
μόνιοι τοῦ ἀρχ. Ὀπτιμοχάου οὐ ἰσχύοι
τοῦ ναοῦ σὺν δὲ ἡ εἰκὼν) .... ὁ δὲ δῆ-
μος δεκτικὸς πίστεως ἡμῶν ἀδ. ἀσφα-
λοὺς τὰ ὕδατα καὶ ... βεροσια - σμένη

ἐκαθώσουν ἐν ἀγ' Ὄρει τοῦ Ἄθωνος
καὶ εἶσε ταραχὴ γενομένης ἐξ
ἐπιδρομῆς κουρσάρων ἀνεχώρησαν
ἀπὸ τοῦ Ὄρους πρὸς τὸ ἐν τῇ

Δεκεμβρίου 1805 Ἰουλ. 20 Ἄθω.
Ἔγγρ. Δεβιτσάνη - σ. 20.

Ἄνθιμος ἀγιαννανίτης
ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος. Ἡ παροῦσα δέ-
σις ἐγράφη ὑπὸ εὐσεβοῦς Ἀνθί-
μου ἱερομοναχου τοῦ ἐξ Ἰωαν-
νίνων καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες
εὔχεσθαι μοι διὰ τὸν κύριον. Ἔτους
ἑπτὰ (1638) λειτουργικόν.

Περίσωσμος κώδιξ τῆς καθόδου
τῆς Ἀναστάσεως τοῦ παπᾶ Σάββα
ἐν τῇ μικρᾷ ἁγίᾳ Ἄννῃ.
ἀρ. 766 κατάλ. Β', σ. 130-131.

Ἄνθιμος Β' πατριάρχης
τῷ 1628 ἀφιέρωσε τὰ ἀρχιερατικὰ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χωδ. Λαύρ. αρ. 911 Τυπικόν σελ. 304 "Εσχηκάμεν τό Ζωστικόν
ἐν ἔτει ἰσαμίνι A.X. 6830 - 1322 ἰνδ. ἀπλοῦν, ἐν τῇ Μονῇ
τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει, παρακάλεσι τοῦ ἁγ. Λαύρας παρ' ἡμῶν Ἰωσήφ μο-
ναχοῦ ὁρεώς ὃν ἐποιήσαμεν εὐχαριστίαν, ἐν πραγμάτια ἐν βρέα μέρη τῶν
προηγηθέντων (Ἱστορία ἱερατικῆ καὶ Μοναχικῶν). Τό μονύδριον τοῦτο
ᾠκίζεται ἐν μέλλοντι νῦν εἰς τά κελλάντρα
Χωδ. Ρωσσικοῦ 74. Βίος τοῦ μεγ. Ἀντωνίου ς. 16 "Βάβας τοῦ
ὁσίου καί διαφόρου καθ' ἡμᾶς Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου
μιλοχίου τῆς Λαύρας τῆς ἐν τῷ Ἁθῳ ἀναμιμνήσκει, ὅστις δέ ἄρη αὐτό ἀπό
τό αὐλόν μοναχόν κατά τήν ὥραν σάλπιγκα ἐν Ἀγορείτῃ σαλίκαν· εἶτα
δέ καί τόν μεγάν Ἀντώνιον ἀπέδιδεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐρίσεως· ἔφαγεν δέ τῆς
ἐσοδίου παρ' ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τάχα καί μοναχοῦ ἐν ἔτει ϛωλβ' ἰνδ.
ϛ μηνί Αὐγούστῳ ιϛ (=1324)." ἔγραφε δέ χειρί: "ἀπό δέ ἐσοδίου τοῦ ἔτους
χίας Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου." ἐν φ. 546 "Τό δ' ἀρχόν βιβλιδάριον τοῦτο
γράφη παρ' ἡμοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τάχα καί μοναχοῦ ἐν ἔτει ϛωλβ' ἰνδ.
καί ὅσον κόσμου ϛωλβ' ἰνδικτιῶνος ϛ' μηνί Αὐγούστῳ ιϛ (=1324) ἡμέρᾳ ϛ'
κάνουσι αὐλοῦ ὥχεσθαι καί νύκτα ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καλίρεις ἅγιοι διά τόν Χίρωνον πάππον
ἐν φ. 129α "Εκοιμήθη ὁ ἁγιώτατος καί σοφώτατος καί ἀληθινός πάππας κύρ Ἀβραάμιος ἱερεύς
μοναχός ὁ καί ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει" ἄνδρωπος εἶσαι ἡ μαλόγε
ϛωλβ' ἰνδ. ξ' μηνί Ἰουλίῳ ε' ἡμέρᾳ ϛ' ὥρᾳ ϛ'."

242

Καταχ. Στ. Λαμπρ. Βάϊος, δέν μέ ἔβγαινες, ἡ ἐκκλη-
σία: μά οἱ καλόγεροι δέν εἶναι ἄνδρωποι;" τό ἀρβανιτάκι μέ χαμόγελο
σεφτέ πολύ ἀπλᾶ ἀπάντησε: "ἡ ἐσύ εἶσαι ἄνδρωπος, αἰφοῦ φορεῖς ῥάσο"
Ὁ ἀρχιμανδρίτης δακρύσας τήν ἐγκόλπωσε τοῦ ἀφοσιώθηκε ταπεινόν
Ζ. ἐσωσόδιον ἔλαβε χώραν 1898. Ἀπό τήν "Ἱστορίαν τῆς νήσου Κέας".

Ἀρσένιος μητροπολίτης Ἐλασσώνος (ἐκτοῦ Μεγ. Νυσίνης
"Οὐλοσάφι ἔρωσι τον λομπριάτι ον πρυσσύν ἄσπρον σάκκον μι τό ἅγιο
ὠμοφόριον μι ἐν ἐπιβραχήλιον ποικίσιμι τον μαργάρους ἔτος 1610. Ὅμι
οἱ ἅγιοι τά ἐξαλαντό μαργαριτάρια μι τά ἐβώλησαν διά νωδυνωχίαν"
(ἐξ. Νικοδήμου) Ἀρσένιος μοναχος Καυσοκαλυβίτης

Ἐπιτ. βυζ. σπουδ. 16 περὶ Σκύρ
Ἐπιστολή ἐπὶ διακ. αἰώνων 101

Βασίλειος Ἀτέως ὁρ. Λήμνου Σκυριανός (ἐξ. Παραρ.)
ἀφυπηρέτησεν ὡς στρατιώτης ἐγένετο δεκτός ἐν λαύρᾳ τῷ 1924 ἢ 1925 (αἰτιολο-
γοῦσι οἱ Σκυριανοί διά τό εἶναι μεγαλόχειρ τῆς λαύρας). Ὑποστηρίζει ἐκ τόν ἀδελφόν γέρο-
τα τρηγόριον. Φύσημος ἔτι εἶναι ἐξέχερον τῶν ἀδελφῶν ἔσπευσε πάσαν ἀντίστα-
σιν. ἐπειδή δημοσίοι ἐφάνη συμπεφαίνεται ἢ ὑποψήφιότης ἐξεμφράνε
ἢ τοῦ σχολαρχείου ἀποφοίτους ἀνάγκασεν νά τόν προσκαλέσουν, οὐχί τόσον χάρι
τοῦ γέροντός του, ὅσον δέν ἦτο φίλος ἀφοῦ ὑποστήριζε τόν ἀντιζήλου μου ὑφη-
γητήν ἀρχ. Παντελεήμονα ἢ προσεπάθει νά ὑποσκάψῃ τά θεία μου
ὅσον δ' αὐτόν τόν ἴδιον. ξυπνήσας πρωΐ νά του γυαλίζῃ τά ὑποδήματα
Τῷ 1926 τό αἰσθητικόν ἀνατροφόπους τῆς μονῆς ἐν καρσαῖς ἐβιαζόμην νά ἀνα-
λάβω ἢ τό γραφεῖον τῆς Ἱ. Κοινότητος μή εὑρεθέντος ἄλλου κατάλληλου πρό-
σωπου, ὑποστηρίξας χάριν τοῦ γοήτρου τοῦ ὑποψ., διότι ἐφόρτωνε νά φέρω
μεν λαϊκῶν. ὑποστηρίζετο δέ ὑπ' ὑποψηφιοτέρου ὁ Ἀθηρίτης Χρύσανθος
μοναχος (νῦν μακαρίτης) τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γένους σχολῆς ἢ γιατί χος πρω-
τοπῶς γλώσσης ἢ συγγραφεύς. ἔτι δέ ἢ προϊσταμένος τῆς μονῆς Ἀθηρῶν
ἀνάγκην νά τόν παιδίσω ἐπί τινας ἔτη κατά τάς συνεδριάσεις, διότι ὡφορίε-
δρος τῆς Ἱ. Κοινότητος ἔτρεπε νά εἶμαι ὑπάλληλον θεόν. Παρ' ὅλα ταῦ
τα παλῶρθωσα νά τόν φέρω ὑποψηφιότητα ἢ τόν εἶχον ἢ ὁμοτράπεζον ἐν
τῷ μοναστηρίῳ. Ἐκτός τῆς ὑπερφυσικῆς ὠφελείας ὁ πατήρ Βασίλειος καί μεθ'
ὅσης ταύτης ἐπί δεκετίαν ἐφάνησε ἢ τόν συμπάθειαν διά νά συνεχίσῃ ἐπιτυ-
χημένως τάς σπουδάς ἢ εὐρέσθη τῆς πανεπιστημιακῆς. Ἀλλά δυστυχῶς ἀπέτυχε-
σεν ἔπαυσε νά εἶναι ὑποψήφιος – ἢ εἶχε δίκαιον ὁ ἐπί τῶν προϊσταμένων
τῆς τοπ. συνάξεως Νικόδημος, ὅταν ἐζήτησε νά χειροτονηθῇ διάκονος τῷ
τῷ ἀποκτήσῃ φωνήν τινα βαρεῖαν – ἀλλά τό χειρότερον ἦτο ὅτι ἐπεμφε ἢ ἐπιθυ-

Ὁ Φαρσινὸς συνήθιζεν ὡς ἡ Μονεμβασίας Ἱερόθεος τὸν Βαθμοφόρον Ἱερομ-
ὰν Β΄ σχολάσιν τοῦ 1589 ἔτους ὡς Μαΐσκας ἐφόρος ἐρυθρίζοντας τοὺ ῥώσσ. βαθμοφόρου,
ἐγκωμιαστὴν ἐπιστολικὴν ἱδρυθέντος σχολείου εἰς Λβόβη (Λεοντόπολις, Lemberg) φέρος
κατὰ σημείωσιν τῶν παπικῶν ἐν τῷ ἱδρύσθη ἡ αὐτὴ ἀρχιμανδρία ἐν τῷ ταμείῳ
καὶ ἐπουσίᾳ ὡρίσθησαν τὸν τε νεοῦ καλενδαρίου ἡ ὅλη τῶν παπικῶν ἐν
τῇ ἀνατολῇ, ἐξεωρίσθη ὀναμαῖον τὰ ὡραιοτέρη ἡ διδασκαλος. Ὁ ὕβ
ἀπρεγράφειν ἐν σύχνοις τὸ ἀπρόφθαρτον τοῦτο εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ῥωσ. ἐκκλη-
σίας ταξίδια. (ἰδ. ἔκδοσιν Σπ. Ζαμπέλιος 1859), ἔνθα μεταξὺ τῶν βαθυσημάντων
ὡρημάτων εἶναι ὁ ἀοίδιμος οὗτος ὄνομος. (ἰδ. Καλαζ. μητροπ. ἐν λ.)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀρσένιος ἡγούμενος Λαύρας 1729.

Γράμμα του πρὸς τὴν "κυβερνήτιν τῆς ποιμαντικῆς τῶν ζωϊκῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων" Ζηλεῖ ὅσα πάσχουν οἱ ἐν τῇ Λαύρᾳ τῶν μοναχῶν "ναύσας τύλῃ ἢ ἄγλαζεν μυσσιτίον ἢ τῷ σωσσᾶσον.. καὶ δὲν ἠξεύρουν ἢ ἤκουσαν ἢ ὄνομα αὐτῶν τοῦ ὀρθοδόξου γένους μας. ἔστω ἡ ὀῆμος (μετὰ τοῦ Βοεβοδίνου (β. Μαβανακῆ, φιλόδεον) ἢ Ἰβηρίας ὅσου ἐσπούδασαν νὰ λάμψουσαν ἕνας νὰ βοήθειαν.. ταύτην τὴν ἱερὰν Λαύραν" στηρίζοντας πάλαι ποτὲ οὐσίαν καὶ χρυσοχρηματοῦντας ἐκ τοῦ Σεβαστοῦ καὶ δενίσθη τὰ χρυσοῦμενα.. ἀ. ψυχ' Μαρία" (ἐκ τοῦ ἀρχείου Καρυῶν ὑπὸ Βολίδου ἐν Δοστ. ἑταιρ. βυζ. σπουδ. ΚΒ', 1952, σ. 79-80)

Γαβριὴλ ἡγούμενος Κρήνης τοῦ 1821

Οὗτος ἦλθ' ὑγείαν τοῦ γέροντός μου, ὅτι χρόνος διατοχὴν ἐκάμνουν οἱ ἀδελφοὶ μας ἐν Λαύρᾳ Γαβριάκην. Εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἤλθεν ὁρμάνι ἐκ τοῦ χωρίου τῆς μονῆς ἢ ὑπόσοι φρονιτὰ θανατιστήρια ἐ. τῶν Τούρκων διὰ νὰ μαρτυρήσουν τοὺς θησαυροὺς ἢ τὰ πειράλια. τὸν ἐξέπλωσαν ἢ τοῦ ἔρριψαν κὰ λοιπὸν τοῦ παχμένον λάδι. ὅμως δὲν ἠ τορδώσαν κὰ μάθουν τοὺς κρυφῶνας εἶναι κὰ λοὺ συνδρομὰς τοῦ Πνε. σ. 48018.

Γαβριὴλ ἡγούμενος Μηλονιάκης 1602

Ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ κωδικὶ λαυρ. Ι 131, φ. 339 γράφει: "Τὸ παρὸν βιβλίον ἐγρ. δὲ ἐξόδου ἢ θανάτου τοῦ πανοσιωτάτου ἢ ἁγίου ἡγουμένου κυροῦ Γαβριὴλ τοῦ ἐκ τῆς ἁγιωτάτης μονῆς μεγίστης λαύρας, οὗ ἢ μνήμη πέλει. Ἐγράφη δὲ χειρὶ Ἀντωνίου ἱερομονάχου ἐν ἔτει ,ζρν' (1602) μηνὶ Νοεμβρίῳ ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων Ἄννης". Ἐν ἀρχῇ: "ἐν τοὺς 1659 ἐκοιμήθη ὁ ἡγούμενος Γαβριὴλ Μηλονιάκης." Ἔπειτα ἐκληρονόμησεν ὁ ἀδελφός του. "Τοῦτο τὸ κελλίον εἶπε τοῦ διδασκάλου Μηλονιάκη ἢ ἰσχὺ ἀγοραστικὸ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ἡγούμενον ὠνομάζετον Γαβριὴλ δι' ἄσπρα 467"

Γαβριὴλ ἱερομόναχος Μηλονιάκης

Ὁμιλίαι εἰς τὰς κυριακὰς ἢ τὰς ἑορτὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ "συντεθεῖσαι παρὰ τοῦ λογιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυροῦ Γ. τοῦ Β. ἢ ἱερομονάχου, πάλαι τοῦ Χρ. ἐπικλ. Μεγ. ἐκκλησίας. ὅπως ἢ διδασκάλου τῶν ἀδελφοπλοίων τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἢ πρωτοκλήτων Πέτρου ἢ Παύλου" τόμ. Δ'. ἐλάβα χειρ. "Περιλαμβάνεται τὸ παρὸν εἰς ἁγιορείτων Πατμιάδος ἀφ' ἡμῶν χρῆσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς γραφούσης βεβαιοῦμεν." κατὰ τὴν ἐπιστ. Β. 3Β4, 4 ἰανουαρίου "ἀπὸ Σαραγέμη" σ. 101 Παρὰ Σούδα, Ν. βιβλ. σ. 235. τοῦ 16ου αἰῶνος: "Γαβριὴλ ἱερομόναχος ἢ διδάσκαλος τοῦ Συναγγελίου τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας

Βησσαρίων ἡσυχαστής

Πρὸς τοῦτον ἔγραψεν ὁ παλαμᾶς τὴν ἐπιστολήν: "Τῷ γεμιστάτῳ ἐν μοναχοῖς κυρ Βησσαρίωνι" Migne, patr. gr. 150, σ. 833 καὶ Coisl. κώδικος 99: "Βιβλίον τῶν κατοικούντων τὴν ἱερὰν λαύραν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ν. τῇ δευτέρᾳ πρὸς αὐλωνιθ'," εἶναι ὁ 100 περιέχων ἀντιρρητικοὺς λόγους.

* Βασιανὸς λαυριώτης ... μεσθενίτης ἡγούμενος τῷ 1890(;) ὁ φονεὺς τοῦ γέροντός του. Γεδεών Μυτιλ. τῶν πρὸ ἐμοῦ 460. (ἄλλως πῶς ἀνθρωποκτονήσας τὸν γέροντα μετὰ δέκα ἔτη ἐγένετο ἡγούμενος;)

Βασίλειος διάκονος πνευματικὸς ἐν ἁγ. Ἄννῃ "ὅσιος καὶ ἄθλους ἀρτιγενεσίχριστους μάρτυρας τῷ Χριστῷ ἐναπέδειξε γενόμενος εἰς αὐτοὺς συνεργὸς καὶ συνοδοιπόρος μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἐξόδοι μεγαλήτερα τῆς ἰδιαιτέρας του καταστάσεως" εἰς τοῦτον ζητῶν ἐφεύρεσιν.. καὶ.. ἐξομολογήσεις.... καὶ μαρτύριον. Βίος τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου. Ἀκολουθία καὶ μαρτύρια Εὐθυμίου Ἰγνατίου Ἀκακίου καὶ Ὀνουφρίου... ἐθήναι 1862, σ. 40-41.

Βιδάθης Γαβριὴλ λαυριώτης. "ἀνθολόγιον τοῦ ἰδίου ἐνιαυτοῦ κτλ. "σπουδὴ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ πανευλαβεστάτου ν ἱερομ. "εἰ πνευματικοὺς πατέρας καὶ ἀγρυπνοστάτας ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ ἐν μοναχοῖς πολιτείᾳ ἀσκητὰς γνωρίσωμεν τοὺς Βησσαρίωνι" Migne, patr. gr. 150, σ. 833 καὶ Coisl. κώδικος 99: "Βιβλίον τῶν κατοικούντων τὴν ἱερὰν λαύραν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ν. τῇ δευτέρᾳ πρὸς αὐλωνιθ'," εἶναι ὁ 100 περιέχων ἀντιρρητικοὺς λόγους.

* Βασιανὸς λαυριώτης ... μεσθενίτης ἡγούμενος τῷ 1890(;) ὁ φονεὺς τοῦ γέροντός του. Γεδεών Μυτιλ. τῶν πρὸ ἐμοῦ 460. (ἄλλως πῶς ἀνθρωποκτονήσας τὸν γέροντα μετὰ δέκα ἔτη ἐγένετο ἡγούμενος;)

Βασίλειος διάκονος πνευματικὸς ἐν ἁγ. Ἄννῃ "ὅσιος καὶ ἄθλους ἀρτιγενεσίχριστους μάρτυρας τῷ Χριστῷ ἐναπέδειξε γενόμενος εἰς αὐτοὺς συνεργὸς καὶ συνοδοιπόρος μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἐξόδοι μεγαλήτερα τῆς ἰδιαιτέρας του καταστάσεως" εἰς τοῦτον ζητῶν ἐφεύρεσιν.. καὶ.. ἐξομολογήσεις.... καὶ μαρτύριον. Βίος τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου. Ἀκολουθία καὶ μαρτύρια Εὐθυμίου Ἰγνατίου Ἀκακίου καὶ Ὀνουφρίου... ἐθήναι 1862, σ. 40-41.

Βιδάθης Γαβριὴλ λαυριώτης. "ἀνθολόγιον τοῦ ἰδίου ἐνιαυτοῦ κτλ. "σπουδὴ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ πανευλαβεστάτου ν ἱερομ. "εἰ πνευματικοὺς πατέρας καὶ ἀγρυπνοστάτας ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ ἐν μοναχοῖς πολιτείᾳ ἀσκητὰς γνωρίσωμεν τοὺς γράφοι κυρίου Γαβριὴλ τοῦ Βιδάθη τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Σύμης καὶ πρώην καθηγουμένου τῆς μεγίστης λαύρας τοῦ ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἄθωνος. Συναξαριστὴς Γαβριὴλ ἱερομ. πρώην ἀνωφρίων Χαλκης

Γαβριὴλ ὁ Γαβριόπουλος ἐπίτροπος τῷ 1888 κώδ. ἱερογρ. Γ', 196. ἐκ Καλλιν. εἰσιτ. Κωνσταντ. ἐπιτρόπου ἐμπορικῶν

Γαβριὴλ προηγούμενος Γρηγοριάτης. ἠγόρασε τῷ 1705 κελλίον ἐν Προβάτᾳ. βλ. ἀνωτ. εἰς τὰ Κελλία.

** Γεδεὼν προδρομίτης Ρουμλένος "Ἱστορία τοῦ ἁγίου Ὄρους γραφεῖσα ἐκ τῶν αὐθεντικῶν ἐγγράφων εὑρισκομένων ἐν ταῖς τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους βιβλιοθήκαις ἀπὸ τοῦ 300 μ. Χ. μέχρι τοῦ 1820 ὑπὸ τοῦ πανοσιωτάτου τοῦ ἱερομ. Γεδεὼν ἡγουμένου τῆς ἱερομ. μονῆς τοῦ Προδρόμου" Θ. Ἀθανασίου. περὶ τῶν ἐν μουσ. ἑλληνικῶν ἐκφώνησεων σ. 160.

1 ὁρα τὸ περιοδ. Βίς. Ὀρθ. Κομ. ἐτ. 1844-45, σ. 553, 659 ἑ.

Γενναδίος ἀρχιμανδρίτης 1774 (βλ. Ἀμβρόσιος ἡγούμενος λαύρας

Γενναδίος λαυριώτης πρώ Πελοποννησίου Ρωσοσεπ. τροπος ἀπὸ τοῦ 1865. βλ. κων. σταντίνου ἐφεσ. συγγ. 489 ὑπερέπιτροπος τοῦ ἁγ. Ὄρους ἐν κ/πόλει παυθεὶς τῷ 1878 ἐπειδὴ ἔμεινεν ἰδιωτεύων. ἐξεδήμησε 1/ιαν. 1890 χωρεπίσκοπος.

Γενναδίος ἀρχιμανδρ. ἡγούμενος Ἀλεξάνδρου λαυρῶται. ἀπὸ Ἰαν. 33/72

Ἀρχιμανδρίτης ἡγούμενος τῆς μετοχίου Ἱερισσοῦ.

* Γαβριὴλ Βιδάθης φερόμενος λαυριώτης, ἐνθρονισθεὶς ἐν Βατοπεδίῳ ἀρχιμανδρίτης ἐν Ἰβηρίᾳ εἰς τὸ Σκαρβόνι τὸ ἔτος 1000 περίπου σχ. Τριῴδιον, ἀναστηλωθὲν ὑπὸ Σίμωνος

* ἐν τῇ τραπέζῃ: "Ἰωαννέρμιος ὁ ἀοίδιμος μητροπολίτης Σερρῶν τέ
θρονος ὁ πτίστωρ (sic) τῆς παρούσης ἁγίας τραπέζης σὺν τοῖς ἁγία
μάρτυσι θεοδώροις" (Ἐξ. rec. inscr. christ. σ. 131. Περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐν λ
Ἐξ. Γεδεών ἐν τῷ ἡμερολογίῳ "φάρος τῆς ἀνατολῆς" τοῦ Παναγιωργίου ἐν Βυζ. Χρ
IX, 1901, σ. 578, θύρα ἡ φέρουσα τοῦ ἀγορίου πύργου τοῦ Ζιμμισκῆ, ἐν ἀναγράφε
ἐν ἔτει ἀφ' οὗ ἔκτισεν τὸν Νικαίνου περίβολον ἐξ' ὄρους μαΐ Ἀπριλίου τοῦ 1522 περὶ τοῦ Πειθῆ,
διαξίνων οἱ Ἐβραῖοι

Γερασιμος καθηγούμενος 1318.

[illegible] ἐν τῷ μον. τιμωνίου Λαύρας τῷ ἐν Καρυαῖς φ. 48ᵇ 1661. Ἀνέγρ.

* ἔργα: Ἡθρησεία καὶ ἡ ἠθικὴ τοῦ Σωκράτους. Περὶ παιδῶν ἀναγωγῆς

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σταυροβρομίου ὡς Σταυροπόφως
Ἐκκλ. Ἀληθ. Ι΄, σ. 9. (Βλ. Μερ. Β΄.)
τῷ 1896 ἐφηφίσθη Μεσημβρίας, ἀφ'
οὗ πρῶτον παρηγόρησε καὶ ἀποσυρθεὶς
ἐν τῇ ἐν Πριγκίπῳ μονῇ τοῦ ἁγ.
Γεωργίου Κουδουνᾶ ἀπεβίωσε τῷ
1904 μαΐῳ φεβρουαρίου. Κατήγετο
ἐξ Αἴγιου καὶ νέος ἐμόνασεν ἐν
τῇ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος, ὅθεν
ἐμοινόβιασεν εἰς τὴν Λαύραν, ὅτε
ἐπυρπόλησαν οἱ ῥῶσοι.

Γενναδίος Σερρῶν νέος

ἀσκ. Λαύρας ἀπό Μ. Γεβρῶν
Ἐκκλ. Ἀληθ. ΚΒ, σ. 239-242. *

Γεράσιμος προϊστάμενος Λαύρας καὶ ἐπίτροπος εἰς Ἅγιον τοῦ ἁγίου 1901-1903 πνευματικὸς εἶχε ἀδελφὸν πνιοδύμον τὸν κόμητον καὶ ἀνεψιὸν τὸν ἐπόμενον Γεράσιμον Ἁγίας καταγόμενος ἐξ Αἰγίνης. ὡς μοναχὸς ἔβιωσε βίον ἀνώμαλον (βλ. Γ΄ κωδ. ἐγγράφων γράμμα Λαύρας 58, σ. 169) Μερ. Β΄.

Γεράσιμος Ἁγίας :

ἐπίσκοπος Σιμάγου χειροτονηθεὶς 70 τοῦτος, ἐγεννήθη ἐν Αἰγίνῃ 1874 καὶ ἀπέθ. ἐν Ἀμερικῇ 1954. Ἀπό τὴν Λαύραν ἔφυγε διάκονος τῷ 1902. καὶ ἐπούδασεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις βλ. βίον καὶ εἰκόνα ἐν "Ἀποστ. Ἀνδρέᾳ 13-3-54 Κ/πόλις) ἀρχιμ. ἐκοίμισεν 1914. *

53 Γεράσιμος ἡγούμενος τοῦ ἁγ. Βλασίου

594α Τὸ παρὸν βιβλίον τὸ ἱεροσόφιον ὑπῆρχε τῆς μονῆς τοῦ τοιμημένους καὶ ἐπουλήθη παρ' οὗ Γενναδίου ἱερομονάχου καὶ ἡγουμένου τῆς τοιαύτης μονῆς μετὰ ἐγγύης τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὸν τιμιώτατον ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸν κὺρ Γε-
ἰσμον καὶ ἡγούμενον τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Βλασίου

Γεράσιμος Δροβιανίτης.

1) ΚΔ΄ οἶκοι τοῦ ἁγ. νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου. ἁγ. Βιβλ. ΙΔ΄, 1949 σ. 32 ἑ.

2) ΚΔ΄ οἶκοι εἰς τοὺς ὁσίους πατέρας ἡμῶν Διονύσιον τὸν Ῥήγορα καὶ Μυρορράπην σ. 108-113, καὶ κανὼν παρακλητικὸς σ. 176 ἑ

3) Ἀκολουθία πανηγυρικὴ τῶν ἁγ. καὶ ἐνδ. μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου σ. 273 ἑ Κανὼν παρακλητικὸς σ. 290

4) Ἀκολουθία τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης (συμπήρωσις) ΙΕ΄ 1950 σ. 65 ἑ. (βλ. κατάλ. Β΄, ἀριθ. 790, σ. 133 ἑ), κατάλογος γενικὸς ἕως τοῦ 1956 "ὀρθοδοξία" ΛΑ΄, σ. 23-36.

α) Ἀκολουθία τῆς ὁσίας .. Εὐπραξίας ἀγιορ. Βιβλ. ΙΒ΄, σ. 23 ἑ.

β) Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ... Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων ... ἀθήναι 1947.

γ) Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ... Εὐαγγελίου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας αὐτῇ τῇ αἰτήσει πάνυ μαρμαρωθεὶς συναχθεῖσα μετὰ διπλοῦ μανόνος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Γερασίμου. ἐδημοσιεύθη ὑπ' ἐμοῦ μετὰ βραχέος λόγου περὶ τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ ἔργου ἐν Νέᾳ Σιών, τομ. ΛΒ΄, 1937 σ. 457, 481, 546, 609, 674.

δ) Ἀκολουθία τῆς Ζωοδ. πηγῆς, ἀθῆναι 1950. ψαλλομένη τῇ 23 Ἰουλίου διὰ βαΐων.

ὁ ἅγιος Βλάσιος εἶναι παλλάδιον ἡμίωρον ἀπὸ τῆς Λαύρας καὶ ὁδηγεῖ τοῦ Λεφορίου

Γεράσιμος σκευοφύλαξ λαυριώτης

Ἐπιτάφιος σώζεται τῆ 3 Ἰανουαρίου σύγχρονα τῶ Καρεαῖς ἡ ἐν αἰθουσία τοῦ πρώτου αὐθοφαίζει ὑπὸ τὴν ὡροφορίαν τοῦ λαύρας τὸ γεγονὸς τῶν παλαιοτηρίων ἡ πώλησις τῆς ἀγορᾶς διάφορον (διωρ μετὰ 100 ἐτῶν ἐκοίλυχε ἡ ὑ. κοινόβιον τῆ ἐπιμονῆ τῶν Πατριαρχείων. Δυστυχῶς τότε ἡ λαύρα ἦλθε ἐκτὸς ἀγορᾶς). Δὲν γνωρίζει πῶς διατί αἰθουσιάζει νῦν ὁ τάφος ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι ὑπεστήριζε τοὺς πελλιώλας ἡ ἀσυλίας - οὗτοι ὑποθέτω ἐν τοροκειμένῳ ὑπεσπάσθη τὸ παθητόν ἡ συνεφώνουν τοῖς λαϊκοῖς. οἵτινες ὀλιγόθενον σχεδὸν τὴν ἀγοράν. Δὲν φαρήδεν ἐξάμηνον ἡ ὑποθήκη ὡροφορίαν τοῦ λαυριώτου τεραστίου σύγχρονα ἡ σύναξις ἡ ἀπολύει τὸ ἀλοφράγιον

Γεώργιος Χρ. Χρηστίδης
ζωγράφος εἰς Καισάρειαν τῷ 1874

Γεώργιος Χρήστος Π. Χρηστίδης ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξ Ἀσπενέας Χρηστίδου τὸ γένος Ζαφειρίου — Ζαφειρίδου — διαφερομένου τῶν ἔχθρων ζωγράφων ἐξ Ῥοβερτίου, ἀνεψιὸς ὑπὸ τοῦ μητρὸς τοῦ μεγάλου Οὔτου ἀγγλου Wittall, εἰς ἔτος ἐν Τουρκίαν, ἐξ ἔτ. 1923 μεταλεῖδ, ὡς ἀν- ἔδ, ἡ μητρώνυμος ἐξ γενικοῦ Δημητρίδ ὑπὸ Καισαρείας μηχανικὸς τοῦ ἐν ἅγ. Οὔτου. Πορφύριος καλλ' τὸ διάλειμμα αὐτό, ἐλαβίδενον εἰς Παρισίους ἐξ Λονδίνου καὶ ἐφορεῖς ἀφεῖς τῆς Τουρκίας. Μέχρι σύναξαν τῶν ἀσφαλτίνων, ἀπεσύρθη εἰς Ἅγ. Ὄρος

παλυφθείς" (Καταλ. σ. 43-44 ἐν ᾧ διαφέρω ἡ ἄλλους μεταγενεστέρως ἐκδόσεις ἰαμβικοῦ πανόνας. Τὰς ἐκδόσεις του ἐφ. φαρὰ λάτρα- ιπ' ὧν τὰ ἤθικα ἐκοσμήθησαν ὡρὸς ἐξήμνησιν τῶν ἐγχωρίων ἁγίων ἡ τοῦ εἰς κρήτης "ἡγιασμένου τόπου ἡ δικαίας), ἀνολούθιαι πανόνες ἡ ἐγκώμια ἀρμάτινα. Ἄλλα συνέλαβε ἡ ἔργον γενικῆς ὠφελείας τὸ: "Κυριακοδρόμιον", ἐξεδόθη ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1844.

Καταλ. 1810 ἦν ἐν τῇ μονῇ Ξηροποταμίου ὡς διδάσκαλος ἡ διαγράφεται ἀοιδὴ ἀναφέρει ὁ Ξηροπ. 75 σχόλιος τῶδε: "καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις πελ- ιε Ἡλαρίωνος μοναχοῦ Ξηροποταμηνοῦ τοῦ ἐξ Ἀθήνας, ἐδίδαξε μοι τ- ον παρὰ ζ' ἡμέτερον διδασκάλου παπᾶ Γαννούλη Ζαγοριδίου 181- πρεσβυτέρου ἐφημοσύνευσεν ὁ ἐνδύκημος ἐν Καταλ. σ. 29.

Γεράσιμος σπηλιοφύλαξ λαυριώτης

Ἐπιτάφιος σώζεται τῆ 3 Ἰανουαρίου σπήλαιο τῆ Καρυᾶς ἡ ἐν αἰθουσίᾳ τοῦ πρώτου ἀποφαίνεται νῦν τὴν ὡροσφρίαν τοῦ λαύρας τὸ γεγονὸς τῶν παλαιοτέρων ἡ πλάνη τῆς ἀγορᾶς δίδυμον (διωρ μετὰ 100 ἐτῶν ἀνατρεπτὴ ἐν τῷ μνημείῳ ἐξ ἀναγραφῆς εἰσίλυχε ἡ Σ. κοινόβιον τῆ Ἰωαννίνων. Δυστυχῶς τότε ἡ λαύρα ἡλιὸν ἀγορᾶς). Δὲν γνωρίζει ἡ διατί ἀποφασίζει νῦν ὁ πρῶτος ἀλλ' ἴσως δὲν ὑποστηρίζε τοὺς πελλιώλας ἡ ἀσυνεπὰς - οὗτοι ὑποσύρω ἐν τοροιμένῳ ὑποσυμαῖον τὸ παθεσιῶν ἡ συνεφρίλλιν τοῖς λαϊκοῖς. σίλενς ὀλιγόδενον σχεδὸν τὴν ἀγοράν. Δὲν φαρῆδεν ἐξάμηνον ἡ ὑποδιαίρεσιν τοῦ λαυριώτου Γερασίμου συνέρχεται ἡ σύναξις ἡ ἀπολύει τὸ ἀλλοφράγοναν τῶν μονῶν. Τοῦτο τῷ 1794 ἐποιήσωσε διὰ στηλλίου (2 Σεπτ.) ἱεραρχίας Νεόφυτος Ζ' (φίλος τῶν λαυριωτῶν), ἐν ᾧ ἀποφαίνεται: "θεσπίζομεν .. ἕνα κατὰ τὸ σαφαιὸν ὅσοι τέσσαρα μόνον ἐργαστήρια αἰλόδε ἐν Καρυαῖς τὰ δὲν δύο μοναχικὰ, τὰ δὲ δύο ἀχαρίτα" (ἀχαρίτα εἶναι τὰ πανηλοπωλεῖα).

Γεράσιμος Κανούχης Ζακυνθίος

Ἀφ. Β'. Ὁ Γεώργιος ἐγεννήθη κατὰ μέσα τοῦ 18ου αἰ. Διπλώνει ἐν Ζακύνθῳ τοῦ. Πανάγ. Παλαμᾶ. εἶλε μετέβη εἰς Ἄθω ἡ Κωνσταντινούπολιν τελειῶ σαντίνων. Ἐν τῇ σκήτῃ τοῦ ἁγίου ἐγνώρισε τὸν ἁγιογράφον ἡ καλλιγράφον τὴν ἱερωσύνη τοῦ ἀσκητικοῦ βίου ἔτελεσε μοναχὸς (βλ. τὰ περὶ αὐτοῦ). ἐν Ἄθῳ ἐνεπνεύσε σχέσεις μὲ τὸ Γρηγορίου Ε' ὃντα ἐξορίστων περὶ τὸ 1797 ἡ τὸν ἐπεσκ. Τριάρχη "ἀνέδετο" πολλὰ κοσμήματα (φλέγ. ἀναγνώστα, Ζακυνθ. 1880, σ. 410) ἡ τὸν ἁγιορειτικὴν πλανόνα εἰς ἣν ἀναφέρεται. Διὸ ἡ ὁ Ἀλ. Παπαδόπουλος Κεραμεὺς ἀνεκαλύψεν εἰς τὴν ἐν Σμύρνῃ βιβλιοθήκην τῆς ἀφιερώσεως ἡ προσφωνητικὴν ὡρὸς τὸν Γρηγόριον ἐπιστολὴν ἡ ἐδημοσίευσε εἰς τὸ Α' τεύχ. τῶν "ἀνεκδότων Συριακῶν" ἐν Σμύρνῃ τῷ 1880. Ἡ τὴν μὲν εἰκόνα δὲν εἶδον, αὐτὴν εὗρον τὸν πλανόνα εἰς τὸν πίνακα 40 Καισ. σ. 57-71 εἰς ἣν ἀναφέρομαι ὡρὸς τὸ "Θεῖον παλαφδεῖν" (Καταλ. σ. 43-44 ἐν ᾧ διαφέρω ἡ ἄλλους μεταγενεστέρους εἰκόδεσιας ἁγιορειτικοὺς πλανόνας. Τὰς εἰκόσεις τοῦ βλ. παρὰ Κατραμῇ, ἐν τὰ ἤδιστα ἐκοσμήθησαν ὡρὸς ἐξήμνησιν τῶν ἐγχωρίων ἁγίων ἡ τοῦ εἰς κρήνης "ἡγιασμένου ζωοποιὸν ἡ θείαν), ἀκολουθίας πλανόνες ἡ ἐγκώμια ἁγιαστικά. Ἀλλὰ σκέλαζε ἡ ἔργον πλανὸς ὠφελείας τὸ: "Κύρια ποδήρεων", ἐξεδόθη ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1844.

Κατὰ τὸ 1810 ἦν ἐν τῇ μονῇ Ξηροποταμίου ὡς διδάσκαλος ἡ διδασκάλου ἡ ἀφ' ἡ ἀποφεύγω ὁ Ξηροπ. 75 σκόλιος τῶδε: "καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις πελ ιε Ἡλαρίωνος μοναχοῦ Ξηροποταμηνοῦ τοῦ ἐξ Ἀθήνας, ἐδίδαξε μοι τ- ον παρὰ ζωγράφου διδασκάλου παπᾶ Γιαννούλη Ζακυνθίου 181 πρώτιμον ἐσημειώσεν ὁ ἐνδύκημος ἐν Καταλ. σ. 24

ἐν τῇ ἀποκηρυχθέντων ἐκ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος μετὰ τὴν
ἔφοδον Ρώσσου ἡγουμένου τοῦ Μακαρίου. Αὐστηρὸς μοναχὸς ἀνέδειξε τὸ γέ-
ρισμα μοναρχίσας ἀξιόλογον συνοδίαν ἔτι νῦν ζῶσαν ἀρχιγὸν ζωῆς ἐν κοινῷ
(Ρεχόβα) ἀλβανὸν ἱερομονάχου ἐλευθερίου ἐπαλληλεπόντως εὐδόκιμος τὴν ἀγιορεί-
τικὴν. Τὸν Γερμανὸν διεδέξατο ὁ Διονύσιος πατερμανίτης ἡγούμενος μονῆς Θεοδώ-
ρου, ὅστις ἐχρημάτισε ἡγούμενος καὶ τῆς τοῦ Καστελαμονίτου μονῆς. Εἶτα
τῷ 1914 μητροπολίτης ἐν Λαύρᾳ τοῦ τιμίου βίου ἐκλιπὼν ἡγούμενος.
Ἔθανε τῷ 1923, προ δὲ ἐνὸς ἔτους ὁ ἐλευθέριος

Γερβάσιος ἀρσηνιάρης Λαυριώτης

ὑποφαίνεται ἤδη ἐν Βατοπαιδίῳ ἡ τιμαζομένη ἤδεν εἰς Λαύραν ἀφορμὴν τῆς
τιμιότητος Ἰωσηφίδου τοῦ ἀφορίζοντος αἰῶνος ἡγουμενεύοντος τοῦ γέροντος μου
Γαβριὴλ τοῦ Ἰμβριώτου. Χειροτονηθεὶς διάκονος ἐστάλη εἰς τὴν Ἀθωνιάδα ἡ ἐκεῖθεν εἰς
τὴν Μ. τοῦ γένους σχολήν, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε ἡ ὑπὲρ Ἰουλίου ἐστάλη ὑποδιάκονος τοῦ
ὁσιωτάτου χαράσσων. Ἦτο ἡδύτης, ποινωνικὸς ἡ ἀξιοπρεπὴς εἰς ἅπαντα παραδείγματος χάριν
ἀγαπητὸς ἐν τῇ μονῇ οἰκονόμος ἡ πνευματικὸς ὑπὸ τὸ ἐν Μετεώροις μετόχιον. Ἐν-
ταῦθα εἰσῆλθε ἡ ἐζωογόνησε τὴν τοιαύτην ἐργίαν ὑπὲρ ἡμῶν: διότι ἡ πατρίς του εἶναι
σταφιδοφόρος. Κυριακῆς ὑφ' ὅλου τοῦ χωρίου ἡ ἔλαιον εἰς καλαμῶν ἡ τῶν περὶ τὰ
ἀποῦσαν τὴν λειτουργίαν ἡ τὰ ἀφοσιωτοί εἰς τὴν "ὑγιᾶ μονήν". Εἶχε ὅλα τὰ
χαρίσματα τοῦ τέλειου λειτουργοῦ ἡ ἐξομολόγου. Διευθύνθη ὑπ' ἐμοῦ ἡ εἶς ἄκρον φιλόπονον
ἀφοσίωσε περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡ τοιαῦτα παιδιόθεν. Ἐξῆσαμεν ὑπὸ ὑποταγὴν
τοὶ 3-κύριοι ὅμοῦ ἡ ἐκκλησιαζόμενοι εἰς τὰ πρῶτα μου βήματα εἰς τὴν μοναστηριακὴν
ζωὴν ἡ τάξιν ἡσυχοπρεπείας ἡ φιλοξενίας δ' ἣν διετήρειτο ὁ ἀείμνηστος Γαβριὴλ
περιωσιάζοντος εἰς τὸ διαμέρισμά του τοὺς ἐπισήμους κυρίως ξένους, ἀλλὰ ἡ ἄλλους ὅσους
ἤτο σοφὸν νὰ μὴ ἔχῃ συνδαιτυμόνας. Τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου Γερβασίου ἐκφωνεῖτο
χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὸ ἔξω κυκλικὸν ἀμφιθύριον τοῦ ἁγ. ὀστεοφυλακίου πα-
ρασκευῆς, ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς δι' ἑράνου εἰς τιμὴν ἀδελφῶν τῆς μονῆς ἡ τῶν περιξ ἐξοχημάτων.
Δὲν ἐνδυνάμεθα πού ἔγραψεν ἡ τόλμησε αὐτὴ τοῦ Γερβασίου πρωτοβουλία μετ' ἐπαίνων ὑποτιθέμενον λα-
ϊκῶν, ἐν ᾗ ἡ ταῦλα χαράξας, ὥσπερ ἀφῆκα ἀσημείωτα: "Ἐνοχῶ τὸ λάθος μετεγράφη ἔστω ἡ
ὑπακοὴ ἔσωσεν εἰς μειαξὺ ἐλλην. σημαίαν παρασκευασθεῖσαν ἐκ τῶν καλυμμάτων
καμμιῶν, δωρεὰ Γερβασίου λαυριώτου ἡ μετενεχθεῖσαν ἀπὸ τὸ κελλίον τοῦ οἰκονομήσαντος ἐγκαινίων,
παράλληλα, ὅπου μεγαλοπρεπὲς "τιμητικὸ σχολεῖο" ἀπὸ λαϊκὰ μαρμάρινα πλάκα πλατείας τῶν ὑδάτων
ἡ ἐκκλησιῶν. Πόσον μεγαλειώδη συμβάντα ἀπὸ τότε!" ἔφη τὸ γεροντάκι ἡ χαμογέ-
λασε μετὰ τῆς παρατάσεως τοῦ οἰκονομήσαντος ἀπὸ τοῦ χοροῦ εἰς τὸν θρόνον." ("Οἰκονόμος, ἡ
ὑρία κουκουζέλισσα ὑποθυμοναχοῦ ἀρχ. Λαυρίωτου" Ἀθῆναι, 1956 σ. 25): ἀπέθανε τῷ 1916 ἐξα-
ηθεὶς ἐν τῇ ἀρωγῇ τοῦ βίου, ἄρχ. ὑποχρεωμένος, πάντως ἀποστασίᾳ τῶν ἑπτοίων, ἀστερ ἄλλοι πολ-
λοὶ ἡμέριαι ἀφῆκαν ἀπήρωμα, νὰ ἐπαρτεῖσθη ἡ τοῖς πρόσωπα συγγενεύς του, ἡμονὴ ἐμπρονόμησα τὰ ἐκ-
γεγραμμένα σ. προσοχὴν ὑγιείας (τῆς χώρας) ὅστος ἔσαφε μόναχος ἐν Πιερίᾳ
'87 σ. 152-3. Ὁ μακαρίτης ὑπὸ σνίφωνος ἀγιορείτου καὶ ὕστε-
ρον μετὰ ὑπὸ συνεδρίαν τὴν μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἡ ὁ ἡμέτερος

*Τρόπαρος μοναχὸς ἡ ἡγούμενος τοῦ ὄρους
(μετεκλήθη εἰς τοὺς Στρωμ. κλίμακος. εἶπε Λιν. 5, 11

Σήμερον 10-1-60 ἤμην ὁ οἰκονόμος
τοῦ μετοχίου Μυρομιάνης μετὰ
Ἰωαννίτης τῆς φορᾶς ἐκεῖσε ὅτε ὁ Γερβάσιος
ἀφῆκεν ὄνομα μεγάλο ἐν ὄχθαις τῶν
Μετσοβίων. ἐπιστρέφοντας ἐκ 10
οἰκονόμος ἀρχὰ ὡσεὶς ἐμφανισθῆ
ναν ἡμερικοὶ ἀφῆκεν οὐχὶ καλονόμ
θια

* τοῦ 1861, σ. 228. ἐν τῇ Λειτουργίᾳ Ν. Κοτζιάρειμ. 1852.

148 Διὰ τὸ, ἐπὶ σοὶ χαίρει κεχαριτωμένη πᾶσα ἡ κτίσις
σοῦ συστάσεως τὰ ᾄσματα ἐν ταῖς λειτουργίαις τοῦ Μεγάλου
σώματος, ἄδεται τὸ δεῦτε τὸ συνδρύσχιτον, ὅπου ἐν τῷ δίσκῳ
χαρτὸν ἔκαμεν νὰ ἴδῃ διὰ τῆς Ἀνθιμίου ἐν τῷ ὄρει τοῦ ἁγίου
"ἐκεῖ ἐν ἡμέρᾳ, χάρις ἡ ἱστορία, τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου κυ
φιλόθεου, ἡγουμενεύοντα ἐν τῇ ἁγίᾳ λαύρᾳ τοῦ ἁθωνίτου τοῦ Παναγιωτάτ
κυρίου κυροῦ Ἰακώβου τοῦ πρώην ἁγίου Πατριάρχου, ὁ Παναγιωτάτ
λεγόμενος ἤρισεν, ὅπως ψάλλωσι τοῦτο, ἡμούμενος τῆς ἁγίας Μυναμείας,
ἁγία λαύρα τοῦ ἁθωνίτου μακρὰ τῶν Διονυσίων. ὁ δὲ γε Παναγιω
Πατρ. φιλόθεος ἤρισεν ἵνα ψάλλωσι τὸ "Ἄξιον ἐστίν" ὀκτωηχίαν. ἵνα
γένωνται παράκλησιν, καὶ φύλον τὴν Κυριακὴν ἢ Σαββάτου, οὐ μέμφεται
143 ἡμᾶς ἦλθε ὁ Ἀλεξάνδρειας Γρηγόριος ἐπὶ Ἀσμενοτέλει τοῦ χοροῦ τοῦτον
χορὸν, ἵνα ψάλλῃ τό, ἐπὶ σοὶ χαίρει. ἀντέκρουσε δὲ τινὰς, μέρος ὄντας
λαοῦ. ὁδὲ γε Ἀλεξάνδρειας ἔφαγεν ἐκεῖθεν τοῦτο ἐκεῖθεν. Ἔψαλλε λοιπὸν
Ἀσμενοτέλειος. Ἐκοτέρας δὲ μερὰ τὸ τέλος τῆς ἀρχιερωσύνης. καθοδηγῶν
ἐκράσιν ὁ Ἀσμενοτέλειος ἐν ὑστέρῳ μέρει. ἡ ὁρᾷ τὴν ἐκκλησίαν Ἀνα
καὶ ἐμπρὸς ἐστώσιν ἱσταμένην ἐκεῖνο αὐλοῦ, ἡ λέγουσαν· Αἴτησον
τινὰ, ὦ Ἀσμενοτέλειε, ἡ εὐχαριστῶ σοι σφόδρα. Τοῦτο δὲ ἐκούσα, δίδ
αὐτῷ ἐκκλησίαν οἰκουμενικὴν χρυσοῦν ἓν. ὃ καὶ ἐρίμαται σήμερα
ἁγία ἐκείνη τῆς ὑστεραίας λειτουργίας ἐπὶ τοῦ ἁγίου ἐν τῇ σεβασμίᾳ λαύρᾳ τοῦ Βατ
ἔστωτε τοίνυν οἰκοδόμος τοῦ ἁγίου ἀναπαύσεως ἐκεῖ
ὅπως ψάλληται ἀεννάως πᾶσα πᾶσιν ἡ ὅτε τελεῖται ἡ τοῦ

Βασιλικὴ λειτουργία ἡ ἐν ἀποδείπνοις" γρ. ἐκδ. 1861. σ.

Βλ. Ματσαῖος πνευματικὴ λαυρεώτης
τόμος ἐκ τοῦ κυριλλικοῦ μεταδίδοται τῷ Κου. πανδέκτῃ (ὄρ. λ) ὅπου ἐκδ.

Γρηγόριος Ἱερομόναχος Μαρουλιώτης

"Γερόντιος ἁγιορείτης ὁ Μαρουλιώτης ἐν τοῖς γεροντικοῖς τοῦ σεβασμίου λαύρας τ
τὰ φρονῶν ὑποτράφα" ὡς ἐν ἐλληνικοῖς τόμοις, Migne patr. gr. 150, σε 1236 C.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γερμανός ἡσυχαστής ἀγιορείτης Λαυριώτης. κατέφυγε ἔνεκα τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Οὔννων. ἐντὸς τῆς μονῆς Λαύρας σ. 98, 86. ὁ προσῳκειῶν ἔπαινος τοῦ φιλοθέου εἰς Γερμανόν 102, 4. Ἀπέθανεν ἐν Λαύρᾳ ἔχων παρὰ τὸν προσκεφάλαιόν του τὸν ἀνεψιὸν ἰατρὸν Κάλλιωνα. Τὸν βίον ὁ φιλόθεος ἔγραψεν ὡς πατριάρχης, ὅπως καὶ ἐπιγράφεται βλ. σ. 110, 6

Ἰωάννου ἐκδ. Halkin. ὁ βίος συγγραφεὶς ὑπὸ φιλοθέου πατρ. βλ. Ἰωάννου Ρ. 1952 ἔκδοσιν. Ὑπετάγη ἐν Καρυαῖς τὸ α' παρὰ τῷ ἀσκητῇ Ἰωάννῃ, τὸ β' παρὰ τῷ ἡγὼν ἀποθανόντος τοῦ Ἰωάννου Μετὰ ταῦτα εἰς Λαύραν καὶ μένουσιν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, ὅτε πείθεται ὁ ἡγὼν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἡγουμενείαν, ἀφ' ἃ μετὰ πενταετίαν φεύγουσιν ἀμφότεροι. ἀφ' ἑπανέρχεται αὖθις εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Θεοτόκου 87, 11 καὶ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας, ἔνθου τὴν ἀν. θεὶ τῶν τότε ἀσκητῶν ἀγίων ἀνδρῶν

Γερμανὸς ἡγουμενεύσας Λαυριώτης. κωδ. Α 69, φ. 267.

Γερμανὸς ἱεροδ. Λαυριώτης, καὶ ὁ Θεσσαλονικεὺς ἱερεύς βλ. Ἡμερολόγιον Θ/νίκης '87 σ. 452-3. ὁ μαρτυρηθεὶς οὗτος τῆς Λαύρας μοναχὸς ὁ ἐξυπηρετήσας εἰς τοὺς ἁγιωφίους σκοποὺς καὶ τὴν εἰς τοὺς ῥωσσους ἀπεμπολήσιν τοῦ ἁγ. Ὄρους τὸν πολὺν Ἀξιὸν Λαυριώτην, οὗ ὑπῆρξε ὑποκατικὸς ἐπὶ ζωῆς, ἦν υἱὸς πλούσιος καὶ τοῦ τζέλεπη τοῦτου. (Ἁ. Μερ. Β'.

Γουριώτης Σεραφεὶμ ἱερομ. Ἁγιαννανίτης ὁ βιογράφος τῆς ἁγ. παρασκευῆς Ἀναγ. Ἱεροσ. σταχ. Α', σ. μα'.

Γρηγόριος δομέστικος Λαύρας Διήγησις τοῦ θαύματος τῆς Θεοτόκου ἥτις ἔδωκε γρ. τῷ Δ. τῆς μεγίστης Λαύρας ἓν χρυσοῦν νόμισμα εἰποῦσα "ὦ δομέστικε δέξαι τὸ ψαλτήριό σου" κωδ. Θ 134*

Γρηγορίου μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου. Στίχοι ἐν κωδ. Λ 187. φ. 99β. Λ. Μερ. Β'.

Γρηγόριος Σκιαθίτης διδάσκαλος. βλ. Ἐπιφανίου Χατζῆ Σταφιάτη. κωδ. μεγ. Λαυρ. ἀρχείου φ. 179ᵃ 1815. γρ. 420 ἡ ἐκ τοῦ κώπου τῆς σχολαστικείας (sic) τοῦ ὁσιολογιωτάτου γέροντος κὺρ Γρηγορίου Σκιαθίτου ἐγβόντος ἐξ Ἀδριανοῦ ἀναγράφει ἔξοδα 175ᵃ τῷ 1814 ἐπαλληπισμοῦ ὁ ἡγούμενος τοῦ ἁγίου Στεφάνου πάχωμος τοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Σαραΐου συστηθέντος σχολείου. Βλ. Τρυφ. Εὐαγγελίδου ἡ Σκιάθος Αθ. 1913 σ. 81 Οὗτος ἐκάρη μοναχὸς ἐν Ἁγιαρίᾳ ὑπὸ ὀνίφωνος ἁγιορείτου καὶ ὕστερον μετὰ ταῦτα συνέβησαν τὴν μονὴν τοῦ Ἁγγελισμοῦ ἡγούμενος καὶ ἡ ἰδία

*Γρηγόριος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ Ὀρφανοῦ (μετέχων εἰς τὸν Στιχηρ. κώδικα Λαυρ. Ε 5, 14

Γρηγόριος Χιοπολίτης λαυριώτης ἡγ. Χιοπο-
Κυριλλαί
"Βίος ἀριθμ. ασιτικὸς συνταχθεὶς ὑπὸ τοῦ πλεημένου μοναχοῦ Γρη-
γορίου Χιοπολίτου ἐν τῇ καθομιλουμένῃ φράσει.
Ἀρχὴ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ἁγιωνύμου ὅσων τὰ ὀνόματα ἐν
καταγεγραμμένα. Τέλος. Χαῖρε, ὦ ἐσοίγεια ἁγία, χαῖρε μυριάκις ὁ
ὁσία Γρηγόριε. Λαυρ. Μ 118. Περιέχουσι σημειώματα ἑλληνιστὶ γεγρα-
Κῶδιξ 46 τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιβλιοθήκης ἐκ παλαιᾶς γραφῆς ἐν χάρτῃ σωζόμενος
ἐπιμελείᾳ τῆς ἁγίας καθαρευούσης γεγραμμένος ἐν καλῇ διατηρήσει
46 Γρηγορίου Χιοπολίτου, [redacted] ἐκ τῶν ἱερῶν
τοῦ ἀνδρώπου τοῦ 18ου αἰῶνος" Ἐπι[redacted] 62 πρόσ διαφόρους γραφεῖσαι ἀπό τοῦ 186[redacted]67. Ἁγίου Ὄρους
ἐν ἀλλαχόθεν ἀσφαλῶς, σ. 1-59, [redacted] χάρτινα φύλλα ἔγραφα,
ἐν τῇ Βιζανιάδι 5-7-61 ὑπὸ τοῦ "Τὰ ἀμφιεστικὰ" ἔχρα-
τε ὑπὲρ τῶν μεταφράσεων τοῦ χανονὶ ἐν ἄθῳ (ἡ ἐγλάϊ-
σοσοσμένα ἐν τῇ περὶ ἀγίου ὄρους
παρ. γραμμ. ἐν τῇ ἱ. μονῇ τοῦ Ἰβήρων ἐν τῇ μεσῃ Σιμ. Πέτρας τὸν φράσιν Γ. Χ. ἐπιδημήσαν-
νῶν 1856, 1 αν. 19. ἐν ἔτει ὀκτακισχιλιοστῷ (Ἐφημ. Ἀθην. Α, σ. 116.

Γρηγόριος Στραβοχαρτοφύλαξ ἡσυχαστής

Στραβοχαρτοφύλαξ (ἰδ. Γρηγόριος Στρ.
ὁ ἐξαίρετος τῆς κτίσεως ἐν μοναχοῖς
Γρηγόριος ὁ Σ. τάχα ἡ ἡσυχαστὴς
νοῦς ἡ φρονεῖ καλὰ ἀνοησάμε.
Γ
Μ
Τραπεζοῦντος ἢ ἐ
λων τῆς παλ
ἁγιορ. Τόμ. φιλοκ. Β' 346
Migne 150, στ. 1236
Ἱερομ. ὁ σταμνοὺς ῥυάξ (κοκ. 11.)
τῶν σοφιλάων
Βλ. τὰς ἐπιστολὰς αἱ
ὑπάρχει ἡ ὡς πνεῦμα καλλιθέτου
ἐν τῇ ἱερᾷ Πανσεβάστορος (ἡ. Πνευ-
δημον ἐξ Κύπρου χαρίτων.

Γρηγόριος στραβοχ
ἐφιστοχή Ἰωσὴ
ἔφορος Γρηγορίου α
βολαγιαδίτων ἐν
ἀρχ. οὐδὲν δα
ἐν χῷ λαϊκαϊκὰ
Κῶδ. 24 Πανσ
τοῦ καλοδίτου
ἐν τῷ ἁγιορ. τόμ.
ὁ ἐξαίρετος τῆς κτίσεως
ἡσυχαστὴς νοῦς ἡ φρε

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γρηγόριος Αθανίτης της επαναστάσεως του 1821

Μοναχός της μεγάλης Λαύρας του αγίου Αθανασίου αγωνιστής και εθνομάρτυς. Σπουδαίως εβοήθησε τον Εμμανουήλ Παππάν εις την διεξαγωγήν του μακεδονικού αγώνος. Περιέσωσε πλείστα κειμήλια του αγίου Όρους και επροστάτευσε το μοινόν με ευφυέστατα στρατάρχήματα και επίκαιρα δώρα προς τους γενιτσαρογάβρες της Χαλκιδικής. Μετά το τέλος της επαναστάσεως προσεκλήθη εις τον Κιουταχήν Μεχμέτ Ρεσήτ, διορισθέντα τότε μεγδεβελέσην και παρέμεινε μετ' αυτού εις μοναστήριον επί μακρόν. Λέγεται ότι ο διωγμός των Αλβανών βεγών ο γενόμενος τω 1832 αφορμήν είχε την επιβίωσιν του Γρηγορίου εναντίον εκείνων των βεγών, οίτινες, ενώ έπρεπε να βοηθήσουν τους επαναστατήσαντας Έλληνας θεωρουμένους ως συμμάχους του Αλή πασά, πολεμήσαν αυτούς. Τω 1836 συλληφθείς δι' άγνωστον αιτίαν και εγκαθειρχθείς εν Κοζάνη απεπηφαλίσθη. Τω 1839 τη διαταγή του τότε μεγάλου βεζύρου Μεχμέτ Ρεσήτ βεβαιωθέντος ότι εις το φύτευμα του διωγμού των Αλβανών βεγών ενέπεσεν εις παγίδαν του Γρηγορίου."

Γ. Δ. Κορομηλάς. Μνημ. ιδίων. εγκωμ. Η', σ. 7386.

Γρηγόριος ιερομ. ηγούμενος

"Τρίτος δε σταυρός εκ τιμίου ξύλου δίδυος σωληνίσκοις κεκοσμημένος είναι ο ανήκων τω ηγουμένω πατρί Γρηγορίω ιερομονάχω, όστις ιδιοχείρως εποίησε τω 1744, ότε ώρισε κηδεμόνα αυτών εκ διαδοχής παρά τών πατέρων αυτών" (Σμυρν., σ. 38)

Γρηγόριος πνευματικός Μικραγιαννανίτης

Ήν διάκονος· διό και ο Ιωακείμ Γ' αφιερώσε αυτόν τω πνευματικώ εξαποστελλόμενος τω Δωρόθεος εν Οδησσώ. Ήτο ανώτερος του συγχρόνου του ηγουμένου Παϊσίου. Είχε δε την καταγωγήν εξ Αρβανιτών. Ο αυτός άνδρος Λαυριώτης έγραψε νεκρολογίαν εν τη εφημ. "Κωνσταντινουπόλει" ήτις τούτου διάδοχος τω ον εγώ εξεμοκλησθήν ύμνους τον γέροντα και τη εκείνου αρετάς εκφράσαι.

Γρηγόριος ο καλαντίζων εαυτόν.

Είναι ο αρχαίος γραφείς του Θ67 (βίοι αγίων) ΙΕ' αιώνα εν αρχή το ωραίον εξής "Τα ξύλα φέρουσι καρπόν - τα κλήματα (sic) τον βότρυν - η κάλαμος τη τα σακχαρα. η κυπάρισσος εκφέρει - εγώ δε ξύλον άκαρπον - τω γεωργώ μου δείκνυμι - πολλές μεδίτευσεν - ουδέν επαθ' έπιασεν - αλλ' έρχεται καρπόν εύρειν - η πάλιν ουκ εύρισκει - η βούλεται εγκόπτειν με - η κάλλιν συμπαθάρμε. Θεού το δώρον η Γρηγορίου πόνος" Κατάγ. 142. (ανακρούσεων)

Δρόμους επιτάσεως παρ' αὐτοῦ ὁ Μαυρόμιχος, πρίν ἢ διὰ τῆς φορολογίας πρόσοδον τοσοῦτον φιλοψόφος ἐν ἐπιγνώσει ἀμφιβαλλόμενος ἀπὸ τῶν ἀνηκόντων τῇ ἱερᾷ παλαιστάσει, τῶν δὲ νοσμικῶν ἢ ὑλαίων ἀνέβαλε ἡδέως τοῦτο ἐκ τοῦ οἰκοδομίας τὰς σαλαιωθείσας πατριαρχικὰς οἰκίας ἀνεχείρων ἢ πλατύνειν διανοούμενος· πρὸς δὲ τὰς τοιαύτας δαπάνας πολλῶν χρημάτων στόμενος παλέγραψε πάντας τοὺς ἐν Κ/πόλει ἱερωμένους εἰσφέρειν παραναγκάσας ἢ τοῖς ὑποστεγόσι τῷ ἀνυφενιτῷ θρόνῳ ἀρχιερεῦσι σινεστιλλατο τοὺς ἀνὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν ἱερωμένους ἢ ὁμοίως εἰσφέρειν·· ἀλλ' ἐν αὐλοῖς μέγιστον ἢ ἀφόρητον τὸ κακὸν ἐνεγράφατο· ὅσα γὰρ τῶν σταυροπ. μοναστηρίων ἀπὸ σαλαιοτάτων τῶν χρόνων τὸ ἄνετον ἢ ἀσύδοτον ἢ ἀφορολόγητον ἐκκλησιαστικῶς ἀπεκρώσαντο διὰ πατριαρχικῶν ἀλκυλοχυρωμάτων σιγιλλίων (sic) ἅπαντα ὑπόβαρυτάλοις ἐτησίοις φόροις ἢ διατάξεσιν ἀλογίστοις ὑποτάσσεσθαι..." (Μισ. Βιβλ. Γ', σ. 392-3). Διὰ τάς ἐν Ζῷ πατρ. τυπογραφείῳ ἐν τῷ 1798 ἀρξαμένας δημοσιεύσεις· "ἢ γὰρ ἀμαθὴς ἢ χυδαίου ἐπιλαβόμενος συγγραφεὺς μηδαμῶς αὐτὸς οἷός τε ὢν γράψειν τὰ γραφόμενα δοκῶν μέντοι θάνατον ἐσήνεγκαν ἀδοξοχίας μέσιον φάους ἀσεβείας προφέτησας τύποις ἐξέδωκε ἢ διὰ κοινῆς συνδρομῆς νεωστὶ συσταθὲν παρὰ τῇ αὐλῇ τυπογραφεῖον αὐλοδεν παρήσχηνε τῷ ῥύθμῳ παραμίανας τῆς ἀθέσμου ταύτης ἀδοξοχίας, ἣν ἢ εὐτραπέζετον συσλήσαι βουλόμενος πατριαρχικὴν νουθεσίαν - τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Ἀνθίμου ῥᾳδιουργήσας ὑπεγράφε (ὑπεκλέψαν τῷ ἑτοιμοθανάτῳ τὴν ὑπογραφήν)· ὅστις γὰρ ὁμαλῶς ἴδιον ἀναρβαίους (sic) ἢ ἰδὼν ἐβδελύξατο ἢ παντοπρόσωπον τύδον ἢ ψευδεπίγραφον ἀποστυγήσας τὸ "ἄθεσμον ἐκεῖνο σχεδίασμα, οὔτε ἀνθημοσίᾳ τῶν ἀρχιερέων ἀναγνόντων παρέκρινεν ἢ ὡς εὐσεβὴς ἐν οὐσίᾳ παρίζων ἀλλόφρια ἢ ἀποφάσεις ἐξένα εὐσεβείας εἰσηγούμενον ἐγγ." (σ. 394) ἐφεξῆς ἀναγέλλει "ἄλλας παναιρετίας πράξεις τῶν παπεζῶν, ἐν ἔνεκα κατεσβέσθη τοῦ θρόνου ἢ ἀνεβιβάσθη αὖθις ὁ Νεόφυτος.

Γρηγόριος Παλαμᾶς

Jean Meyendorf docteurs en lettres chargé de cours à l'institut de théologie orthodoxe Saint-Serge, Paris: "Grégoire Palamas, défense des saints hésychastes Introduction, texte critique, traduction et notes" Louvain, "Spicilegium sacrum lovaniense". 1959. 8ον, σ. Σ, 283 (σὲ ἑλληνικὴ μετάφραση τῶν ὁμιλιῶν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἡσυχαζόντων

Ὁ ὑποτιθέμενος ὅλη ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου περιέχει τῶν λόγων.

"Λόγος "ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἡσυχαζόντων τῶν ὁροτέρων ὁ ὁρῶλος. Κατὰ τί μὲν χρεὼν λυοντιχῶν ἢ περὶ λόγους τρεῖς." ἀρχ. Ἀδελφοί, "παλὸν χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν"

Περὶ τοῦ περιέργου καὶ ἡς διαιρέσεως ὁ φιλόθεος καὶ ἱερὸς γράφει: "εἰσί γε μὴν οὐκ αὐτὸ τὸ εἶναι τοῖς αὐτοῖς ὁμοίως διὰ παντὸς ὑπάρχειν ἐπιδεδομένοι... ἀλλὰ τὴν μὲν ἱερὰν ἡσυχίαν ὁμοῦ προϊσταμένη πάντες ἐν ὑπὲρ ὁποσονοῦν αὐτὴν τε ταύτην καὶ τοῦ μακρᾶς τε καὶ ἀξίως αὐτὴν μετιόντας ὑπαναπαύεσθαι.

Migne 151, σ. 588 D.

Λέγουσι γὰρ ἡμᾶς (ὁ Βαρλαὰμ) κακῶς ποιεῖν ἔνδον τοῦ σώματος σπουδάζοντας τὸ ἡμέτερον ἐποπτεύειν νοῦν. "Ἔξω γὰρ τοῦ σώματος φασὶ χρῆναι πάντα τρόπον τοῦτον ἔχωδεν· διὸ καὶ διαφέρουσι σφόδρα ἡμᾶς τῶν ἡμετέρων καὶ αὐτῶν γράφοντας καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐναντιοῦσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς βλέπειν καὶ διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰς πέρας τὸν οἰκεῖον νοῦν φάσκοντας μὴ κεχωρισμένον εἶναι τῆς ψυχῆς ἔνδον. Τοῦ μὲν οὖν κεχωρισμένου, ἀλλ' ἑνόντα, ὡς ἂν αὐδὴς εἴποι τις; φ

(18) βλ. Διονύσιος Φορεστινός Δημητριάδης

Γρηγόριος Επιφανίου Δημητριάδης Επίσκοπος Σμύρνης/1797-1837

Κύπρος ἐπισκεπτόμενος τὰ μοναστηριακὰ κτήματα τῆς Σμύρνης, ἤλθε ἐπιχώριος τῆς διεσώθη ἐπομένως τὴν μνήμη τῆς Εὐαγγελιστρίας τοῦ μὴ δυνηθεὶς νὰ διατρανώσῃ αὐτὴν ἡ τῶν ἀφωξηρᾶς πλεφῶν, οἵτινες κατα δυνία κατέφυγον εἰς Σουράδας (βλ. Νήσοι Σμύρνης) καὶ ἐκεῖ τῶν προγόνων τοῦ Γρηγορίου μεθ' ὧν λογογράφοι τῆς ἀρραίωτοι ἐν Ἀδάνοις μοναχο γὴν εἰς τὴν ἐνλόμη, τιμιωσωληνίτης ἐσοῦλα ὅσοι φαίνεις ὅσοι γραφουσι περὶ τῶν Σμυρ. Δημητριάνης εἶναι ὁ γενάρχης ἔπους πρὸ ὃς ἡ συντηρητικὸς ἀσκήτηρξε τῆς αὐλὸς τῆς οἱ νος ἀκολουθεῖν τῇ ἐπιχωριαστικῇ παραδόσει ὡς λογογράφος τῆς ἐπιγραμματωσοριός, δια (πρώτης τῆς ...) ἢ τῆς εἰς ἀρχαία μέτρα. Ἐπιφάνιος Δημη-

...ριου ἢ Δημητριάδης. Τούτου τὰ σωνήμματα ἐσώθησαν ἐν δυσὶ τώδιξι περιέχουσι τῆς πλεῖστα περὶ ἁγίου Ὄρους, ὅστις μαρτυρεῖ τὴν πρὸς τὸν μονὴν βίον ὑπῶν ἡσυχαστικῆς. Α΄) ὁ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος 265· ἐν τῇ δὲ αὐτοῦ συνταχθείσῃ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἁγίου Τύχωνος, φ. 108ᵃ γράφει: "Ἐπιφάνιος ἀρχιδύτης τῶν Κύπρου ἀρχιερεὺς Τύχωνα σέβει σαφῶς, (δέον ν' ἀναθεωρηθοῦν ἐκεῖ ἡ βάσει τῆς αὐτοβιογραφίας του) Ἐπιφάνιος ὁ γράψας τάδε – δείλαιος, ἀνάξιος ὢν τῆς Σμύρνης – δαφνῶν ἔγραφα χάριν τοῦ ἁγίου". 108ᵇ–135 πολλὰ περὶ τοῦ ἁγίου Ἀδανασίου τοῦ "Ἁγιορείτου", ἐν οἷς ἡ "Μεγαλύνάρια ὑπερ τῆς Ὕδρας ἐν ᾗ ὁ θεῖος αὐτοῦ ναός". ἀλλὰ ἡ ἕτερον θέμα τῶν σχέσεων τοῦ Ἐπιφανίου πρὸς τὴν Λαύραν δι' ἣν ἀφιερώνει τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ του εἶναι ἡ ἐξύμνησις τῆς νήσου Κέας. Ἐν ταύτῃ μαθητὴς ὁ ἀρχιερεὺς Λαυριώτης Ἀλεξανδρείας Βενιάμιν, ὃν εἶχε συνοδοιπόρον ἐν Βλαχίᾳ, ὅπως μετὰ τὸ 1830 διηύθυνε τὴν Λαύραν. Σωζόμενον ἐν πρὸς τούτοις τώδιξ φέρων τὸν ἀριθ. 21 τῶν χειρογράφων τοῦ Σπ. Λάμπρου (βλ. Ν. Ἑλλην. ΙΖ΄, 1923, σ. 298-302) ὅπως τὰ πρῶτα φύλλα περιέχει τὸν βίον του ἐν στίχοις ἰάμβοις (φ. 16ᵇ–17ᵃ). Τὰ ἑπόμενα φωτίζουσι, ὅτι ἐγνώριζε τὸ ὄρος ἡ ἁγιορείτης· 31) εἰς Ἀνδρέου ἐκ Σκοπέλου τὸν ἐν Χηροπόλαμῳ εἰς Γωνειμ. 35) εἰς τὸ αὐτοῦ μοναστήριον τοῦ Γρηγορίου. 36) εἰς τὸ μοναστήριον Ξηροπόταμου. 37) εἰς ἁγίαν Ἄνναν τὴν σκήτην. 39) εἰς Καψοκαλύβι. 43) Ἡρωολεῖον τοῦ Ῥαφαήλ (Καψοκαλυβίτου) Ἡρωολεῖον εἰς τὸν ἅγιον Εὐστράδιον (εἰς τὸ Καυσοκαλύβι). ἐσχετίζετο μετὰ μεγάλων ἀνδρῶν φῆμε σοβαρὰς ἐπιστολὰς ἐν ἀρχαίᾳ γλώσσῃ, δίδει ἡ διδάσκαλος ἐν τῇ Ζαγοραίᾳ σχολῇ. Τέλος ἔ-γραψε ἡ τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Σμύρνης (ἐν Ν. Ἑλλ. ΙΓ΄, σ. 422ε· νῦν Λάμπρου ὅστις κατέχει τὰ τώδικας 6, 20, 21, 22 τοῦ Θεοφανίου αὐτογράφους). Οὗτος εἶχε δύο υἱοὺς Διονύσιον ἡ Γρηγόριον

---

[1] Τὴν συμφορὰν τῆς Σμύρνης μόλις εἶχεν ἀποκαρήσει ὁ πατέρας πατρὸς, ὅστις ἄλλους μὲν ἐσώθη ἀπὸ τὸν πατρὰ Μανουὴλ ἄλλους ἠχμαλώτισε, ἐνοικήσας δ' πατρὸς τοῦ 1816 παραδοὺς τὴν σοχ βλ. Σ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, "Ἡ νῆσος Σμύρνης", Ἀθῆναι 1901, σ. 110-111.

Γρηγόριος Παλαμᾶς

Jean Meyendorf docteurs en lettres chargé d
doxe Saint-Serge, Paris: "Grégoire Palam
Introduction, texte critique, traduction e
louvaniense". 1959. 8ον, σελ. 283 (σὺν 2 ἔρια

Ὁ ὑποτιθέμενος ὁλόκληρα 2ον τέμπλα τοῦ λοιποῦ
λόγος "ὑπερ τῶν ἱερῶν ἡσυχαζόντων τῶν
χριτίνος λυριτικῆς ἢ περὶ λόγους τρι
σθαι τὴν καρδίαν"

Περὶ τοῦ περιέργου καὶ ἰδιαιρέσεως,
"εἰσί γε μὴν οὗτοι κατ' αὐτὸ μὲν οὐκ ἴσοι τοῖς αὐτοῖς
νοι... ἀλλὰ τὴν μὲν ἱερὰν ἡσυχίαν ὅμο
αὐτὴν τε καὶ αὑτὴν μᾶλλόν τε καὶ ἀξίως.

Migne 151, σελ. 588 D.

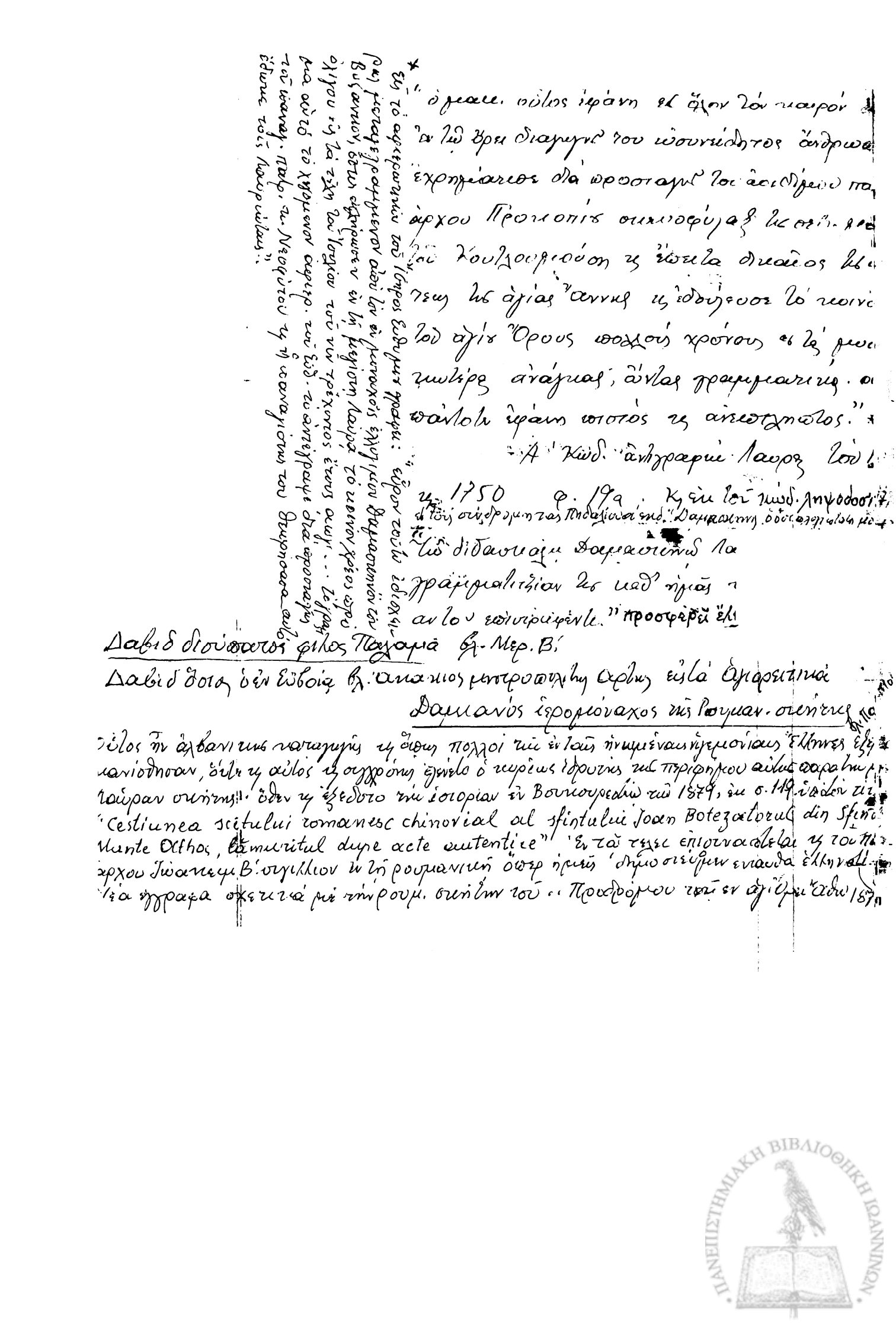
λέγουσι γὰρ ἡμᾶς (ὁ Βαρλαὰμ) κακῶν φοιτᾶν ἔνδον τοῦ σωτῆρος σαρκὸς τὰ
ἡμέτερον ἐμφορουμένους νοῦν, "ἔξω γὰρ τοῦ σωματὸς φασι χρῆναι πάντη τρέπ
δοῦσιν ἐκστάσεις" διὸ μὴ διαιροῦσι σφόδρα ἡμᾶς τῶν ἡμετέρων καὶ αὐτῶν γράφο-
τας μὴ τοῖς ἀρχαρίοις φαρμακοῦσιν ἐφ' ἑαυτοὺς βλέπειν μηδὲ τὰς ἀναπνοὰς ἐπι
τέμνειν τὸν ὀμφάλιον νοῦν φάσκοντας μὴ κεκωλυμένον εἶναι τὴν ψυχὴν δύνασ
τὸν μὲν οὖν κεκωλυμένων, ἀλλ' ἐνόντα, ὡς ἂν αὐδὴς εἶσω ὠθοῦσαι τις; φησί

(18) βλ. Διονύσιος Φορείτης, Δημητριάδης

Γρηγόριος Επιφανίου Δημητριάδης επίσκοπος Σμύρνης (1797-1837)

Γένος ενάρετο κ φιλομονάχου οικογενείας εν Σμύρνῃ, ἧς επρούλισε κ δίεσω-
σεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου κ διαφυγῆς κ ἐρημώσεως τὴν μονὴν τῆς Εὐαγγελισμοῦ
Παύλιν ἐγκατέλιπε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν μὴ δυνηθείς νὰ διασωσθῇ αὐτὴ
κατὰ τὰς παῖδ ἀπὸ θαλάσσης ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ξηρᾶς πλεφτῶν, οἵτινες κατα-
βροντήσαντες ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Μακεδονίᾳ κατέφυγον εἰς Σταυρόδρομον (βλ. Νήφων
Βρομ. κολλυβᾶς).[1] Δέον νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῶν προγόνων τοῦ Γρηγορίου, μεθ' ὧν
συγγενεύουσι οἱ δύο ὀνομαστοὶ Σμυρναῖοι λογογράφοι κ ἀρχαιότατοι ἐν Ἀθήναις μοναχοὶ
ἄλυπος ὀφείλουσι τὴν ἀσυλίαν τῶν ἀγορῶν εἰς τὴν ἐνδοξον, τιμιοσφόνδυλον ἔφοδον
κ ἐν ὕδρᾳ. Ἐν ὑπομνήματι ἐξ αὐτῶν ἀντλοῦσι πάντες ὅσοι γράφουσι περὶ τῶν Σμυρ-
ναίων μοναχῶν. Ὁ ἄρχων τῆς Σμύρνης κῦρ Δημήτριος εἶναι ὁ γενάρχης ἑπτὰ γε-
νεῶν μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἦτο καλὸς χριστιανὸς κ συντηρητικὸς ἀσκητήριον κ αὐλὸς κ οἱ
ἀπόγονοί του τοῦ κολλυβᾶδος τοῦ Νήφωνος ἀκολουθοῦν τὴ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσιν
κ ἀσφάλειαν. Τούτου υἱὸς ἦν ὁ ἐξαίρετος λογογράφος κ ἐπιγραμματογράφος, ὃς
πρῶτος τὰ νεοελληνικὰ γράμματα, ἐξ ἧς ἀρχαῖα μέτρα Ἐπιφάνιος Δημη-
τρίου ὁ Δημητριάδης. Τούτου τὰ ὀνόματα ἐσώθησαν ἐν δυσὶ τεύχεσι περιέχουσι κ
πλείστα περὶ Ἄθω ὄρους, ὅστις μαρτυρεῖ τὴν πρὸς τὸν μονήρη βίον ἕξιν τοῦ οἰκογενείας.
Α') ὁ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος 265 : ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ συνταχθείσῃ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἁγίου τέχνου,
φ. 108ᵃ γράφει: «Ἐπιφάνιος ἀρχιδιάκονος τῆς Κύπρου
ἀρχιερεὺς τέχνα σέβει σοφέ, (δέον ν' ἀναθεωρηθοῦν ἐκεῖ ἐξ βάσει τῆς
αὐτοβιογραφίας του)
Ἐπιφάνιος ὁ γράψας ταῦτ - δεῖλαιος, ἀνάξιος ἐκ τῆς Σμύρνης - δαρὼν ἔγραφα χάριν τοῦ ἁγίου".
Φ. 108ᵇ - 135 πολλὰ περὶ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ "Ἁγιορείτου", ἐν οἷς ἡ "Μεγαλυνάρια ὑπὲρ
τῆς Ὕδρας ἐν ᾗ ὁ θεῖος αὐτοῦ ναός". ἀλλὰ ἡ ἕτερον θέλγρα τῶν σχέσεων τοῦ Ἐπιφανί-
ου πρὸς τὴν Λαύραν δι' ἣν φαρασσωνάζει τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ του εἶναι ἡ ἐξόμνησις τῆς πό-
λεως Κίτρους. Ἐν ταύτῃ κατέγραψε ὁ ἁγιορείτης λαυριώτης ἀρχιμανδρίτης Βενιάμιν, ὃν εἶχε
γνώριμον ἐν Βλαχίᾳ, ὅτε μετὰ τὸ 1830 διηύθυνε τὴν Λαύραν. Σωζόμενον ἐν πρὸς τούτοις ἐν
τῷδε φέρων τὸν ἀριθ. 21 τῶν χειρογράφων τοῦ Σπ. Λάμπρου (βλ. Ν. Ἑλλην. ΙΖ', 1923, σ. 298-302)
ὃς τὰ πρῶτα φύλλα περιέχει τὸν βίον του ἐν στίχοις ἰάμβοις (φ. 16ᵇ - 17ᵃ). Ταῦτα φανε-
ρώνουσιν, ὅτι ἐγνώρισε τὸ ὄρος κ ἁγιορείτας : 31) εἰς Ἄνδρον εἰς σκοπέλου τὸν ἐν Ζηροπόλῃ
εἰς ἡσυχαστ. 35) εἰς τὸ αὐτοῦ μοναστήριον τοῦ Γρηγορίου. 36) εἰς τὸ μοναστήριον Σμύρνης.
τὸν ἅγιον Ἄνναν τὸν σκήτην. 39) εἰς Καψοκαλύβι. 43) Πρωτεῖον τοῦ Ῥαφαήλ (Καψοκαλυβίτου)
Πρωτεῖον τῆς Ἁγίας Ἀναστασίου (τὸ Καυσοκαλύβι). Ἐσχετίζετο μετὰ μεγάλων ἀνδρῶν
ἔσχε σοβαρὰς σπουδὰς ἐν ἀρχαίᾳ γλώσσῃ, διότι κ διδάσκαλος ἐν τῇ Ζαγορείᾳ σχολῇ. Τέλος ἔ-
γραψε κ τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Σμύρνης. (ἐν Ν. Ἑλλ. ΙΓ', σ. 422ε. - ὑπὸ Λάμπρου ἔσωσε μαζὶ
τὰ σώζονται 6, 20, 21, 22 τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτογράφους). Οὗτος εἶχε δύο υἱοὺς Διονύσιον κ Γρηγόριον

[1] τὴν συμφορὰν τῆς Σμύρνης. Μόλις ἔσχεν ἀποχαρήσει ὁ πατέρας παπᾶς, ὅστις ἄλλους μὲν ἐκρύμασε
κ τὸν παπᾶ Μανέμην ἄλλους ἠχμαλώτισε, ἐνοικίασε ὁ πατὴρ Τσῆλος τὸ 1816 παραδοὺς τὸν σοφ
βύρ (Μιχ. Κωνσταντινίδου, "Ἡ νῆσος Σμύρνη". Ἀθῆναι 1901, σ. 110-111.

Ὁ ζωγράφος της Λαύρας γράφει τῷ 1803: "ἐγὼ τὸ ἀπερωγιὸν τοῦτο τοῦ ἐρημικοῦ χείρων μεταγεγραμμένον ἀπὸ τῶν ἐν μονα τοις ἐλλογίμων Δαμασκηνῶν τῶν Βυζαντίων ὅσων ἐδυνήθησαν τοῦτον τὸν χρέος πρόθυμον ἐπὶ μηδὲν λαμβάνω ἀλλὰ χάριν τοῦ ἁγίου τοῦ τρέχοντος ἔτους 1803" γραμματικός τοῦ κοινοῦ Διονυσίου Κουτλουμουσίου, Δι- μαίος ἀγ. Ἄννης κωδ. Β' φύλλας ἔφην Β', 342. ἀφ' ἑαυτοῦ περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ Θεοδώρητος καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὁ μαθητὴς τῶν ἐν τόπῳ κωδικα. *

Δαμασκηνὸς διδάσκαλος γραμματικὸς εἶναι μεγάλης Καρεῶν (ἴσως τοῦ παρὰ τὸ πρωτάτον πύργου) Βλ. Κεφάλληνος Δαμασκηνός.

Δαμασκηνὸς τῆς Παναγίας Κρανιᾶς ἐν Προβάτᾳ. Κατὰ τὴν ἑορτασίαν τοῦ αὐτόθι ναοῦ "ἅγιος Θωμᾶς" οἱ μάγοχοι ἤγοραζαν τὸ κανίδι τοῦ Κουτλουμουσίου λαυρ. κελλίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐξ τούτων ἔδειρε δλάκανόν τινα ξηροσταμνία, ὅστις ἡ ἀπόδανεν εἰς τοῦ δαρμοῦ. Ἐκροδόδη, ὅτι περιαλλαι ἐν φλεγμῇ τῆς Προβάτας νεκρῶν. Ὁ γέρων Ἀνανίας τῶν ἁγ. Θεοδώρων ὑδήγησε τοὺς τούρκους στρατιώτας εἰς τὴν Κρανιάν (πρώην τοῦ Κελαμίδη). ἀλλὰ μὴ εὑρόντες τὸν ἔγκοσ συνέλαβον τὸν γέροντα Δαμασκηνόν. Τοῦτον περιῆραν ἐν τῷ Κουτλουμούσι ἔξω τῶν Μαγ. Τσοσαρακοστ ἐφ. Β' Λαμπασκηνὸς ἀποστολίδης ἀρχιμ. τῆς ἱερᾶς μονῆς ἁγίας Λαύρας." ἐν Ἀθήναις 1904. ἐξ. σ. ἐκδοσις. (κύριος) Παλαιστινὸν "Περὶ τῆς ἐν Καρεαῖς ἱστορ. βιβλιοθήκης τῆς ἁγ. Λαύρας" Δελτ. ἱστορ. καὶ ἐθνολ. ἑταιρ. Ἑλλάδ. Γ', 1889 σ. 425-433 Καλαβρ.

ἡ ὡρὸς ἐπεφοβήθησαν τὸν μοναχὸν ἐμφάνισιν αὐτὸν τῶν Μ. Παρασκευῶν ἐμπρὸς τὸν κελλίου τοῦ Λαυρῶν λαμπρῶν.

Ἀδελφὸς ἐπιχειρούμενος τὴν ἱστορικὴν τῶν Θεόν περὶ ἱεροῦ τιμήματος ἐδέντος εἰδὲ τοῦ ὑπὸν αὐτὸν ζωγραφίσματον. Ὅσῳ ὁ Νυμφίος, διαφέρονται ἐκ βίου τὰ μακρὸν πάγια τὸ μέλαν χρῶμα. ἡ ἤκουσε φωνὴν ἀνωθεν: "αὐλὸς εἶναι ὁ Δαμασκηνός". Ταῦτα μοι ἔφρασεν ὁ Παπᾶ Ἠγάλος, γέρων ἐκ Κρανιᾶς

Δαμασκηνὸς Παυριώτης Στεργιάδης. Ἐξ Ἐλβετίας, ὅπου διέμενεν ἀπό τινος, ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ ἐν Θράκης ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ Παυριώτου, μιᾶς τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας ὑπερβάντος. Τελειοδίδακτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ 1885, Παυριώτης μοναχός, ἐνωρὶς τὴν ἀδωνικὴν Παῦραν ἀπὸν, ἦλθεν εἰς Σμύρνην, ὅπου ἐπὶ πολυετίαν ἐδίδαξε τὰ ἱερά, ἐγένετο δὲ καὶ ἐφημέριος τοῦ ἡμετέρου ὀρφανοτροφείου. Κληθεὶς πρὸ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἱερεὺς τῆς ἐν Σόφιᾳ Ἐλληνικῆς πρεσβείας ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν τῷ 1917 καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν γῇ ξένῃ, πιστῶς ἐκπληρώσας τὸ ἔργον τοῦ ἱερατικοῦ ἐν ἔτεσι 1920. ἀπεφοίτησεν ἐν Χάλκῃ τῷ 1885 γράψας ὡς διατριβὴν περὶ τοῦ τύπου τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος. ἐφημέρευσε καὶ ἐδίδαξεν ἐν Σμύρνῃ, ἐρεῖσταμένος καὶ ἐν Σόφιᾳ ὁρόδοξος Ἀθηνῶν.

Δαμιανὸς μοναχὸς Προκοπιώτης ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμ. συγγρ. ἔγραψε τὴν εἰρμολογικὴν παράδοσιν αὐτῶν. Ἀθανάσιος καὶ ἡ Κόττα (Μακεδ. τοῦ πτερ. σ. Κ'

* Δανιηλμοναχός (κοσμικόν Ρώσος) Κατουναζιώτης ἁγιογράφος, ὁ ὁμώνυμος καὶ συμμαθητὴς τοῦ ἁγ. Παϊσίου τοῦ ἁγιορείτου ἁγιογράφου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔγραψε καὶ τὸ ἱστορικόν. Ὁ ἀρχόμενος μόνος - ἀσκητὴς ἄλλων ἡγούμενος ἱερὸς ἀσκητηρίων αὐτοῦ μετὰ γέροντος ἀναστασίου τοῦ ἐν Καρεαῖς Πατερίτσας. φεβρ. 1875 (Γεράσιμος ὁ τσελιάτος ἡγούμενος ...) ἔγραψε τὴ 17 φεβρ. 1910 περιέχουσαν ἐν εἴδει ἐπιστολῆς λόγους ἐν ἐθνικοῖς καθηγητοῦ Ἀλεξ. Μυρταϊτίδου (Κωδ. Καυσ. Γ' αὐτ. 66, σ. 139-154. βιωτικὸς πρόλογος ἡμέρας τοῦ Σεπτ. 1929, ἐξ τῶν μοναστικῶν λόγων. Κύριον ἔργον: "Ἱστορικὴ μελέτη περὶ τῆς ἀναφυείσης διαφορᾶς ἐν Ἄθῳ" Ἄθω ἡ μονὴ τοῦ ἁγ. Παντελ. Τὰ ἔχω χειρόγραφον ἀγιολογίαν ἐν τοῦ μεγαλομάρτυρα Χρυσόγονον (Ἁγ. Μερ. Β')

Δανιὴλ Δανιηλίδης ἀνεψιὸς τοῦ ἱεροκήρυκος Κατουναζιώτου

Ἀνέδαμε τὴ 13 Αὐγ. 1951 ὁ μακὸς ἱεροκήρυκ ἡ ἐκλαϊκὸς ἀνεψιὸς τοῦ Κατουναζιώτου ἐν τῷ πανδοχείῳ τῶν ἁγίων πατέρων ἤλθε δὲ Μυρταϊτίδης, τὸν ὁποῖον ὁ γέρων Παῦλος Παυλίδης ἰατρὸς ἐν Λάκκοις ἐρμηνέως τῶν ἀρετῶν του Ἁγ. Βαρ. Ἡ. ἔχει ἡμᾶλλον ἀσυμφώνως - "Στίχοι συμβουλευτικοί", ΙΓ', 1948, σ. 40-43. "Ἀρχιόσφαι φόβος κυρίου" σ. 199-201 "Ἐπιστολιμαία διατριβὴ πρὸς τὴν ἱεραρχίαν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" ΙΔ', 1949, σ. 46-50; Στίχοι ἀνεπτυροι, σ. 56-57. Ἐπιστολὴ ἐκείνου δὲ ὁσιοτάτῳ πατριάρχῃ, ὅτου ἐν τοῦ καιροῦ τῆς προμοιραλίας ἐ Ἄθω, ὅτε ἀφοσιώθησαν ἐν τὸν συμμοριακῶν ἄλλαι αἱμαναὶ ἡ συνεταξαν κοινὴν μετὰ ἰσχυρῶν ἡ συντέλεσιν εἰς Ζεράγιον μορφωσιακὸν κανονισμὸν τοῦ τόπου, αὐτὸς ἐν τῷ ἐρήμου ἤλεγε φωτιὰ διαμαρτυρίαν σκληρεύει τὰ παπουργηθέντα ἀναρχῶν, οἵτινες νομοσχεδιακῶς ἐρήμωσαν ἡ ἐσκίσθησαν ἔθεσαν πῦρ ἡ ἔκλαψαν ὅλες τὰ δάση τοῦ Ὄρους. Ἐμαστιζόμενοι δὲ διέφθαρμένοι γυναῖκα εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ καρυῶν συνήλθε. Ἐπιγραφὴ "Τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν ἁγίῳ Ὄρει"; "Ἐπιδρομεὶ λησταὶ" σ. 62-63 συνεχίζει ὀλίγον χαμαρὰ Σάββας μοναχὸς φιλοδείλης σ. 63-64. "Στίχοι ἐξομολογητικοί", ΙΔ, σ. 174-5. "Φιλ ἐξ ἁγίου Ὄρους... ὁ μασονισμὸς ἐλεγχόμενος ὑπ." ΙΕ', 1950, σ. 144-5, 184-187, 269-271 "Περὶ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας ἡ περὶ τῆς ἐν τῷ ὄρει... χριστιανικῆς διοικήσεως πολιτείας" 358-360. ΙΣ', 1951, σ. 59-61. ΙΖ', 1952 "Λόγος ἀκριβὴς διδ... νησίας ἡ χριστιαν. παθημάτων" σ. 45-51, 102-104, 178-180, 239-241, 320-1, ΙΗ', 1953, σ. 33, 83-85. 137-9, 207-210, 287-9. ΙΘ', 1954. 241-3, 310-11, 336-8. Κ', 1955, σ. 28-30, [illegible]

Περὶ ἐφορισμοῦ βοὸς ἀνδρὸς τοῦ σλαύκα" ΙΒ', 1947, σ. 57.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βλ. Ἱστορ. ἀσκητ. σ. 38 κ. Ἱεροσόλυμα ἀνέκδ. ἐν ἀρχῇ, Συντόμων βιογραφιῶν ἔγραψε Δανὴλ Μυρσινιώτης «Μέγας Βορρᾶς τὰ μυριάτα» Ε΄, 1926, Ἀθῆναι σ. 148-176. πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνει τὴν περὶ μαθητείας ἐπιστολήν (βλ. κατάλ. κωδικ. 152, σ. 82), ἀποθανὼν τὸν Σεπτ. 1929

Κωδ. Ἰωαν. 81. "Τοῦ μακαριωτάτου ἁγίου Ἀγγουσίνου ἐπισκόπου Ἱππωνος (sic) περὶ Τριάδος βιβλία ἐστὶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλα ἅπαν ἐν τῇ λατινικῇ διαλέκτῳ τῇ παρ' ἡμῖν Ἑλλάδα μετάγραμμα ὁ σοφώτατος καὶ τιμιώτατος τῶν μοναχῶν Μάξιμος ὁ Πλανούδης" (ἐδημοσιεύθησαν παρὰ Migne Patr. gr. 147, στ. 1112 ἑξ.

Ὁ Δανὴλ προλάσσει Πρόλογον κ. ἐν τέλει: "Ἐγένετο τὰ ἁγιοκαθαρτικὰ τοῦ μνημονευθέντος ἐν ἱερᾷ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου τῷ ἁγίῳ ὄρει μηνὶ Νοεμβρίῳ 27... ἐγράφη διὰ χειρὸς Δανὴλ μοναχοῦ τοῦ ἐκ Σμύρνης, ἀρτίως ἐκ τῆς Ἁγιωνύμου κ. μεγαλωνύμου ἐν Κατουναμίοις ἀφηνοχάσαντος εἰς τετιμημένον ἅγιόν σου ὄνομα τοῖς ἀδελφοῖς Χιλανδαρίοις." Συλλογὴ Κουρμᾶ λατρευτῶν κ. κατάλ. κωδίκων τῆς ... σιτίδος Καισαριανῆς - Paris, 1930, σ. 89

Περὶ

Διονύσιος ιερομόναχος Αἰτωλός.

Κώδ. Λουρ. Κ42, φ. 1ª. "Βιοσαφώνος ἱερομονάχου Μακρῆ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Τέχνῃ δοχίαι διάφοροι ἐκ λίθ γραμματικῶν τέχνων. ἐκδοθεῖσα εἰς ὠφέλειαν τῶν μὴ δυναμένων αὐλοῦ μελετᾶν ἀλλήλους ἐκπαιδεύειν, παρὰ Διονυσίου ἱερομονάχου Αἰτωλοῦ τοῦ ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἁγιωνύμου τῆς μαθητοῦ αὐλοῦ παιδὸς χρ. ὀσιὸς ἑξακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἑβδόμου ἔτους τὸ κοσμοσωτήριον καὶ χριστιανικὸν ἔτος ἐν πόλει Ἰωαννίνων.

* Ὁ κώδ. ἁγίου Παντελεήμ. περιέχων λόγους εἰς τὸν ἅγιον ἐμπυρισμένους τὸ ὄρος ἐξ "ἐγράφη διὰ χειρὸς Διονυσίου τοῦ Ἁγιορείτου" ἢ ὃ δέλ. "ἐκ τοῦ διδάσκου τοῦ Στεφ. τοῦ ἱερομονάχου ἐν τῇ πανσεβασμίᾳ μονῇ" ἐν τέλει: Οσους ἠκούσατε, ἐάσατε ἢ τὸ ἔργο δικαίως ἐπαινεθῆναι τῶν μεγάλων δόξαν λάβῃ, "Ἀντιγράφη διὰ χειρὸς τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου Διονυσίου τοῦ ἁγιορείτου ἐκ δὲ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ ὅπως εὑρῇ τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, ἢ οἱ συντυχάνοντες ἐρωτᾶτε πάντες. ἐν ἔτει σωτηρίῳ αωμβ', τῷ Σαββάτῳ τοῦ Διακαινησίμου. Πάνος Διονυσίου. επιστολή πρὸς τὸν πρώην δικαίου κῦρ Ζαχαρίαν (501, σ. 301-304) "ἐν τοῦ ἱερου. κοινοβίου 1838," αὐθ. ὁ ἐπιστολή πρὸς τὸν ἡγούμενον Κύριον Ἰωαννικίου σ. 299-301

* ὁ αὐτὸ λαρίσσης, "ὁ εὐσεβέστατος Σιδηρὸς τε ἡ Παρθένος ἁγία Ἰουνίου ια. ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Τούτου γὰρ ἐπεσκέψατο ὁ ἱεροσολύμων Δοσίθεος μετὰ τιμῆς θεὸν λέγων "σὺ ἔχεις τὸν συγχρονίζοντα αὐτῷ πατριάρχην κτίσεως ἕως τῆς ὥρας ταύτης ἐπὶ φρονήσει καὶ ζωῇ ἐναρέτῳ", ἢ τοίνυν ἀφέρωσεν ὁ αὐτὸς ὁ αὐτὸς τὸ βιβλίον αὐτοῦ, ᾧ ὄνομα Καταλλαγή. Διαφερόντως τοῦδε τοῦ πατριάρχου Διονυσίου ὁ ἱερωτατος ἀρχιμανδρίτης Μανολάκης ὁ Καστοριανός ἐν οἱῳδήποτε σχολείᾳ ἐν τῇ κτίσει τῆς Χίου καὶ Ἁλῃ δι' ἰδίων ἐξόδων". (Τὰ ἐλλείποντα τῇ ἐκδόσει ἐκ τοῦ μετὰ τὰ ἄγνωστα ἐκκλησ. τῆς σοφίας τῶν Ψηλαίτου. προσθήκη εἰς τὸ π' περιφ. τοῦ Η' βιβλίου, σ. 124. - ἐκ τῶν Documents Kyriakidi, τομ. XIII. σ. 523) ἐξ. Μαρ. Β'.

(22) βλ. Β' πιν. σ. 3-4 αριθ. 1
η τελευταία πινακίδα φέρει τον αριθμό εκκλ. Α'608

πρβλ. Εκκλ. Αλήθ. ΙΘ', 1899 σ. 191
βλ. παρακάτω εν Παραπομπές σ. 318-343)

Δ Διονύσιος ιερομόναχος Ζακυνθιος (βλ. Διον. Ο Αγγλωρ) ούτος εποίησεν ομολογίαν εις τον Αγίνης Διονύσιον (βλ. παρά Κατραμή σ. 359-60) και έχομεν ομολογίαν του ιδίου

Δανιήλ Ηλιάδης
Ουσπένσκης πρώτη περιοδ. 1846, σ.

81

* Πέτρου Βαμβουτινού λόγοι δοκιμιακοί, εν αρχή: "Κ τόδε συν τοις άλλοις Διονυσίου του πεινού ιερομονάχου του καλλιουπολίτου, παρ' ού η αφιερώση τιμιό χειρόγραφον τής αγ. Άννης..." εις το "Τυπικον του χειρόγραφου εφραίμ-Ξηρού: "Και τόδε συν τοις άλλοις Διονυσίου ταπεινού ιερομονάχου του Καλλιουπολίτου παρ' ού αφιερώθη το τιμιώτατον χειρόγραφον τής αγενδόξου θεοπρομήτορος Άννης δι' εικόνος του δοκιμου πατρός ημών και τόδε αναγινώσκοντες ωφελείσθε τής αμφοτέρων σωτηρίας, μηδείς δε αθετήσει τιμή"

** Διονυσίου μοναχου αγιοπαγκρατίου επιστολή εν χειρ. αγ. Παντ. 501, σελ. 301
"Τω βασιλικώτατω και θεοσεβεστατω και φιλοχριστω αρχιεπισκοπω παιδευομένω τελεσφορίας, στοναι της χειρίας πρεσβ. Θεοτόκου του εσώσαν. Πληρώ χρυσέρας η καρώνη τελ. χαιρετισμόν η τοις λοιποις βασιλεύσι.. προσοψώνιον η αγιαρδίον χρυσοφορεσον. αρχή· Η διάνυρος η βασιλικη ευλαβεια η το ανεκφραστον χρεος.. εις δεν κοινον ημων πατερα η ενδοξον ιεραρχικον τον Χριστου Σεραφειμ. εν έτει σωτ. κατ' ανθρωπον εν τη ασεβεστατη.. σωτηρία της αγιας.. Άννης

Ο εν μοναχοις ελαχιστος Διονύσιος εκ Ζακυνθου της Ελλαδος"
Επιστολή προς τον ιερώνυμον Δικαίου περί Ζαχαρίαν, εκ του Ρωσικού χειρογράφου 1835, Ιουνίου 10"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Διον. Ἁγιαρτεμίτης κωδ. Ξηρ. 131. ἐν τέλει· "ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Ἁγιαρτεμίτου ἡ παροῦσα βίβλος ἡ καλουμένη Εὐαγγέλιον ἐγράφη ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου πατρὸς ἡμῶν κυροῦ Ἰωακείμ, ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωλθ'. ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ἰνδικτιῶνος ιε'. ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ θεοφυλάκτου ἡμῶν βασιλέως κυροῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ ἐν Χριστῷ τοῦ θεοῦ πιστοῦ βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Ῥωμαίων τοῦ ἀπὸ Ἀγχιάλου καὶ Θεσσαλονίκης καὶ πάσης Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου καὶ Θετταλίας καὶ Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας καὶ Σερβίας καὶ παντὸς τοῦ Ἰλλυρικοῦ καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Θετταλίας καὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς

βλ. Βίλιο σ. 3-4 αριθ. 9

(η τεδεών ιδιώ. μονάστρια, ένεγ. Α'608 πούλου ἐπιμ. ἀρχιδ. 18', 1899 σ. 191 βλ. παρακάτω ἐν Ἀναισίμοις σ. 318-343)

Δανιὴλ Ἀχραδάς

Οὐσπένσκης πρώτην περιοδ. 1846, σ. 88 ἐπι μον. Λαύρας. 1846, σ. 88

Ἐν μον. 9 ἀγ. Στεφάνου Μετεώρων ἔτους 1801 ἐν ἀρχῇ: "Ἀναμνησία τοῦ μιχ. ηγουμ. ἐσοτερικόν τούτοις λοιπὰ τοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἐλλάδος ... ρ. 31. 50 ἀκαμφοσίδα... τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου, μηνὶ Μαΐῳ." ἡ ἐν τέχνῃ: α βίοι ἡ πολιτεία τοῦ ὁσίου... λοιπὰ τοῦ ἱερομονάχου... μοναχοκτιστὴς ἐν τῇ αὐτῇ "Ὁραιοπαρὰ Διονυσίου ἱερομ." (Ν. Ἐλλ. ΚΑ', σ. 322, 1)

Διονύσιος Ἀγιαρτεμίτης καταλ. Β', σ. 88 ὅστις ἦτο ἁγιαννανίτης διότι ἄνωθεν τῆς ἁγ. Ἄννης ὑπάρχει ἡ καλύβη τοῦ ἁγ. Ἀρτεμίου. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν δικαῖον κύρ Ζαχαρίαν καὶ τὸν ἡγούμενον κύριν Σεραφείμ "ἐκ Ζητουνίου τῆς Ἐφράδος. Κῶδ. ἁγ. Παντελεήμονος 501, 11-12. 858, 896.

"Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τῆς μεγ. Λαύρας" ὁ γράψας τῷ 1317 βιβλίον ἐπιγραφόμενον "Χιλιὰς ἁγιογραφική" βλ. Πατρία σ. 496 βλ. ἀνωτέρω 278-9.

Διονύσιος ὁ Βατοπαιδινὸς παλ. ὁ Γ'. **

1662-1665 γράμματα δημοτικῶν περὶ τῶν μανουαλίων τοῦ πατρ. ναοῦ τὰ ὁποῖα ἐπεκύρωσεν ὁ πατριάρχης Διονύσιος 1662 (βίος) ὑπὸ Ἰωαννείνων φορο-

Ἄλλα ἡ τοῦ χοροῦ τοῦ τοιούτου ἁγίου (δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ) τῶν ὀρθομαρτύρων. αὐτὸς ἀδρὸς ἀναγραφεὶς διὰ φαβενικαὶ τριχρώμου λαμπάδων (fougance) πυκνὰς ἐνδεδυμένος περικεφαλαίαν φαινόμενος συνδρομὴν ἀγγέλου,

Διονύσιος ἱερομόναχος Ζαμπύνθιος (βλ. Διον. ὁ ῥήτωρ) οὗτος ἐποίησεν ἀκολουθίαν εἰς τὸν Αἰγίνης Διονύσιον (βλ. παρὰ Κατραμῆ σ. 359-60) καὶ ἔχομεν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου ὅτι ἔγραψε αὐτὴν τὸ 1729, 1752. Κῶδ. 75 (κατάλ. Β', 476, σ. 55) Ἀκολουθία ἁγ. Ἄννης ἐν τέλει: "Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ ἐν ἱερομονάχοις Διονυσίου Ζαμπυνθίου πόνος" Λέβ. 5' Ἐπιστολὴ πρὸς Θεσσαλονίκην ἱεράρχην.

Διονύσιος Καλλιπολίτης ἁγιαννανίτης βλ. Κῶδ. ἁγ. Ἄννης 58. (ἐμοῦ καταλ. 459, σ. 52). ***

εἰς τὸν Ἐφραίμ, ὃν ἀφιερώνεται τῇ αὐτῇ σ. 92, γράφεται δὲ "καλλιουπολίτης" κατὰ τὸν Σαθ. Νέφ. 610 ἐσφάλμενε διόρθωσιν τῶν μηναίων. εἶχήν τοῦτον εἰς τὴν Θεοτόκον ἐδημοσίευσα ἐν σ. 172 καὶ πρὸς ἀναθεώρησιν... ἀπόπειραι σ. 172-3.

Διονύσιος Δ' ὁ Μουσελίμης σημ. 220 ὑπὸ Γεδεών (ἐπιμ. Ἀρχιδ. τομ. Δ' ἔτος Γ. (1887) περιοδ. Β' σ. 179-95 καὶ συνέχεια ἐν τῷ κωδικὶ τῆς σκήτης ἁγ. Ἄννης σ. 86 γράφει "ὡς καθολικὸς μοναχιάτης ἀποφαινόμενος".

(Χ. Μητροφάνης) Διονύσιος ῥήτωρ. Κῶδ. ἁγ. Ἄννης 52 XV ἐν τέλει τὸ παρὸν ψαλτήριον, ὑπάρχει τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἐνὶ τῇ αὐτῇ τῆς μονῆς ἔφορος Νεόφυτος ὑπάρχει ὁ λάφος: "Ἐνθάδε κεῖται ὁ ἀναγκαῖος καὶ ποιμενικὸς πατὴρ ἀρχὴς κὺρ Διονύσιος ἔτος ἀρχῆς ἡμῶν αὐγούστου εἰς ἔξ Ἀνδρου" ὃν τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου ἀναγνώσθη

Διονύσιος ὁ ρήτωρ Στουδίτης Μπραχατιανίτης

Οὗτος ὁ ἐλλόγιμος ἀνὴρ ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸν ἀνεκδότων ἔργων ποιήσεων εἰδήσεως ἐπὶ τῇ ἐπὶ τόμαι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἁγίᾳ Ἄννῃ εἰλοῦμεν τοῦ Ὄρους ἀπολυντηρίου τῆς ἑορτῆς, εἶχα δεξιοτεχνίαν μαθητοῦ τὸν Ἀπεσταλμένα ἑώσεια διαφόρων Μητροφάνων, ἀμφοτέρων ἐκ τῆς ἀνωμηρύχθησαν νεώτερων μοναστηρίων ἅγιοι ἢ συμπεριλήφθησαν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἁγίων τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἐξέδοσε ἢ τὴν φυλλάδα. Τοῦτων ὁ οἰκειότερος τῆς μακρᾶς ἀσκήσεως ἁγιορείτης Γεράσιμος ὁ Μεγαλομ ὑμνογράφος, ἀφοῦ παῦ ἀσκητικὴν ἐξύμνησεν ἢ ἐμεγάλυνεν ὡς μεγάλους ὁσίους τῶν ὅλων – εἶναι φαίνεται ἀσκητικὸς ἄσκει καὶ μὴ ὑφιστάμενα ἐν τοῖς ὑμνοις του δὲ ὅλως μεταβῇ μετρικῇ ἢ μεγάλων, ἐκφεύγῃ ἢ λόγῳ "ἀναμνηματικῶν" ὅλως λον ἐξαιρμαδικὸς εἶναι μεγαλητόρως ἐξαίρων δι' αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς ἢ ἀσκήσεως ποιήσας παῦ ἑαυτὸν τὴν ἁγιάνια. Διότι, ὡς ὁμολογεῖ βιογραφικὸν σημείωμα οὐδὴ περὶ αὐτῶν οὔτε ἢ τὰ διασωζόμενα ἔργα ἐνέχουσι ἐξαιρετικὴν σπουδα τα. Ἀλλ' εὐτυχέστερος ἐν τοῖς ὑμνοις τὰ φαίνεται ἐφαρμόζων λέξεις ἢ φράσεις ἐκ τῶν ἀκολουθιῶν τῶν μεγάλων τῆς ἐκκλησίας πατέρων ἢ διδασκάλων ἢ ἐκ ἐκείνους, ἐκ τοὺς ὁσίους μόλις ἔχει τὸν θεῖον ἢ αὐτὴ ἡ λέξις ἁγιο ἀνεβιβάσει οὕτως ἐπὶ τὸ πάνθεον τῶν μεγάλων ἁγίων ἢ τοὺς ἥρωας τοὺς ἀκμαίου τὸ τῶν ἀρχαίων μηδὲν ἄγαν." Ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδαξεν ὅτι "πᾶσα ἀσκητικὴ ἀρετὴ μία". Ὀνομάζει τὸν ὁσιὸ αὐτοῦ λόγον τῶν ἁγιαννανιτῶν ὁσίων πατέρων "ἐλαιοπλοκία συνόψεως" ἢ διαπλατύνας ὁμοίως τὸ ἔργον τῶν ἰδιωτῶν τοῦ Μπραχατιανανιτῶν, καλῶς τε καὶ ἐφαρμοστὴ ἢ ἡμερὰ ἀσκητικὴ ἀλήθεια ἢ ἐκοσμήθησε τὸ "οὐκ ἐν πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν ὀλίγῳ εὖ τὸ πολύ." Ἀναγνούς παρὰ τῷ ἀσκητῇ Κτενᾶ ἀσκητικὸν ὑμνος τοῦ ἐν Καρεαῖς κελλίου χαίρας τῆς ἁγίας Τριάδος, ὃν ἀσκητικὸν ἐν τέλει ἢ ἐπιστολῆς τοῦ ῥήτορος Διονυσίου ἱερομονάχου ἢ σπουδαιοτάτου, ἢν ἢ ἐδημοσίευσεν (Ἀθῆναι ἀλλὰ ὡσεὶ λοιπὰ κτενᾶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς φῶς ὁ Meyer, ὃν ἐγνώριζεν οὗτος, σ. 218-223) πλὴν τὰ ἑξῆς ἢ ἄκρου φαρμακίας μεταφέρει τὸν Διονύσιον εἰς Καρεάς: "ἀλλ' εἰσῆλθεν (ὁ Διον ὡς ἀπειράνδρων ἡσυχαστικῶν ζώνην, ἥτις καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον ... ἀνεχώρησε.. ἢ καταύπιος εἰς τινι κελλίῳ .. πλησίον τῆς σκήτης τῶν Καρεῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἰδιο τοῦ ἐπισοχῆς ἀποστάλεισης εἰς τὴν τάξιν σύναξιν τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἥτις αὐξεται ὁσγράφῳ πώδιτι ἀποκειμένῳ ἐν τῷ ἄνωθεν τῶν Καρεῶν χαρακτικῷ ἐν ὀφ. Τριάδ ἀλλὰ διαρωλύμαι λέγειν ὅτι τῶν ἔργων τοῦ Διονυσίου ἱερομονάχου ἢ πνευματικ ἢ σὺν ἐτυλίπησε μόλις ἦλθεν εἰς τοὺς κόσμους νὰ σώσῃ τοιαύτην ἐπισοχὴν εἰς τὸ ναζῆν ἢς τὸ σωζόμενον μαρτυρεῖ ἄνδρα γνωρίζοντα πάντα βάθος τὸν πνευμα τοῦ ἁγίου Ὄρους. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν τῇ ζωῇ μου, ὅστις ἐσκήτευσε ἐν Κα ἢ ἐμαθητεύθη παρὰ τῷ ὁσιωτάτῳ σχήμασι τοῦ ὁσ. Ὄρους Σεραφεὶμ (ᾧ. λ'). Οὐδ' ἐφ ὁ σοφὸς Γεράσιμος νὰ ἐγκαίνιση τὰ ἁγιορείτικα τοιαῦτα παράδειγμα τῶν ἀρχαίων Κτενᾶδων

[1] Μ. Σπυρ. τοῦ Βιογράφου Μακεδόνος, τόμ. Η', Ἀθῆναι, 1950, σ. 171.

Ἐγένετο δὲ ἢ ἡγουμένος τιμιωτάτης φιλοδόξου μεταβάσεως αὐτὴν εἰς τοιαύτην (κοσμικὴν, α

Τὸ παρὸν ψαλτήριον ὑπάρχει τοῦ σοῦ καὶ θεοφόρου πατρὸς Διονυσίου τοῦ ῥήτορος τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος καὶ ἀφιερώθη παρὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν μονὴν τῆς ἁγίας Ἄννης εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀσκουμένων ἀδελφῶν, καὶ ἔτις τὸ ἀποζενώσει ἀς ἔχῃ τὰς ἀρὰς τῶν τιμ' θεοφόρων πατέρων καὶ τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τὸ ἐπίσιμον"[1]

[1]. Κῶδ. 22 τοῦ 1582.

Συναγωγὴ τῶν θεοφθόγγων ῥημάτων καὶ διδασκαλιῶν τῶν θεοφόρων πατέρων ἀπὸ πάσης γραφῆς θεοπνεύστου συναθροισθεῖσα καὶ σπουδαίως καὶ προσφόρως ἐπιτεθεῖσα εἰς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων παρὰ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ Στουδίτου τοῦ ἐν τῇ σκήτει τῆς Λαύρας ἀσκητοῦ, ὡς φιλοκαλία) περιέχει καὶ μικρὰν τοῦ ψεφθοῦ τὴν πανωφελῆ διδασκαλίαν καὶ λύσεις φυσικῶν ζητημάτων καὶ σχεδὸν περὶ τῶν ὅλων λογισμῶν ὡς καὶ ἐπισκοπῆς ἰδιόχ. πηδουν.

Ἐν τέλει: ἐγράφη τὸ παρὸν βιβλίον παρ' ἐμοῦ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ Στουδίτου ἐπὶ ἔτους ϛϡ ἰνδ. (= 1582) τὸ αὐτὸ καὶ ἐπισκοπῆ καὶ ὁ ὡσ. ᾧ ὑπὸ τοῦ ἰδίου. λέγεται ἐναὐτῷ τῷ Διονύσιος Στουδίτης. Κῶδ 176 φ. 229α ἐγράφη τὸ παρὸν ψαλτήριον διὰ χειρὸς ἐμοῦ Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ Στουδίτου ἐπὶ ἔτη ϛϡ (1582) ἰνδικτ. ι΄." ἐν τέλει (φ. 205α) Δαυὶδ μελῳδὸς μουσικὸς ἀποκρύφου οὐ μέν δι' αὐτῶν καὶ θαυμάσιος ἦς τῶν λόγων ἡμῖν δὲ τὴν σὴν ἐμμελῆ δίδως ἀκοὴν ἧς ἔστιν εὑρεῖν ἐμμελῆ τὰ πρακτικὰ καὶ γὰρ δι' αὐτῆς μυστικῶς αἰνουμένης διώκεται μὲν ἐμπαθὴς πᾶσα φύσις ἠφάνισται δὲ δυσκερὴς ἅπας πόνος συστέλλεται δὲ συμφορῶν ἀπηγορία μοιμίζεται δὲ γνωστικῆς ἄγνης ὑγιάδων στηρίζεται δὲ τῶν παθῶν ἡ στερρότης καὶ τέρπεται μὲν τῆς ψυχῆς ἡ σεμνότης ἐλέγχεται δὲ τοῦ Σατὰν ἡ φαυλότης ἐκ τῆς νοητῆς τῶν μελῶν εὐρυθμίας ὡ τίς τοσαύτην εὗρεν ἀνθρώπων χάριν εἰ μὴ οὐ τὴν πρέπουσαν. ἀνθρώπαις χάριν φ. 229α Στίχοι ἰαμβικοί. "Ἔσπευσαν ἄφθοι χρυσὸν εὑρεῖν ἐν βίῳ ἄφθοι δὲ γῆν σπεύδουσιν ἢ καὶ μαργάρους καὶ πάντα πλοῦτον προφθαρτῶν ἀπηγορεία ὁ δεσπότης δὲ τοῦ παρόντος βιβλίου τὴν καρδίαν τε τῶν τοῦ προφήτου λόγων σοφῶν ἀνερῶν ἐξ ἔρωτος ἐν θεοῦ, ὅθεν συνῆξε πλοῦτον, ὃς μένει μένος. ῥεῖ πάντα γῆς γὰρ καὶ λόγος μένει μόνος πεφυκὼς εἶπον σοι χριστὲ δόξα πρέπει"

Ω 73 Παῦλος ὁ Θεσσαλονίκης τὸ καὶ ἐπ αρχ. Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ῥήτορος

[1] Ὁμοιόστιχος οὗτος τοῦ XVI αἰ. ὑπῆρχεν εἰς λάμπρου σύλλογος ἐν φωτογραφίᾳ· τὸ δίπλωμα ὑπάρχεται εἰς 40 τὰ μουσικοὶ ἀναγραφαὶ ἔχοντα εἰλὶν ἐπὶ δεκαεννέα Β', τόμον φύλλου, ὅπως ἀναγράφονται τὰ τοφαρχεῖα ὁρισμένα νὰ αὐλοῦ ἀναβιβάσεως εἰς ἑκατοντάδας τοῦ πλοίου τῆς σειρᾶς ἔταξε τοῦλιν νὰ ὁρίσῃ·50 Σημειωτέον ὅτι τὸ σημειώμενα ἐγράφη νεωτέρᾳ χειρί.

(σ.51

* Κώδ. Δοχειαρ. 127, φ. 439α έτους ζριό' (1606) "Εν ζω ωαρόντι έτει Οκτωβρίω ς' ένατη ἡμέρα ὁ τιμιώτατος ἱερομόναχος ὁ ἡγούμενος τῆς ἁγίας Λαύρας, οὗ τὸ φῶς ωσφάλειν ἀπήλθε διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ".

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Διονύσιος ῥήτωρ.

αἱ τῶν φίλων αὐτοῦ. Τὸ παρὸν βιβλίον θανόντος τοῦ πατρὸς ὁσ. Διονυσίου ἀφιερώθη εἰς τὴν ἁγίαν Λαύραν... ἔτους ,ϛρμϐ'. Διονυσίου τοῦ ῥήτορος (Ἱστορίαι εἰς τὸ ἁπλοῦν) παραμένουσι ἐν τέλει κεφαλ. πάνυ ὠφέλιμα σ. 288-295 Ἱστορίαι σ. 296-301. Ἱστορίαι Διονυσίου Ἱερομ. τοῦ ῥήτορος ἀσκήσαντος ἐν τῇ σκήτει τῆς Λαύρας κοιμηθέντος δὲ ἔτει ,ϛρις' (1606)* ἐν κώδ. ἁγ. Ἄννης τοῦ XVII ἑδ. καταγ. Λαμπρου ἐν κώδιξι ἁγ. Ἄννης 22 καὶ 23 ὅπου περὶ τὰ μέσα τοῦ XVI αἰῶνος ἤκμαζεν ἐν τῇ Σκήτει ὁ Διονύσιος οὗτος ὁ Στουδίτης. Διονύσιος ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν ἐξ ἰδίᾳ διηγήματα Ἱστορίας" συντεθειμένας παντοτε τοὺς Μαργαρίτας τοῦ χρυσοσ.

Ἱστορίαι. περιέχονται ἐν τοῖς κώδιξι ἁγ. Ἄννης 28,11 16ῳρ. 208, 11, XVII φ. 200 ἕ. 213ᵃ. Σταυρον. 945 ὁ κῶδ. 469, XVII, 8 περιέχει ἅμα σχεδὸν τοῦ Διονυσίου τὰ βραχέα ἔργα, ἐν οἷς καὶ αἱ Ἱστορίαι 738, XVII (1623), 3. 488, 7 XVI - XVII. Ἐμόναζεν ἐν τῇ μικρᾷ ἁγίᾳ Ἄννῃ (μαθύβῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς ἁγ. Ἄννης ὁ πατὴρ Γερασιμος ἐξέδωκεν "ΚΔ' οἴκους εἰς τοὺς ὁσίους... Διονύσιον τὸν ῥήτορα καὶ μητροφάνην" καὶ παράκλησιν κατα. Β', ἀριθ. 796. σ. 133 (ἐδημοσιεύθησαν μετὰ καὶ οἴκων ἐν τῇ Ἁγιορ. βιβλ. ΙΔ', 1949, σ. 108-113, καὶ 176-180. Ὁ Λαμπρος τομ. Α', σ. 16 διακρίνει αὐτὸν καὶ τοῦ καθιπο-ήτου Βᾳ. Σημ 45.

Συναγωγὴ τῶν θεοφθόγγων ῥημάτων κτλ. (εἶδος εὐεργετινοῦ) κῶδιξ ἁγ. Ἄννης 22. τοῦ XVI αἰ. βᾳ. καταγ. Λαμπρ. Α', σ 16. Τετρακιγγ: XII "Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ῥήτορος" ἐδόθη εἰς τὸν Ρώσσ. (ἐξ Ἰωαν. Δημοπούλου Βατοπ. βιβλ. Μοσχας σ. 1

κῶδ. ΤΟ. βιβλιοθ. Βουλ. χαρτ. ν, 225 χ 0,165 σελ. XLIII σ. 280+φ. 190

1. (σ. 1) Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Παϊσίου τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος, ἀσκήσαντος ἐν τῇ θεοφάντῳ τοῦ Περιβλέπτου καὶ προσηγορευμένης Βαλοβιστίου. κεφάλαια ἐκλεγέντα παρὰ Διονυσίου ἱερομονάχου". Ἐν τέλει, σ. 99. α "Μηναιάριον ἐκ τοῦ ὁσίου ἐξαρίθμησιν τοῦ ἐν τῷ μικρῷ Γαλὴν ἀσκήσαντος διαλάμψαντος Ραφαὴλ μοναχοῦ" - β' Τροπάριον τοῦ ὁσίου Παϊσίου (λαμπρου Ν. Ἑλλην. Δ, σ. 105 κῶδ. σοφιαν. 164 Λειτουργικῶν, ἐν τέλει: "ἐγράφη ἐπὶ ἔτους ,ζπ' (1572), ἰνδικτιῶνος 10 ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἱερομονάχου τοῦ Ῥήτορος" ἐκ τοῦ Διονυσίου ἔργα ἐν κώδιξι. ἀρ. 7 (σ. 213) (16ῳρ. 496, 8, ε') καὶ ἄλλα Ἰωάσαφ λόγος ὡρὸς ἀρχαρίους μοναχοὺς μελαμφορεσθέντες ὠφελῆ χρῆσθαι παρὰ Διονυσίου Ἱερομ. τοῦ ῥήτορος εἰς ἀφέλειαν ἴδιαν ἀκουσάντων αὐτῆς "ἴσως καὶ πάσα ἀκοντιδεῖς" λόγοι ἐν ᾧ αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ γράφει ἐπιστολὴ γεγραφότες ἰδαχὴ ἀπρωσιάτη (κῶδ. ἁγ. Ἄννης 17, ἁγ. Παύλου 22, 29, 16ῳρ. 469, 8, ε'. γραμμικὸς προσχρονιανὸς βασιλείου τοῦ Μεγ. λόγος ἀσκητικὸς οὗ δεῖ ποιμάσθαι τὸν μοναχὸν μελαφορεσθέντα. Ὁ λαμπ. γράφει τὸν κῶδ. 20 ἁγ. Ἀν. (κατα. Ἁγ. 16) γράφει: "Σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κώδικι τούτῳ γραφέντα ἐν τῷ 1641 εἶναι γράμματα ἐν τῇ καθωμιλημένῃ τοῦ... Διονυσίου ἔργα." Αἱ ἱστορίαι περιέχονται ἐν κώδ. 57, 5 Κυπριανοῦ ἐκδοθεῖσαι εἰς τὸν "Μαργαρίτας Χρυσοστόμου (κῶδ. 1858, σ. 296-301

Διονύσιος Λαυριώτης Χατζηδιονυσίου* Προσφορά τῷ 1778 χαλκοῦν δισκάριον

Μετὰ τὸν ἀρχιμανδρίτην Νικόδημον πρωτοστάτησε εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῷ 1821 διάδοχος αὐτοῦ ἡγούμενος τῆς Ἐπιβρώσεως τοῦ ἁγίου Ὄρους τὸ ὁποῖον διωρίσθη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ νὰ διαφυλαττωθῇ τὸ ζήλημα τῶν εἰς τὴν ἄρχουσαν παραδοθέντα ἱερὰ σκεύη τοῖς ἐν Ὕδρᾳ, ἄνερ αὐτοὶ μετὰ ἐννόμου διατάξεως ἀνάγκας τῆς ἐπαναστάσεως "ὅτε συμφώνως μὲ δικαιοσύνην τοῦ ἔθνους δέλεαρ ἐπιγειοδῆ καὶ μοναστηριακὰ δίκαια ἐκ διαφόρων μονάδων ἐπίβρωσις ἡ αὐθαιρεσία εἰς διαφόρους (βλ. Μερ. Β΄) ἐπιστάθμων ἡ δύο ἔγγραφα περὶ ἐπιβραφέντων ἱερῶν σκευῶν, χρονολογούμενα μαρ' αὐγούστου τοῦ 18 ὑπὸ συζήτησιν τίθεμαι τὰ ἑξῆς γραφέντα μοι παρ' Ἀλεξάνδρου παπᾶ 25: "εἰς τὸν Διονύσιον ὀφείλεται τὸ πλούσιον τοῦ ἡμετέρου ἀρχείου, διάδοχος τ Κυριλλου - Θεοδοσίου (τοῦ ἀφήνεις τὸν κολοσσὸν Θεοδωρητον) ἡ ἡδαί τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι μεγιστόχιων ὁλοχήρου τοῦ Ὄρους, πλεῖστα δὲ ὡρ μοι καλὰ τὸ ἐπιβροσαλὸν του εἰς Κτῆμεν ἴσως ἡ ἀποδόσεις τῶν ἐν Βλαχίᾳ τοχίων"! Τοῦτο εἶναι πολὺ μεταγενέστερον (βλ. Μακάριος Κρὴς). Ἐπιβρώσεις δυο συναδέλφων ἐχρημάτισε τῷ 1824-1830. Ἦσαν τότε ἔνεκα τῶν περιστάσεων (βεβαίως "Ἄθως", σ. 324) φιλο δὲ τοῦ 1878 εἶς, ὅθεν διὰ τὰς συνθήκας τοῦ Βερολ ἐπαριθμήσαν τὰ ὡρολόγια. Ὡς 1840-2 ἦν ἐπίτροπος ἡ ἔξαρχος ὑπὲρ ἁγ. Ὄρους Πόλει, ὡς 1848 (Μαρτ.) εἰς Ἀθηναῖος ἡ σύμπασα εἰς λαύραν φακελλίων διὰ τοὺς ἐπιβρωτ

Διονύσιος ἀρχιμανδρίτης* Βλ. Μερ. Β΄ (νομίζω αὐτὸς εἶναι αὐτὸς μεταξὺ τῶν ὡρολογοποιῶν Ναθαναὴλ ἐφυλλαισθῆναι διὰ τὴν χρέη

Ζωσιμᾶς μοναχὸς Λαυριώτης ὁ διακοσμητὴς τῶν χορῶν. Οὗτος ὑπῆρξεν ἀνεξάντλητος διηγητὴς οὐ μόνον ἐν τῇ λαύρᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν τ Περιβόλῳ ἴσως καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡς 1686 ἐπεσκευάσθη δαπάναις αὐτοῦ ἡ διαμ καὶ ἐπιγραφὴ διασῴζεται ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ βορείου νεκρο

"Δέξαι δέησιν μικρὰν παρὰ τοῦ δούλου σου ἡμῶν] Ἰησοῦ, τὸν πάσαν τὴν ἀχρεῖον σου δοῦλον μοναχὸν ἐκ τῆς μεγίστης λαύρας μικρὸν ἀγκυρίδιον ἐλάχιστον" τοῦ σκεπάσματος καὶ σαμαρέτους σου ναοῦ παλαιοτάτου καὶ ὡραίο ἐν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀχπς', ἐν μηνὶ σεπτεμβρίῳ ιηί, (Rec. inscr. σ. 2 ἐγκυρίδιον (εὐχαριστηρίδιον Σμυρν.) εἶναι κακὴ ἀναγνῶσις δημοσιογραφικὴ ὑπὸ ἀνοήτου ἑρμηνείας πεπλασμένη. Βλ. καὶ ἄλλην δωρεὰν ἐν σ. 10. ἀλλ' ἡ μεγάλη δωρεὰ τοῦ Ζωσιμᾶ ἐγένετο τῷ 1678 ἐν τῷ καθολικῷ τῆς λαύρας ἐκ τοὺς χρόνους ἀπὸ ὑδρομαρμαρώσεως ἔδεσεν οὗτος τὰ ὡραιότερα διαπεπλεγμένα πρὸ τὰ καλλιγράμματα φαγεντιανὰ (faiences) ἢ φαβέντιανὰ ἐκ Fayence τοῦ ὁ ὑπὸ βυτινίας ὡροφώσεως (βλ. Μεγ. ἑρμην. κζ΄, σ. 774). Ἀλλ' ἡ διαποίκιλος ἡ κατασκευ συνετήρησεν ἐν λαύρᾳ· διότι οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἐζωγραφισμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ζωσιμ ἡ ἡ χρονολογία ἡ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ ἡ προσφορὰ (σφραγὶς παύφωτος ἡ κάμηλος ἡ γραφικὰ ἐπτά) βλ. Rec. inscr. σ. 114-116. ἡ παναγιορεῖται ἐν Byz. Zeitschr. X, 522)

* πλὴν φαίνεται ὅτι ὁ Νικόδημος (κατὰ τὸν Μιχαήλ. ἐπιστάτης, σ. 1-5 ἱερομ. ἦν Ἰησοῦ Νεκρ. σ. 114 ἐσημειώσατο τὸν 1675 Σινᾶ. 384

Διονύσιος διανυκτερεύσας διὰ τοῦ τέλους "λογιώτατος" κατήγγελε ἐξ εἰρηνῶν τῆς ἀνεδέξατο ὑ-
πατείαν ἐν ᾗ μονῇ ἀξιώματα τῆς πατρονίας ἐστί. Ὁ δὲ πάπας Ἀλέξανδρος ἐκαφέρει ἐκεῖ-
θεν διὰ τὴν ἐξαγορὰν κειμηλίων τῆς δηλ. διὰ τὸ "ἀσπάσιον" τῆς Παναγίας (βλ. Παΐσιος χερμενλαφ.)
ἦν ἔτος ἐξεδιάζετο ἐν πρώτοις ἡ ὑποθέσις ἐπὶ μεγάλοις ὅμως, τὸ τιμαλφὲς ἐκείνο μνημεῖον
ἀσυγκρίτου τῆς ἐκφράσεως μορφῆς καὶ περιγραφῆς.[1]

Δὲν λείπω καὶ ἤδη πάσας σημειώσω πρὸς πληροφορίαν καὶ χαράν σας, ὅτι ἡ ὑποθε-
σίς μας εὐοδοῦται καὶ σήμερον. Ἐξωφλήσαμεν τὸν Σεμχασετζῆ, ὅσους εἶχε
κλαμβάνῃ 24.000 γρόσια καὶ εἶχε τὰ καλλίτερα ἀμανέτια μας· εἰς τὴν
πόθεσιν αὐτὴν ἐμβῆκαν ὁ Ἔφορός μας κύριος Γεώργιος Δημητρίου Ἀθανα-
ου καὶ ὁ Τζελεμπῆ Θεοδωράκης καὶ τὴν ἐτελείωσαν μὲ 23 χιλ. γρόσια μόνον
αἱ ἐλάβομεν τὰ ἀμανέτια μας οὕτω καὶ ἀνελλιπῶς, διὰ τὸ ὁποῖον δόξα σοι
τῷ Θεῷ· εὐχαριστήσατε τῷ ὁσίῳ πατρὶ ἡμῶν Ἀθανασίῳ.—
Ἐν πρὸς τούτοις καὶ εἰς ἄλλον ἕνα Τοῦρκον Σαλεπάτεν χρεωστούμενα γρό-
σια 2500 καὶ εἶχεν ἐνέχυρον τὸ ἔνδυμα τῆς Κυκκοσελίσσης καὶ ἄλλα πλήν
τούτων ἀκόμη δὲν ἀμιλήσαμεν καθὼς ἐμάθομεν, ὅτι ἐχάλασε τὰ ἀ-
μανέτια καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ χρεολογηθῶμεν ,, 1826 Ἰανουαρίῳ 23.
. . . . . «Καταλοιποὶ εἴμεθα καὶ κατάπικροι τὴν παρδάλιν εἰς τὴν ἀ-
ναίτησιν τῶν λουφέδων καὶ δι' ἔλλειψιν ζωγραφιῶν εἰς τὴν Μονή . . . Ὁ Ἄνθιμος
(= προηγ. καὶ διδάσκαλος, ἡγούμενος εἰς Ἀγίαν Τεσσαράκοντα ἀνδριανουπό-
λεως) συνέβαλε πίρυσι εἰς τὴν κακοτοπίαν, τὰ ἀμανέτια θαλάσσια
θοάς, ἂς χρίνῃ μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ.
Εἰς τὸν Γεράσιμον Κουκλουμοῦσιανὸν σᾶς σέλνω τὸ δωδεκάφυλλο, καθὼς
ἐπρομήνυσα εἰδῶς τὰς σεισοχωρίας σας. Ὁ ἐρχομός μου εἶναι πολλὰ ἐπι-
σφαλὴς διὰ τοὺς δρόμους καὶ ἀσυμφορὰς διὰ τὰ αὐτόθι· σᾶς λέγω
ταῦτα, ὅτι ἐδῶ θέλω ἀργοπορήσει, ἕως νὰ τελειώσῃ καὶ ἄλλη ὑπό-
θεσις, ἐπειδὴ ὁ Τοῦρκος, ὅπου εἶχε τὸ ἔνδυμα τῆς Παναγίας ἐνέχυρον
καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα εἶχε χαλασμένα καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ χρεολογη-
θῶμεν διὰ νὰ ζητῶμεν τὰ ἀμανέτια μας, προτοῦ ἐμβῶμεν εἰς τὰς
χρίσεις, ἐφόρτωσεν. Εἶναι καὶ ἓν ἀμανέτι παραχωρημένον εἰς ἀρχιε-
ρέα τοῦ μ. Κωσταντίου, δὲν ἠξεύρομεν τί εἶναι καὶ τὸ ἠξεύρομεν
ὕστερον, ἐγὼ καὶ ὁ παπὰ χαράλαμπος τοῦ ἀρχιμανδρίτου ,, 1826 Μαρτίου 17.
Μετὰ τῶν ἄνωθεν σᾶς δηλοποιῶ, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ τῆς γυναι-
κὸς οὐδὲν ἐκατάλαβα μετὰ τοῦ ὅτι προβάλλω ἤδη μηνῶν ἔρνε χόχμι εἰς

του Κριτικού, εζήτησε διορίαν να μετρήση τα γράμματα και αφού εξε-
τασεν από το Κριτήριον έβγαλε μόνα αυτό χαρτάκι του παπά Εφενδή
έναθητο. Βλέπων ο Κριτής ότι δεν ήμπορεί να την βάλη αυτό χαρτάκι εβαλε
το δοπιτσίνι και το αραμπόρι. Αλλ' αυτός προσαγή από την πόρ-
τα και ανοιχτώσι· μη δυνάμενος δε ο Κριτής να αντιφέρεται με τον παπά
μοι είπε να πάρω υπομονή, έως να φύγη ο παπά Εφένδης και είτα
λέγει πάμε παιδί μου γράμματα· μετά την αναχώρησιν του ύψους τ.
έσφιξε πάλιν το πράγμα, εβούλλωσε το δοπίτσιν και αραμπόρι
λά προσαγή πάλιν από δράσιν, νύν κοντιούσα παπά, να ανοίγ
σω. Ο Κριτής εσοβάθη, ωρήλιος, παρέσπος και δηλαδή μας, πλην α
μαθαν· Τέλος είπον να μετράξωσι, τί όμως δεν ήξερα, αλλ' έσως
σήμερον σωπή μεγάλη.

Σήμερον εβαπτίσθη και έσκιλα του Τζελεπή Κωσταντή υιόν του χωρι
Σπανδωνή δια δια ενθυμίαν από υπόθεσιν, να ιδώμεν αι εβγαίνει νά
αν πάλιν δεν δώσωσιν αμπράσιν, μετά δύο ημέρας έχω σκοπόν να
υπάγω αυτοπροσώπως και να λάβω την απόφασιν και ούτω να
επιχειρισθώ άλλην υπόθεσιν και να πάω άλλον δρόμον». 186
Ιουλίου 13.

Διονύσιος

(Βλ. "Διονυσιάτου, ο Κυρίλλα Κοσμουζέλισσα." Αθήναι, 1956, σ. 38-40). Ο συγγραφεύς υπήρξεν αρχειοφύλαξ, ης ώρας έγραφε κατέταξε τα αρχεία της Λαύρας, τους οποίους ο γέρων Παντελεήμων βεβαιοπιάριος διευθύνει υπερεύλογος. Εν τούτοις έφερε να έχωσι τα έγγραφα την θέσιν ης τον αριθμόν δια να εξακριβώση τις την χρονολογίαν. Αντιλαμβανόμενος μετά την εισαγωγήν τι ένδοξα ης είναι αρχαιοτέρα ης χρυσόβουλλα ("χρυσοκαμήλες" όμως όχι). Φέρει δε τόδε το εσώγραφον, όπερ αντιγράφει ημιμεμορημένης ελλιπώς απομνημονεύσεως ταυτισθείς τας συνθήκας δια τα έχωμεν την αρχαίαν έννοιαν εβαρύνθη ο αδελφός να ίδη την επιγραφήν ης καικώς αντέγραψε μάλιστα τον ξεμωραίνοντα καλώς αντιγράφω εκ του Recueil des inscr. chrétiennes (Paris, 1904, σ. 125 αριθ. 380) ευρισκόμενος μεταξύ πάσης μοναχός πάσης μονής. Εάν αντέγραφε τοιούτος ης μας έδιδε ης την χρονολογίαν

"Χρυσοῦν σοὶ λαὸς νόμισμα διηνεκὲς ἔστω
τῷ σῷ ὑμνῳδῷ ἱερῷ Κοσμουζέλῃ,
τῆς εὐλαβείας ἀντιμισθίαν ξένην,
Κοσμουζέλησα μεγαλοσυμφορίην.

ε'. † Ὕμνον ἀοιδοῦσας ἐμμελῆ Κοσμουζέλῃ
δῶρον χρυσοῦν πρὶν εὗρεν ἀντιμισθίαν.
ἡμεῖς δὲ νοῦμον σῇ ἀχράντῳ εἰκόνι
φέρουσες, ἁγνή, εὐροῦμεν καινὰ λόγια...

Διάκονος Ἰωάννου υἱοῦ Νικολάου Αἰνίτου" ὧδε παρέμεινεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Περὶ μὲν τοῦ δαίμονος (βλ. Ναθαναὴλ ἱερεὺς ης Γρηγόριος Δημέσκος λαερικῶς) ὁ ἀδόκιμος συγγραφεὺς εὐλαβοσυμφέρετος ης τὴν εἰκόνα, διότι ης τὸ δεξιὸν ἐντὸς ης ἡμῶν ἔχει τὴν θλαστεμέραν ης εβαρύνθη πάμε να ανοίξη τὸν "ἐωτοσκοπεῖν" ὅσον ἤρκεσε εἰς εἰκόνα. Ταύτην ἐφωτογράφησεν ὁ Κοντοκωφ (Μνημεῖα χριστ. εἰκόνος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει...

Διονύσιος ὁ Κατσύλης διέτριβεν εν Αθήναις, ὅτε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπανεστάτει κατὰ τῆς ξένης κυβερνήσεως καὶ μισθοφόρα αὐτῆς ὅργανα ἐφόνευον ὅπου ἤθελον. Ὁ τότε Σερραῖος Μητρ. Μελέτιος Μανουήλ μέγας σχολάρχης χειρογράφῳ γράφει "Ὁ τότε διαφημιζόμενος ἐπὶ συνέσει καὶ λεγομένῃ φιλοπατρίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ Κατσὴς Διονύσιος ὁ Λαυριώτης" τῇ 10 αὐγ. 1845 ἐξ Αθηνῶν ὡρός κ[ατ]ὰ τὸν ὡροκρίτην Ὑβηττοῦ: "Ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας εὐχαριστηθεῖσα εἰς [τ]ὴν συνέσεως τοῦ ἐπαράλου Μηναΐδου (sic) ἔδειξε σύμψηφον τῇ ἄλλων διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀνάξῃ τὰ ὅσα ὁ ηρεσθεὶς ἐκείνος ἄφησεν. Ἦτον μακρὸν νὰ ἦναι σύμφωνα τὰ μοναστήρια ὅλου τοῦ νὰ μὴ τῷ ἀνοίξῃ πλανέτα τὴν βιβλιοθήκην τῇ νὰ τὸ μιάνῃ τοῦτο αἰσθόλῳ μοναχὸν τῇ ἀκόφαυτος εἶναι ἀναισχάτη" Μνεία σ. 106 (εἰκοσ. ἀρχείου Ὑβήττου)

Τὸτε (τῷ 1846) στέλλει αὐτῷ τῷ Αθήνας ὁ Δανιὴλ Μάγνης διδασκάλος τῆς Αθηνιάδος τῇ παραπαλεῖ νὰ εὑρῇ ὡρολογιοποιὸν βιβλία τινὰ (βλ. λ.). Ἡ ἀρχαιολογία τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦτῳ διεμερίδη ὅτε ἐξόμων τῶν ἁγιορειτῶν αὐτὸς μετὰ τοῦ Μελχισεδὲκ ἐν Λαύρᾳ τῇ τοῦ ἀρχιμ. Εὐγενίου Δάφνου ἐν Σκητοσταμίου ἀποδείξαν τὴν ἀγνοτείαν τοῦ Σχολαρίδου, (βλ. "Αθηνᾶ ἀδά" σ 116, 139)

Ἡ λοιπὴ συνδρομητικὴ τοῦ Πανδαζίου γράφει: "ὁ οἰκογενειάλιος κ. Χριστῆ Διό- σ. 480 -σιος"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Διακοσιοπεντάρας ἦλθεν εἰς τὸ Πιπέρι τὸ ἐρημοκήτι, ὁποῦ ἦτο πρώτα μία ἐκκλησία τῆς Παναγίας καὶ ἐμόναζεν ὁ ἱερομόναχος ἐκεῖνος ὁ Βάρδα φόβος ἐχόμενος, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Δημητριάδος· ἔκτισε δὲ ὁ Διονύσιος ἐφθὼν καὶ δεύτεραν ἐκκλησίαν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς μὲ πεντέξ μεζέλια καὶ ἐσύστησε πεντέξ πατέρων συνήγυν. Ἐδῶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἦλθα ἐγὼ καὶ ἔφερνα τὰ μοῦρα παρ' αὐτοῦ εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους πενῆντα ἕνα, ἀνήμερα τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ ἀπὸ Κωνσταντῖνος μετωνομάσθην Καισαρίος καὶ ἄφησα μὲν τὰ φορέματα καὶ τὸν τόπον, δὲν ἄλλαξα δὲ τὸν τρόπον καὶ ἐπληρώθη καὶ εἰς ἐμὲ ἡ παροιμία ἡ λέγουσα «ὁ λύκος ἂν κι' ἐγήρασε, κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του, ἡ γνώμη του δὲν ἄλλαξεν ὅμως κι' ἡ συφαγή του». Αὐτὸς ὕστερα εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον τῆς Λαύρας ἐφθὼν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁποῦ ἦτον διδάσκαλος εἰς τὸν ἄρχοντα καπετσχαγιᾶ τὸν Χρυσάφην, μετεχρώττισεν εἰς τὸ ἀπλοῦν τὸ βιβλίον Συμεὼν τοῦ νέου Θεολόγου· αἰωνία ἡ μνήμη του.»

(Λαυσαϊκόν, Μετ. βιβλ. Γ', σ. 124-125)

1902, σ. 169 (ρωσιστί). Τὸ 1898 ὑμαν. γέροντας τὸν ἀοίδιμον Λαύρας, τὸν ἐφιλοξενούμην καὶ πάλιν τὸν ρώσον καθηγητὴν μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος ἢ τοῦ φωτογράφου Γερμανὸν δὲ οὗτος ἀφῆκεν ὁ νοσηλεύσιμον τῶν εἰκόνων ἢ ἐδαγκάσαμεν τὸ πάλλος τῆς Παναγίας ἢ ἐφωτογράφησεν. ἀλλὰ συχνότατα παρετήρησεν ὅτι τὸ ξύλον εἶχε μέγα διαίρετον (ἢ σχῆμα) καὶ διαβρώσεις τῶν σκωλήκων ἢ τότε φρὸς συγκράτησιν φροντίδη νέου σχεδίου (τελάρο) ἀφοῦ τὸ παλαιὸν εἰσοχῆθη διὰ ἐχθρονούλλας ἐφ' ἧς φροσκολλήθη καὶ τὸ νοῦν ὕφασμα· ἢ οὕτως ἐσχεδιάσθη ἡ εἰκὼν χρονολογηθεῖσα τοῦ XIII αἰῶνος. Ἡ ἐργασία ὅλη ἐγένετο ἐν τοῖς δωματίοις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἱερομνημονογράφου ἑλληνορρώσου μοναχοῦ Γερμανοῦ Κεραισιώτου. Ταῦτα πρὸς εἴδησιν τῶν βυζαντιολόγων.

Διονύσιος ὁ ἐκ τῶν Ἀμφελοχείων τοῦ φωτὸς ἐρευνητὴς

Εὐδοκία φιλανθρωπινή

Ἀφιέρωσε τὴ Λαύρᾳ τὸ εἰς Γρασσὸν μετόχιον ἡγουμένη εἰς τὴν Ῥαντινὴν (Νάστρ. περὶ τῶν μετοχίων, σ. 123)

Δοσίθεος πρ. Μελῶν.

Καταγόταν ἐκ Στέρνας Μυριοφύτου ἡ ἐκκλησιαστικὴ τὸ 1872 εἰς βοηθὸν τοῦ Ἡρακλείας υἱοῦ τοῦ τέως Συνάδων. τὸ 1875 Ἰανουάριος 15 ἀρχιμανδρίτης εἰς Μελῶν ἡ ἀδελφὴ ἐπισκοπὴ διαδεξάμενος τὸν Ἄνθιμον ἡ ἐν Οὐλ. 1877 ἀφιερώθη εἰς τὸν ἅγιον ἄθω ἡ ἦλθεν εἰς ἁγίαν Ἄνναν ἀφοράσας τὸν μαθητὴν τοῦ ἁγίου Συναδινῶν, ἔνθα ἡ διετέλεσε ἕως 1920 (Χ. Γεδεών, "Μνεῖα Πανσχιστικά" σ. 14 ἀρχεῖα Θρακ. λαογραφ. τομ. Β', σ. 44-45. Κατάλ. τομ. Β', ἡ Δεσλογιὰ ΚΑ, σ. 5)

Ἱερομόναχος
Ἀνθιμος Θεοδοσίου ἐκ Φιλιππουπόλεως ἡγ. Μαρκιανὸς Καλαμᾶ

Ἀνθιμος μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως

Ὁ ἀφιερώσας τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ φωτὸς Λαμπούς εἰς τὴν ἁγίου μονὴν Ξηροποτάμου Μηρ. Β'.

Εὐθύμιος μοναχὸς Καισαραδόκιος. Μήρ. Β.

Διονύσιος λαυριώτης (Μνημ. κώδ. φ. 6ο)

ἐπιμφησιάρχης φ. 2ο "Ὑπόμνημα ἁγία τῷ χιφιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ καὶ ὀγδόμῳ, τῷ σωτηρίῳ ἐπροστέθη ἐξ ἑώας ὁ πανοσιώτατος ἡγούμ. ἐπιμφησιάρχης κύρ Διονύσιος ὁ ἁγιορείτης, ἐκ χώρας μαυρυνίτης εἰς τὴν λαύραν τὴν ἱερὰν μάρτυρος τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου μάρτυρος πηνοδώρας." (βλ. τὴν ἔκδοσιν Σχμ. τοῦ [illegible])

Διονύσιος πύρρος

λαυριώτης. Ἐπίσης ἡ αὐτοσχέ-

οὐκ ἀμαθὴς ἔχοντα ὁ δέ σοφὸς Δομέτιος". Βίος Διονυσίου ἐν κωδ. Διον. 592 φ. 146β - 147, 160β ὁ δομ. ἔπειτα ἀποθαν. τοῦ Διον. ἐγένετο

Θοσίθεος γραμματικός

λαυριώτης προβιβάζεται εἰς ἐπιμφησιάρχην 1799. ἥμετ. Α'. κώδ. ἐγγρ. σ. 310ν. ὑπογραμματικὸς μη ὢν

Θοσίθεος προηγ. λαυριώτης.

ἁγιογραφῶν πρὸς Γρηγόριον Ε' καὶ ὑπομαθόντα [illegible]

ἔχω ἐν τῇ Μεγίστῃ μου διότι ἐτύμησα τὸ ἅγιον Ὄρος ἀγρίους τοὺς ἐξετάσαντος ἰδιοκτήτου [illegible] σῶμα ἐξ 100 ὀκτὼ δυνατῶν ἐξηλθον εἰς τὴν χαζιδίνην ἐπίτροπος περιοῦς τοῦτο σε ἀφίνω ἀσθμαχοῦντα εἰς ἓν ὄρος τῆς λαύρας [illegible]

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

252

σ. 346.

Ἐν δὲ τῇ Κερασιᾶν ὑπὸ Καισαρειωτῶν
τῇ σκήνῃ τῶν ἱερομενιῶν Ἡμοθέου Θυσίᾳ.
Αὗται ἅπαι ὑποκεῖνται εἰς τὴν μεγάλην Λαύρᾳ·
ἡ αὐτῶν ὑποκείσονται ἀπὸ τῆς κατὰ πάντα.
μ. 47. τῷ δόσει ἱερέως ὑποκείσονται μέσα στὴν ἐρημίαν
ἅπαι εἰς ὅσον ἤρκιον μὲ ἄνεμον πουλιάν
ἀπήνας τὰ στομάζουσαν, ἤλαι ἀφειδαρεία
ἢ ἡ ἱερεῖσι ὑποκείσονται μέσα στὴν ἐρημίαν.
Εἰσὶν δὲ ἀπήνας αὐλαῖς ὑποκείσονται εἰς τὴν πολιτείαν
καμύβαν
τὰ πλεῖν ὡρισσόβραν αἰσὸ διακοσίαν.
τῆς καὶ ἔσοιαν καὶ σπουδῶν ἀσκητικῶν ἐρημίαν
τοῦ λαμπτῆρα εἰς λαὸ ἀρχαῖα ἢ φαιδροὶ μαργαρίται,
ἔλιναι μὴν μιαν μὴν τῷ ὅπα μαναφίαν
μέρμηκα ἀπαγ ἐκατ μὲ ἀσκητὴν ἢ ἀνθρώπων
ἡ ὅλοι τοὺς ἱερομενιῶν ὁ πατὴρ ὅλη ζώνη
ἄφησε δὲν ἡμερομὴ ἐκεῖ καὶ τὰ κλῆρα·
ἔχλος δὲν εἰν καλλιτέχνας ἄχρις δὲ καὶ μέρος
ἴσως ἅπαι καρπεσκοπῶν ἢ ἔλιγος μαργάρα.
τὸς σκάβει ἡμισχεῖα ἄρτι ἀκμὴ λαβεῖν
ἢ ἔλιγος ποιῶ· σταυρὸς ἡ μέγας πάχη χαρακὴ
καὶ αὐτὰ τὰ ἱερόκερα ἰσχαφεῖν ἐν φρονίμως
τὴν μὲ ποιῶν ἱερφάλειαν πρὸ τῶν φωνῶν.
§48. ἢ αὐλὸς οἰνὸ ἄνδρωπος διάσιον μὲ ἡμέρας
καὶ ἰωφωνῆσαι τὸ ὄρτον ἐκεῖνο ὅσον χέρι
τῶν τοῖς ἱερομενοῖς μὴ ἡ μαναφία ἴσον
ἢ ὅτε, ἔρως διέλθοι τὰ σοφέχνα ἄλλα ἄλλη
σὺ δὲ μ. παστήριον, ἢ δίσι ἡμέρας
ἅπαι αὐλῶν σου ἔγραφα, ἤρτη ἡ σκέπασα ὅλα.

Τὸ ὠρωνῶπον τῆς "τοῦ Παπᾶ σκηνώσεως δι 103 ἀριθ. 1913
ἢ τιμὴ δ ἀριθ. τῶν στίχων 17033
Ἔχομεν σκοπὸν τὸ ὠραῖον βιβλίον νὰ τὸ ἀνεγράψωμεν μὲ καλλιγραφίαν, ἐὰν μανθάνωμεν δὲ δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος
σ. 969
Ἐν ἀρχῇ βιβλαρίων νέον καὶ ἐνταῦθα ἢ ἀναπαυσιν ἑτερόδοξου Λατίνου ἢ ὀρθόδοξου Γραικοῦ στιχουργῶν τελειωθὲν παρὰ Εὐθυμίου τραπεζουντίου τοῦ Μακεδόνος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει

150

Κ. περὶ Λαύρας·

ἢ διὸ Λιόντι καὶ βουλὴν ὅλα τὰ ἐρευνήσαι
τὰ Λαύρας ἢ τὰ ἐν αὐτῇ ἢ τὰ ἱστορήσαι,
ὁμοίαν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸν ἄξιον τὰ μέρη
τὸν ἄγιον δοκιμ ἄριστον ἢ τὰ μὲ ἀριθμὸν

1) αὐτοβιογραφία

πιστεύσας ἅπαι ἐν τῶν ἐμῶν ἔργα ἀναγράψαι
αὐτὸ τὸ βιβλίωσον, σὰ ἴσατε τὸ ἐνα
ἡ διὸ ἐν ἱερομενοῖς ἐν ἄγιον ἀνδρῶν
διὰ στίχων ἰσοχείλων, ἴσαι ἀνθρωσίαν
παρὰ ἁγίου ἐκ ταπεινοῦ, ἐν ἱερομενοῖς,
ἢ τέλειον ἡσυχίαν τῆς Λαύρας τῆς μεγάλης
τὸ ὄνομά μου ἐν ὕδατι· ὡς ἄγιον τῆς ἄγιον,
καὶ μάλα, ἰδοὺ ἄγιον, μέλος τῶν στίχων.
Πρόγονος τῆς καλλιδίας μου τὰ χάρτα ἐν τῇ ἄγια
ἐὰν ἀναγνῶ τὰ φαιὰ ἱερὰ ὡρὸς ἰσχυρὰ φορὰ
καὶ ὑμῶν τερπόντος ἢ καὶ ἀνυχαλεῖν ἡμᾶς,
φράσας φαιδρύνω τὸν τόπος ἢ τὸν ὄσιον.
ἡ μὲν καλὰ μου φίλαι, ἐν στὸν εὐγενῆ πόνον
ἐν τῆς Λαύρας δὰ ἔσαν, ζῆτος ἐ' ἐν Μακεδόνι
Κωνσταντίνου ἐμὲ υἱὸς ἢ ἐνδεῶν ὡρογόνων,
ἐκ πόλεως δὲ Τραπεζοῦς ἰσαάκιος αὐθεντῶν
ἐκτὴ ζωὴ οἱ ἅγιοι ζωὴν καὶ ἀγία·
ἐν εἶναι ἄλλη καρ' αὐτὴ ἡ ζωὴ ἡ ἁγία·
ἢ διὰ χάριν ἐκ ἁγίᾳ πατρίδος τῆς ἁγίας
ἔγραψα πᾶν τὸ καλὸν, ἐ' ἄλλη τῆς καρδίας.
Εἶναι ἄρμη χωρὶς σοφὴν χωρὶ στίχων γραμμάτων
μόνον στίχους ἰσοχείλους ἰσοὺς εἶναι χείλος
ἢ ἐὰν ἐ' αὐτῶν τῆς δὲ εἶναι ἡμιάσιον,
ὅλη καλὰ ἀρμόζουσι, δὲν εἶν' ἀνεμπόδιστοι
ἐγκλεῖσι ἀπὸ φαιδρὰ ἅπαι μαθὸν δὲν ἔαν,
ὅλη σοφὴν ἐχαντῶν, καλὰ ἀρμόζει μέτρον
ἢ στοὺς στίχους ἰσοκαλοῦσιν τῆς ἁγιωτάτης χάρης
ἀπὸ χαρισθὲν τῶν καρμοῦ σὺν τῇ καὶ ἐσοχῇ
ἀποσώσῃ δ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου
καρὰ ἄλλοι τὰ ἔχετε ἐκ ἀποτόμως ἀγία·
ἀρμοῦσι ἀπὸ τὰ ἀδιάφοι, ἐν χριστῷ τῷ λαῷ,
ἢ εὐχὴ δ' ἡμῖν τῷ ἀπὸ χῷ ἐνδυμίῳ.

Ἦλθε "ἐγγαφὴ τὸ καρὸν ἐν τὴν τοῦ Καισαριανοῦ Δεκέμβριον ἔτη 1773 μετὰ Δεκεμβρίου
οὕτω ἦσαν τοῦ βιβλιογράφου, ~~ἐκεῖνος ἦσαν~~
~~ἀφῆκε ἀ τὸ ἄγιον ἀπόγραφα~~. ὅτου
Εὐθυμίᾳ ἐκ τῶν σχημ διορθώσεων τῆς προ-
πτικῶν ἐν ἔτι μολυβὶ δὲ φαίνεται καὶ γράφ-
σεν. ὅθεν ἢ τὸ ἄγιον ἀπόγραφα ἦσαν
διὰ ἄγιου βιβλιογράφου γεγραμμένα.
ἐν ἔχει ὅτι οἱ στίχοι ὡρὸς τὸν ἀπόγραφα καὶ
στιχουργῶν ταῦτα, ἐκ βιβλιοῦ· οὗτοι ὅσοι
καὶ, οἱ ἐκ τῷ ἄγιον ἀπόγραφα ἦσαν
ἀποδήμησαν ὑπὸ Κυρίου ἐκ προκοπῆς
ἐν, ὡς τῶν συγχρόνων τῷ ἐνδυμίῳ

2/ Κυρίως ἐωνίδονται ἐν ἐκ
ὁ βίος τοῦ ἁγίου Δαβιὰσιτ ὁσίου
τοῦ ὁσ. 63 ἔτη τὸν κυρίως ἅγιον
μὲ οἱ 82 χρόνια σὺν ἁγίᾳ ὄρει
ἀπὸ ὁσ. 82 – 279 τὸν βίον
ἀπὸ ὁσ. 279–357 ἡ ἀναχώρησις
φὴ διδόμενος δίαιτα τῆς Μονῆς.
μὲ οἱ ἅγιοι ἔτη ἐγκωμίων κ. λ. ἔτη
εἰς τὴν διατύπωσιν.

αὐτοχείρ ἐν σελ. 432.

3/ Τραπεζοῦς ἡ περίπολα οὐ τῆς ἐκ
μάρτυρες τῆς λιβάσα, τῆς φαιδρᾶς
ὁ μεγάλ ἐδάνεισε, ἐ' ἐχωρίσαν
τῆς πρὸς δὲ ἐκ ἐκ μὲν ἀπὸ
ἢ σωστὸς ἐδάνεισε ὁ δανειστὴς
χρόνοι τὲ ἐκ ἐκ ἐκ τῆς φαιδρᾶς
ὡς ἐκ ἐκ ἐκ τῆς ἐκ ἐκ
ἐκ τὴν δὲ ὡρογόνων ἐκ ὁ δανειστὴς
μάρτυρες ἐκ ὅτου ἐκ ἐκ ἐκ
~~ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ~~
ὀφειλόντων ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ
ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ
ὄντως διὰ ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ
ἐκ ἐκ

Εὐλόγιος Κουρίλας μητροπολίτης Κορυτσᾶς (βλ. Κυριλᾶς Εὐλογιος Γεωργίου)

1. Ἡ διατήρησις τῆς Διπλῆς Συντάξεως
2. Ἡ φαράδους τοῦ ὁλοφραγίσου τῆς Ἱ. Κοινότητος πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Πλατείας τοῦ Ἁ.
3. Διὰ τὴν διατήρησιν τῶν μισθωμάτων πρὸς τὸ ἅγιον Ὄρος
4. Διὰ τὸν μὴ ἀναγκαίων τῶν ἐξπρεσσιονιστῶν ἀγιορειτικῶν μετοχίων

Εὐθύμιος ὁ νέος ὁ ἐκ Κρύα Νερᾶ

Εὐθύμιος μοναχός ἡ οἰ[κ]
τα τὸν μὲν σίδηρον ἐλαφρύν τὸ σ
ἐν ἐγγράφῳ τῆς συντάξεως. Act. a

Εὐθύμιος "φιλόπτωχος ὢν καὶ φιλόπτωχος... ἐκ νεότητος ἀφορμὴν ἐπιλογισάμενος τὸν τοῦ ἀθλητοῦ βίον ἐπιδοῦναι διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἐγένετο ἐκ τῆς πατρικῆς οὐσίας ἐξ ἴσου μερίσματος ἐκ τῶν ἐφεστώτων ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ" (ἔφυγεν ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρεσβ. Νικηφόρου ἐπιδόσεως βιβλίου) 25-6 φιλοτιμηρίου τινὰ 24 28 τῷ 836. ἀσηλόντα τοῦ Θ. συνταφιοθῆ τῷ ἀσκητῇ Ἰωσὴφ ἀρμενίῳ τὸ γένος "ὅσιος ἐκ πολλοῦ προϋπῆρχε τῷ ἄθλῳ" 28,30. καὶ μὲ ἡμέρας ἤρξαντο "ἐνασκηταίτης βίον" ἐκεῖ 3 ἔτη ἐκεῖ ἐκαμήθησαν ἐν τῷ ἀσκηταίῳ 29,8,23. μετὰ ἓν ἔτος ὁ Ἰωσ. ἀπεβίωσεν, ὁ Εὐθ. μετὰ τῶν μοναχῶν. "τοῦ ἀσκηταίου ἐκεῖσε ἐξέρχεται ὥσπερ ἐξ αὐτῶν ἱερεῖ ἢ οὐρανίου ἀφίδος τοῦ ἀσκηταίου προσδοκήσαντες ἤδη πλέον

Εὐθύμιος βίος ἀσκητικὸς περιγράφει:

"ὑψηλὸν καὶ σύσαν ἡ ἀνατέρω ἀνθρωπίνης... βιώτευε, ὅμως ἀληθινὸν ἡμ. ὑπηρέτης τῶν ἐκκλ. ἡ διανυκτέρευσαν ἡ χρηματίσουσα 28,23. ἄχρι τοῦ Ἰωάννου "Δεῦρο, ἀδελφέ ἐκεῖσε δὲ πρωΐαν ἥκεις τὸ κυριακὸν ἄθλημα ἐκτελοῦσι τοῦ ἁγίου παραβάντες ἀσκητάριον ἡ πτωχείαν τοιαύτην αἰνιχαλέθημεν ἡ ἡμᾶς ἐν πτωχείᾳ εἶναι ἡ σιλογεσθαι ἐκεῖ ἡ καὶ ἓν ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἀσκηταίῳ ἡ ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου ἐν οἷ βοῦν ψυχοῦσθαι, ἴσον τὸ λογικὸν ἡμῶν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἀσκηταίου ἐκεῖσε ἐν ἐκεῖσε πάλιν τοῦ κτίσαντος ἀφελήφορτε

29,1

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ζυγοστάλις Θεοδώρου Ιωαννίνων (σήμερα Κατερίνη)

σα εξ ού δεξιόν άγκιστρον παραλαμβάνει

ὁ ιερώτατος μητροπολίτης των πατριαρχείων ὤμος

στεγάς εξ ού κρεμάται

Εὐλόγιος Κουρίλας μητροπολίτης Χρυσουπόλ (βλ. Κουρίλας Εὐλόγιος)

1. Νέοι μαθητικοὶ ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἀγῶνες – τὸ ζήτημα τῆς διαρκοῦς συναξεως – Ῥῆξις τῆς Κοινότητος ὑφὸς τὸν διοικητήν. ("Ἁγιορ. βιβλιοθ. ΙΕ', 1950, σ. 73, 82)
2. Παράδοσις ὁλοσφραγίστου (ἀνηφιορισμένου) τῆς Ι. Κοινότητος ὑφὸς τὸν βασιλέα Παῦλον 1953(;) βλ. Μερ. Β' διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῶν μισθωμάτων ὑπαγομένων εἰς τὸ κληρονομικὸν φόρον.
3. Προσοδάριαι διὰ τὰ μισθώματα.
4. Γενικὸν βούλημα τοῦ ἰσουργεῖν ἐξωτερικῶν διὰ τὰ δικαστικὰ ὑφὸς ἀπόδοσιν τῶν ἐν Ἄθῳ μερικῶν ἐκλαϊκῶν μοναχομένων ὑπὸ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀρχαίου
5. Ἐνέργεια ἀποστεφανωτικὴ διὰ τὴν μετάλλοτρίωσιν τῶν ἐξηρημένων ἐκ τῆς ἀποκλοτριώσεως ἀφορεσ. μετοχίων

Ζαχαρίας ἀρχιμ. ἐν Σοφιγκρυνίτης ἱερομόναχος

ὅλος διατρίβων ἐν Ἀθήναις (88/ἐξέδοτο (μετὰ πολλῶν τυπογρ. σφαλμάτων) τὸ ἑξῆς:
Κανὼν ἰαμβικὸς εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ
εἰς πρωτότυπον τοῦ Σκορδογαμνοῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς εἰς ἡρωελεγείων μέτρον
Σταυροτύποις σφαλέντων εἰς θύρεσιν θεοῦ
Μωσῆς ὁ ἡγεμὼν διεμοιβέτης Ἑβραίων
Ὕδασι πικροῖς ὀνοις ὡς ἐν ἐλοῖδου θαλάσσης
ἐμφαίνει σταυρὸν χριστιανῶν τὸ ὅπλον.
τέχνη: "ἔγκλος τοῦ φρονήματος τῆς νεολαίας" φρονῶ ὅτε οὗτος ἐπολὺ ἐγένετο;
(Λ. καταλ. κατ. σ. 44).

Ζαχαρίας ἱερομόναχος ἁγιαννανίτης (βλ. Ζαχαρίας πρώην ἐσφιγμενίτης)

Ἦν ἐκ τῆς [illegible]
λόγια "ἀγ. [illegible]
τὴν βιβλιοθήκ[illegible]
ἡ καλύβη.
ὡς Β' τόμ[illegible]
πλῆσιον τῆς [illegible]
τοῦ 1887 (α[illegible]

τῶν λεγομέν[illegible]
ἕλος ὁ ἔμπρ[illegible]
δὲ ἀπουσία[illegible]

ἱσοσαλονικεύς, ἀφῆκεν τὴν κα[illegible]
νέ. Οὗτος ἐκ τῶν ἐν ἀφιερώσε[illegible]
χουν ἡ καλύβη ἀναγνωσθῇ
ἡ καλύβη, ἀπερ ἀπεγράφαμεν
Οὗτος μετέβαλεν εἰς τὸ δημόσιον
ουσαν γλῶσσαν τὴν ἐξέδωκεν ὁ Σύρα
μεταπαίσεως)

[illegible] τοῦτου ἐγράψαμεν
ἡ ἀπογραφὴ αὐτῶν ἐν
ψηφίδι "Τὸ μωρὸν ἄγιον" ἔτ
πολεως, 1933, σ. 96.

Ζωσιμᾶς ὁ διακονομενος σφέρα ἀσιοδεν φ.2

Ἡσαΐας παθηγούμενος ἡ ἱερομόναχος λαύρας[1] Μερ. Β΄,
ὑπογράφει εἰς τὸ ὕμολογον τοῦ ἐν Ἀμαξρηνῶ μετξὺ τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης τῶ 1737
ἐπίσης ἡ παθηγούμενος ἡ διναίος εἰς τὸ κειτορικὸν Α΄ ἔγγραφον τῆς σινόδου κα-
ταμυθίων τῶ 1746 ὅπορ ἐδημοσιευσαμεν ὁλόκληρον ἐν τῆ ἱστορία τοῦ ασκητηρίου
σ. 180-183 εἰς δαιμασίαν περιήγησιν ἐπιγραφῶν, ἢν ἀναχρονολογοῦμεν ἐπανχωρήσαμ
ἡ παθηγούμενος ἡ διναίος. Τῶ 1765 ἀποστείλαν ἐπιστολὴν εἰς Μολδαβίαν διὰ τὸ μονα-
στηριακὸν ζήτημα ἀρὸς τὸν ἡγούμενα Γρηγόριον (καμβανομεν τὸ γράμμα εἰς τὰ Δεμ-
τίου ἁγιορ. χειρογράφων (Ἀθήνησι 1933, σ. 44) ἐκ τοῦ κωδ. λαυρ. Μ31 ἐν ἀρχῆ τῆ σ. 237-241 λαγραμ

Θεόδοτος ἱερομόναχος Ρώσος εἰς τὸ καθοῦμε ασκητήριο

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐν τῆ ἐπαρχία τοῦ Σαρά-
τωβ. Τελειόφοιτος τῶν θεολογικῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ
Καζάν. Ὡς ἱερομόναχος θεοφάνων ἐδιαιρίσθη δια-
θυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Βιάτκας καὶ
διηύθυνε ταύτην 3-4 ἔτη. Παραιτήθη καὶ μετέβη
εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος (τὸ 1911 περίπου) καὶ ἐγκατ-
ος πρῶτον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ρωσσικοῦ εἰς ἣν ἦτο
χαριστήριον μοναχὸν τῆς Μονῆς. Τὸ 1913 (περίπου
ἐκοινοβιάσθη εἰς τὴν Θ. Μονὴν Μεγίστης Λαύρας,
καὶ εἰς τὸ Καρούλια καὶ ἐκτὸς ἐκεῖ τὴν ἐκκλη-
σίαν τῆς Ἁγ. Δυάδος. Ἐκεῖ μεγαλόσχημος
μετονομάσθη Θεοδόσιος. Ἔμεινε ἐκεῖ
τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του καὶ ἀπέθανε τὸν
Σεπτέμβριον τοῦ 1939. Ἐγράψε θεολογικὰ
μελέτας αἱ ὁποῖαι ἐμείναν ἀνέκδοτοι. Ἦτο
ἄνθρωπος πνευματικός, ἀσκητικώτατος, δυσκοίνω
ὅμως περιούρθη εἰς τὸ σχίσμα τῶν ἡλλωτῶν. Ἐκ
τῶν ἄλλων Ρώσων ἀσκητῶν τῶν Καρουλίων πρέπ
νὰ σημειωθοῦν ὁ ἱερομόναχος Παρθένιος, ἀνὴρ
πλουσίας ἀλλογενείας καὶ μορφωμένος ἄνθρω
ἀσκητικός, ἀλλὰ καὶ ἄκρως ἀπάνθρωπος. Ἀπέθ
νὰ δέκατα ἑπτὰ ἀσκηταί του. Ἀπέθανε τὸ 1959 - Κω

ὁ Κίκων (Στεφανὰν τὸ ἐπώθετον κατὰ κόσμον). Ἀξιωματικὸς
τῆς δυτοβλητορικῆς φρουρᾶς. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκάμη μονάχος
καὶ ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος εἰς τὴν Σερβίαν. Μετέβη τὸ 1926
(περίπου) εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐκοινοβιάσθη εἰς τὸ Χελανδάρι-
ον κελλίον τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου. Χάρις ἐφέρων
ἐπιζήδωσις εἰς ὅλον τὸν κόσμον κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ
τῶν δύο πολέμων (εἰς τὴν Κίναν, Ἰνδίας, Ἀμερικὴν, Δυτικὴν
Εὐρώπην κτλ.). Ἀνεχώρησε κατὰ τὸ 1938 περίπου ἐκ τοῦ
κελλίου του καὶ ἦλθε δοκιμὴν εἰς τὰ Καρούλια ὅπου
ἐγκατεβιοῦ ἕως τοῦ περάτους, διὰ κοπιῶν ὅμως τὴν ἀσυρίαν
του διὰ μακρῶν πεζοδρομιῶν (ὅπως μετέβη τὸ 1950 εἰς
τὴν Ἀμερικὴν). Εἶναι πολυγλωσσος.

Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος (κατὰ κόσμον Σέργιος Σιμεοφ-
Σεργιεφ) εἰς μοναχὸν τὸ 1896. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν
τῆς Θεολογικῆς τέχνης. Ἐγκατέλειψε τὴν Ρωσσίαν τὸ 1922 μ.
μετέβη εἰς τὸ Παρίσιον καὶ ἐπελεύσεως ἐκεῖ τὴν Ἀκαδημίαν
Σχολῶν τῶν Ἀνατολικῶν Τεχνῶν. Τὸ 1925 ἦλθε φοιτητὴς τοῦ
Ρωσσικοῦ Ὀρθοδόξου Θεολογικοῦ Ἱνστιτούτου τῶν Παρισίων,
καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἰδίου ἔτους, μετέβη ὅμως εἰς τὸ Ἅγιον
Ὄρος καὶ ἐκοινοβιάσθη εἰς τὴν Ἱ. μονὴν τοῦ Ἁ. Παντελεήμονος.
Ἐπέρασε μόνο χρόνο τὸ 1927 καὶ ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος τὸ 1930.
Διετέλεσε βοηθὸς βιβλιοθηκάριος τὸ μέχρι τοῦ 1935 ὁπότε
μετετέθη πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ βιβλιοθηκαρείου ἐξάρχου Ἰω-
σήφ. Ἐξέμαθε καλὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν. Τὸ 1939
μετὰ θάνατον τοῦ μεγάλου του εἰκοινοβιάσθη εἰς
τὰ Καρούλια. Ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ τρεστέρων (1939-1942).
Ἐπὶ πρώτων τοῦ Ἀρχιμ. Σεραφείμ, καθηγουμένου τοῦ
Ἁγίου Παύλου ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος, καὶ ἐπεστάτ.
πνευματικὸς τῆς μονῆς Ἁγίου Παύλου. Ἔμεινε τὸ
1943-45 εἰς ἡσυχαστήριον πλησίον τῆς ὡς ἄνω Ἱ. μονῆς.
Ἐκοινοβιάσθη εἰς τὸ Σερβικὸ καὶ τὸ 1949 ἐπεστράφη εἰς
τὸ Παύλου ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1959 εἰς τὴν περιφέ-
ρ

ρεσιν του ὡς πνευματικοῦ. Τὸ 1959 μετέβη εἰς Ἄγιον Ὄρος καὶ ἔζησεν εἰς μοναστήριον μέχρι τῆς μοναχοῦ. Ἔγραψε διάφορα ἄρθρα καὶ μελέτας περὶ μοναχικοῦ βίου, ἀσκητισμοῦ κ.τ.λ.

Θεόγνωστος Ἰωαννανίτης ἱερομόναχος;

Οὗτος ἔγραψε τὸ "Βιβλίον καλούμενον Θησαυρός" τὸ ὁποῖον ἐν τέλει τῆς ἐν Κέρκυρᾳ ἐκδόσεως τοῦ 1819 τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, τοῦτου τὸ ὄνομα ὑπάρχει εἰλικρινῶς ἐπίγραμμα:

Βίβλος ἱερὰ ἐκγραφῶν διαφόρων
τοῖς ἀναγινώσκουσιν εὐσυνειμόνη
εὐωφελῶν σύνεσιν θεογνώσιας.

Χριστέ, τὴν ὡραίαν χάριν καμάλοιον ἐμοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ Θεογνώστου.
"Ἡ ἀρχὴ τῶν κεφαλαίων τοῦ Θεογνώστου ἐστὶ τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ·
"Θεὸς παραμυθούμενος οὐ ἔστι θεός. εἷς θεός, ὃν μία ἡ θεότης, ἄναρχος, ἄπειρος ἀπερίγραπτος, ἀνεξιχνίαστος, ἀτελεύτητος, ἀνεκφράστος."
Διαιρεῖται εἰς 13 κεφάλαια. α'. Προοίμιον. β'. ἀρχ. Μετὰ δὲ τὸν Μωϋσῆν τὸν θεόπτην διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ. γ'. Μετὰ ταῦτα τῶν ἀνδρείων ἡ ἰσχυρὰ γέγονεν γεγονὼς ἀναρχία ἔτη μ'. δ'. Πρώτη βασιλεία Ἰουδαίων. ε'. Βασιλεία Δαυΐδ. ς'. Βασιλεία Σολομῶντος. ζ'. Μετὰ ταῦτα βασιλεὺς Ὀζίας! η'. Ἀποδείξις ὅτι Θεὸς ἀληθὴς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ἡ υἱὸς ἡ λόγος τοῦ θεοῦ σύνταξις. θ'. Ὅτι μέγα ἀγαθὸν ἡ φόβος σωτηρίας ἡ ὁδηγία ἡ φωτισμὸς ἡ τῶν γραφῶν ἀνάγνωσις. ι'. Ὅτι οἱ τὸν Χριστὸν ἀρνησάμενοι ἢ τὸ θεῖον ἀθετήσαντες βάθιστα χεῖρον ἡ τῶν ἀθέων πολάζονται. ια'. Ὅτι ἡ τῶν χριστιανῶν βίωσις ὀρθὴ τε ἡ ἀληθὴς ἡ ὠφελεῖ τοῦ ὡροσωνεῖν κατὰ ἀνταγάλας. ιβ'. Περὶ τῶν ἡμῶν τῶν θεοτόκου συμβόλων. ιγ'. Ὅτι μόνως ἡ ἀληθὴς θεοτόκος ἡ ἁγία παρθένος Μαρία ἡ τὸν Χριστὸν ἀσπόρως ἡ ἀφράστως ἐν δυσὶ γεννήσασα φύσεσι τέλειον θεὸν ἡ ἄνθρωπον τέλειον" (κατὰ. Λαύρου, τόμ. Α', σ. 15). Τὸ συγγράμμα ἐγράφη, ὅτε σ. ἐβαίνον ἐν Τουρκίᾳ αἱ ἀδρόαι ἐξωμοσίαι· διὸ καὶ τὸ μεδεσόμενον ἐν βίῳ τοῦ διαμ. μερ. "Κεφάλαια κατὰ ἀγαρηνῶν, ποίημα Λαυρεντίου τινὸς ἱερομονάχου." Ἡ ἐρημιαὶ τότε σπήλαι - ἁγία Ἄννα - καλυβοκελλία - ἦσαν κέντρον ἀγιοτήτων, πνευματικῶν ἐμπορίων, οὗτινες ἀφορεσιεάζον εἰς τὸ μαρτύριον τοὺς ἀκατοσόντας, ὡς ἀναφέρομεν εἰς τὴν "Ἱστορίαν τοῦ ἀσκητηρίου". Φρονῶ ὅτι εἶναι ὁ ἀφιερώσας βιβλίον εἰς τὴν Λαύραν τὸν παχυμένιον 158, Β38, ὡς τὸ ἐν ἀρχῇ σημείωμα μαρτυρεῖ: "Ἡ βίβλος αὕτη τοῦ σὺν Θεῷ ἁγιωτάτου ἦν τοῦ μακαρίου ἱερομονάχου κυροῦ Θεογνώστου ἡ ἐτέθη ἐν τῇ κατηχουμένοις διὰ τοῦ ἀνοσιωτάτου καὶ παθητοῦ μένου ἡ ἀναξίου ἡμῶν ἱερομονάχου διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν ἐπαίνου"

1 Τὰ κεφ. β'-ζ' ἐσταχυολόγησεν ἐκ τοῦ Καλλιόπου Ξανθοπούλου, Migne 147, στ. 606ε.

Θεοδόσιος μοναχὸς Λαυριώτης

συνηγεῖ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ βασιλέως (βλ. Νικηφόρου φωκᾶ) Νικηφόρου φωκᾶ (βλ. τὴν ἐκδοθεῖσαν προσαγὴ προσφωνηθεῖσαν τῇ αἰτήσει τοῦ ἡγ
ακολουθίαν τῷ 1964 ὑπὸ τοῦ L. Petit εὐθυμίου ἡγουμένου τῆς μονῆς

* Θεοδώρητος (Λαυριώτης)

Θεοφανείου ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐν σεβ. Βιναιοῦ ὁ Ἀρβελ. Βίου 65
12 πυθαγίου α' ἐκδ. ἐν τῇ ἑρμ. τοῦ
ἁγιον. τῆς Πενθέτης. "περὶ τὸ
ψλδ' καὶ λα' καὶ β' ἔτος ἤμην ἐν
τῇ Θρακ. χερσόνησῳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ
Σύρῳ διάγων.. (βλ. ἐκκλ. Ἀληθ. λε',
915, Ἀπρ. σ. 126). ἡ λογιοι Ἁγιορείτης
τῷ 1800 Ἰουλ. 18 εὑρίσκεται εἰς
Κεφαλληνίαν ὡς γράφει πρὸς Θεόδωρον
Ἀμόν) μανθάνει γερμανικὴν καὶ
ἀγγλικήν. Γράφει χρυσάνθου ἀπὸ
κτοίου 1806 Ὀκτ. ὑβ' τῇ ἔγραφον ἐν
Κείνοις καὶ τὴν εἰς ἐμὲ χεγονυῖαν
φιέρωσιν τοῦ φλορεστίου δι' ἐμοῦ
εἰς τοῦ Ἐσφιγμένου... εἰς τὸ προ-
πόν μου ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ μετὰ
νατόν μου, ὅποιον ἐγὼ ἀφήσω, εἰδὲ
ἡ θεμήσω πρότερον νὰ τὸ ἀφήσω
τῷ μοναστηρίῳ τότε νὰ ἀποφα-
ᾖ τὸ μοναστήριον Ἐσφιγμένου
ν ἡγούμενον"

Χρύσανθος ἦτο σημαῖνον πρό-
πον βλ. ἐν τῷ Β' κώδ. ἡμετ. ἐγ
ἄφην γράμμα τοῦ εἰρηνοποίεως
ηγφίου Πενταὰς Μεσσοβιτῶν συν-
φμιῶν κατὰ σειρὰν ἐπὶ τὸ αὐτὸ
ἐ τὴν ἀποκάθυψιν βλ. γράμμα
φωτιάδου εἰς φάκελλον Θεοδωρήτου.
Ἀποκατάστ. κοινοβίου 1797 σημ
Ι. 1804. Αὐγ. 15 παρ. καὶ συνοδικῆς

εὐθυμίου ἡγουμένου τῆς μονῆς
Ἐσφιγμένου προσεφωνήθη ὁ ἐν ἁγ-
ῷ Ὄρει τῆς ἐν Ἄθῳ Λαύρας ἡγου-
χαμένων ἀρχιμ. Θεοδώρητος. πατρ. ἱερμ.
Γεδεών σ. 368. Σμυρν. 648. ἐν Ἀθωνιο. 221
γράφει, 16 αὐγ. 1802, καὶ 317
"εὑρίσκομαι ἀπὸ τὰς 15 αὐγούστου
εἰς τοῦ Ἐσφιγμένου ἡγουμενεύων"
γράφει εἰς τὸν χρύσανθον 13-4-805
τῷ 1806 κατὰ Ἰούνιον μ δὲν εἶχε
παραιτηθῆ εἰσέτι καὶ γράφει πρὸς
τὸν χρύσανθον ἀπὸ Ἰκαστίου "νὰ
μὴ φυτηθῆτε ἔξοδα καὶ κάμετε
ἐκχρισιαν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ,
ἀφῆτε νὰ γένῃ ὅσον τὰ δυνατόν
κατὰ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὀσπήκιον νὰ
ξαναστιοθῇ" καὶ εἰς τὰς 28 Ἰουλ. γράφη
φίαν ἀπηφιομένος ὅτι ἀπέτυχον ἅμα-
αἱ προσπάθειαι διὰ χρήματα ὡς καὶ
διὰ τὴν ἀφιέρωσιν εἰς τὴν μονὴν
του φλωρεστίου. "ὅθεν παρακαλῶ
εὔχεσθε καὶ πρὸς τούτοις φροντίσατε
νὰ μὴ μένῃ ἀπροστάτευτον τὸ μο-
ναστήριον, ἀλλὰ δεηθέντες τοῦ Θεοῦ
κάμετε ἐκλογὴν προστάτου καὶ
ὁδηγοῦ, διότι ἐγὼ καθήμενος ἐδῶ
καὶ ἀγόμενος ἡγούμενος οὐδέν-
ὠφελεῖ ὑμᾶς καὶ ὑποδεικνύει τὸν
διάδοχόν του... Ἐν τούτοις κα-
κώρθωσε γράφει νὰ πείσῃ τὸν
μητροπολίτην ν' ἀφιερώσῃ εἰς τὴν
τοῦ Ἐσφιγμένου τὸ φλωρέστι, πορ-
σούτῳ καὶ "τὸ ἄλλο" ἤτοι τὴν

* Θεόδουλος μοναχὸς ἡγούμενος Ἁγιοπαυλίτης (Μέρ. Β')

* Ο Σμυρναίος ἐν ἐπιγράσει ἐπιτίθησι τοὺς νῶτα τῆς μονῆς ἀφῶντας τοῦτο ἰδιάζει τὴν λύπη ὀδυνηρὰν φροὶ τὴν τοῦ Χειμανδρείου διαφορέ) (τὸ Ἄ). Ἔρος σ/631

σαμην " καὶ δίδουσι πέντε χιλ. γρόσια εἰσόδημα. μὲ ἀπόφασιν δὲ καὶ ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ ἡγούμενος"

τῷ 1802 Ἰουλ. 5 εὑρίσκετο ἡγούμενος Ἐσφιγμένου καὶ τὸν σεπτ. εἰς Γαλατσι, εἰς Βοδοσάινιον τῆς Μολδαβίας καὶ τὸν γράφει ὁ Γοβδέρας, γράφει πρὸς τὸν ἐν Μολδαβία διδάσκαλον Χρύσανθον αὠδ' Νοεμβ. ιε'. Θεοδώρητος ὁ Κοινοβιάρχης Ἐσφιγμένου πρὸς τὸν ~~[illegible]~~ ἴδιον αὠε' φεβρ. ιγ" καὶ Δεκεμβ. β'. Θ. Λαυριώτης ὁ καθηγούμενος τοῦ κοινοβίου Ἐσφιγμένου. Τῷ 1806 Ἰουλ. κη' καὶ ὥρ. 29. εὑρισκόμενος εἰς Μολδαβίαν ὅπου γράφει τὸ α' γράμμα ~~[illegible]~~ κατὰ τὰς 4 Ἰουνίου καὶ φαίνεται ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους εὑρίσκετο εἰς Γαβατθί, ὑποβάλλει παραίτησιν τῆς ἡγουμενείας καὶ θέλει νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς ἡγούμενος ὡς γράφει πρὸς τὸν εἰς Ἐσφιγμένου Χρύσανθον (ὅθεν σφάλλεται ὁ Σμυρν. γράφων ὅτι παρητήθη τῷ 1805 σ. 638) ἐνῶ αὐτὸς εἰργάζετο διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς μονῆς καὶ νὰ προσαρτήσῃ τὸ φλωρέτζι 1813 Ἀπρ. 24 " ἐγὼ ἤδη ἐν μητροπόλει (Ἰασίου) ἀπαλλοτριωθεὶς καὶ τῆς ἡγουμενείας καὶ συγκοινοβιάσεως ἐσφιγμενιτῶν, οἵτινες καὶ πρὸ πέντε ἤδη χρόνους ἐξηπάτων με διὰ γραμμάτων. ἔχω νὰ μινήσω ἀγωγὴν κατ' αὐτῶν ἐδῶ, καὶ νὰ ζητήσω ὅρους τοὺς ζημίας". γράφει καὶ εἰς τὸν Χρύσανθον καὶ τοὺς φίλους του νὰ φύγουν. 1814 Ἰαν. 15 ἐκ μητροπ. Ἰασίου πρὸς τὸν Λαυριώτην (;) διὰ τὸ ἐκεῖ μετόχιον τῶν Ἱεραρχῶν (τοῦ κοινοῦ) καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς Λαυριώτας νὰ ἀναγνωρίσουν Ἡγούμενον Γιὰ νὰ βλάχον ὡς Λαυριώτην διὰ νὰ γένῃ ἡγούμενος τοῦ μετοχίου ὅπερ ἦτο κατάχρεον, καὶ αὐτὸς (ὁ Θεοδ.) νὰ προμηθεύσῃ ὡραῖον μετόχιον διὰ τὴν Λαύραν " ἐγὼ πλέον ἀπεφάσισα δι' αὐτοῦ καὶ παραιτῶ δότε τὸ κάθισμα τοῦ Χρυσοστόμου τῷ κὺρ Χρυσάνθῳ καὶ διὰ τοῦ κὺρ Παισαρίου (ἦτο ἡγούμενος τῆς Λαύρας εἰς Μολδαβίαν) τραβήξατε μίαν πόλιτζαν πέντε χιλιάδων γροσίων νὰ τὴν πληρώσω. ἐδῶ τῇ παυσιόσῃ μοι, καὶ ἐκεῖ ὅπου γράφω διὰ πέντε πρόσωπα ἂς εἶναι κατὰ τὸ παρόν ὁ Χρύσανθος μὲ κανένα ὑπηρέτην του νὰ δουλεύῃ καὶ τὸ κάθισμα καὶ ὅταν δώσῃ ὁ θεὸς καὶ ἔβω τὰ βάλλομεν εἰς τάξιν ἠσυχάσθην πλέον τὰς ψευδολογίας τῶν ἐσφιγμενιτῶν. Τὸ δὲ δίκαιόν μου δὲν

* Ἐν τῇ Λαύρᾳ ὑπάρχουσι χράμματα αὐτοῦ ἢ τὸ ὁμόλογον τοῦ καθ' ἡμᾶς "Κοφ.." ἢ βιβλία. εἰς τὰ "Ἅπαντα" τοῦ Θεοδωρήτου γράφει ἰδιοχείρως "ἠγοράσθησαν τοῦ Μάρκου Κρεμέζη παρ' ἐμοῦ Θεοδωρήτου ἢ μετ' ἐτέρων πολλῶν ἀφιερώσαντο εἰς τὴν ἐν ἁγίῳ Ὄρει μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου..." ἢ κατωτ. "ὕστερον μετετέθ.. ἢ ἀφιερώθησαν εἰς μεγίστην Λαύραν παρά τοῦ ἰδίου".

[redacted] Θεοδ. αρ. Παντελ. 206.

ἐν ἀρχῇ 1ᾳ - 1ῃ ἔτημ. ἐν φ. 2ᾳ "Θεοδώρητος ἀρχιμανδρίτης καὶ προηγούμενος τῆς ἱερᾶς μιγίστης Λαύρας ὁ καὶ τῆς κοινοβιακῆς μονῆς Ἐσφιγμένου ἡγούμενος ὕστερον χρηματίσας, ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις εὗρον εἰς παλαιὰ σωζόμενα χαρτάρια, ὅτι ἔγινε τὸ τοιοῦτον θαῦμα (τοῦ Ἁδριν) περιηθῶν αὐτὰ ἐπιμελῶς ὡς μαθητὴς ὢν καὶ φιλομαθὴς καὶ ἱεροδιδάσκαλος.".

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

φέρω παραιτήσων ἀπό τοῦ νά
μήτησω ἄχρις ὁδοῦ "Θ. Ἀρχι-
μανδρίτης ὁ Λαυριώτης". ἐν τῷ με-
ταξύ εἶχε φάβει τό ὄφφικιον.
Τῷ 1817 Ἰουλ. 14 διεσθύνει
τήν συήτην βλ. προδρόμου συήτη
εἰς λαύραν. 1817 ὀκτ. 12. εὑρίσκετο
ἱσίστει ἐν προδρόμῳ 1826 φεβρ. 2.
εἰς ἀθωνιτικόν ὑπογράφεται ἐν Θ/νίκῃ
"προηγούμενος Λαύρας Θεοδώρητος
καί ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὄρους βεβαιῶ".

Ὁ Θεοδώρητος ἀφοῦ παρη-
τήθη καί ἐξεδόθη καί σιγίλλιον
ὑπέρ τοῦ Λουκᾶ, ὃν αὐτός ὑπέ-
δειξεν, ἔπειτα ἐζήτει ἀπό τόν πατρι-
άρχην νά ἐπανέλθη εἰς τήν ἡγου-
μενείαν διό καί ὁ πατρ. Κύριλλος
ἀποδομιάφη τό τοιοῦτον βλ. γράμ-
μα πατριαρχικόν λίαν μοφαμενιτικόν
"Θεοσοφιώτατε ἀρχιμανδρῖτα κύρ
Θεοδώρητε, ὁ ἐκ τοῦ ἱεροῦ μο-
ναστηρίου τοῦ Ἐσφιγμένου."
Δεκ. 28 τῷ 1814. (Ἐκκλ. Ἀλήθ. λε'
1915, ἀριθ. 16. σ. 125 ἐζήτει αὐτόν ὁ
πατριάρχης διά τήν κατάχρησιν τῆς
ἀγγελορίας ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς προ-
φητείας τοῦ Δανιήλ καί ἐν γένει τῆς
Π. Δ). Κατά τόν Ἰάκωβον "ἀπο-
λαμβάνει ἐν καιρῷ τῆς καταδρομῆς
ἐντός τοῦ Ὄρους εὑρισκομένων τῶν
βαρβάρων καί καταστρωννύντων
καί κατασπιζόντων τούς ἐν αὐτῷ
ἐναπομείναντας πατέρας ἐκοιμήθη
ἐν Κυρίῳ καί ἀπῆλθεν εἰς τάς αἰ-
ωνίους μονάς ἐνταφιασθείς εἰς τό
ρωσικόν μονάκι ἐν Καρυαῖς" φ 248β.
Θεοδώρητος. Ἀθανασίου (γράφεται
ἐν τῇ α' ἐκδ. παιδαρίου).
1804, αὐγ. 15 πατρ. καί συνοδ. πρόσταξη
προμηθείου αἰτήσει Εὐθυμίου ἡγουμένου
τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου προσεκλήθη ὁ
ἐν τῷ ἀσκητῷ (τοῦ προφ. Ἠλιοῦ) τῆς
ἐν Ἄθῳ Λαύρας, ἡγούμενος ἀρχιμ. Θεο-
δώρητος Γεδεών πατρ. ἐφημ. σ. 368.
ἐν κώδικι καθαρογράφου μαρτυρεῖται ὡς
ἡγούμενος τῶν κριτῶν Ἱεραρχῶν εἰς
Βλαχίαν σ. 368-9.
Τό 1820 ἦν ἐν Λαύρᾳ act. Ros.
σ. 256. ἐπ. τῷ 1826 φέρεται ὑπο-
γεγραμμένος ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς μαρ
τυρικόν ἔγγραφον ὅπου ἐν Λαύρᾳ
ὁ προηγούμενος Λαύρας Θεοδώρη-
τος καί ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὄρους
βεβαιῶ (ἐκκλ. ἀλήθ. Η', 1887, σ. 41-42 *
Εἰς τά βιβλία του εὑρισκόμενα ἐν
Λαύρᾳ γράφει ὅτι ἐκ τοῦ Ἐσφιγμέ
νου τά ἔφερεν εἰς Λαύραν. ἐκμ. 131
Θεοδώρητος καί ἡ ἱστορία τοῦ
Ἄθω. Ἱστορία τοῦ Ἄθω ἐν τῇ Ἄθω
νιάδι καί ἄλλοις χειρογράφοις συμ-
θῆσα ὁ οὐσπένσκυς ἀναφέρει χειρο-
γράφον εἰς τήν μονήν τοῦ Γρηγορίου
(Ἱστορία τοῦ Ἄθω Ι σ. 199. καί ΙΙ σ. 134)
Εἰς τήν τοῦ Κωνσταμονίτου ΙΙ, 98.
ΙΙΙ σ. 308. κ.ἑ.ξ. Πρέπει νά ἐξα-
κριβωθῇ ἐάν τό ἐν παρενθέσει σι-

μείωμα εἶναι τοῦ οὐσπένσκη ἢ ἄλλου ἀντιγραφέως. καὶ Κουτλουμουσίου χειρ. τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων II 139.

Εἰς τὴν τοῦ φιλοθέου Ἱστ. Ἄθω II σ. 132, 173, III σ. 81, 132 σ. 259, 355 τὰ κείμενα (σημειωτέον ὅτι δὲν λέγει ὁ οὐσπ. ὅτι τὸ χειρόγρ. εἶναι τοῦ Θεοδωρήτου). Τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶδε καὶ ὁ φρεαρίτης τῷ 1863 καὶ λέγει ἐν παιδ. ιε' σ. 166 ὅτι ἀναφέρει, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος μετώνομασε τοὺς τσάμωνας εἰς Π/γησον.. εἶναι δὲ μετὰ τὸν Θεοδώρητον γεγραμμένον ἰδ. III σ. 291 ἤτοι φιλοθείτης ὁ γράψας σ. 307. Κατηρτισε τὴν βιβλιοθήκην τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἐν τῷ κώδικι ἔθεσε τοὺς ἀριθμούς.

Θεοδωρήτου Ἱστορίας τοῦ Ἄθω ἀποσπάσματα. ———

Περὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν μονῶν. (Γέδεων Ἄθως σ. 89-94.) περὶ κτήσεων καὶ ὀνομασιῶν σ. 318-20. Περὶ τῆς παλαιότητος τοῦ χρυσοβούλλου τοῦ ρωμανοῦ σ. 333-37. Ὑπομνήματα παλαιὰ σ. 307-317. Παρὰ οὐσπένσκη. Δευτέρα περ. 880. Περὶ τῆς εἰκόνος τῆς ἁγ. Ἴννης καὶ τῶν βουλλωτηρίων σ. 469 472 καὶ 509-11. περιγραφὴ καυσαλυβίων 503. Ὑπόμνημα περὶ τῆς μονῆς Χειμάρρου - Ἀνατολ. αστὴρ Κ/πόλεως ἔτ. Κ' 1881 σ. 309-311 ὑπὸ καλλιφρονος. (ἀντιγρ. παρ' ἐμοὶ λόγιοι ἀγιορεῖται) διὰ τὰ ἀμφιλογόμενα βλ. δεξιόν.

Τοῦτο τὸ χειρόγραφον διατηρεῖται ἐν τῇ βιβλ. τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ἄθω. οὐσπ. χρ. ἀνατ. 1877. Α' σ. 199.*

Περὶ τῶν ἐν Σαμαρείᾳ ἡσυχαστηρίων περὶ παλαιοχώρας σ. 201. ———

περὶ μονοζύλου καὶ Γιοβάντζας σ. 204.

Ὑπόμνημα περὶ τῆς μονῆς Χειμάρρου ἀνατ. ἀστὴρ Κ' (1881) σ. 309-311 παρ' ἐμοὶ εἰς τὸν φάκελλον. λογ. ἁγιορ.

Θεοδωρήτου ἐκδόσεις.

Κανόνες ὠδαὶ ἰωάννῃ τὸν εὐαγγελιστὴν μτφ. 1799.

Κατὰ τὸν Ἰάκωβον ἀνεκδοτιώτην. παρ' ἐμοὶ ἐν τῇ Ἀθωνιάδι τοῦ Σταυροῦ - φ. 248α ὁ Θεοδώρητος. "ἔπειτα ἀγοράσας μεγάλων φιλοθεϊτικῶν τοῦ ἁγ. κωνσ. καὶ μικρὸν ἡσυχάσας διάφορα ποιήματα καὶ ἀκολουθίας ἁγίων συγγραφάμενος παρὰ τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐγκωμιαστικῶν ὁμοῦ καὶ διηγηματικῶν λόγον τῶν εἰσιόντων ὁμοῦ ἁγ. Ἀναργύρων σωζομένην ἐν τῇ Ντίονυσίῳ καὶ ἀπάρτισιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγ. Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος σωζομένην ἐν τῇ μονῇ τοῦ Κωνσταμονίτου μὲ ἑσπερινὸν ἡμῖν καὶ ἕτερον κανόνα, ἀκολουθίαν

ἐν τῷ Α' περιοδ. Ι, 1877, Kiebon. σ. 195 παρέχει ἡμῖν τὴν ἐπιγραφήν: "Περιγραφὴ τοῦ ἱεροῦ Ὄρους τοῦ Ἄθω.. παρ' ἡγουμένου Θεοδωρήτου, χειρόγραφον. 1805 ἔτ." Οὐσπένσκης μετέγραψε τὴν τοῦ Ἐσφιγμένου: "Περιγραφὴ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ Ἐσφιγμένου ἀνακαθεῖσα παρὰ ἡγουμένου Θεοδωρήτου" περὶ Παλαιοχώρας.. αὐτ. σ. 201

6 Βλ. ἀνάλυση τῆς "ἀδαμιαδος" τοῦ γραικοῦ Σταυρᾶ (ἐφ. Ἄστυ) εἰς ἴδ. Βιβλίον τ. ἐμοῦ παραγρ. σ. 106–111. ἢ δὲ "τὸ "ἐσωρίμηρια τοῦ "Ἀλκιώδου Νεαοκηλίδου, σ. 1[illegible]
κα Περὶ τοῦ βλαχικοῦ ποιήματος τοῦ Καραϊσκάκη ἔ. Ζέπου "Συναγωγὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ" ἡμερολόγιον τῆς μεγάλης Ἑλλάδος 1936, σ. 294 Ὁ Εἰρηνίος ἔγραφε ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς Ῥαφαὴλ ἡγούμενον Νεοφύτου. (Ἐπετ. Ἑταιρ. Δ. 1884, σ. 510–511) ἢ εἶναι ὁ γνωστὸς Καραϊσκάκης. (διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐκεῖ γίνεται ἐπίσκεψις) ἂν ἔχωμεν δύο τοιούτους τοῦ ὀνόματος

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τῆς ἁγίας Πουλχερίας βασιλίσσης καὶ Ἀθανασίου πατριάρχου Κ/πόλεως σωζομένας ἐν τῇ τοῦ Σοφιανοῦ καὶ ἄλλα διάφορα πονήματα".
Κώδ. Ἰωαν. 69 φ. 11ᵃ ἕ 11, 89 φ. 1ᵃ
Συνοδεία τῶν ἁγ. Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ὁ α'. μεινῶν ἐν τοῖς Θεοτοκίοις "Θεοδωρήτῳ" μὴ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑμνοδήμου εἶναι μεταγ. κανόνες σὺν τῷ ἀκολουθίαν εἰς τὸν τίμιον πρόδρομον Λειψία 1799.

Θεοδώρητος καὶ Ἀποκάλυψις
Ἡ ἐν τέλει τοῦ ΙΗ' αἰῶνος συζήτησις περὶ τῆς ἑρμηνείας τῆς ἀποκαλύψεως. (Ἐκκλ. Ἀλήθ. Θ' 1888 σ. 347-350. Ἔγραψεν αὐτὴν εἰς τὸ Ποτζίτζι Κώδ. Δοχειαρίου 81.
Θεοδώρητον καὶ Θεόδωρον ὀνομάζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ συδότην τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπιστολαὶ τοῦ Θεοτόκη 15 ἐν Μόσχᾳ 1795-98 ἐν κωδ. 158 φ. 16 τῆς βιβλ. τῆς Βουλῆς Ν. Ἐλληνομν. Ε' 470 (βλ. περίληψιν ὑπὸ Κ. Φιλοβουνιώτου ἐν Φ. Σιών τομ. ΙΓ' 1913 σ. 127-431 Ἐκκλ. Ἀλήθ. Θ' 1889, σ. 348-50.
εἰς τὴν Ὀκθωνιάδα τοῦ Σταυροῦ φ 17, φ. 41ᵃ 62ᵇ 4ᵒᵛ Ἀπολογία χριστιανική.. καὶ ἀπόδειξις σύντομος κατὰ ἀθέων κατοπτριστῶν καὶ κατὰ τῶν φρενοβλαβῶν συγγραμμάτων ~~κατὰ τοῦ αὐτοῦ~~ τοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου μοναχοῦ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Σταυροβουνίου κτλ. "Κατὰ κεφ. Β'. σ. 109. ὁ γραφεὺς ἐλάμβανε νέα σελίδα γράφει ὅτι ἐξεδόθη τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ἐν Λειψίᾳ τὸ 1800 σ. 110 ἐμάνθανε τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικήν. Ἑρμηνεία εἰς τὴν ἱερὰν ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Πονηθεῖσα παρά τινος εὐσεβοῦς ὁδηγηθέντος εἰς τὴν ἔρωνα αὐτὴν ἀπορρητοτέρα δυνάμει. Λειψία 1800 φύλλον σ. ιγ', 412.

Θεοδώρητος καὶ ὑμνοδήμος

βλ. ὑμνοδήμος καὶ Θεοδώρητος
Γράμμα Χρυσάνθου διδασκάλου 1799 Σεπτ. 10 παρ' ἐμοί.*

Θεόκλητος Καρατζᾶς[1]

Ἐν τῇ μ. ἁγ. Ἄννης (ἀποδύσῃ Σάββα πνευμ.) εὕρηται χειρ. παρ' ἐμοὶ νομοκάνονον ἀκριβέστατον εἰς ἰδιωτικὴν γλῶσσαν ἤδη μεταφρασθὲν πρὸς τὴν τῶν ἀναγινωσκόντων ὠφέλειαν, καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις "Νεοφύτου τοῦ Λεσβίου" ἐν τέλει: χειρὶ μὲν γέγραπται ἁμαρτωλοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου, ἐν αὐτῇ δὲ ἱερᾷ τοῦ καυσοκαλυβίου ἀφοσιώμενι ἁγίῳ Β'". (βλ. Ὀνόπτρον 1880, σ. 505-507.) Ὁ νομοκάνων οὗτος ~~ἐκκλησιαστικὸς~~ ἐκκλησιαστικὸς ἐκκλησιαστικὸς ἐκκλησιαστικὸς

Θεοφάνης "ἐναδηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μεγίστης Λαύρας Θεοφ. ἱερομόναχος" ἐν τῷ τέλει τοῦ πίνακος τῶν ἀμφιλεχομένων Δ73 τοῦ Ε' βιβλίου! f. 68 ;

Θεόληπτος Λαυριώτης τοῦ 1821 ἐσφαγιάσθη (ἐξ Νεοδανικῆς ἀρχαιότ

Τοῦ πρώτους τῶν ἐπαναστατῶν ἐνωχλοῦσιν οἱ Ἀγιορεῖται ἦλθ ἀδύνατον νὰ φ πραγμάτων. Ἄλλως ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς χερσονήσου ἦλθ ἐνδεδειγμένη ἡ ὑπ ξεν ἀνέκαθεν ὡς ὁρμητήριον ἅμα καὶ καταφύγιον κατ' ὅλους τοὺς ἀπηγε ρωικοὺς ἀγῶνας ἢ κατὰ τῶν τελωνείων ἢ μακεδονικῶν. Πάντοτε ἦλθ ὁ ὁρμητήριον, ὅθεν ὡς ἀσφαλοῦς ἐξήρχοντο οἱ συγκρισταὶ ἐφοδιαζόμενο μὲ τὰς εὐχὰς τῶν μοναχῶν συμπαραστάτης ἅμα καὶ αὐτῶν. Ἦτο ἐναγλον καὶ εὐγμα τοῦ Ῥήγα φεραίου διεγθόντος ἐνταῦθα (ἔ. Κοσμᾶ Βατοπεδιν ὅτε ὁ παπᾶ Σερραῖος ἔγραφε. παπᾶς ἐκεῖθεν ἐμύησεν αὐτοὺς καὶ ὠργάνωσε ἅμιναν. Οὕτω παρῆλθε γρήγορον ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν σύφωμα τῆς Λαύρας τὰ Καλαβρύτων καὶ οἱ ἀδωνίδαι ὕψωσαν πρῶτοι ἐν Μακεδονίᾳ τὴν σημαίαν ἐπ ἐθανατώσεως* ἢ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἀποστείλωσιν ἐπιμελῆ εἰς τὰ ἐμπόρι ἐπιτροπὴν ἢ νὰ ἀποταθῶσιν ἐγγράφως "τοῖς εὐγενεστάτοις αὐταδέλφοις ἡμῶν χωρι τῆς θαλασσοκράτορος" Ὕδρας κυρίῳ Λαζάρῳ κυρίῳ Γεωργίῳ τοῖς Κουν ριώταις, τοῖς εὐσεβεστάτοις ἡμῶν τεκνοις". (14 Ἰουνίου 1821), ἵνα ζητήσωσιν τα κυρατικὴν ἀναγκαία διὰ τὴν ἔνοπλον ὁρμήν· "ὅπως χεῖρα βοηθείας ἡμῖν ὀ τες !· διαφυλάξητε τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν καὶ συν νισθῆναι μὲ μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ἐλευθερι τῶν ἀδελφῶν μας χριστιανῶν" ἐπιστέφουσιν· "ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠκούσαμεν τ χαρμοσύνα τῆς νεωνὶ ἐλευθερίας ἐπνεύσαμεν· - ἐνεπλήσθημεν ἀπὸ ἔνθεον ε σιασμὸν καὶ νοτιὰ τὰς ἱερὰς ὁρμὰς ἐδῶν ... ὀφείλομεν εὐχαριστηρίους ἡμῶν νὰ καὶ καὶ νοτιὰ παραγγέλσεις καὶ ὁλοψύχους ὀρμητικὰς ἐπιπόθησιν σύμμα καὶ [ἐλάβομεν καὶ] ὅπλα διὰ νὰ φυλάξωμεν τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ἀπὸ τὰς ἐπιδ μὰς τῶν ἀναιδῶν. ὅρος τούτοις καὶ νὰ βοηθήσωμεν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς σφ χωρίους χριστιανοὺς ἀδελφοὺς μας ἀφανιζομένους ὑπὸ τῶν ἀφρόντων" (Μερ. Β'.

Κοσμᾶ Βατοπεδινοῦ ὅλον τὸ μεγα ἔ. Γρηγορίου Γρηγορ

Θεοφάνης ἱερομ. ἡγούμενος 1415

ἀναφέρεται εἰς σερβικὸν χρυσόβουλλον..

Θεοληπτος φιλαδελφείας (Μέρ. Β') ἔχ. Λόγιοι ἀγιορεῖτ

Τὴν νοεράν ὀρθοδοξίαν ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὑπερμαχος (ἐγκωμιον φιλοθέ Ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΔ' ἐκατ. ἤκμασεν ἐν μαθητὴς ὁ ... ἱερομ. τοῦ Παλαμᾶ διδάσκαλος Δ. Ἐκ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκείνης ἡσυχίαις τε καὶ ξυναυλίαις τοῦ ἁγίου ὄρους εἰς ἐπιφάν στασιαν τοῦ ἀνηγμένου μεταβὰς ἡ ἀναβὰς ἡ καθ' ἡμᾶς ἡμισταμένῳ αὐτοκρατορίᾳ (Δ.

* ἡ ὀρεσβυγενὴς Λαύρα συναντᾶται ἐν τῷ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνι μεταλαμπ πελοποννησίας ἡ αὐτὴ ἀποδίδωσι τὰ τρόφεια, τὴν ἐλευθερίαν, ἧς ὄρεγε ἡμῶν

« Δ. Μίχαε 140, σι. 1452-1456 Νικηφόρου Ἡσύχου ὑπὲρ τῶν φιλαδελφείας περὶ τοῦ ἐν καινᾷ διαθήκῃ ἀναγνώσματος ... ἐπιλυσιανείων ἠθῶν καὶ ἀγωγῶν ἡθορνται ἡ λγνται" σι. 1451-1456.

αρ. 93. Τούτου το β' μέρος "περί της αρχής και συστάσεως των παλαιτικών νόμων" δημοσιεύει η Εκκλ. Αλήθ. β' 1882, σ. 565-570-581-584 υπό μηνά χαμουδοπούλου βλ. ουσπένσκυ 1880, σ. 505, 507.

Θεοφάνης Λαυριώτης

[illegible] Ιωαν. Τριναπάς (ή συχί Πρι. κρούσιον μανάς όπου επαι "ανθρωπόμορφον" ού κραυγών νύκτωρ εν τη αδύτου του Λήμνου (βλ. λ.) και τραυματισθήσαν έγραφοι μαρτυρήσαν "ή του τιμιωτάτου και θεοπροβλήτου μου πατρός ιερομονάχου κυρ Ιακώβου του Τριναπά" (acta patr. Ι. Ιανουαρίου 300 όρους εν

Ἰγνάτιος Λαυριώτης, συνοδικός.

σώζει διαπληρωμένος γράφας η άλλας βιβλίου. Λαυρ. Ι 82 ε (χιλιαί). περιέχει βίους αγίων δια χειρός Ιωαννικίου καλλιγράφου μένους ού εν τέλει περιέχονται αι εξής στίχοι (ανομοιογενείς) φ. 356α

Θεοφάνης ὁ Αἰχμαλώτος Μέρ. Β'

Σεμιγράφεις του αυτοκράτορα βίβλου Ιωάννου Νέμα.

Ἰγνάτιος ἀρχιμανδρίτης Λαυριώτης

Ούτος ιεροφαντών η των νεοχειροτόντων παπά Σεραφείμ, έφθασαν εις Βιέννην 1796 διά μεγάλων εις πολιτικήν και πεντοίας και ιεροπραγίαν των ιερουσιάνων ευεργετών Χρυσανθου (Θεμ. Φάρος Θ' 1912, σ. 121-123 Δ. Σεραφείμ ιερομονάχου

Ἰάκωβος Τριναπάς ἡγούμενος

Ἀγαθοκλῆς μουσικοδιδάσκαλος ἁγιαννανίτης

γεννήσεως αυτού ύστερον του 1922. ανήρχετο του ανήφορον κι ουδείς φορείς τον δίλον του "αγνωστου" του χρόνου. Δεν γουράζεσαι γέροντα τον ηλικιακόν σαείρμου, μέ βοηθεί ο αδελφός "ανώνυμος η εδανειζόμενος δείχνε τον είτουργόμενον σε ω προσωπάρι αρχίζον νεοβοηθούνται φορίων του μοναχού η τη καλύβη του τα εισόδια της θεοτόκου περιέγραφα 11 χειρόγραφα. ων 3 ταξιάρια, 2 ακολουθίας η τα δε λοιπά μουσικά σχεδόν όλα ιδιόγραφα (βλ. Τομ. Β του καταλόγου η "Εκδεχίαν" ΚΑ', σ. 285-286

Θεοφάνης "ἐνάθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μεγίστης Λαύρας Θεοφ[ά]νης ἱερομόναχος" ἐν τῷ τέλει τοῦ πίνακος τῶν ἀμφιλόχιων φύλλων Δ73 τοῦ Ι βιβλίου! σ.68

Διάδοχος Λαυριώτης τοῦ 1821 ἰωαννάκης (ἐξ Νιδάνας;) ἀρχιμανδρίτης

Τοῦ πρώτους τῶν ἐπαναστάσεων ἐνωτισθέντες οἱ Ἀγιορεῖται ἦλθε ἀδύνατον νὰ μὴ πραγματοποιῶσι. ἄλλως ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς χερσονήσου ἦλθε ἐνδεδειγμένη καὶ ὅλως ἔξεν ἀνάγκαιον ὡς ὁρμητήριον ἅμα καὶ καταφύγιον καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῆς κατὰ τῶν τελωνείων ἐν μακεδονικῶν. Πάντοτε ἦλθε ὁρμητήριον, ὅθεν ὡς ἀσφαλοῦς ἐξήρχοντο οἱ ἀγωνισταὶ ἐφοδιαζόμενοι μὲ λαῖς εὐχὰς τῶν μοναχῶν συμπαραστάσεως ἅμα καὶ αὐτῶν. Ἦτο ἐναυλονι πνεῦμα τοῦ ἁγίου φεραίου διεξόδους ἐνταῦθα (ἐξ. κοσμᾶ Βατοπεδινοῦ) ὅτε ὁ παλαιὸς Σερραῖος Ἐμμ. Παπᾶς ἐλθὼν ἐμύησεν αὐτοὺς τὴν ὀργάνωσιν ἅμιναν. Οὕτω παρῆλθε χρόνον ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν σύμφωνα τῆς λαύρας τῶν Καλαβρύτων καὶ οἱ Ἀθωνῖται ὕψωσαν πρῶτοι ἐν Μακεδονίᾳ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως* καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἀποστείλωσιν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἐμπρόθεσμον ἐπιτροπὴν καὶ νὰ ἀποτελῶσιν ἐγγράφως "τοῖς εὐγενεστάτοις ἀδελφοῖς καὶ τέκνοις τῆς θαλασσοκράτορος Ἥρας κυρίῳ Λαζάρῳ κυρίῳ Γεωργίῳ τοῖς Κουντουριώταις, τοῖς εὐσεβεστάτοις ἡμῶν τέκνοις". (14 Ἰουνίου 1821), ἵνα ζηλώσωσιν καὶ [illegible] "ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι βοηθήσωσι καὶ ἡμῖν ὁ[illegible]

*ἀποστολὴ ἢ ἀποδοχὴ ἐγγράφου ἐκ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν

Ἡ διαθήκη τοῦ Τρικαλινοῦ (ἢ Τρικαλινᾶ) ἐν τῷ Κώδ. ἀρ. Πανεπ. 759 (ἀθηνᾶς 41) ἐν act. Ramonastic 9: "ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας βασιλικῆς μεγίστης λαύρας Ἁγίου Ὄρους ἱερομόναχος ἀποφαίνεται τῷ 1363 ὁ Ἰωάννης Νταβανάκης (Λαυριώτης;) ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς θείας λειτουργίας ἐκδεδόσθαι ἐν Βενετίᾳ τῷ 1574 ἀναφέρεται τὸ ἱστορικὸν ἐπὶ βαφιαρχικοῦ φυλλαδίου τῆς Χαιρὼ Τρικαλινᾶ ἡγουμένης τῆς λαύρας "Διὰ τοῦτο ἐπὶ σοὶ χαίρει." ἡ ὁ αὐτὸς Λαυριώτης ἀνὴρ Θεοφ[ά]νης" παραλαμβάνει ἐκ τοῦ εἰρημένου Νταβανάκη, ὅστις ἔγραφεν ἐν ἀρχῇ βίβλου τὴν ἑρμηνείαν. ἐπὶ ἐσωθὲν δὲν εὕρον τὸ βέλτιον ἀπὸ τὸ ἱστόρημα ἐκ τῆς κατηχήσεως τοῦ Ἰωάννου Βουχάρεως (ἐξ. Μηρ. Β.), ὁ Χρυσόστομος δοσίθεος πέκτε τὸ ἐγκώμιον εἰς ἔξης "ἀπὸ καρδίας λόγου καὶ πνεύματος καθαροῦ ἀπείρων τὸ ὡραιότερον ἔχει γνῶσις καὶ θείαν ὄρεξιν καὶ ἀπὸ σοφίαν ἐν ᾗ τῶν τῆς ἐκκλησίας ἀποβαίνουσι τε καὶ ὀρθῶν δογμάτων ἀπαθυμένους ὅση δυνάμει τόμῳ κατὰ κεφάλαιον συνοδικῷ ἐπὶ βαφ. φυλλάδου. Ζαχ. Ἀγάθωνος, σ 95, σ. 95

Ὁ φιλόθεος (ἐν τόμῳ κατὰ Προχόρου) γράφει· "ὁ μακαριώτης ἐκεῖνος τοῦ ἱεροῦ τοῦ συλλόγου προϊστάμενος καὶ ἡγούμενος κυρίαρχος ἀνὴρ δυνάμει λόγου τε καὶ πνεύματος καὶ τῶν ἀνεκφράστων τὸ ὡραιότερον ἔχει "σοφίας ἐν θείαν ὄρεξιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν λήμμα 151, σ.6:

Κώδ. 299 ἀρ. Παν. φ. 332ᵃ - 333β "Διαθήκη καὶ ὑποθῆκαι τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Τρικαλινᾶ ἡγουμένου χρηματίσαντος τῆς Μεγ. Λαύρας φ[ρ]ά[σ]ει δὲ μου πατρὸς καὶ κυρίου ὁ ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου συναγορίζοντα γράφειν ἅμα τοῦ ἡμῶν λόγους μου ὑποθήκας καὶ ἀγαθοποιΐας ἡ ψυχῶν τὸ σκῆπτρον Κώδ. 759, σ. 189-196. 4ον "Ἐπιλογὴ ἴσως ἀναφαίνεται ἐκ τῆς ἀγγράφου ὡρολογίου ἰδίου σταθμῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἁγιοτοπίτου πατρὸς Τρικαλινᾶ τοῦ καθηγουμένου τῆς ἐν ἁγίῳ [illegible] ὄρει τοῦ Ἀθω... μεγίστης Λαύρας ἐν ἔτει 1363 (ἐγγράφως) χρόνοις ἀπὸ Χριστοῦ ἐπὶ ἡμέρᾳ [illegible] αὐγούστου ἰνδικτιῶνος τετάρτου καὶ συζύγου τῆς φιλοθέου τοῦ βαφ. λωφίσεως

αρ. 93. Τούτου τὸ β' μέρος "περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν πατριαρχικῶν θρόνων" δημοσιεύει ὁ Ἐμμ. Ἀγγελόπουλος, Ἐκκλ. Ἀλήθ. Β' 1882, σ. 565-570-581-584 ὑπὸ τὴν ἀνάλ. Χαμουδοπούλου ἐφ. Θεσσαλονίκης 1880, σ. 505, 507.

Θεοφάνης Παυριώτης

[illegible] ἀπολογουμένην πρὸς Ἰωακ. Τριναΐαν (ἡ συχὶ Πρι. Κρούσιον καναὶ ὅτερ εἶπαι "ἀντίμιμεζη" οὐ κραβ- τῶν νύλως ἐν ἐπ ἀδικίαι τοῦ Λήμνου (ἐξ. λ.) καὶ ἐπ τρατιώ- ἀνηγνώσθησαν ἔγγραφοι μαρ- τογραφίαι ἐξήμενε "ἡ τοῦ ἁγιωτ- ιχος καὶ τῶν παθημένου τῆς ἱερᾶς μα Μέρ. Β' καὶ ρας ἱερομονάχα κυρ Ἰακὼ βου τοῦ Τρικάνα" (acl. patr. Γ. Ἰανου- 300 Ὅρους ἐν γ. 38 β.

ώτης

Παίρκα 73 ἐν ἀρχῇ ος εἰρήφα- τοῦ γρα- ήσεων τοῦ γραμ-

τρός ορίοις

μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἱερμανοῦ (βίος "Ἰωαννου" 1952. σ. 95, 30 ἐξῆ 16-97, 107, 29 εἶτα μετέβη εἰς Κ/πεζιν παρὰ τῷ φιλοθέῳ σ. 110, 6.

Ἰάκωβος ὁ Ἀνδριάρχου (πατριάρχης).

Οὗτος ἦν σαλριάρχης ἀπὸ δ'. ἐφιέ- ος τὰ ἀρχιερατικὰ τοῦ ἢ τὴν τιμαφρε- ἀπὸ ἱεροσύνῃ πατερίτσαν" (ex lect M. Κωδ. ἱγ. χειρόγρ.)

Ἰγνάτιος Παυριώτης, συνοψαρι-

σις διαπεραιμένης γράφας ἢ ἀλλαγὴ βιβλιοθ. (Παρ. 82 ε) (χιι αἰ). περιέχει βίους ἁγίων διὰ χειρὸς Ἰωαννικίου καλλιγραφημένους οὗ ἐν τέλει περιέχονται αἱ ἑξῆς στίχοι (ἀνορθογραφίαι) φ. 356ᵃ.

Θεοφάνης ὁ αἰχμαλώτος Μέρ. Β' Σεμιγραφεὺς τοῦ αὐθεντικοῦ βιβλίου ὄρους Νεμρα. ἢ Σερβίου

Ἰγνάτιος ἀρχιμανδρίτης Παυριώτης Οὗτος ἀφαιρεθεὶς ἢ τοῦ νεοχειροτόνητου παπᾶ Σεραφείμ, ἔφθασεν εἰς Βιέννην[179] διὰ μεγάλων εἰς πολιτικὴν τὴν περιουσίαν ἀνδρὸς Χρυσανθοῦ (ἐκκλ. φάρος Θ. 1912, σ. 121-123 Ἡ. Σεραφεὶμ ἱερομονάχ

Ἰάκωβος Τριναΐας ἡγούμενος

ἀνθεδούλος Μαγίστρος γράφει "τὸ σακελλίου Τρικα- νᾶ" Μεγίστ[145] σ. 412 ἰωσὴφ ἔφθεν ἡγούμενος ἐν Μεγάλων Τρικάνων

Ἰγνάτιος ἱερομ. ἡ Ζυμινός

† Ἀνιστορήθη τὸ παρὸν θεῖον καὶ ἱερὸν πανεκλήσιον τῆς θείας καὶ ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς τοῦ ἐπ' ὀνόματι τιμωμένου τοῦ ἐν ἱεράρχαις μεγίστου καὶ θαυματουργοῦ Νικολάου διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου τοῦ τιμιωτάτου καὶ ἐν μοναχοῖς πνευματικοῦ Κυπριανοῦ ἡγουμενεύοντος τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν πατρὸς πνευματικοῦ καὶ ἱερομονάχου ἐν ἔτει ,ζ ῳ ξ η' ἰνδικτιῶνος γ' † χειρὶ ἐντελεστάτου φράγγου τοῦ Κατελλάνου ἐν Θηβῶν τῆς Βοιωτίας (1560).

Ἐτελειώθη ἡ παροῦσα βίβλος ἐν τῷ ,ζ ο ε' (1557) ἔτει ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ η', καὶ προστέθη ἐν τῷ παναγιωτάτῳ καὶ τιμίῳ καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν τῇ πόλει Σερῶν ἐν τῷ μοναχείῳ τῆς ἁγιοταύρας πνευματικοῦ γραικοῦ ἱερομονάχου καὶ ἡγουμένου τῆς αὐτῆς λαύρας ὄντος τότε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ λαύρᾳ ὄντος, etc.

Rec. 1952. ἰπτείον α/127-

Θεοφάνης "ἐκαθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ Λαυρᾶ Θεοφ. ἱερομόναχος" ἐν τῷ τέλει τοῦ πίνακος τῶν ἀμφιλόχιων φώτων Δ 73 τοῦ Σ' αἰῶνος! s. 68 ;

Διάδοχος Λαυριώτης τοῦ 1821 ἐσφαναστάλη (ἐξ Νεβάνας ἢ ἀρχιμ.

Τοῦ πρώτους τῶν ἐπιβόλων ἐννοιοδότησις οἱ Ἁγιορεῖται ἦλθ ἀδύνατον νὰ φ. πραττόντων. ἄλλως ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς χερσονήσου ἦλθ ἐνδεδειγμένη καὶ ὥ ξεν ἀνέκαθεν ὡς ὁρμητήριον ἅμα καὶ καταφύγιον κατ' ὅλους τοὺς ἀπηγεν ρωμικοὺς ἀγῶνας καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἔτι μακεδονικόν. Πάντοτε ἦλθ ὁρμητήριον, ὅθεν ὡς ἀσφαλοῦς ἐξήρχοντο οἱ σωτηριοταὶ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τὰς εὐχὰς τῶν μοναχῶν συμπαραστάτρας ἅμα καὶ αὐτῶν. Ἦτο ἐναγώνιο πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ φρουρίου διεγθόντος ἐνταῦθα ὅτε ὁ Διαδόχης Σερραῖος ἔμεν. παιδεῖ ἐφθὴ ἐμὲν ἄμυναν. Οὕτω παρῆλθε χειμὼν ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν ε Καλαβρύτων καὶ οἱ ἀθωνῖται ὑψωσαν πρῶτοι ἐν Μακ. ἐσφαναστάσει* καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἀποστείλωσ ἐπιβατῶν καὶ νὰ ἀποτελοῦν ἐγγράφως "τοῖς εὐγεν χοις τῆς θαλασσοκράτορος Ἥρας κυρίῳ Λαζάρῳ ρέωλας, τοῖς εὐσεβεστάτοις ἡμῶν τεκνοις". (14 Ἰουνι. ... ἀναγνωσθὲν ἐν τῇ ἑνὸς ἑκάστου ἀδελφῶν "ὁ

* ἀναστάσεως ἢ ἀναστάσεως ἐξηγήσεως ὡ ἕτερον σπεῦ

Ἡ διαθήκη τοῦ Τρικανᾶ (ἢ Πρικανᾶ) ἐν Κώδ. ἁγ. Παντελ. monast. 9 : "ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας βασιλικῆς μονῆς ὑπογραφεὺς τῷ 1363 ὁ Ἰωάννης Νταβανάης (Λαυριώτης ;) ε ἐκδοθεῖσαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1574 ἀναφέρεται τὸ ἐσόριμον ἐπὶ τοῦ πρικανᾶ ἡγουμενεύοντος τῆς Λαύρας ὁδὸ τοὔνομα ἐπὶ σοὶ χαίρει ..." ὃν" παραλαμβάνει αὐτὸ τὸν εἰρημένον Νταβανάην, ὅστις ἔρα ἐν ἁγ" ἔτει δὲν εὗρον τὸ βέλτιον ἀπὸ τὸ ἐσόριμον τοῦ Βουχαρίου (ἔ. Μήρ. Β'.), ὁ Ἡσσοσυρίων ἀποστόλος πλέ καρπολόγου καὶ πνεύματος κατὰ πᾶσιν ἐκείνην τὸ ὡραιότερον ἔτ σοφίαν ὡς καὶ τῶν τῆς ἐκκλησίας ἀσκητῶν τε καὶ ὁρθῶν δογμάτ τόμῳ κατὰ Κυδώνη συνοδικῷ ἐπὶ ἁγίου Φιλοθέου. Ζομ. Ἀγ ὁ Φιλόθεος (ἐν τόμῳ κατὰ Προχόρου) γράφει· "ὁ μακ συλλογὴ ἁγιοτάτη καὶ ἡγουμένη πνευματόφωνα ἀνὴρ δὲν των ἐκείνων τὸ ὡραιότερον ἔχει, καὶ σοφὸς ὢν θεῖαν ἅμ

Κώδ. 299 ἁγ. Παντ. φ. 332ᵃ – 333ᵇ "Διαθήκη καὶ ὑποθῆκαι τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γε τοῦ Πρικανᾶ ἡγουμένου χρηματίσαντος τῆς Μεγ. Λαύρας ἐν τοῖς μετὰ μικρὸν ὁ ἁγιορείτης Διονύσιος τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου σκαλογλύφους γράφ νύμφας τοῦ πνεύματος μου ὑποφαίνουσι καὶ ἀγαθὰ πατρικὰ καὶ ψυχικὰ τὰ ἐκ τῶν Κώδ. 759, σ. 189-196, 4ου "Ἐπιλογὴ ἤτοι ἀναφανίζασις ἀπὸ ἐκ ἐγγράφου ὡραίου εἰδους σκαλικοῦ διαθήκη ὑποθῆκαι τοῦ ἁγιοτάτου καὶ ὁσιωτάτου πνεύματος Πρικανᾶ τοῦ καθηγουμένου τῆς ἐν τῷ ἁγί Ὄρει τοῦ Ἄθω ... μηνὶ Μαΐῳ ἐν ἔτει 1363 (ὑπογραφὴ) χρόνων ἐκεῖ χριστοῦ ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡμῶν καὶ ἀνεγνώσθη ἡ διαθήκη τοῦ ἁγ. Νικολάου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

αρ. 93. Τούτου το β' μέρος "περί της αρχής και συστάσεως των παλαιτικών νόμων" δημοσιεύει ο Σιμ. Σιμηθ. Β' 1882, σ. 565-570-581-584 υπό Μηνά Χαμουδοπούλου ο ουσπένσκης 1880, σ. 505, 507

Θεοφάνης Λαυριώτης

ρίος έχει αθηνογραφίαν πρός ν Θεοδ. Ζυγομαλάν (βλ. Κρούσιον 332. τί γράφει περί του κρεβάτου) ήγε τούτον συστρατιώην της Λαύρας και υπογράφει Θεοφάνης ιερομόναχος και ός πατήρ κατά πνεύμα Μέρ. Β'

Θεόφιλος Ανδριανουπολίτης

Επίτροπος αγ. "Ορους εν Βιτινία Ημέτ. κώδ. αντίγ. 38 β.

Θωμάς Λαυριώτης

γραμματικά" εν κώδ. Παύρας Ω 63 φ. 566 β. 545 α 1873. Περί τροφών εν τέλει (εν αρχή δε αετίου) φ 566 β. "τέλος είληφα και της παρούσης δέλτου γραφείσης των ιατρικών εξηγήσεων παρ' εμού Θωμά σεβαστού γραμματικού" Κατάλ. σ. 340.

Ιάκωβος ιατρός

ονάσας εν τοις της Λαύρας όροις στοί του Θείου του Γερμανού βίος "Ιωαννου". 1952. σ. 95, 30 εξής 6-97, 107, 29 είτα μετέβη εις Ύπατον παρά τω φιλοθέω σ. 110, 6.

Ιάκωβος οσιομάρτυς πατριάρχης).

ύτος ην σαλπιάρχης αχπδ'. αφιέσε τα αρχιερατικά του η την τριακαιδεκάτην πατερίτσαν" (εκ του Μ. Κωνσταντινουπόλεως)

Ιγνάτιος Λαυριώτης, συνοδάρχης διασημοτέρας γράφας ή άλλαι βίβλοι. (Καρ. 182 ε) (χιλιαί). περιέχει βίους αγίων δια χειρός Ιωσηνικίου καλλιγράφου γεγραμμένους οὗ εν τέλει περιέχονται αι εξής στίχοι (ανορθογραφίαι) φ. 356 α.

Θεοφάνης ο Αιχμαλώτος Μέρ. Β' Σεμγράφεις του αυτοκράτορα βίβλους όσιος Νείλος.

Ιγνάτιος αρχιμανδρίτης Λαυριώτης ή Σερβίος

Ούτος παραλαβών τη τον χειροτονιών παρά Σερραφείμ, έφθασεν εις Βιέννην 1796 διατάμιεται εις πολλαίς της περιοδείας τα παραλάβων της μητροπολιτών επιδιανοητή Χρυσανθου (Θεμ. Φάρος Θ' 1912, σ 121-123 Η. Σεραφείμ ιερομονάχ

Ιάκωβος Τριγιανάς ήγουμενος ήμαλλον Πρινιανά

ο Θεοδουλος Μαγιστρος γράφει "τω δοκελλιου Τριχανά" Μεγ. Μετ. 145, σι. 512 ιωσαφαίος ιερέων ήγουμενος εμπορα

Ιγνατιος ιερομ. ηγουμενος

† Ανιστορήθη το παρόν θείον και ιερόν παρεκκλήσιον τη θεία και ιερά ημών μονή του επ' ονόματι τιμωμένου του εν ιεράρχαις μεγίστου και θαυματουργού Νικολάου δια συνδρομής και εξόδου του τιμιωτάτου και εν μοναχοίς πνευματικού Κυπριανού ηγουμενεύοντος του παναγιωτάτου ημών πατρός πνευματικού ιερομονάχου εν έτει ,ζ ω ξ η' ινδικτιώνος γ'. † χείρ ευτελεστάτου φράγγου του Κατελλάνου εκ Θηβών της (Βοιωτίας (1560).

Ετελειώθη η παρούσα βίβλος εν τω ,ζ ο ε' (1527) έτει εν μηνί οκτωβρίω η, και προστέθη εν τω πανσεπτω ναώ του αγίου και ενδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του εν τη πόλει Σερρών εν τω μοναχίω της αγίας Λαύρας υπό εμού γράσιου ιερομονάχου και ηγουμένου της αυτής Λαύρας υπάρχοντος δε και εν τη αυτή πόλει. etc.

Bes. 1932. Ετέρων α' 122-2

Ἰάγαρι περιγιάλι λαυριώτικο

Ἰαγαρι πεζικόν ἡ κῶφον
ἐδοθη ἀπὸ τὸν Διονύσιον Ἰαγαρι
υἱὸ Παύλου Δανιὴλ περὶ τὸ 1460
ἡ ὁποία ἔχουν νησιστ. τοῦ ἁγίου
Νικολάου Βιᾶ εἰς Ν. Σμ. 390
1364 τὸ ῥηθὲν πεζικὸν τοῦ κώφου
μετὰ τὴ φάση τῆς νομῆς τῆ σερμαχικῆ
αὐλοῦ τῆ τοῦ Μιχαὴλ ἐφεσίου τοῦ
ὅστερ ἦν ὀχυρὸν τοῦ Λιβαδίου
ἀφ᾽ ἑνὸς μέν τοῦ Χερσονησίου
(παρὰ τοῦ πεύλου Ἀφροδίσιου Ἱερᾶς
Act. de Chil. 148 σ. 312 sq.)
Ἰαγαρι Ἰανουάριος 1424 Ν. Σμ. λαμπρὸν
IB, σ. 371
ἐν Εὐρυτανίᾳ Παλαιᾷ Διανουσίᾳ ἡ
Μαρκὸς (Παλαιολόγεια;)

(ἐν Παϊσιοχωρίῳ) Ἰγνάτιος ἡγούμενος "νόμιμος" τῆς Λαύρας[1]

Μητ. Κωδ. Λαύρας φ. 120β: "Ἔτος ἀφοδ' κατὰ μῆνα σεπτέμβριον, ἰνδ. ιε'
εἰς αὐτὸ τὸ ἔτος ἦλθαν ὁ συνάδελφός ἡμῶν ἐπικρατοῦρχη ἡ ἀρχιμανδρ.
ἀπὸ τὰ μέρη τῆς λεχίας (= Πελοποννήσου) κῦρ Ἰγνάτιος, ἔδωκε ἡ ἐκατέρωθεν
εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἓν μετόχιον τῆς ἁγίας ἡμῶν Λαύρας μὲ ἐκκλησ.
ἡ ὁποία εἶν' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου
τροπαιοφόρου, τὸ ὁποῖον μετόχιον τὸ ἔκαμε παράδωσι εἰς ἡμᾶς ἐπ.
ἡμῶν μονὴν ἡ τὰ ἔξοδα, τὰ ἐποῖα ἔκαμε ἕως νὰ τὸ ἀποκατασταθ.
ση ἡ ἄλλα πόσα ἔχουν περάσει. εἶχε σειξὴ ἡ τὰ ἐλαβόμεν ὁμοῦ
ἑφτὰ ἄμφια, ὁποὺ συμποσοῦνται ὅλα ἄσπρα 15620 ἤτοι χιλιάδας
πατσίνες ἡ ἑξακόσια εἴκοσι. ἡ δὲ ὀνομασία ὁποῦ τὸ μετόχιον ἔχει
λέγεται Λιοβλάδη τῆς λεχίας· ὅθεν ἡ ἐφιφιοδὴ ὑριδεὶς κῦρ Ἰγνάτιος
ἡγούμενος νόμιμος ἀφ ἔχων ἐξ ἐνδείξει τοῦ μεθ' ἡμᾶς" (Βλ. Σάθας ἀρχ.)

[1] "νόμιμος ἡγούμενος" δὲν σημαίνει τὸν κανονικόν, δηλ. ἡγούμενον ἦν ἐκλεγμένος, ἀλλ' ἐκεῖνον ποὺ ἐπλήρωνε τὰς ὑποχρεώσεις του εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν πρὸς τὸ ταμεῖον τῶν ἀφιερωμάτων τοῦτο ἐλέγετο διότι ἔχορηγεῖ ἡ "νόμιμον χρόνον". Νομίζω, δηλ. ὅτι οὗτος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν πρὸς παραλαβὴν τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας τοῦ Ἁγίου Χρυσάνθου [illegible] ἐπιστρέφει ἡ ἐπιστρέφοντας ἐκκλησιαστικὰ [illegible]

Ἰγνάτιος παλιμράφος Λαύρας

εἶναι ὁ γραφεὺς τοῦ περιφήμου κωδ. Λαύρας Ὅσιος καὶ θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος ἐπιλαβόμενος τῆς ἁγίας ἐξόδου τοῦ ἀειμνήστου καὶ μακαρίτου ἡγουμένου κυροῦ Ἀνθίμου τοῦ Ἀγιοπαυλίτου ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ γενέσεως ,αψιγ΄ (1813) ἡ εὕρομεν ἐν τῷ σημειώματι: "αὕτη ἡ βίβλος ὑπάρχει τῆς σεβασμίας Λαύρας τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ" ἤτις γέγραπται ὑπὸ σεπτοῦ καλλιγράφου εὐφυοῦς ἀποδεσμίου. Ὁ κωδιξ ἔχει ἀριθ. 1 περιέχει χρυσοστ. λόγους.

ἐν τέλει φ. 361 β τῇ ἰδίᾳ χειρὶ οἱ ἑξάμετροι:

Ἄνθημα χρυσορρεῖθρον ἔνδοθεν πάνυ ψυχὴν φερούσης δι' ὅλου τοῦ βίου τὰ κάλη,
φωσφόρου τέκνου λειμῶνος ἀγνοῦ ποιμένος· οὐχὶ δ' ἔχουσι ἄνθημα τοῦδε τἄνω κάλλη
κοσμοῦ φθειρὰς καμάτῳ ξωπρούτῳ, τέτευχε χρυσοῦ τοῦ τέλους εὐδυβόλῳ
ὃν φλογώδους τῶν παθῶν αὐχμηρίας, χειρὶ δοκίμου γραφέως Ἰγνατίου.
ὦ ἀνομοίων ἀφανίζον τοὺς ὕθλους, χρίσει τε καιροῦ διακριτικωτάτου
ἰσχνὰς δὲ σεπτὰς μυοχρόους ῥητῖρας ἐν ἀζύγοις δύσι τε καὶ γερωνύμου (sic),
τῶν Ἑβραίων φιλονείκους ἐνοικίσεις ὃν ταῖς χιτῶσι συν, χρυσοῖ τὴν χεῖρ' ἀνταπάρας,
ἀζῦον πνεύματος ἄρουσα ξίφει μιμούμενον σε καὶ παπαΐνα τοὺς ῥόας
τὴν γένεσιν μέλιτος μεστήν μάλιν) ἄριστον ὡς πέλοντα Λαύρας ποιμένα,
ὃν διαυγῶν ὀρόμιτον ἐν μαργάροις ἀνώτερον φύλαττε σῶντοίας βλάβης.

Περὶ τοῦ Ἱερωνύμου, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔγραψε καὶ Ἱερώνυμος ἐν ὅσῳ ἐμνήσθης· εὗρόν τινα Ἱερώνυμον ἐν τῷ τετραστίχῳ τινὶ δίλλα τῇ Ἱερᾷ τοῦ τεσσαράκοντα 240ον φ. 5β ὅπου ἐν 24Ε΄ ἔχεται ὁ ταμίας Κύριλλος ὁ γραμματικός (βλ. λατιν. κωδ. σ. 5)

Τοῦ Ἰγνατίου ἕτερος κώδιξ ἐν Λαύρᾳ εἶναι ὁ Γ25 τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος ἔχει τοῦ ΙΒ΄.

Ἰγνάτιος ἐπιτηρητὴς Λέσβιος

κώδ. Κ41 (οὗτινα ἐπὶ τῆ χρονολογία ἀφῆς ἐν σημειώματος εἶναι ὅλως πολύτιμον) ἡ ἀρχή: "Ἡ ἁγία καὶ θεία βίβλος αὕτη ὑπῆρχε μὲν τῷ σοφωτάτῳ ἱερομονάχῳ διδασκάλῳ κυρίῳ Σεραφὶμ κὺρ, ἤτις καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ προσεδωρήθη, ἐν δὲ ὥρᾳ ὁσιακῇ ἡ ἥτοι ἀσκησαμένῃ ἐν τῇ τῶν ἐν τυρκιᾷ τόπων ἐνταῦθα τυχὸν ἀθεμιτότητας ἐξ ἐν αὐτῇ ἐν, ἐν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐνίων δὲ τὰ τέλη ἀσυγχύτως· ὅθεν ὁρῶν τὴν αὐτῆς ἀσυμφόρητα ἐν ἐνεργεῖα. ν τῇ ὀλιγωρίαν· ἐν δὲ μεταξὺ τοῦτου πόθου ἐν ὁρμῇ αὐτὴν ἀνεκαίνισα. οἱ δ' ἐνεργεῖ- αὐτῷ ἐν τοιούτοις μετοδίτῳ σαν ἀμφοτέρων ὡρὸς Κύριον, ἐν γε τοῦ ἐπουρανίου θεοῦ- ν ὑπὲρ ἀναμφιλεκτῳ ἡμῖν αὐτὴν τὴν ἀφαιρεῖν. ἔστι δὲ χεὶρ εὐσεβεστέρα ἐν ἐπιτηρητὴς ἀσφαλῶς τὸν ὡρὸς λεῖβιν μὴ ἀφαίρεμα ἡγιάσθαι. ἀφῆς (1788)
Ἰγνάτιος ἐπιτηρητὴς Λαύρας ταπεινὸς ἐπέβην ὑμνῳδὸς Λεσβίου."

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐξηγητὴς ἱερομ. Παϊσίου Ἁγιαννανίτης

Οὗτος περὶ τὸ τέλος τοῦ ιζ' αἰῶνος ἀνηγείρεν ἀνὰ μίαν σκήνην τὰς ἐξ ἁπλῆς τῶν ἀγ[ίων] ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἤτις ἦτο τὸ κυρίως καθολικόν, ἐγγὺς τοῦ νῦν τοιούτου τοῦ Ἁγίου Δαυΐδ. Ἡ λειτουργικὴ οἰκονομία ἐν τῇ Λαύρᾳ ὑπῆρχε ἡ ἑξῆς σημειοῦται· "Τοῖς ἅπασι γνωστὸν ἔστω, ὅτι τὸ κελλίον μου εἶναι τῶν εὐαγγελισμῶν τῆς Θεοτόκου ἐν βαθρῶν τῆς δεκαέξ ἀνηγειρα ὅρθιον καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐδεσα ἀφιέρωμα· εὐάγγελιον ..., τὸ ὁλοσιδήρωμα, θυμιατόν καὶ τὰς ἱερὰς λειτουργίας, δύο δίσκους καὶ ἀστερίσκον, ἁγιασματάριον καὶ σιδερένιον, τὰ ἱερὰ (ἀμφία) ὅλα καὶ τὰ δακτυλικά, μυστήρια, [illegible] ραπτικῶν τὸ τριώδιον καὶ πεντηκοστάριον, μολόγιον καὶ χαϊμὴν καὶ νέος Θησαυρός καὶ δαμασκηνός. Ὅσοις ἀποζημίωσιν τι ἐν τῷ ἄνωθεν γεγραμμένῳ ἐκείνῳ χάριν τῶν πατέρων μνημοσύνου τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἡγουμένου καὶ λόγον ἀποδοῦσι ἐνιαυσίαν περίοδον ὡς ἱερόδουλος, ἡγούμενος ἱερομόναχος." — 14ος

Ταῦτα τὰ σημειώματα φέρουσι καὶ οἱ ἄλλοι περὶ τοῦ 10 κώδικας δὲ τελευταίως κτήσατο

"Ὅταν ἴδητε δένδρα φυτευόμενα ἐν τῇ σκήνῃ καὶ πόνους ὡραίους δρεπόμενα ἀποφθέγματα, ὅτι ἤμεινεν ἡ ἁγιωσύνη αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἄρξωνται οἱ μοναχοὶ οἰκοδομεῖν μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἔργα (ἤτοι ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τῆς Λαύρας, ὅπου νῦν ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος) ἀρίστης τὰ τραχέα ὑψηλὰ φέρει ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς, τότε εἰσὶ δυσαὶ ἐσόν ἡ ἐρήμωσις τῆς σκήνης, ὅταν δὲ ἴδητε τὴν ἀποβολὴν ἀγγείου συναγωγοῦντα τοῖς μοναχοῖς, τότε ἄρα τὰ μηχανήματα τῆς ψυχῆς, ὅτι ἤδεν ἡ καταδρομή, ἐν τοῦ Πατερικοῦ", μνημονεύει λέξις εὑρημένη ἐν τῷ κανόνι τοῦ ὁσίου Παχωμίου, ἔναι τὰ μάλιστα ῥαδιουργικὸν ἡ

Κωδ. 4 τῆς κελλιώτικης τοῦ Γερο-Σαμουὴλ ὁ Εὐαγγελισμὸς (ἡ τόμος Β' τοῦ Καλλιγράφου ἡ "Θεσσαλίαν" τόμ. ΚΑ', 1950, σ. 272-273.

Ἐπὶ τοῦ ἡγουμενικοῦ ἁνάκτου ὁ νεώτερος ἀριθ. 56 τῶν δ. αἰ/ώσεως Ξυμεὼν Θ/νίτου ἐν ᾧ σημειοῦται: "ἐν τοῦ Ἁγίου ἱεροδιακόνου Σαββάτου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀδριανοῦ. καὶ τόδε ἐδωρήθη μοι νἱοὶ τοῦ προσηγορευμένου πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου Λαυριώτου τοῦ Σαββαΐτου ἐν τῇ τοῦ ἁθωνος λαύρᾳ ἁγίᾳ ψ' (1756) ἰουλ. κ[illegible] Ἁγίου δὲ ἱερομοναχοῦ χειροτονηθέντος νἱοῦ αἰ/ώσεως Διονυσίου ἐν ἔτει ἁψξα'" (Βυζ. Zeitschr. XIV, σ. 603

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰγνάτιος ἐπίσκοπος

καταγόταν ἀπὸ τὴν Λαυρίωτης βλ. Σαραπογλου
ὑποστατικὸς τοῦ Τουρνόβου Ἰωσήφ
μαθητὴς Ἀθωνιάδος. Ὁ Λαμπουσιάδης.
βιογραφεῖται μετὰ τοῦ Γεδεὼν ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθ.
Θ', 213-216 καὶ διὰ τὰ ἀνωμνημονεύμενα
καὶ ἰδ. "Ἀρχεῖα Ἐκκλησ. Ἱστορίας" 1911,
Κλῆμ σ. 217-261. Ἐκ τούτων ἡ μία
ἐν τοῖς "Θρακικοῖς" Β', 1929, "Περιγραφὴ
τῆς Ἀδριανουπόλεως" μετὰ θάνατον δη-
μοσιευθεῖσα. διαχυλογοῦμεν τὰ ἑξῆς.
Ἡ γονεῖς του ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν
μετώκησαν εἰς Ἀδριανούπολιν, ὅθου
ἐκοιμήθησαν τῷ 1818. Ἐκεῖ τῷ 1753 προσε-
λήφθη ὡς ὑποστ. ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀδριανουπό-
λει Ἀνανίου προηγ. Λαυριώτου, μετ' αὐτοῦ
ἡ ὑποθέσεις τῆς μονῆς περιέρχεται
). τὰς νήσους καὶ μέρη ὅπου εἶχε
μετόχια ἡ Λαύρα. Αἶνον, Σαμοθράκην
ἄσον, εἶτα μένει παρὰ τῷ Ἰωσήφ
Ἰουρνόβων ἐν Λαύρᾳ (ἐκεῖθεν ἀπὸ
ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος)

καὶ πηγαίνει εἰς Σιδηρόν, Εὐρι-
δον, Σιδήπεδον ἅγ. Ὄρος. χειροτο-
νεῖται διάκονος, καὶ πηγαίνει
Θεσσαλονίκην, Βέροιαν, Νάουσαν,
Πέτροβον, Ἰωάννινα καὶ φοιτᾷ
παρὰ τῷ σπαργανῷ κοσμᾷ 19μένης
ἐξ Ἰωαν. Πίνδου, Τρίκκην, Καρ-
τενήσιον, Ζητούνιον, Σταγίδα,
χ. Ὄρος ὁμοῦ εἰς Ἀθωνιάδα.

Θάσσον, Αἶνον, Ἀδριανούπολιν,
ἀφ' ἧς καὶ ἱερεὺς τῷ 1761 ὅπου
Μαρτίου 25 τετελείωται ἡ ἀνιστορίδη ταμιωδία τὸ β' ἔτος ἀκμῆς, ἰσχ. ἡ δι' ἐξόδου τοῦ
μὴς τοῦ προηγουμένου Γρηγορίᾳ τοῦ ἐκ νήσου Πάρου. ἐπιγράφεται δὲ ἔνδοθεν τῆς ἐκ-
κλησίας καὶ ἐπὶ τῆς βορείου πύλης "Μετόχιον τῆς σταυροπηγίου τῆς ἁγίας μονῆς τῆς
ἁγίας Λαύρας" (Ἰγνατίου Σαραφόγλου. "Περιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως" Θρακικά
Β, 1929 - σ. 72)

βάθων ὡς προστατεύομενος τοῦ μητρ.
Διονυσίου. ἔμεινε 11 ἔτη ἕως 1768
6) Κ/πολιν, Πυργάδι, Τυροφάγυ, Σι-
γυμβρίαν, μικρ. Τσεμπετζὲν Κ/πολιν.
7) Κων/πολιν, Μοντανία Κ/πολιν
8) Κ/πολιν Ἰμάριον πέλαγος, Χίος
καὶ μετὰ τὴν ἔναντι ἀκτὴν εἰς
Τένεδον καὶ τὴν προποντίδα Κ/πολιν.
9) Κ/πολιν, περιέρχεται ἄχρι τὴν πα-
ραλίαν τῆς προποντίδος καὶ ἔρχε-
ται εἰς τὸν Ἀσσανικὸν κόλπον καὶ
τὴν Νικομήδειαν, Σαγγάριον ἀμμοῦ
Ἰούνιον. 1774. Πανταχοῦ ὅπου εἰρίσκει
διδάσκαλον φοιτᾷ σημειοῦται ἀρχαῖα
ἐπιγράφας καὶ μνημεῖα καὶ σχετίζει
τὰς τοποθεσίας πρὸς τὰ ἀρχαῖα χα-
ρακτηρίζει τοὺς σοφοὺς καὶ ἀρχιερεῖς

Ἔργον τοῦ Ἰγνατίου Σαράφογλου εἶναι
ἡ "Περιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως",
Θρακ. Β'. 1929 σ. 66-82. ἀρίστη
περιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως πε-
ρὶ τὸ 1760

Ἄνθρ ἅγιος συγγράφας οὐκ ὀλί-
γα συγγράμματα ἀντιδοτα δια
μείναντα ὧν σπουδαιότερα νοσφί-
νουσι διὰ τὰς ἐν αὐταῖς εἰδή-
σεις αἱ εἰς τὴν Ἐκκλ. καὶ τὴν
ἐπαρχ. κατασκευὰς περιγράφουσι
αὐτοῦ. Λαμπουσιάδη, φωτ. τόμ
Α' σ. 303.

ἅγ. Στέφανος ἐν Ἀδριανουπόλει. Ἡ
ἐκκλησία ἀνηγέρθη ἐκ θεμελίων ἐν ἔτει ἀκμῆς ἐν

Ἱερώδιος μοναχὸς Παρνησσὸς ἁγιογράφος
Κωδ. Καυσ. 126 (Ἰωαν. 40) ΙΗ' αἰ. φ. 31. "Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ποιηθεὶς παρ' ἀλφαβήτου ἀπὸ τοῦ Ἀμήν μέχρι τοῦ Ὦ μεσονυκτίων" φ. 36. "Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ στοιχείου τοῦ ἀλφαβήτου ἐξ ἰδίοις Θεοτοκίοις: ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πνεύσει".

Ἱερεμίας Παντιχᾶς
ὁ συντάξας τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁσίου Νήφωνος
ἀκροστιχίς: "Νήφωνι δῶρον σοφὸν Ἱερεμίας ὁ Παντιχᾶς"

Ἱερεμίας Λήμνου.
"Ἐφυτεύθη περὶ 1720" εἰς τὴν παλαιφάτην

Ἱερεμίας πατριάρχης Ι
"Ἐν τῇ αὐτῇ τακτικῇ ὑποδιακόνων, καὶ ὁ ἀναγνώστης οἰκουμενικὸς πατριάρχης κὺρ Ἱερεμίας ἐν τῇ νήσου Πάτμου ἀφῆκε, ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ 1735". (Βλ. Λεξ. Β.)
Ἰωάσαφ Γεώργιος μ. ὑφηγητὴς Βλ. πανεπ.
Ἰωακεὶμ πατρ. Κτίστης Δημητριάδης (Βλ Μερ. Β΄.)
Τὰ τῆς διανοίας του ἐν Βιέννῃ 1855-1856 χαὶ κωδικίμου οὔσης (Βλ. Ἐπιστ. φαρ. Ι, 19:0
Ἰωακεὶμ Γ΄ ὁ Ἀλεξάνδρου Λαυριώτης (Βλ. Μέρ. Β΄) –
Βλ. πανεπ. Ὑφηγητὴς
Ἰωακεὶμ ὁ Κωνσταντῖνος Ε΄ διὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Βλ. Μερ. Β΄.)
Ἰωακεὶμ ὁ φιλορθόδοξος ἐν Ἀθήναις (Βλ. Μέρ. Β΄.)
Ἰωαννίκιος μοναχὸς ὁ ἡγούμενος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων [illegible]
Ἀναφέρεται κωδικογραφημένος ἐν ἔτει 1071 (Βλ. Πάτμια ἁγίου Ὄρους ἔκδ. Λάμπρου
Βλ. Κουμᾶς ἡγούμενος τῶν Ἰβήρων ἐν ἐγγράφῳ τοῦ ἔτους 1000 ἐν Α΄ πώδ. ἐγγρ.
Ὁ Πορφ. Οὐσπένσκυς ἀναφέρει, ὅτι εἶδεν ἐν τῇ Λαύρᾳ ἔγγραφον τῆς συναξέως
Ὄρους περὶ παραδόσεως τῇ Λαύρᾳ τῶν ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Ἰβήρων μονῆς
ἀρχή: "Ἡμεῖς διὰ τὸν εἰσκομιβάσαν τὸν ἀθέων ἀγαρηνῶν ἐπίθεσιν" ἔτους
ἰνδ. ς΄, ἔπειτα... ὑπογράφεται Θεόδοτος ἱερομόναχος ὁ πρῶτος τῆς σκήτης
ἐν τῷ περὶ τῶν Βουλευτηρίων ἐγγράφῳ τοῦ 1030 περὶ ὑπογραφείας
Ἰωαννίκιος Κόχτζας ἱερομόναχος (ἐν 387 τοῦ 1487 μηνὶ
Ὁ Βιογράφος Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλυβίτου Βιβλ. Κώδ. Βατ. 470· ὅθεν ἀντέγραψα τὰ
περὶ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Βολλανδιστοῦ· ἀλλ' οὗτος ἐδημοσίευσεν ὀλίγον τοῦ ἁγ. Νήφωνος
τοῦ Θεοφάνους Περιβλεπτοῦ. φ. 76 ἐν ὑπάρχει τῆς διαγωγῆς τοῦ ὁσίου ἀδελφοῦ
Νεοκύλου ἡδιάκονος ἐκ τοῦ ἱεροῦ Διονυσίου

Χαρίων προηγούμενος ή διδάσκαλος 1805

Κώδ. μονῆς ἀρχείου Λαύρας, φ. 155β.

Χαρίων Γιωυρτζῆς ἀσκητής

Περὶ τούτου οὐδὲν παρ' ἀκριβείαν δύναμαι νὰ γράψω, ὅσους ἡμῶν περὶ τοῦ μακαρίου ἐκείνου, περὶ οὗ προαγορεύσει ἡ ἱερὰ κοινότης ἀναφορὰν τοιαύτην, οὗτος ἦτο ὁ παράφορων τοῦ παιρικοῦ δόγματος ὀπαδὸς ὡς μαρτυρεῖ τὸ ὑπογεγραμμένον. Ἐν τῷ νεωστὶ "προσκυνταρίῳ ἢ ὁδηγῷ" τῆς Λαύρας οὗ ὁ συγγραφεὺς ἐν σ. 54 εἰς τὸν παράλογον τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ παύλης ἑνασκουμένων ἀναφέρει ἡ "Ἄνδριμον ἱερομόναχον Γιωυρτζῆν ἔμπλεκτον ἢ σκληρόνα"; (ἴσως ἀδελφὸς τοῦ διαφημιστορέως. Γιωυρτζῆδες δὲ λέγονται οἱ γεωργιανοί, οἵτινες ὑπῆρχον ἐν Ἄθῳ, ἐφ' ὅσον ἡ μετοχία ἐν Γεωργίᾳ ὑπῆρχεν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Κ. Μερ. Β'.

ἀν ἐπισημάνῃ διεξόδῳ τὰ ἀνωτ τοῦ Μεγ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων "Τοῖς σώζουσι ἑλλην. συγγρ. Β', σ. 462 ἑ. δὲ ἀποδῇ ὅτι δὲν εἶναι παράφρενα ἐκ τοῦ μοναχοῦ ὑπερβολαὶ ρητὰ τὸν κατὰ τὸ 1852 παραδόξων τοιαῦτα κ. Δημ. Παπαχάλη "Θεόφιλος Καΐρης", Ἀθῆναι, 1928, σ. 177-197 ἡ τὸ ὑπὲρ τοῦ χάρη συμπόσιον ἡ κατόπιν τούτου ὁ Παπαχάλης ἀκόμπιος ἡ κριτηρίων ἐκφράσεων, ἀρχαϊσμὸς τὸν ὀρθὸν λόγον διέμενεν ὀρθόδοξος. Ὅσον ἡ ὁ Δ. Σπεράντσας διάλιξιν του ἐν τῷ "Παρνασσῷ μονονουχὶ διεγράφη φανάλιον ὑπὲρ τῆς εἰσεκτῆς τοῦ συμποσίου Μακράκη, ὃ ἔπαιζον ἔλαβεν τὸ σπίζεσθαι ἐν τῷ προλαβόντι, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς ἱερᾶς συνόδου, τῆς "Ἐκκλησίας". Ὁ τῆς παραδόξου τῷ 1841 ἦτο παλαιρεδὴ ἡ ἐξορισθὴ ἀφοῦ ἐδημεύθη τὰ π

Ιερόθεος μοναχός Καυσοκαλυβίτης

- Προσκυνητάριον της Ιεράς σπήλης του Καυσοκαλυβίων συναχθ
διά στίχων ηγεμόνων, αγιοδιαγραφικαλος ή ζωγραφικού πίνακα
ἀπό Γ. Κ. μ. Πρόκοπος της. καλύβης του Αγίου Προκοπίου.
1915. Προσκύνημα ιερόθεος ηγουμένος ιερός τον εν Θρακί Δεσπ. κτλ.
Κων. Καυσ. 84, σ. 66 ἐξ. ἀναγνων εκεί ή τρίων.
Ἐδημοσίευσε ἐν τω δ. Καυσ. τὴν ακολουθίαν τοῦ ὁσίου Ἀνανίου ἐν Ζ
τομ. 46" ἐξ. Βυζαντ. 1945. σ. 109-112... Εν τον 17ον ὁ λαμπρὸς ὑμνογρ
Παντελεήμων ακολουθίαν τῆς ἐρήμου Γενναδίου/Βίτσι. 1948, σ. 112

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἴσαρις Γεώργιος μέγας ὡρομμυήριος

Οὗτος ἔζη μετὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος βασιλεύοντος ἐν Μακεδονίᾳ τοῦ Σέρβου Ἰωάννου Οὐγλεσίου (1364). Τότε δωρεῖται τῇ λαύρᾳ τὸ ἐν τῇ χαλκιδικῇ τοιβλίτιον τὰ Ἀρεβενίτσια ἢ Ἀρεβίνιτσα. Ἡ ὀνομασία ἐσώζετο εἰς τὴν μικρασιατικὴν προῦ Α τῆς Ἀρναίας 15χλμ. μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν (1912) μετωνομάσθη Μεγ. Παναγία. Εἶναι asia monasteria (ὁ τσεχος ζαΐος τ. ὑπος ἐστ. χαλκιδικῆ) Russici, σ. 208 ὀνομάζεται τὸ χωρίον Ρεβενίτσης, Ρεβενίτσια ἢ Χρυσοβούνι εἶτα Κ καλόγερ τοῦ Οὐσπένσκη, σ. 50 ὑποδύνει ὄλην φορέσερον τῷ 1341 ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Δουσάν γράφει "χωρίον τῆς Ἀρεβενιτσίας" σ. 64. "Ο Vasmer θωρεῖ παῦ ὅλα σλαβικὰ τὰ ὄνομα (κι τοῦ τενεnik), "Die Slaven in Griechenland." Berlin, 1941, σ. 211. ἐῶ ἀνα Κωνσταντῶν Ι, 249 τοπωνυμία παρὰ τὴν λαρισσαν - φάρσαλον Ρεβενίτιων: "πὼν τοῦ λιβ τανίνου γραικούρων διηλημθεν ἡ τῶν Ρεβενίτων φορτιφας. Σήμερον μετονομάσθη τὸ χωρίον Μεγάλη Παναγία, ἢ κι τοῦ παρ' αὐτῷ κειμένου δασμαγουργοῦ σήμ μαρος, ὅπως ὑποδηλοῖ τὴν μοναστηριακὴν φορεσιν. κεῖται ὡριαίαν ἀπο παῶν ὑποφέρει τὸ Γοριάτι ὅπερ ἦν ἑπόπτης μονὴ φορσαρλιδίου ἀπὸ τοῦ πα ἡγάρχου Νικολάου τοῦ Χρυσοβέργη τῷ 9894 ἢ τὸ σιγιλλιον ἐν Ἐκκλ. ἀληθ. ΙΒ', 1902 σ. 386). Ὑδού ἡ χρῆσις τῆς φορσαρλησεως: "Τοῦ Γοριατίου τοίνυν τὸ μονάστηριον, λεγεται δὲ τοῦ Ὀρμενοῦ, διὰ ὄνομα τοῦ ὑποφαίνει θεοτόκου συναδὴν (ἐπωνύμου συνάγεται ὅτι τότε δὲν ὑπῆρχε χωρίον εἰς τὴν ἀρεβενιτσιαν ἀλλ' ἀμέσως πλησίον ἐκτὸς ἢ εἰς ὄνο μα τῆς Παναγίας μονὴ τοῦ Γοριάτου μετὰ τοῦ ἁγιάσματος) διακειται μὲν ἐν τῷ θείᾳ δὲ σοφαγιείας ὑπὸ τὸ μαστρον τῆς Ἐρισσοῦ, συναγγίζει δὲ τῷ Ὀρειβα ἦλιο". Ἤτο δὲ ἐρείπιον ἡ φορσαρλιθη τῇ λαύρᾳ, ἵνα ἀνανεώσῃ αὐτὴ "μάλιστα τα ἐν τοῖς χρόνοις αἱμοῦντα Βουλγάρων πειρατηρίων" εἰς τὸν χρόνον "περιορισμῶν" τῆς λαύρας ἡ ἱστορικὴ παραδοσις λέγει "τὸ τε ἡγιασμένον ἦμεν χωρίον τοῦ Γοριάτου ἀπὸ ὁρίζ αὐτοῦ πεπήγασιν ἀπὸ δωρεᾶς μεγάλης ἐκκλησιας" ὅτι Σημειωτέον ὅτι ἡ νῦν ἐν χαρᾷ τῷ λαῷ λεγεται Ἀρβενίτσα παῖζοι παδιρωθη τὸ Μ Παναγία Μέρ. Β. τὸ ὄνομα εἰς τοπωνυμία ἐσώθη ἐν Πλήνῳ. χωρίον Μεγαλοσοφείας Ἴσαρε ἡ σταφίς σταφοροφεμι. νος, τῶν ἐφαρχίας Παλαιοῦ (νῦν μετωνομάσθη "Ἰσαρια!")) ἢ τῆς ἐφαρχίας Καρδίτσης (νῦν Παμηνοκεφάλι). ὑπάρχει ἡ εἰκονίσμενον

ἐν χρυσοβούλλῳ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Β' τοῦ Ἀσὰν ὑπὲρ τῆς μονῆς Βατοπεδίου τῷ 1314 ἀνα φορεται ὁ Ἴσαρις: "εἰσῆλθεν ἀρχὴν ἡ βασιλεία μου τὴ τοιαὐτη μονῆ τοῖς ἐνῷ με οχὴν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἑρμήλαιον ὑπερτιμίων ἐφαρίσιους τινῶν εἰσοίκων θεοφρονί νων, οὓς παρεῖχεν ὁ ὀμνὺς τῇ βασιλεία μου ἔπαρχος ὁ Ἴσαρις ....." (Ζωτ. Σταμβέ ποουδ. Ε, 1927, σ. 285. σημειωτέον ὑπὸ Μιχ. Γούδα. "Ἴσαρις ἀρχοντας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μαλιάκου Πυρρίων ἡ μεδ. κοιμητηρίου ὀρ. ἀνω (Β' ἐφ. ἐμοῦ κατεχ. σ. 150 ἐτ. 1640

Νικανορίμ μοναχός ιερεύς Τερνόβου

"Επιλάριον επιλαρίου εις τον μέγαν κ. όσιον Αθανάσιον τον εν τω
όρει οίκων πρωτεύοντα παρά Χρ. τ. ιερέως του αρχιμανδρίτου
(sic) Τερνόβου." εν τω κωδ. Λαυρ. Α 187 φ. 101 (Βίος αγ. Αθανασίου)

Σώμα δίχα ψυχής τάφος η θανούσα συ σεσό. ούτως έχει
ο παράμετρος σ. 296 «ένα μεμονωμένον στίχον. Πάντως η εικόνα
είναι η εξής: Ένας άνθρωπος είναι σώμα χωρίς ψυχήν, ούτω
και η θανούσα άνευ σου. Εν τη εισαγωγή σελίδι φ. 101β έχει.
"Αλέξανδρος ο Μακεδών ιδών Διογένην τον φιλόσοφον εν πόλει
τινί μέγαν έρη: "ω πόδε μεστε φρενών;" ο δε ανασταλ έρη:
"ρηνίς φρενών μοι μάλλον ή Βυθύς τύχης"

Ιωακείμ μητροπολίτης Ιωαννίνων

Ούτος ειναι ο εσχατος κατα χρονον Κωσταν ου Ιωακείμ Β' ο Κοκκινάκης,
λίαν δολιον ηρανον χαρακτηρα του μητρ. Ιωαννίνων Βενεδίκτου

ηκμασε σχολαχθη παρά τον διδασκαλον Ανανίαν Σακελλαριον κ τω 1828;
εξεδοθη μοναχος Δρυϊνου ωχθη μαγιστρος εξ ου κ τον μητροπολιτην
τω 1835 κ ανεδεξη τω 1838 χειροτονηθη εξ ο αγιον Ορος (εξ. Χρυσ. ιστορ
του πατρος του Φιλιππου ουσου γραφω τον προϊσταμενον του) μεχρι του
1845 οτε ανεζητησαι κ ηναγκασαν τον μητροπολιτην του μελετησαι το 1845
κ Κυζικου, κ οπου διετριψεν (αρχ. 1860-183), κ το 6' 1867-187- εξ
[illegible] ανεκηρυχθη μεγας επι [illegible] το 1873-4 (εξ. Παγ. Πιν. 701 κ 7ι β.) κ
ετελευτησεν εν τη κελλη του Ζωοδ. Πηγης - ειναι γνωστος ο αγιος Ορει-
τικος συγγραφευς κ ιδιαιτερος του αγ. Παντελεημονος κ των Ρωσσων
(εξ. κωμικ. ορους. Λαυριωτικ κ τοις λιο ηγουμενος της Μονης
των Ιβήρων κ τον κλαδον του Ηλιακαρίου).
Σ τω αγιορ. αρχειον του κωδ. του Γεωργιου εχομεν Δημ. Σαρρα τινος
επιστολας αυτου γραφεισας τω 1839 απο της Λαυρας προς τον Κωνσταντινον
Σαρρον αρχιγραμμ. του εμπορικου πασης Μικρας Ασιας, η περιεργος
προς την υγειαν του (Παλαιογρ. εφημ. Ιουστ. του ΛΓ' τεφ. του α' κεφ.
Αθηνησι. σελ. 1914, σ. 51*

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰωακείμ ὁ Γ' πατριάρχης Κ/πόλεως

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

* Ιω. Χρυσοστόμου Α' 44 ὁμιλίαι εἰς τὴν Α' Κορ. Παύλ. ἐγραφη χειρὶ Ἰωάννου ταμίου τῆ ἐφαρμιλοῦ τῆ ἐτελειώθη ἔτους 6498 (990). Κώδ. 101, φ. 5.

Τοῦ αὐτοῦ Α' 34 ὁμιλίαι εἰς τὴν ἐπιστ. Παύλου πρὸς Ἑβρ. φ. 4 "ἐτελειώθη δι' εὐτόνου καλαμίου χειρὶ ζ' τοῦ Δορυλλιουμηνίου εἰ ς'φα (993). Οἱ ἀντιγραφεῖς εὐχεσθε τῷ γράψαντι Ἰωάννη μοναχῷ ταμίᾳ τῆ ἐφαρμιλοῦ τῆ ἐτελειώθη φ. 4 καὶ 108. Δ75 Χρυσοστόμου ὁμιλίαι μζ - πη' (ημιόλιαι) φ. 292. "ἐγράφη ἡ παροῦσα βίβλος τοῦ ἐν ἁ. π. ἡ. Ι. τ. Χρ. χειρὶ Ἰωάννου μοναχοῦ ταμίου τῆ ἐφαρμιλοῦ τῆ ἐτελειώθη διὰ τοῦ εὐδοκίᾳ μεγαλ. μηνὶ ζ' Σεπτ. μηνὶ ἰνδ. ιε' ,ϛυϟε' (987). Νοημαίων ἄβυσσος πέλαγος χαριτων.
- ψυχην, φρένα, νοῦν παδαρὰ δείξον, πάτερ - Νικηφόρου μεμνησο, πάτερ, τοῦ λήπτ.
Δ70. ἑρμηνεία ψαλμῶν ἄλλα φ. 79 λίη τερνὲ τῶν τὰ φύλλα τῶν βιβλίων γραμμάτων αἰῶ(ς) τῶν σῶν μου τὸ στόμα - τοῖς δούλοις σου τὴν ἐντολὴν καὶ χαρίσαι [2]
φ. 229. πόθω τε τυχα ἱερὰν ταύτην βίβλον - εὑρυδίκιον, εὐσεβέστατον ὠγαλλειν δ.
Ἰωάννης ὁ σὸς δοῦλος ἐν ἁγιαρίοις. ἐτελειώθη παρὰ χεῖρα τοῦ αὐτοῦ σοφωτάτου μοναχοῦ ἰνδ. ιε'
οὗτος ὁ Ἰωάννης.. εἶναι ὁ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ ἁγίου.. ἀθανασίου, ὁ γράψας τὴν διαθήκην του εἰσεδὴ τῷ τέτος σημοῖ τῷ τὸ γράψιμον ἀμοιάζει.
ὁ μακαριτὴς οὐ, ὠαλτερ Ἰωάννη — εἰς μνημόσυνον τοῦ σοφοῦ καλλιγράφου

Ἰωάννου Ο'

Τὰ ἀπορειτικὰ ἐγνώριζε μαν' ἰδίαν καὶ ὀφθόδοξον ἀγωγὴν ἀντλήσῃ τῷ σ
καὶ ἐκείνου τῷ ἀπεκειμενικῶς. Ἐνώωσε φυλλάδιον ἐνὶ β' πατριαρχεία "πρᾶ
ας διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας" τὰ τοῦ ἁγίου ὄρους ἐν 16 σελίδων. ἀλλὰ μεταξὺ σαράτηρα
τῶν ζωῶν συμβούλων του τοῦ χλου Κυνοταμίνου, τοῦ γραμματέως Μάρκου τῷ
Γεδεών, ὅσους τῷ τὸν Δωρθοδοξίαν ἤθελε ν' ἀρθρογραφῶν, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς ὁπ
ἔγραψεν ἄλλο ἐν 20 σελίδων τῷ ἐφετινοῦ ἀπὸ τὰ ψεύδη ἀπίστα. Ἐσκοπεύσαν π
οἱ ἐκκλησίαι τῷ εἰσερχόμενοι τῷ ταῦτα ζήν 25 ἄκρα ἐκφυγὼν ὁ Γεδεών (Μν
κωνσταντίνου τοῦ ἤλο τῷ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ σπερμάτου αὐτοῦ καὶ ἀρχὴ ὡς ἐμβρύ
ἐκκλησίου τῷ ἐπ' ἐκκλησίας τῶν κοσμικῶν ἐκκλησιῶν (διότι τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ἦ
τῷ τέλος ἐξ θυρεὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἄκρα καὶ ἐλπίδιον οὐχὶ οἱ βυζαντινοὶ
πέρσαι βασιλεῖς ἔφερον (Τί ἐνοοῦσεν ὁ Καισαρόπαπας ἑρμηνεύς μαγαρίτης αὐ
σύνοδον ἵνα ἐν Ἑλλάδι ἱεραρχίας εἰδ 1928, ὅτι εἰσῆγαγε τὸ μασσονικὸν σύμβ
τὸ ἱερὸν τῶν Πατριαρχείων, ἐξ οὗ ἦρχε κλῆ ἐκτυπώθην ἐκκόμπημα (ἰδοὺ τὸ ὑπερ
τρίγωνον, ἄκρα ἐσταυρωμένη τὸν ἀνοιγμένον ὀφθαλμόν), Περὶ τούτου ἐν τῷ ἐνδ
"Ἐκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ", "Ἡ Ἑλλὰς πρώτος μασσονικὸν" (ἔτ. Ιε', 1950, σ. 5-14). Ὁ ἀδαμαν
ῥήθην ἀνωτέρω, ὅτι ἐμβλημα τῶν Παλαιολόγων (Μν. Ἐλ. ἔκθεσις Α, ἐν
τόλων (ἡ Σωτηρία," Κεφαλὴ ὀπ. παλ. σ. 56). Δὲν ἐξήλασε ποτὲ κανὸν ἡ τοιαύτη ἐπ
ἐκκλησία τοῦ Ἀνδρέου ἐστὶν ὅτι εἶναι παράνομον αὐτοκεφαλίαν ἀλλὰ ἐν ἐκκλησ. ὅσον ἐ

Ἰωάννης καλλιγράφος τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, ὁ ἴδιος ἐξ Ἠπείρου (Ἐνδίκιος Δο-
κιμάριος;)
τὰ ὀρχαιστρα τῶν ναΐδιων ἀσπενδένων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Μόσχας τοῦ τερπνοῦ Σ' αιῶνος
γράφουν νεώτεροι (βλ. κατωτ. Ἰακ. Δημοπούλου σ. 8 ἐν τῷ συγγρ. κατωτ. τοῦ Παπαγ. Ἀλαμάνου) * 44

Ἰωαννίκιος καλλιγράφος Λαυριώτης

Δ. κατωτ.

Οὗτος εἶναι ὁ γραφεὺς τοῦ συναξαριοῦ Λαυρ. Ε 182 τοῦ Ἰουλίου ~~καὶ γράψας τοῦτο ἐξῆς τὰ~~
ὁμοίως ἐξῆς στίχους. (ἐν ~~κατ~~ τέλει Β')

καὶ τόδ' ἄγαλμ' ἔργον ἀνδρὸς σάφα τιμήεντος
Ἀβραμίου νίκης ἀφθιτοκυδοῦς ἐν κάμπτ
Οἷσπερ χεῖρ' ἔφερ' ἀνὰ κόσμον κλέος ἀρῆϊ τε.
Τῆς δὲ μοῦνος ἔτευξα θεοδμήτου, ἣν οὐρανὸν δᾶσεν
Ἰαίαν δ' ἅμα ἔσπετον ἀνάσσαν ἅμα.
Οἶδεν Ἄιδω ἀμφωτάτου δὴ τεύξαντος.
Ἦν ἐνδανάσιν ἱερώσαντο μέγα φῶς θεοῦ.
Καὶ τόδε μίμνοι δόσιμον ἀρετῆς σῆμα τοῦδε.
Βίβλων θεοφάτων χ' ἱρῶσι πόδ' ἀφοσίωσις.
Τὸν καὶ ἀθανατωθέντος σφῶν ἱερουσαίην τε
Λύσοιτο σπουδαὶ σῷζοντα τιμαῖσι τόνδε.
Πλουτοῦσι δὴν ἀνδρῶν μακάρων ἀγλαΐαν.
Καὶ μήν οἱ σφόδρα ὄφ' ἱκετῶν ἱερῶν ἔσεσθαι.
Ἰναίοις δ' ἔνεστι τιμῆσαι θεὸν [illegible]"

Τὰ ἐν τῷ φ. 356ᵃ τοῦ κώδικος. ἐν δὲ τῷ ὁμοίῳ σχ. 356ᵇ καταγράφει
"ἐσοφίσθησα δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς γραφῆς τῶν τοιούτων βίβλων ἀσκήσει
τῷ ἱεροσταγμάτι τοῦ θειοτάτου καθηγουμένου μοναχὸς τῷ τὴν
ἀγίαν Ἰωαννίκιος ἐν τῇ ἀοιδίμῳ εὐκτηρίῳ τῶν ἐντιμοτάτων
των ταύτῃ ἱερᾶς ταύτας
τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν
ἐν Vindob. hist. gr. 11 φ. 47ᵃ-5
Νικηφόρου παφ. κώδικα, ἐ
γεγραμμένα καὶ σαν ἀγαν
σὺν ζωηφόρα σαφῆ ἐν ἀ
ἁγίῳ ὄρει τῷ μοναχῷ τῷ
Ἰωαννίκιος ἀρχιδιάκ. ἰερμῶν ὁ α

Ἰωάννης ὁμορείτης ἀσκητὴς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ὁ πατὴρ τοῦ ὁσίου Γερμανοῦ τοῦ Β. Ἰωάννου βίου αἰῶνος 1952 ἐπὶ σωτηρίαν, μεθ' ὧν σ. 61-75 ἐνενήκοντα ἀπηλθε πρὸς Κύριον ἡ ὁ Γερμανὸς εἶδεν ἐκφωνήσεως τοῦ Ἰωβ. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνεπαύσατο εἰς λαύρου ἀσκήσεως

Ἰδ. Λ. 2ταξ. 25ᵃ ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἰωάννου Λαυριώτου

ὑπάρχει ἡ ἀρχαιοτέρα. ἐν κωδ. Λαυρ. Α 135 φ. 744ᵃ-β. Κεφάλαια πάνυ ἀναρμαία τοῦ ἐν ἁ. π. Ν. Νικολάου παρισήρχου ἡ ἀφελίμα πατέρων ἡ ἀνωνύμων ζηνοθήνια ὠφελοῦσι μοναχοῦ Ἰωάννου ἡ ἡσυχαστοῦ τοῦ ἐν τῷ ἁ. ὄρει"

Ἰγνάτιος δὲν εἶναι ὁ γραφεὺς ἡ πανομοιότυπος γραφὴ καὶ καλλ. κατωτ. σ. 5. ἀλλ' ὁ ἡγούμενος. ὃν ὁ Ἰωαννίκιος τιμᾷ ἐπὶ ἀρετῇ ἐθῶν. διὸ ἡ παιδικὴ αὐτοῦ γραφὴ ἐν τῷ Ἰγνατίου τοῦ Καυσοκαλυβίου γραφεῖ (κατωτ. καὶ σ. 5. οἱ στίχοι ἐν λ. καυσοκ. σελ. 11 ἐπιγρ. 1)

Ἰωάννης ἡσυχαστὴς
ἀπὸ τὰ Μαστ
"Ἰωάννου τοῦ ὁσιομάρτυρος
τοῦ ἡσυχαστοῦ" ἡ μο
"Ἰωάννου ἡσυχαστοῦ τοῦ
διηγαμένου" ἰδιόγρ. 6
Μαΐου τοῦ ΧΙΥ.

Ἰωάννης Δανιηλίδης ὑπογράφομαι
ἐφαρμόσαι σὺν θεῷ καὶ ἐμοὶ τὰ ἱερὰ μυστήρια. Δανιὴλ Καπετανάκης ἐγεννήθη μὲ τὸ
ζῶον ἀριστερὸν βίον ἀποχωρήσαν τῆς ἐμῆς εἰς Ἀθήνας ἀποδημίας ἐσχάλωσε καὶ ἔλαβε
ἐποίησεν ἀπολογίαν εἰς τὸν ἅγιον Ἀνδρούτσον τυπωθεῖσαν ἐν Ἀθήναις τῷ 1914. σελ 1-2 βιβλ
ἀρτοκυρίνα

Ἰωάννης ἱερομόναχος Ἁγιανανίτης/Ἐξ. Χριστ. Προδρομίτ

Ἰωαννίτιος ἀρχιμανδρίτης Λαύρας Ἐξ. Ἰωαννιτ. ἀρχιμ. Πρόδ

Ἰωνᾶς ἱερομόναχος Καυσοκαλυβίτης

ὁ Ἰωνᾶς ἢ φιλόλογος ἢ πνευματικὸς ὑπῆρξε τὸ πρόσωπον τῆς σειρᾶς τῶν καυσοκαλυβίων, ἅτις περίφημα ἔλαβε σύστασιν ἀπὸ τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀσκητοῦ κατοικοῦντος ἐντὸς σπηλαίου, ἐν ᾧ ἐσκεύασαν αὐλὸν ὁ σοφώτατος σαμαρίσκης Ἱεροσολύμων Χρύσανθος ὁ Νοταρᾶς τῷ 1720 ἢ θαυμάσας αὐλοῦ ἐπιμ-ρυσεν· εἶδον ἄλλον Ἰλίαν ἢ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν, εἶδον κορυφοτέρων τῆς ἀσκῆ[1]

Βιογράφος τοῦ ὁσίου Ἀμμωίου εἶναι ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἰωνᾶς ἱερομόναχος ἐκ Καστανιᾶς τῶν Ἀγράφων καταγόμενος καὶ ἀμφοτέρα-μενος ἐν Βρανιανοῖς Εὐβοίας τοῦ Λιτζιβοῦ.[2] Κατὰ τὸν Θεοδώρητον ἦτο «περίφημος πνευματικὸς καὶ φιλόλογος.... πολλάκις ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν πολλῶν ζητούντων αὐτόν»,[3] καὶ κατὰ τὸν Ζαβίραν «συνήγαγε τοὺς βίους τῶν παρὰ τοῦ Ἰωάννου Καρυοφύλλου συγ-γραφέντων μαρτύρων....»[4] Ἐν τῇ καλύβῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἣν οὗτος τῷ 1759 ἀνήγειρε παραπλεύρως τοῦ σπηλαίου, σώζονται 4 κώ-δικες περιέχοντες ἔργα αὐτοῦ, ὧν ὁ ὑπ' ἀρ. 2 (ἐμοῦ καταλόγου 154) περιέχει ἰδιοχείρως γεγραμμένους τοὺς βίους 31 νεοφανῶν μαρτύρων καὶ ἐν τέλει τὸν τοῦ ὁσίου Ἀμμωίου, οἵτινες πάντες ἐν ἐπιτομῇ ἐδημοσιεύ-θησαν ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου ἐν τῷ Νέῳ Μαρτυρολογίῳ. Συνέταξε δὲ ὁ Ἰωνᾶς καὶ τὴν ἐν τῷδε τῷ κώδικι ἀκολουθίαν τοῦ ὁσίου, ὡς καὶ ἡ εἰρμοστιχὶς μαρτυρεῖ· «Πρῶτον φέρω μέλισμα τῷ Ἀμμωίῳ σὸς Ἰωνᾶς». Ἐν τῷ κώδικι 52 τῆς μονῆς Γρηγορίου ὑπάρχουσιν· «Κανόνες παρακλητι-κοὶ εἰς τὴν Θεοτόκον», καὶ ἐν τέλει· «Τῆς Θεοτόκου τὸ δῶρον καὶ Ἰωνᾶ πόνος· ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀφψγ'· Αὐγούστῳ λ'.»[5] Ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν φαίνεται οὐχὶ σπουδαίας μαθήσεως ἀνήρ. Καὶ γράφει μὲν εἰς εἰρμὸν διάφευκτον, ἀλλ' ἀναμιγνύει πολλοὺς ἀρχαϊσμούς, ὅπερ καθίστη-σι τὸν λόγον δυσανάγνωστον, ὅστις ἀποβαίνει ἀνυπόφορος πλέον ἕνεκα τῶν πολλῶν σολοικισμῶν καὶ βαρβαρισμῶν. Τὸ σπουδαιότερον ἔργον αὐ-τοῦ εἶναι ὁ βίος τοῦ ὁσίου Ἀμμωίου, ὃν εὐγνωμόνως συνέταξε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας·[6] ἰδίως διαιρίνει αὐτὸν ἡ φιλαλήθεια καὶ ἡ φυσικὴ εἰς πρᾶξιν. Ἐν ἀρχῇ περιγράφει μετὰ ποιητικῆς χάριτος τὰς καλλονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ ἐν τέλει εὐρέως ἀναπτύσσει τὴν ἀρχήν, ὅτι ἐν ἡδέσθησεν ἡ φύσις πρὸς ἀρετήν, ἀλλ' ἡ προαίρεσις· κώδικες περι-

(Β. Ἀποστολάκη Documente, XIII, σ. 793, ὁρίζει τὸ ἔτος 1716)

Βλ. Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, Ἱστορία τοῦ ἀσκητισμοῦ, τεῦχ. Α', Ἀθῆναι 1929, σ. 72. 2. Κατὰ Γόρδιον, (Σάββα, Μεσσαίων. Βιβλ. Γ', σ. 460). 3. Παρ' Οὐσπένσκη, Α' περιοδ. εἰς τὰς μονὰς καὶ τὰς σκήτας τοῦ Ἄθω (Ρωσσιστί), Μόσκα (1880), Μέρ. ΙΙ, τεῦχ. Β', σ. 508. Νέα Ἑλλάς, σ. 374. 5. Κατάλογος, Λάμπρου τόμ. Α' σ. 51. 6 Κατωγέλο ἐν χωρίῳ Γολέτσα φα-ρίου ἢ περιέχει τὰς μονὰς μετεβη ἢ καταγωγὴν εἰς Καψοκαλύβι, ὅπου 2-3 καλύβαι ὑπάρχ-ουσιν ἀπλῶν εἰς 30 [Δοσιθέου Κελ. βιβλ. Γ. 133·

λαμβάνοντες τὸν βίον τοῦ ὁσίου ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἄθω εἰσί μοι γνωστοί 8, ὧν οἱ 3 οἱ σπουδαιότεροι εἶναι τὰ σπουδ. οἱ δὲ ἄλλοι 5 οἱ ἀπορρέοντες ἐκ τούτων εἶναι οἱ ἑξῆς: ~~Λαύρας~~ Λαύρας (τοῦ Τυπικαρίου) ἔτ. 1868, Ἐσφιγμένου 129, 27, Ξηροφάντ. 25, 5 καὶ ἀγ. Παντελεήμονος 759, 3. 838, 8. Ἐξ ὧν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς βιογραφίας ταύτης ἔχω ὑπ' ὄψιν μόνον τοὺς σπουδαιοτέρους 3, οἵτινες εὑρίσκονται εὐτυχῶς ἐν τῇ συλλογῇ. Καὶ οἱ μὲν δύο, οὓς ὀνομάζω ἐνταῦθα Α, Β, εὑρίσκονται ἐν τῇ κασβύνῃ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιογραφημένοι, ὁ δὲ τρίτος Γ, ἀνήκει εἰς τὸν Κυριακοῦ. Κώδ. Καυσοκ. 74. "Προσευχητήριον Ποιητὰ Ἰωνᾶ. σ. 5. «Πρόλογος τ παρόντος κατ' ἐκλογὴν προσευχητηρίου...

"Ἔγωγε μέν, ὦ πάτερ, τῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινῆς ἀσφαλείας ἀπορῶν βίβλων καὶ παρθικῶν κατὰ μόνας ἐπεποιήμην τὴν παροῦσαν ἐν ἐπιτομῇ ἐκλογήν ἐκ διαφόρων ἁγίων θεοφόρων πατέρων περιέχουσαν ὕμνους εἰχάς τε καὶ κανόνας πρός τε τὴν ὑπερύμνητον ἐν Τριάδι ἁγίᾳ προσκυνούμενον Θεὸν τὸν δημιουργὸν ἁπάντων ἐκτίσεως καὶ πρὸς τὴν ὑπέραγνον Θεοτόκον τὴν ἀειπάρθενον καὶ τὸν... Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν καὶ πρόδρομον εἰς ἀποπλήρωσιν τῆς κατὰ χρέος μου ἡμερονυκτίου προσοχῆς καὶ δεήσεως καὶ ἐξευμενισιν θείαν καὶ ἐξίλεωσιν τῆς ὑπὲρ φέρμον τῶν ἀνομιῶν μου πλήθους (τίνα περὶ προσοχῆς τοῦ ἁγίου Νείλου).

σ. 6. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ φίλος, τὰ τοῦ προδιαφθέντος πατρός, τῆς ψυχωφελοῦς παραινέσεως αὐτοτελῆ ῥήματα. αὐτὸς δὲ τοιγαροῦν εἰ μέν τῶν τῆς ἐθάδος κοινῆς ἀσφαλείας εὐπορεῖς βιβλίων δι' αὐτῶν τούτων ἐκπλήρωσις ἂν τὸ ὀφειλόμενόν σοι, εἰ δ' οὔ, ἔστιν παροῦσαν εἰ βουλητόν σοι ὡς ἰδιαστῇ μοναχῷ πρέπουσαν... μεστερχόμενος ἐκλογὴν μνείαν ποιῶν μή ἐλλίπῃς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα καὶ ἐφέμονα Κύριον καὶ τῆς δυστήνου καὶ πολυαμαρτήτου ἐμῆς ψυχῆς, φιλάθρετος ψυχὴ καὶ φιλόθεος. Εἰ δὲ καὶ τὴν πάμπολυν σοι γνῶναι ἐμοῦ τοῦ τοῖς τοῦ νοητοῦ τῆς πολυφθόνου βίου θαλάσσης κύμασι σπλάχνοις κατακεκυμβεντος ἀνιαροῦ καὶ ἀθλιονάχου ἢ τοῦ ἐν τοῖς τοῦ θαλαττίου κύμασι σπλάγχνοις τριημερεύσαντος ἀνδρὸς δι' ἀκοῆς προσηγορία τὴν γνωρίσει σοι ἐρρωσο."

Τά μάθημ ἀξιοσημείωτα τοῦ προσευχταρίου (σ. 19): οἵνοι εἰς τήν ἁγίαν Τριάδα εἰς τόν πρόδρομον Ἰσιδώρου πατριάρχου Κων/πόλεως (σ. 454). Τοῦ Χρυσοστόμου εἰκ ἡμνωδιτική διά στίχων (σ. 152): πᾶσα κτίσις ἐμαυτόν μοι τόν παραβάτην. Πᾶσα ἐκ τοῦ Θησαυροῦ καί τοῦ Θεοδούλου μοναχοῦ (σ. 43). «Μιχαήλ Κριτοβούλου Ἰμβρίου στίχοι εἰς τόν ἱερόν Αὐγουστίνον δωδεκασύλλαβοι» (ἐξεδόθησαν ἐν τῇ Ἐπιτομῇ, σ. 157, ἐν ἀρχῇ τῶν μονῳδιῶν τοῦ Αὐγουστίνου.

Ἥ τε Ἐπιτομή καί τό Κειμήλιον τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἀπλήστως ἀναγινώσκονται ὑπό τῶν Ἁγιορειτῶν καί διά τοῦτο ἀμφότερα δίς ἐξετυπώθησαν ἐντός ὀλίγου. Ὁ πλήρης τίτλος τῆς Ἐπιτομῆς, εἰς ἣν παραπέμπομεν, ἔχει ὧδε: «Ἐπιτομή ἐκ τῶν προφητεναποστολικῶν ψαλμῶν. Ἀπάνθισμα διαφόρων κατανυκτικῶν ᾠδῶν περιέχον καί τάς θεοφιλικάς καί πρός θεῖον ἔρωτα θερμοτικάς ᾠδάς τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Ἱππῶνος. ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ λόγος εἰς περί μετανοίας καί ἕτερος περί ἀρχιερωσύνης... ἐπιμελῶς δέ διορθωθέντα παρά τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου Νικοδήμου ἐν ἔτει 1799... νῦν δέ ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις, 1864. Ἡ συλλογή αὕτη συνετέθη ὑπό τοῦ πατριάρχην πρώην Κων/πόλεως Νεοφύτου καί παρεδόθη εἰς τόν Νικόδημον πρός ἔκδοσιν.

σ. 191–338 «Τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου... προσωχαί... καθουμεναι μονῳδοί... ἑρμηνευθεῖσαι εἰς τήν Ἑλλάδα φωνήν παρά Δημητρίου τοῦ Ψυδώνη» ἐν ὅλῳ ιβ', ἐν τῷ κώδικι ἡ ἀρίθμησις ἔχει κατά λάθος 15' διότι ἐν τῷ σελ. γ' περιελήφθησαν δύο (σ. 203). Οἱ μονῳδοί οὗτοι ἐξεδόθησαν ὡς β' βιβλίον ἐν τῷ Κειμηλίῳ τοῦ Αὐγουστίνου ὑπό Εὐγ. Βουλγάρεως (Λειψία 1804)[1]

σ. 93–174, διαφέφουσι δέ ἐνταῦθα αἱ ἐπιγραφαί, ἡ φράσις εἶναι ἡ αὐτή. Ἐλάχιστα παραλλάσσουσα (ἀποτυπώδη ὅμως τελείως τοῦ ὕφους Κυδώνης).

1. Βλ. Βρετοῦ Νεοελλ. φιλολογία, Η', ἀρ. 391, ἔκδ. α'. Τό β' ἐξεδόθη ἐν Μόσχᾳ δαπάναις Ζωσιμάδων (ὅπως καί τό α'), ἐν 1824. Ἐν τούτοις ταῦτα εἶχον ἐκδοθῆ ἐν Κων/πόλει τῷ 1799 ἐκ μεταφράσεως τοῦ Δημ. Κυδώνη, τοῦ περιφήμου φιλοσόφου τῆς ἐποχῆς τοῦ Πεσαμιᾶ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ· ὁ ἀδελφός του Πρόκορος ἦτο ἀντίπαλος (βλ. Ἰωαν. Βυζ. Λογοπ. Η, σ. 199 Κρουμβάχερ.

«Εἰκὼ πρώτη, τί ἂν εἴποι ἡ νύμφη ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν νυμφίον αὐτῆς καὶ γλυκύτατον νυμφίον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸς μόνον αὐτὸν διαλεγομένη;

«Περὶ ἀρρήτου γλυκύτητος σου Θεοῦ.

«Ἐπιγνοίην σε, Κύριε, τὸν ἐπιγινώσκοντά με· ἐπιγνοίην σε. Κύριε τὴν τῆς ἐμῆς ψυχῆς δύναμιν, δεῖξόν με, Κύριε τὴν παράκλησίν σου. Ἴδοιμί σε τὸ φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, ἐφθὲ ἡ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος εὐφροσύνη· ἴδοιμί σε τὴν τῆς ἐμῆς καρδίας χαράν, ἀγαπήσαιμί σε τὴν ἰσχὺν τῆς ψυχῆς μου· ἐπιφανὲν μοι ἡ ἐμὴ χαρά, ἡ μεγάλη καὶ ἡ γλυκεῖά μου ἄνεσις. Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ζωὴ τε καὶ δόξα· εὔροιμί σε τὴν τῆς ἐμῆς καρδίας ἐπιθυμίαν· κρατήσαιμι τὴν ἀγάπην τῆς ἐμῆς ψυχῆς· περιπλακείην σε, νυμφίε ἐπουράνιε, ἡ ἄσπερα μου ἀγαλλίασις ἔνδον καὶ ἔξω· στηριζοίμην σε τὴν αἰωνίαν μακαριότητα· στηριζοίμην σε τὴν ~~ἀγαθὴν~~ ἀγαθὴν ζωὴν ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ μου τὴν ἀέρραν γλυκύτητα τῆς ἐμῆς ψυχῆς...»

(Ἐκ τοῦ ἐμοῦ "Καταλόγου τῶν κωδίκων τῆς ἱερᾶς σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων". Paris, 1930, μετὰ συμπληρώσεων νέων, σ. 52-53) : Κωδ. Καυσ. 57 (Ἰωαν. 1: 96α. Κανὼν εἰς τὸν νεοφανῆ ἅγιον Νικόλαον τὸν Πανσοφίτην - ἀκολουθία εἰς τὸν ὅσιον Ἀνανίαν, θησι ευδοξασθέντα τῷ 17ῳ τομ. "Ἁγ. Βίβλ" 1948, σ. 112-

Ἰωάννης Κόχυλας* λαυριώτης ἱερομόναχος ὀρεινοῦ

«Βίος τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Ἄθω ἀσκήσαντος. συγγραφεὶς παρὰ Ἰωαννίου τελευταίου ἱερομονάχου τοῦ Κόχλα" (μετ' εἰκόνος τοῦ ἁγ. Μαξίμου τοῦ ἁγιορείτου Ἀθηνίτου μετὰ πολλῶν μοναχῶν ἐπὶ λίθου τῆς ἐξωτ. τοῦ Ὄρους νοτιοδυτικῶς εἰκόνος "αὐτὸς ἐστὶν ὁ μικρὸς Ὄθων, ἐπὶ τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Διονυσίου εὑρισκεται"· ἐν φ. 76α: "νοσήσας ἐκ θείας τιμωρίας λοιμὸν τοῦ ὄνου τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου. διὰ συνδρομῆς τοῦ νοσιωτάτου κορυφαιοτάτου πατρὸς Νεοφύτου τοῦ διὰ χειρὸς ἐλαχίστου Διονυσιάτου ἱερομονάχου" Κωδ. Βατ 470, ὅθεν ἐξέδωκα τὸν ἐλλ. βίον τούτου ἐν Βυζαντίδι

Λιμένος Ἁγιορειτικῆς
" Σιάκος ἐπισκοπος Ὕδρας } Θ. Ἰωάν.

* Ὁ Ἰωάν. Κοχύλας ἦτο ἔγγρους σύγχρονος ἐν ἐκρῷ τῶν ἡμ. κοχύλης

Ἰωάννης ἡγούμενος Λαύρας

"Ἄριστον χρῆμα ἐξ ὕλης τῆς μαρμάρου
ὑπερον ὥσπερ χερσὶ τῶν λιθοξόων
ἐξειργάσατο τοῦ φυτίσματος χάριν,
ὕδωρ ἐνεβύσην καὶ ραντίσην τοὺς πέριξ
διεδίστατον ἁγιάσματος ἄγγος
Ἰωάννης ὁ ἱερὸς ποιμενάρχης
ἐγγίρας ἅμα καὶ τὸν δόμον ἐν βάθρῳ
δόναμος λαμπροῦ ἀσφαλῆ ἱερισσότυρα
σάκπιγγος δίκην ἀφαλάφοντος μέγα.
Πρὸς τοὺς ὕμνους τε τοὺς ὁπλίτας τοῦ λόγου
ἀγηγέροντος[1] ἐν καιρῷ φαβμφδίας
τὴν παράταξιν τῶν δαιμόνων ἐλλύντος
σύντονον ἀρέμβαστον μήποτος ἅμα
ἰνδικτιῶνος ιγ ἔτους ϛφξη" (1060)

Ἐπὶ τῆς σφουδαίας παύλης ἐπιγραφὴ ἢ ἄλλοτε τὴν αὐτομάτην ἐγγὺς τῆς φαρμακοῦ λοῦ καθολικοῦ "εἰς τὴν ἄγραν τοῦ ἐξω νάρθηκος" καὶ τὸ προσωπεῖον τοῦ Σάββα. Τὸ ἀνομοιόλιθον ἀνέγνω Rec. inscript. chrétiennes par M.M. G. Millet ... σχ.

[1] ἀγηγέροντος, γρ. ἀνεγείροντος

Ἰωάννικος ἡγούμενος ὁ Βατμᾶς

Ἐπὶ ἀρχῆς Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, βρεβίον σ. 14. "Οὗτος γέγονεν ἡγούμενος ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἀλλὰ τὴν ὡρῶσαν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως κῦρ Ἀλεξίου, ὅτε τὴν εἰς τὸν πρωτοπάπαν Νικόλαον ἐγνωρίζετο διὰ τῶν μουσικῶν γραφῶν, ἃς ἔδωκεν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ὄρους περὶ τῶν πλανῶν τῶν Βλαχῶν καὶ τῆς θλίψεως τῶν γυναικῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἐφιλοφρονήσατο. Εἶχε δὲ καὶ τινας μετ' αὐτοῦ εἰς βεβαίωσιν τῶν γεγραμμένων παρ' αὐτοῦ καὶ οὗτος γέγονεν ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ῥίζα τῶν κακῶν ἐκείνων ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει. οὗτος ἀκούσας περὶ τοῦ θανάτου πατριάρχου ἦλθε καὶ ἐξομολογήσατο[1] ὅτι ἐγώ, δέσποτά μου, ἔγραψα ὡς ἐκ προσώπου σου τὴν ἐντολὴν καὶ οἰκείᾳ χειρὶ ὑπέγραψα, ὡς οἰκονομίαν νομίζων ποιεῖν εἰς τὸν ἅγιον τόπον. καὶ ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. καὶ ὁ πατριάρχης· "Εἰ μὲν ἀπαλείψεις αὐτὸ ἀπὸ τῆς βίβλου ἀπαλείψει ὁ θεὸς τὰς ἁμαρτίας σου. Ὁ δὲ λέγω, πᾶσιν λέγω ὅσοι τοῦτο ἔγραψαν λόγου οἰκονομίας· ἀπαλείφουσιν αὐτὸ καὶ ἔχουσι συγγνώμην καὶ εἰκονίαν, εἰ δὲ μή γε, ὅσα ἐπὶ τῆς μορυφῆς αὐτῶν ἔστωσαν τὰ ἐπιτίμια". Καὶ ὁ Ἰωαννίκιος· "Δέσποτά μου ἀλλὰ τὰ παιδία ἐπλέοναν εἰς τὸ Ὄρος καὶ οὐκ ἔχουσιν φόβον θεοῦ". Ὁ πατριάρχης· "Εὗρες ποτὲ χριστιανικὸν νόμον κωλύοντα τὰ παιδία; Σὺ δὲ καὶ ἐγὼ οὐκ ἀπηλθομεν ἀγγέλοι ἐν τῷ μοναστηρίῳ; περὶ δὲ τῶν τοῦ ἁγίου Σάββα εἰς ἐξιχνίασιν. Ἐπτασὶν γὰρ ὢν ὁ ἅγιος Σάββας εἰσῆλθεν εἰς τὸν λίβανον[1] καὶ ἐμύησαν τὰ ἱμάτια τοῦ ἀδελφοῦ· οὐδεὶς οὖν ἐμαλίσει τὰ παιδία.

[1] λίβανον γρ. κλίβανον

ἀκούων τῆς θείας φωνῆς λέγούσης· ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, τῶν γάρ τοιούτων ἐστίν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡμεῖς δέ τί ἔχομεν λέγειν ἢ ἀντιλέγειν, ἡ γάρ ἀντιλογία θεόν ἐξύπηνεν· εὑρέθημεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι θεόν τυποῦμεν. Καὶ γάρ οἱ ἀρχαῖοι πατέρες παιδία εἶχον καὶ ἐπαίδωσαν αὐτούς κατά τόν μέγαν Παχώμιον, ὅς εἶχε τριακόσια παιδία εἰς τό ἕσω μοναστήριον καὶ δίκην φωστῆρος ἐξέλαμψε. Οἱ δέ θέλοντες προφασίσεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, οὐδείς λόγος λέγει πρός αὐτούς τήν ὁδόν αὐτῶν πορευθήτωσαν. Ἄπελθε τοίνυν καὶ πρῶτον ἀπάλειψον τήν ψευδώνυμον ἐπιγραφήν μου καὶ οἱ λοιποί ὁμοίως ποιήτωσαν καὶ εἴχομαι ἵνα γραφῇ τό ὄνομα ὑμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν."

Μῦθος τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου κῦρ Χαρίτωνος ἐξ ὑπομνήσεως ἀδελφοῦ τινος. "Ἡ μετριότης ἡμῶν τῆς σῆς ὑπομνήσεως ἐπακούσασα καὶ δικαίαν τήν λύσιν τῆς αἰτήσεως ἐμάνθανε διά τῆς δοθείσης ἡμῖν τοῦ παναγίου πνεύματος χάριτος τούς τε ἐν κοινοβίοις τούς τε καθ' ἡσυχίαν, τά μετ' ἐπιτιμίας ἐντεταλμένα τοῖς βιοῦσι φυλάττειν τοῦ τῆς συγκοινωνίας τῶν παραβαινόντων ταῦτα ἀναπομφίμα βάρους καὶ ἀθωῖ περιποιῶσα τό τῆς παραβάσεως ἔγκλημα τό λοιπόν εἰς μόνους τούς παραβαίνοντας, εἰ καὶ ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ ἁγιώτατος πατριάρχης κῦρ Νικόλαος ἐφ' οἷς ἐπεμνήσθη κεφαλαίοις ψυχοβλαβεῖ ἀφορισμόν ἐπιθείς, προμηθέστερόν τι δόξαν οἰκονομεῖν τοῖς ὑπευθύνοις καὶ τοῖς ἀναθύνοις συγκατεδίκασε μόνον συγκοινωνίας αἰτιάματα· καὶ γάρ ἔμενε ἂν ὁ κοινός ἀφορισμός ἀμετάθετος, εἴπερ ὁ σκοπός τοῦ κοινοῦ ἐπιτιμίου εὐόδου(sic). Ἐπεί δέ ἀθετῶν ἀθετεῖ, προσέτι καὶ ἐλεγχόμενος ὑπό τῶν φυλαττόντων τά ἐπιτάγματα πρός ἃ καὶ τό τῆς συγκοινωνίας ἐπεβέβαιον ἐπιτίμιον ἀδικεῖν τό ἂν πάντως οἱ πατερικῶν διδαστηρίων δίκην ὑφέξοντες καὶ μετά τό ἐλεγχθῆναι τό πέλας ἐφ' ἁμαρτήμασιν, ὃ δή μόνον καὶ ἡ γραφή βούλεται ἐλεγχθῆναι γάρ φησι, ἔλεγξον τόν ἀδελφόν σου καὶ οὐ λείψῃ ἐπ' αὐτῷ ἁμαρτίαν. Καὶ φανερῶς γάρ ἐπεὶ τοῖς πολλοῖς πρόφασις γίνεται τῆς τοῦ ὅρους ἀναχωρήσεως διά μόνην συγκοινωνίαν τῶν ὑπαιτίων τό ἔγκλημα προμηθέστερόν τι ποιούμενοι ἐλευθέρους εἶναι διορίσαμεν τά τῆς συγκοινωνίας ἐγκλήματος τούς ἀναιτίους καθ' ἑαυτούς, τοῦτο μέν ὀφείλοντας τά πρῶτα μέν αὐτούς ὑπομνῆσαι τούς πλημμελοῦντας τάς παραβάσεις καὶ πρός μετάνοιαν πατερικῶν ἐντολῶν συνελάσαι ἀδελφικῶς παραινέσεσιν καὶ διορθώσεσι πεῖσαι τούς ἀδελφούς, εἰ δέ παρ' ἀπειθείας αὐτοῖς ἐπιμένουσιν, ἀναφέρειν τό ἔγκλημα τοῦ λοιποῦ τῷ τοῦ ὅρους πρωτεύοντι. Ἐκτοτε δέ ἐκείνῳ μετάθεσιν τῆς τοῦ πταίσματος διορθώσεως ὡς δίκην ὑφέξειν ἐπ' ἐκείνῳ γινομένων ὀφείλοντι. Εἰ δ' ὅτερ ἀπειθοῦμεν αὐτός μένει, εἰ αὐτοί μέν ἀθῷοι ἔσονται, ἐκεῖνος δέ τῷ τῆς ἀμεθέσεως ἐγκλήματι ὑπεύθυνος φανεῖται. Ἡ ὑπογραφή· "Χαρίτων, ἐλέῳ θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικός πατριάρχης".

"Ταῦτα δέ εἶναι τά ψυχοβλαβῆ κεφάλαια τοῦ τυπικοῦ οἱ ἐν τοῖς ἁγίοις καὶ τά ἑξῆς." (Ph. Meyer, "Die Haupturkunden für die Geschichte der Athosklöster", Leipzig 1894, σ. 181–183. Τό ἀνωτ. "φυσικῶν" ἐν χειρ. ψυχικῶν. Ἀμφότερα

Ἡ. Προχόρος Ἰωσὴφ λαυριώτης ἔγκριτος πρεσβύτερος καὶ διδάσκαλος.

Ὁ ἱερομόναχος οὗτος μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Φιλοθέου εἰς τὸν κατάλογον λατινόφρονος Λαυριώτου Προχόρου κωδώνη τερπνὸν ἀνέκαθεν πρὸ τῆς παιδεύσεως φροντίδειαν, ἵνα φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. "ἡ συναχθεῖσα ἄρα μετὰ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὄρους ἀνδρεάντειραν αὐτὸν ὡς ἀσεβῆ καὶ ἀδιόρθωτον, εἶτα πέμπουσιν ἐκεῖνοι τὸν ῥηθέντα ἱερομόναχον κῦρ Ἰωσὴφ ὡρὸς τὴν ἡμῶν μετριότητα μετὰ τῆς ἐγγράφων ἀναφορῶν τοῦ ῥηθέντος θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου καὶ ὁσιωτάτου καθηγουμένου καὶ πολλῶν ἄλλων μοναχῶν διὰ τῶν εἰρημένων ἀναφορῶν τὸ κῦρος δέξασθαι καὶ σοφὴ ἡμῶν τὴν ἀναθεματισμὸν τοῦτον καὶ ἀποβληθῆναι καὶ παθαιρεθῆναι καὶ μὴ δεχθῆναι τὸ σύνολον τοῦτον" (Migne, patr. gr. 151, σ. 704, AB)

Τὸν Ἰωσὴφ τοῦτον ἀναφέρει καὶ ὁ Γαννάδιος ὡς μάρτυρα ἀξιόπιστον διὰ τὴν μετανάστευσιν τοῦ Δημ. Κυδώνη ἀδελφοῦ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος: "μετανάστης δὲ ἀφῆκε τὴν Ῥώμην καὶ τὰς ἐκεῖ τιμάς, μετὰ δὲ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς ὁ πρεσβύτερος. ἐποιήσατο δὲ διὰ τῆς Κρήτης ὁδὸν διὰ τὸ ἀσφαλῶς διαπεράσαι τὸν ἐκεῖσε ὄντα καὶ ἀληθῆ καὶ γνήσιον φίλον αὐτοῦ καὶ ἀδελφικὴν ἐκεῖνον ἐκεῖσε ἐν Κρήτῃ ἐπισκοπὴν διδάσκαλον Ἰωσὴφ, φίλον ὄντα καὶ ἐν Κρήτῃ τότε διάγοντα, ὃν αὐτὸς ὁ διδάσκαλος ὅροις τοῦτο διεχωρίζετο" (Ἕλληνικά, τόμ. VIII, Paris, 1936, σ. 507)

Κῶδ. Λαυρ. Λ 135 χαρτ. Ἰωσὴφ μοναχοῦ ἁγιορείτου ἀκριβὴς ἔλεγχος ὀρθοδόξου πίστεως (ὁ τίτλος εἶναι τοῦ Δαμασκηνοῦ), φ. 160ᵃ–170ᵇ

* ἐν ἔτει 1876 ἐχρημάτισε ὀχοφόρκης Ἀθηνιάδης (βλ. κέντρον), εἶτα ἐκατοντάδη ἐπισκόπου ἡγού-
μενος ἑβδομηκοντούτης παρηλθόσατο, τῷ 1882 ἐξέδοτο μικρὰν διατριβὴν "Περὶ τῆς ψυχοσω-
σεως τῆς ψυχῆς καὶ πλάτωνος". γράφει δ' ἐντεῦθεν "ὅτε τῷ 1896 ἦν ἱερομόναχος ἐν Χριστῷ ἀδελ-
φὸς λόγου ἄναξιος ὡς ἡγούμενος".

** ἐν Ἰβηρ. 673 XIV αἰ. "Ἰωάννου τοῦ ὁσιωτάτου πρεσβυτέρου καὶ
φιλοσόφου τοῖς ἀνθρωπίνοις ὅροις διαλάμψαντος"... ἀρχ. τέλος τοῦ Ἰωάννου ὁ Ζαχαρίας
ἐν Ἐφ. Πανεπιστημίου 282 (ἀθηνιὰς) 8, 107, "προφητεία ἁγίου γέροντος ὁσιομάρτυρος
βασιλέως Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἃς ἔγραψεν Ἰωάννης Ἀγγελικός"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἡ. καλλιγρ. χειρογρ. κώδ. ἡ ἱστορ. κώδικ. ἡ ἀρχὴ
Ἰωάσαφ ζωγράφος Καισαρεὺς μαθητὴς Κεφαλληνίας (μοναχὸς ἐν Κερκύρᾳ
ἐπὶ ἐξουσίᾳ τοῦ λατιν. ἐπισκόπου) ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἁγιογραφ. σχολῆς Ἰωασα-
φαίων. Κῶδ. καισαρ. 125 (Ἰωασαφ. 39) χαρτοβάτος ἡ σωζόμενος ἀκέραιος
μενος διὰ σφραγίδων. τὸ ἀνωθεν τῶν περιεχομένων ἀκίνητα τῶν ἁγίου
Γεωργίου τῶν καλλιθέων τοῦ μοναστηρίου. σ. 383: "τὸ παρὸν βιβλίον ἐγράφη
παρὰ τοῦ μοναχοῦ Ἰωάσαφ τοῦ καλλιμάνη (φορὰν καισαρεὺς καὶ δὲ ὀνομα-
σθ.) 1655, Νοεμβρ. 3" σ. 452. "Ἐκ τοῦ ἁγίου ὄρους ἐστὶν τοῦ Ἄθω εἶτον τοῦ μοναχὸς
καλούμενος Ἰωάσαφ καὶ ἀφῆκε δὲ ἐκεῖ τὴν καισάρειαν τὴν καταγωγήν
ἐκεῖθεν μέχρι νὰ εἶχεν ὑπερβατὸν εὐλαβείαν εἰς τὸν ἁγιανεσόξον ἅγιον
γεώργιον ἐφανερώθη μέχρι τόσον τοῦ ἀπὸ διαφόρους μέρους τοῦ ἁγίου
ὄρους τὰ ἐσύναξεν εἰς ἕνα μὲ ἀξίαν τοῦ ὅσων μετὰ ἴδιά του χέρια νὰ ἐναχρή-
σαγεν ἐκεῖ διὰ ψυχικὴν του ὠφέλειαν. ἐγράφη δὲ 1655 Νοεμβρ. 3 (μνημόν. Γεωργίου)
ἔτη 155 ἡμερῶν ἀρχομένου. ἐν τέλει: "οἵτινες αἱ μανίνες ἀντεγράφησαν ἐξ ἀρ-
χαίων τινῶν, οἱ δὲ ἐποιήθησαν νεωστὶ διὰ χορηγίας τοῦ Ἰωάσαφ μο-
ναχοῦ ζωγράφου καλλιγραφοντος τοῦ παρ' αἰδοῦ τοῦ 1848 ἔτη 156 (Ἰωασ. 70)
ἡ εἶτος ὑπὸ ἀξιώσεως τοῦ οἰκείου) ἁγιογραφέως. ἡ ἀλλαχοῦ ἐγράφαμεν
ἐν τῷ μοναστηρίῳ τούτῳ ὑπάρχει ἡ ἀξιοθαυμαστοτέρα συλλογὴ ἐκ ὀνόματος τοῦ
ἁγίου Γεωργίου ὑπαρχόντων βίβλων, ἑρμηνειῶν, ἀκολουθιῶν ὕμνων, εἴτουν ἡ
φαμηλιακῶν μανόνων. ἐν ἀρχῇ "ἐσυνάχθησαν δι' ἐπιμελείας Ἰωάσαφ.. ἡ
ἀλληγράφησαν μετὰ πλείστης ἐπιμελείας.. 1870," μετ' εἰκόνος ἁγ. Γεωργίου ἐγχρώμ.
(Ἰωασ. 74) ὁμοίως 1871. 164 (Ἰωασ. 78) τοῦ 1878. 205 (ἁγιορειτ. 8): "Συλλογὴ.. δι-
φόρων λόγων, ἱστοριῶν, βασιλικῶν, ἱστοριῶν, κανόνων, ὁράσεων, δαιμόνων δω-
ρεῶν, διηγήσεων, καφασιγμάτων, ὁμιλιῶν συλλεχθέντα παρὰ διαφόρων τοῦ τε
καὶ τοῦ ὁσιολογιωτάτου τοῦ ἡγουμένου τοῦ μονάχου
καὶ ἀντεγράφησαν δὲ παρ' ἐμοῦ ἐλάχιστου Ἰωάσαφ ἐν ἔτει.. 1870 ἐν Ἰω-
ἀννίνοις" δτ, σ. 287. ὑπογράφει καὶ ἐν τῇ "Ἀμφιλοχικῇ σωτηρίας ἡ
ἀσυκρίφου βιβλίων (τοῦ ἁγ. Νείλου ἱεροσπείας) φαινέται ἀδελφὸς ἱερομο-
ναχῶν ἀσουδανὸς νίος. ὅθεν ἡ τὸ ὄνομα εἰσόδη ἔσωθεν τῆς ξυλίνης τῶν Χίω-
νων ὑποδιαιτέρων ἡ τὶ ἐν κατάλ. λαμπρων Β, σ. 468: "λόγοι διαφόροι
εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον, μαρτύρια, δαίμονα καὶ ὕμνοι αὐτοῦ" μετ' εἰκόνος τοῦ ἁγ.
μαρτυρικοῦ βιβλίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ προσωποφόρου ἐμπορικὴ λόγος ἀκ-
ολουθεῖ οὕτω, συνεσθιμένα παρ' ἀρχαίων διαφόρων κοινῶν, ἑλληνικὰ μαρ-
τύρια, δαίμονα διάφορα δίκαια ὕμνος ποικίλων ἐν συνόψει τοῦ βίου αὐτοῦ
καὶ ἄθλα καὶ μυρικὰ δαίμονα. συνελέχθησαν.. καὶ ἐκαλλήχθησαν ἁρμοζόντως εἰς
τὸν αὐτὸν σὺν ἐπιμελείᾳ μεγίστῃ καὶ αἴρῃ ἐξόδων του.. Ἰωάσαφ ζωγράφου καισαρέως
ἀσκοῦντος ἐν τῷ μονῇ κεφαλληνίαν μονηδρίᾳ ἐπ' ὀνόματι τῶν εἰσοδίων τῆς θεοτόκου
τοῦ προσωποφόρου Γεωργίου. ἐκαλλιγράφησαν ὑπὸ ἐμοῦ ἐλαχίστου...

περὶ τοῦ ἁγίου ἔνεκεν ἐν ἁγίῳ Ὄρει τοῦ ἐνθάδε πατρὸς μου. Νοεμβρ. 1878.

Ἰωάσαφ Ἰωάσαφαίων ἱερομόναχος ζωγράφος

Ἦτο εὔρηγμα διὰ τὴν σειρὰν τῶν καλογερικῶν ὁμιλιῶν. Παπᾶ Ἰωάσαφ παραφερόμενος εἰς βαθεῖαν γεροντολογίαν Παναγίᾳ τῆς εἰσαρχίας κ ρωτᾷ τὸν ἀφηγεῖται εἰς ἕνα ἔρημον τῆς Λαύρας ἐθοχτ. ἡ φαρουσιαφ ἀλλ' ὡς φαινόμενον ὄντως εἰς τὴν ἀγιωσύνην τῶν μοναχῶν ἐπειδὴ ἦτο ἀρχιμανδρίτης μεγαλόφρων, ἡ ἐθεωρεῖτο ὀνειρώδεις ἀπὸ ἡ ἐρώτων ὡράντες νὰ συμβουλεύονται ἢ νὰ λάβωσι τὴν γνώμην ἐξαιρέτου μεγάλου νέου τοῦ Ἰωακείμ Γ' διὸ ἡ ἐπεσκέπτετο πολλ φορὰς τοῦ ἔτους τὴν "παλιὰν τοῦ Ἰωασαφαίων. Διετέλει δὲ ἡ ὁ ἅγιος πρωτ. Χρυσόστομος λαυριώτης ἀδελφικῆς σχέσεως ἡ ἀλληλογραφίαν - ἐφ' ὅρου ζωῆς ἦτο ἡ γραμματεὺς τοῦ ἀδελφάτου ἡ ὁ τοῦ ἐρημητηρίου ὅπερ εἶχεν ἀλληλογραφίαν οἰκείαν μετὰ τοῦ ἐν Ἁγ διὰ ἡ Ταυρικῆς ἐπισκοφῆς, ἀλλ' ἡ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἡ ὁλόμετα ὁμογενῆ Ἑλλήνων. Ἀνεδείχθη φιλοσοφίας ἡ φραστηριότητος. ἀναλαμ τοῦ παῖδος φιλάδελφος. Δὲν ἀπουσίαζε ποτὲ τοῦ ἐρημητηρίου, τὸ δ πανδύμον ἀντικλάσει μὲ τὸν πάλαμον, ὅταν οἱ συνάδελφοί του ἀ νεωτέρου "ἡ ἀδύνατον ἀρρωστῶν ταπεινὰ τῶν ἄλλων κοιμωμένων - ἤτοι μαν ἀγρυπνίαν, ἐφαρμόζων τὸ ῥητὸν "οὐδεὶς ὑπνοῦν ὑπνον τοῖς ἡμετέροις μου νυστάζομεν" ἡ παρεστήκετο ἐν τῷ παθήσει εἰς ἐξυπηρέτησιν οὐ μόνον τῆς ἀδελφότητος ἀλλὰ ἡ τῶν φίλων ἡ παντὸς ἄλλου. Ἦτο σωνος ἡ ἀνεξάντλητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ ἀνυπόστατος. Τ κος ἀγαθοῦ μοναχοῦ ἀφιερώθη ἑαυτὸν εἰς τὴν διακονείαν τ θείου ἡ τῆς ὡρᾶς τὸν ἥσιον ἀλληλοπεποίθειας ἡ ἰχάνοις.

Ἀλλὰ πορίως διακριθῇ ὁ Ἰωάσαφ ἡ φιλόμουσος ἡ εὐάγρον φιλ ξύλος. Ἐὰν ἡ διάπυρα παιδικὴ ἀλληλογραφία μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἡ ἀντέγραφε χάριν αὐτοῦ πείσματα μικρὰ ἡμ λα ἐκ τῆς παιδικῆς τοῦ σειρᾶς ἡ πολλάκις ἔδιδε ἡ συμβουλὰς ἐ σεως εἰς διάφορα ἐπιστημ. ἐφαρμογὰς των. Πρὸς τοῦτοις ἦτο ἡ αὐστηρὸς πατὴ τα παιδικὰ πλημμελήματα, παιδαγωγῶν αὐτὸν ἐν τῇ ἀδελφότητι ἀφοσιωμένον. Οὐ ἡ ἀφοσιωμένος ἐν ταῖς συζητήσεσι, φρονεῖν μᾶλλον νὰ διδάσκηται δον ἢ νὰ διδάσκῃ. Ἡ παιδικὴ τοῦ ἡ παλλιτέχνα τοῦ ἀρετὴ. παῖδες ἐδ ῥιλο ποιοπαιδίαλος - ἦτο ὁ χορηγητὴς τοῦ Ἰωασαφαίου - ὅμως δὲν ἦδ παιδαγωγὸν ἐν ταῖς στενοχωρίαις οὔτε τὸν ἀσύμφορον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τ [illegible] πρὸς τοὺς πατέρους δη

ιωαννίτιος ιερομόναχος εκ [illegible]

μαρ. Κδ' Ιζαάκιος πορφυρογέννητος ἐν λιμῆνι Θεσσαλονίκης ἐ-
κεῖθεν: "ἐρωτᾷ τοιγαροῦν συνεχῶς τοὺς λεχθέντας ἐνδιαιτᾶσθαι
ἐν συντεθειωμένῳ φωτὶ ὁδηγου-
μένους εἰς ἐνυποστάτου καὶ πη-
γαίας σοφίας, ἐξ ἧς πηγάζει πᾶσα
εἰς ἀνθρώπους τερπνότης τε καὶ
εὐφωνία. ἡ δόξα πρέπει εἰς ἀπε-
ράντους αἰῶνας ἀμήν."
"πόνημα καὶ ἄσκημα ἰωαννικίου
ψαντος ἰωα. ἱερ. τοῦ ἐκ Σαιάδας.

Ἰωάσαφ ἱερομόναχος (βλ. ἡγουμ. Κουζίκη)
ἐκτενῶς ἐκ κτήσεως (ὅδε ἡ βυζαντινὴ) ἐλθὼν
λαύρας ἐκοινοβίασεν ἐκεῖ καθόμενος
ἐν τῇ πύργῳ Προδρόμου, ἔπειτα κατὰ κτενὰς ἄσκη-
σιν ἐγκρατέστατος ἡμερώτατος
τῶν διαπαντὸς μνήμην ἡ ὑπερτάτη μονάρχης ἐ-
δείξατο" (σ. 43.

Ἰωάσαφ Χατζὴ μοναχὸς
(βλ. Μέρ. Β')

ἰωαννικίου ἱερομονάχου
μαθητὴς γραφικῆς
ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Δημητρίου
τοῦ ἐν Σαιάδᾳ.

ἰωαννικίου ἱερομονάχου
μαθητὴς ἰωάσαφ ἀρχιερατικὸς
μαθητὴς ἰωάσαφ ἀρτεμίτης
μαθητὴς ἐν τῷ ναῷ Δημ. 65 καὶ ἄλλοι 3
Ἰωάσαφ (Χατζὴ-). Μέρ. Β'. Λαυριωτῶν
* ἰωάσαφ Σιάμος Λαυριώτης διδά-
σκαλος ἄνδρας καὶ ἑπτεζῶν πρὶν σχο-
μάρχησας ἐν Ἀθήναις μετ' εἰκόνος
γεβεῶν πηγεία σ. 89-90. Κτενᾶς Ἀθωνιάς
σ. 56 ἰωάσαφ Βουτζαρίας Τυρνάβου
κοινοβιάτης ἁγ. Ἄννης. Μέρ. Β'.
Οἰκονόμου σοφωτάτης, "πίνακα ἀσκη-
τῶν [illegible] φόκος

Καλλίνικος ὡροπγούμενος λαυριώτης ὁ ἁγιορείτης

ἡ ἱερώτατον ἡ θεῖον εὐαγγέλιον ἡ φαν ἡκριβωμένον ἐκ τοῦ τοῦ μοσχου
τοῦ παλαιοτυπαφείνον, ὃ ἡ ἐξηγοράσατο ὁ τῶν ἱερῶν κελλιῶν διαφερ
ἡ φωτεινῶν ἡμερῶν, ὁ ὡσ Καλλίνικος ὡροπγούμενος ἡ τῶ ἁγίων σκευῶν
φύλαξ, διαφέρμαχος δὲ ἡ φροντισὶς τούτου τοῦ κειμηλίου ἐγένετο. ὅθεν μ
ὡραιωτάτην αὐλοῦ γραφιτειῶν (ἴσ. γραφιτειῶν) ἡ τὴν τῶν ἁγίων εὐαγγελιστῶ
ἱστορικὴν (χρ. ἱστορίαν = ζωγραφικὴν) μετὰ παραλείων κεχρυσωμένων, ἡ καθὼ
ὡσ φαίνεται. ἐγένετο ἄθλασσι ἡ ὅλωσις αὐλοῦ τοῦ κειμηλίου χρυσίοις δυλακοσί
ζώζεται ἡ κατὰ τὴν εἴσοδον (εἰσαγωγέα) φέρει δὲ δύο διαστόνων. [Μην. πῶδιξ, φ. 5ᵇ

* ἀναγράφεται ἐν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς "Ἐμπορολογίας" τοῦ Χαρίση (Βιέννη, 1
Καλλιστος Βλασιός Ὀρφανίτης μυτιληνιός (Μερ. Β΄) Κατ. Κα
Χ. Μορφὸς ἔφυγε ἡ λιβ

* Καμπσαινάδος Σπυρίδων μοναχὸς Λαύρης (Σπυρίδων καμπ.)
ἤλθε ἐν τῇ μονῇ 1898 ἀφοσιωσάμενος μετὰ δύο ἔτη τοῦ 1897, εἰς ὃν ἐκοιμήθη
ἅγιος. ἡ ἐγένετο δεκτὸς ὡς ἰατρὸς ἐπὶ μισθῷ. ἐν οὐδένα ἐκοστάρη. ἀλλὰ μετὰ δ
Ἀλέξανδρος Ἐυμορφόπουλος ἀνεδέξατο αὐτὸν εἰς τὴν Ἰουρκαν χωρὶς νὰ ἀλλάξ
τὸ κοσμικὸν ὄνομα. ἀφοῦ ἐγένετο ἀφοσιώμενος ἡ ἔλαβεν ἤλλαξεν αὐτὸ εἰς μ
ὑχημος ὑχηδὴς Ἀθανάσιος, ὅθεν ἐκ τῶν ἀλληλογραφιῶν ἡ τῶν δημοσιεύσεω
ἐχρησιμοποίησεν. ἦτο ἀγαθοτὸς ὡσαὶ ἄλλος ὁ ἰατρὸς εὐδοκιμήσας, ἀλλ' αἱ αἰ
χθὴς ἐν τῇ ὡραίᾳ αὐτοῦ ἐκοίμησεν ἐγένετο μεσότοιος διὸ διατηρήσας ἡ τὴν ἀρχ
τιὰν ἦτο δὲ ἐκεῖνος ἀναπαλλήλως νὰ διατηρήσῃ ἐκείνα λογισμικά — ἐγένε
ὡρύξεν ὁς μεγάλων ζημιῶν εἰς ἅ οἰκονομικὰ τὰ μονῆς. Συναναστράθη
τῶν διαφόρων ἐσχηκότων τὸ ἐμπιστότερον πορφα ἐν τῇ μονῇ. ἡ δὲ
νεν εἰσὶ 20ετίαν σαλαμιτικῶν χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον ἐν οὐδένα ἡ οὐδὲν
[illegible] π΄)

Καλλίνικος προηγούμενος ή συνοφίλαξ Λαύρας 1731

Είς ἱστορήσεις εἰκόνων τοῦ Κυριακοῦ ἡ ἐν τῇ Διατύπωσι τῆς σειρᾶς τῆς ἁγίας Ἄννης (βλ. Τόμ. Β' τοῦ ἡμετ. παραλόγου καὶ παραβολῆς τῶν Λαύρας, 467 (σειρὰς 86) σ 5659. Ὁ αὐτὸς ἱστορήθηκε τὴν αὐτὴν ἡμερομηνία ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς σειρᾶς κώδικι τῶν ἐπιστημῶν ἐγγράφων (αὐτ. σ 60-62)

Καλλίνικος πνευματικὸς καὶ συνοδοιπόρος

Συνέταξε τὸν λογ. Θ 120 τὸ 1734 αἱ σημειοῦται ἀνωφρῆ: "Ἐτοίμασα τὸ παρὸν βιβλίον εἰς φυλάκια τῆς ἁγίας μονῆς Λαύρας. ἡ ἐγράψαμεν τὸν πανόνα ἡ ἐσυφώνα νὰ διαβάζεται ἀεννάως τὸν χρόνον. ἡ ἐσύνδεσέ το ὁ παπαπαλλίνικος ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ τοῦ Καυσοκαλύβι ἡ ἐπροσκύνησέ το τῆς Παναγίας. ἡ ὅποιος τὸ ἀναγνώσῃ νὰ ἔχῃ τὴν πατέρα τῆς Παναγίας. Ἁγιοπετρίτικο, ὀνομαζόμενον [illegible] κατὰ. Λαύρας σιμ. ἑταιρ. Βυζ. σπουδ. ΚΗ, 1958, σ. 163).

Ὁ ἔφεσου ἀναζήτησε ἡ πραγματεία Κάλλιστος Βλαστοῦ ἡ Μάρκος Ἐφέσου
κτητὴν τοῦ ἄγιον Μάρκος ὁ Εὐγενικός, υἱὸς Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως
ἀναζήτησα..." Ἐκ τῶν ἐν Βυζ. Ζεῖτ. τ. 11 (1902) σ 58. 69.
τοῦ Καλλίστου Βλαστῶν ἐν-
νὶ οὐ ἤθελε μεῖναι τοῦδε ἀποῦ ἡ ἔχει ἀπ' ὁμιλῶν περὶ τῶν
βιωσιμότητα ἀγνοεῖται ὑπὸ 68
αὐτὰ αὐτὴν καὶ φρυδο- ἀκολουθιῶν τοῦ Μ. Εὐγενικοῦ καὶ τοῦ
τῶν Παν. Κεραμέως
τοιούτων ποιημάτων Νικηφόρου εἰς εἰσόδιον εἰς Χριστὸν
τοῦ ἐν Κωμύρῃ XII, 7, 6 1834. ἡ εἰς Σμύρνη 1674 - ἡ τε
ἐν τῶν ἄγνωστον ψυχὴ τοῦ Φιλαδελφείας Γαβριὴλ σπουδὴ τὸ 1814.
τὸ ἐφεξῆς ἀνεπιδόλου. ἡ τε καὶ ἐν Ἀκροκορίνθῳ.
ἐπὶ τὰ παρὰ πρόσωπον Ἐφραὶμ τοῦ Βυζαντίου ποιεῖ εἰς τὸν
ἐκείνων πανηγυρικὸν αρ.-φιλίου Μάρκου ἡ πρηγορινὸν ἐπιφάνειαν
ἐπὶ τὸν Marc Eugenikos ἀνακάθισεν εἰς Παναγίαν 1650 ἀναδοῦ
Ephese. Ἐπίχοι ἀδελφοὶ τὸ ἐπιπλέον. "Εσχατη ἡ καὶ ἀπὸ
Kalogeras. Studi bizant. 13.

Ανυρούδια Μαν. μαγ. χρονογρ. τῆς Ἐπιστήμης αἰ
Κώδ. 2 Ζωγραφείου βιβλ. Ἱβηρῶν 579 φ' αὶ. ἀρ. 3.
φ. 67α - 75β. "Θρῆνοι ἢ κωδικαφαί - μαρα σιουλῶν"
(Καταλογ. Χειρογράφων Δημ. Ἱστ. Ρωσ. Κήπου XIX-63
ε. 79α - 80β "Ἀνάκλησις εἰς τὴν ὥραν Νικόδημου
τοῦ Ἁγιορείτου ὑπὲρ τοῦ τέλους Ἐβρίτου" ἀρχ. "Ι.
Ἐπειδὴ ἡ τοῦτο αἴτιος ἐστί: ἐκμαθόντες ὁ συνδρομὴ
τῶν τῶν αὐτῶν περιβόλου" τελ. (αἰτίαν ἐ Δαυΐδ)
. κωδ. 32. τοῦ 18ου αἰ. ἀνθ. περ. σελ. 94-97. Αἰνι-
γματα τοῦ ..... γλῶσσα τέσσαρα συγγραφέως Ἰω. Νικ.
Ἀλεξάνδρου Αἰνιγματ. ιγ' αρχ. "α.' Ἡ Ἀμερικὴ
..... ὕδωρ στερρὸ χρῶμα" τελ. (Καταλ. σ. 74)
π. κ. 254 961 αἰνίγματα γλεσσοῦ - 36. α/κατ. 2.

Roma
Istituto di studi bizantini e neoellenici
Βιβλιοθήκη. Ἔτος ιαʹ. σ. 225-234: ἄνθρωπος
στὸν τῶν ζωγράφων ἄγιον Ὄρος, λόγιος ἐξ Ἀ-
νατ. Ἰωαννίνων.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ζήνιος προηγούμενος ή σκευοφύλαξ λαύρας 1731

Εἷς ἱκανογράφεται ὡς ὁ τυπικάρης τοῦ Κυριακοῦ ἢ ἐξ ἡμέρας Ἄννης (βλ. Τόμ. Β' τοῦ ἡμετ. παραλόγου καὶ τὰ παραλείπομενα τοῦ Λαύρου, 467 (σελίδες 86) σ565. Ὁ αὐτὸς ἱκανογράφεται τὴν αὐτὴν ἡμερομηνία ἢ ἐν ἀρχῇ τῆς σελίδος κάτω τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων (αὐτ. σ 60-62).

Καλλίνικος πνευματικὸς καυσοκαλυβίτης

2

Συνέταξε τὸν λαυρ. Θ 120 τὸ 1734 ὡς σημειοῦται ἐν ἀρχῇ: "ἐγράψα τὸ παρὸν βιβλίον εἰς φυλάδια τῆς ἁγίας μονῆς λαύρης, ἢ ἐγράψαμεν τὸν κανόνα ἢ ἐσώφρονα, ἃ διαβάζεται ἀεννάως τὸν χρόνον. ἢ ἐσύνδεσέ το ὁ ἰωαννακαλλίνικος ὁ πνευματικὸς ἀπὸ τὸ Καυσοκαλύβι ἢ ἐπροσκύνησέ το τῆς Παναγίας. ἢ ὁ ἴδιος τὸ ἐξενώσῃ νὰ ἔχῃ τὴν κατάραν τῆς Παναγίας. Ἁγιοπετρίτικο, ὀνομαζομένου τῆς Παναγίας" (Σιμιγδαλέως, Κατάλ. λαύρας ἐκδ. ἑταιρ. βυζ. σπουδ. ΚΗ, 1958, σ. 163). Ὁ καμπανάκος σαφέστατα τὸ σπουδαῖον τυπολογικὸν σημείωμα. Ἔγραφε ἀλλαχοῦ ἀλλὰ εἶχε ἄλλην χρονολογίαν. ἢ ἐπροσφάτως τὰ χειρόγραφα εἰς παριστάνει τὴν χρονολόγησιν τοῦ κώδικα... ἢ τὸν κώδικα ζοῦσεν ἐπὶ αἰῶνας. Ἀλλὰ τὸ Καυσοκαλύβι ἱδρύθη μετὰ τὸ 1720, ὡς ἀποδείξαμεν εἰς τὴν ἱστορ. τοῦ ἀσκητηρίου. Ὁ πανοσιολ. ἐδημοσίευσε τὸ σημείωμα μὲ λάθη φρικώδους ἀναγνώσεως.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

~~Καλλίστου επισκόπου Ξανθίδων~~

Κώδ. Λαύρ. Θ217. "Τοῦ σοφωτάτου Μαξίμου ἱερομονάχου τοῦ Πλανουδίου, Διδαχαὶ εἰς τὰς Κυριακὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς 'Υψώσεως". 4ον σ. 898
ἐντεῦθεν: "Τὸ παρὸν βιβλίον ἐγράφη χειρὶ Ἀντωνίου ~~ἱερομονάχου~~ ἐντιμωτάτου Ζαγοραίου ἔτους ,ζρν' (1642) διὰ συνδρομῆς τῆς ἐξόδου τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Ξανθίδων κυροῦ Καλλίστου τοῦ εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θαυμαστῆς μεγίστης Λαύρας τῆς ἁγιορείτου αὐτὸ εἰς αἰωνίαν ψυχικῶν σωτηρίας ὠφελείας καὶ ἀναγινώσεως τῶν ἀκουόντων τῷ χρόνῳ δε"

Καλλίστου Ξανθοπούλη
Περὶ χρήσεως καὶ χρησιμοποιήσεως κώδ. Ἐθνικ. 339
φ. 188α - 192α
τοῦ XVII.
"Ἀσκητικὴ τριβή"
Κώδ. Ἐθν. Βιβλ. 534. τοῦ 16ου αἰ.
φ. 155. θ.χ.+φ.14
ὑπάρχει εἰς φωτοτυπίαν 459-461

κάλλος εἶχε πρὸ τῆς ἰδιοποιήσεως φωτὸς εἰς τὴν ἱερουργίαν τῆς τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Μεταμορφώσεως ἐπὶ τῆς ἀρχιερωσύνης Ἰακώβου τοῦ 1330 ἐξιδιοτέλου ἐπιστήμονος χρόνου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἀρχιμανδρίτης διδάσκαλος ἐν Κρήτῃ ἀνεχώρησε πρὸ ὀλίγου εἰς Βιέννην ὡς ἐφημέριος ἀλλ' ἐφθάνεν εἰς Ἀθήνας ὅτε ἀπεβίωσε ὁ ὁμολογητὴς Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. ἀνέβαλε τὸ ταξίδιον ἡ συνοδία αὐτῶν ὡρᾳ πρὸ Κοινόβιον (Ἐ. Μέρ. Β')

Καλλίνικος ἀρχιμανδρίτης πόλιος Θάσιος Σταματιάδης ἀφῆκε διεπεράθη ὡς πνευματικὸς εἰς Βιέννην 1829-1838. κατὰ πρόσκλησιν τῆς ὀρθοδ. κοινότητος τοῦ ἁγ. Γεωργίου. Ἐκκλ. φάρος Ι', σ. Ι. Σ. Εὐστρατιάδου ἐν Βιέννῃ ναὸς τοῦ ἁγ. Γεωργίου σ. 154.*

Καλλίστος Καταφυγιώτης (ἀπὸ τὴν μονὴν Καταφυγίου) Καλλίστου καταφυγιώτου τοῦ ἁγιωνύμου πατ. Κ/πόλεως, μαθητοῦ δὲ ἐργασίσαντος τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου κεφάλαια τεχνικὰ καὶ ὑψηλότατα περὶ θεωρητ. βίου καὶ τελειότατης νοεροπροσευχῆς" ἀρχ. ἐκ τοῦ πεφυσιότος ἀνθρ. (παρὰ Migne τομ. 147. σ. 838 ἑ) Ἱεροσ. βιβλ. 436 φ. 1-99, ἐφ. 92, τόμ. Α', σ. 424 βλ. Σημ. 176'. ἀρχ. 72,3 τῆς 92ωμερ. ἀγ. Παγ. 760

Καλλίστος Ἰγνάτιος ἱερομόναχος Ἀνδρονίκου Παφλαγ. 1314 ἐν Νεοφ. Ἐπιθ. Β'. (1892) σ. 402. ἐκ τῆς αὐτ. σημ. τοῦ Ἀρχιμ.) ἐν ἀνεγράφῃ ἐπὶ ἐμοῦ) Τὸ μονύδριον ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῷ χρυσοβούλλῳ κεῖται ἄνωθεν τῆς λαύρας τοῦ ἀγιορείτου. βλ. Ἐβδομηκοντάετις, σ. 383. Νῦν Καλλίστου ἐν Χίῳ ἀρχομένου τοῦ ΙΔ' αἰῶνος act. Prot. Α' σ. 17. 1337 εἶχον μονὴν εἰς τὸν ἀνάπλουν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωσθενίου act. Prot. Α' σ. 168. ὁ Ἰγνάτιος Καλλίστος. βιβλ. Escurial κώδ. αρ. 171 τοῦ XI προερχόμενος ἐκ τῆς βιβλ. τοῦ Hurtado de Mendoza, (ὅστις πρβλ. χειρογρ. ἀφῆκεν) καὶ ἀντίγραφον ἔλαβε τὴν λαύρα Κύρου Παιδείας τοῦ Ξενοφῶντος. ἐν ἀρχῇ. βιβλίον προτεθὲν τοῖς κατηχουμένοις τῆς ἱερᾶς λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου παρὰ τοῦ τιμιωτ. ἐν ἱερομ. μυρ. Ἰγν. τοῦ Καλλιθέτου (ἰδ. Gaebe. χ. 56).

Καλλιθέτης Ἰγνάτιος βλ. Ἡσυχαστικὰ. Κύρου Παιδείας τοῦ Ξενοφῶντος: βιβλίον προτεθὲν τοῖς κατηχουμένοις τῆς ἱερᾶς λαύρας τοῦ Ἀθανασίου παρὰ τοῦ τιμιωτάτου ἐν ἱερομ. μυροῦ Ἰγνατίου τοῦ Καλλιθέτου. Μέρ. Β'

E. Miller. Catalogue des m. de l'Escurial σ. 138. I. III, 14.

Καλλίθεος μοναχ. ὁ γραφεὺς τοῦ κώδ. λαυρ. Δ. 118 Ἰωσὴφ τοῦ Εὐρου ἀσκητικὰ 1639 ἐν τέλει γρηγ. παρ. Α' 681.

Καραμανλῆς Πετράκης βλ. Νεόφυτος Κ. Ὀνούφριος Κ. ἐπῆρεν τὸ ἐτήσιον δόσιμον τῆς ἁγ. Ἄννης γρ. 400 καὶ ἀφῆκε διαθήκην ἵνα καὶ ὁ υἱὸς του πληρώνῃ Σαθ. μεσ. βιβλ. Γ' σ. 189.

Καλλίνικος λαυριώτης διδάσκαλος

νὰ τὴν ἐν 8-5-1845 ἀναδύσασαν τῆς ἀδρανείας ἡ Μ. ἐπιχορήγησιν ὑπέστησεν ὑπὸ ὄλ. ὄψεσιν τοῦ Κ. Λ. ὑπ' ἀναγραφεῖσαν ἐν ΚΔ' κωλ. κώδ. σ. 152, ἡ ἐν οἷς συνδρομητοῖς τῶν ἡ ὀχθὴ τοῦ φυσίου κατὰ λάθος ἐγράφη Κορνήλιος (Κυπρ. σ. ζ)

Καλόγερος ὁ Κοσμᾶς ἡσυχαστής τοῦ 1698

κατὰ Γεδεών ἐν τῷ τελευταίῳ συμφιλοσοφικῷ (Παλμ. ἐφημ. 135-6, 49ς)

1 Καταφυγιώτης Μακάριος ἔγραψε τὸ ὄχιον ἀπὸ λόγ φάκελλον τῶν λογίων τρ
ὁ Μακάριος Καταφυγιώτης
ὁ Γαδ, Κάλλιστον Β' συνταυτίζει πρὸς λόγ Κ. Ξανθόπουλον, ὅστερ δημοσίευσε ἀρκ τὰ πεμπτ
τῆς φαρμακίας χρησία ἀγιορειτικά (παλμ. περ. σ. 456). Ὁ Νικόδημος ταυτ αὐτὸν
περιπλανώμενα ἐν τῷ ἡσυχαστηρίῳ τοῦ ἁγ. Ὀνουφρίου κ τοῦ Παντοκράτορος κατὰ
γράμμα, ὅστερ εἶδεν εἰς λιμένι, ἣν ὀνομάζει ἰδιωτικῶς, ἀλλὰ ὡς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἐπ
νύμιον Καταφυγιώτης· ἄλλοσον· καταφεύγει εἰς "μονὴν τῆς Θεοτόκου, ἥτις εὑρ
σκεται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ναυπάκτου εἰς Ἄρτης, ὄντος εἰς ἀδεταλόγος ἐν ὑπαρ
δόσεως, ὅτε ἀσκήσεν ὁ ἁγ. Καλλίστος" (Ξενοφ ΣΣ Νομ. σημ.). Ἀν ἀρκεῖ τοῦτο, ἐπ
τὰ προχωρεῖ εἰς ἄλλην ἀτοπίαν γράφων: "ἀφεὶς δὲ τὴν ὑπαρχίαν τῆς Κ.
χείας ἀποστόλου συμεῶνος Ἰγνάτιον τὸν εἰς αὐτὸν Ξανθόπουλον καλούμενον εἰς
τὴν αὐτῆς αἴσχιστην γενηθέντα, τῆς βασιλευούσης ὀκλαδή". εἰς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Γεδεών,
"ἐνταῦθα ὑπάρχει σύγχυσις ἀνάσταστον ποιοῦσα τὴν χρονολογίαν εἰς τὴν ἱστορίαν" (σ.4
.Εἰς ταῦτα παίναδον δὲν ἐνώρισεν ὁ Νικόδημος ὅτι καταφυγὴ ὑπάρχει τοπωνύ
ει σωζομένη μέχρι σήμερον εἰς τὸ ὀρεῖον ἡσυχαστικὸν μέρος ἡ νῆσός τῆς Ἀγίας
τοῦ Ἄθωνος καυριωτ. μοναχός.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐμμανουὴλ Σπυρ. Λαυρεντίου ἐξ Σπυρ. Καμβανᾶ

Ὁ ταραντόλογος αὐλῆς, ὅσοι ἀνήκουσι δεινὰ ἐδημιούργησε εἰς ἣν ἀρχαιότητα πνεῦμα. κατὰ τοῦ Ὄρους κινήσων μετὰ τῶν ἑλλην. ἀνεξαρτήσιαν διακηρύξας ὅτι 3000 κυδίκια τοῦ λαυρεωτ. ~~ἐκκλησίαν ἀκουσθῆναι ἀλαλάζοντα ἐκ τῶν ἐπιφανείων τῆς φυλλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς δὲ δεσμ~~ δίκιες τοῦ λαύρας κατὰ τὸν ὑποδοῦ τὸ ἰδίᾳ συναχθῆναι μόλις φθάνουσι τοὺς 2000. ὁ δεύτ. δοτης τοῦτου ὁ ἕτερος τῶν ὑψιφρόνος ξυνωρίδος, ἥτις χιβανίζουσα ὁ ὑπὸ τὸν ἕτερον ὡρὸς ἀφαρμα τῶν τοῦ ἀνηγνωσικοῦ κοινοῦ, ὁ ἐκτὸς τόπου ἢ ἐχρῶν κανόνων φέρει τὸ ἕτερον ὀχῆμα ἢ ἀντερῶ ἐφοπράλλω. εἰς τὸν πρόλογον ἀναγράφει κατ' ἀρίθμ. 232 κυδίκιος οὓς ἀνάγρα φε ὡρὸς ἐκδοσιν ὁ ὑποδαύλου δαιμαζόμενος ἀνεμπιστοσύνης τῆλιξ, ὅτι ἐκακίζει τὰ σκῆπτρα τῶν ὑφισταμένων ἢ γυρὰ τὰ μοναχικὰ μιᾶς ταξιάρχα". ὅ.τ.

Καραβᾶς Θεόψηφτος

βλ. Θεοψήφτος Κ.

Μέρος τοῦ προφόγου ἐν ἐκκλ. ἀφιθ. Β' σ. 566-567. καὶ 581. βλ. καὶ Η', 1887-8, σ. 95.

νομιζόμενον ἀκριβέστατον εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὕβη μετάφρασιν πρὸς τὴν τῶν ἀναγινωσκόντων ὠφέλειαν". "Καὶ τόδε σὺν θεῷ ἔβδοις νεοφύτου τοῦ λεσβίου τ. 1775". Ἐν τέλει: "χειρὶ μὲν ἐγράφθη ἀνδρὸς μοναχοῦ Θεοψήφτου ἐν ἁγίᾳ δὲ ἱερᾷ τοῦ Καυσοκαλυβίου ἀφοέ, μηνὶ τρίτῳ ἑβδόμῳ ς'" κῶδ 770, (5 τῆς ν μ. ἀγ. Ἄννα καλύβης τοῦ πνευματικοῦ παπᾶ Σάβα. (καὶ βλ. Β', σ. 131) μετέφρασε τὰ ἀσκητικὰ τοῦ Μ. Βασιλείου (Ζαβ. 15-6). Ἱεροσ. βιβλ. Α', σὼδ 325, 371-2 καὶ 511 σποὺδ.

Καραβᾶς Θεόψηφτος Βυζάντιος ὁδάσκαλος (νεώτερος) νοσικῶν, Ξενοφ. 93 4ον σ. 586.

1. "Διάγνωσις περὶ τοῦ πῶς καὶ τε... συνεφωνοτρόπησαν αἱ ἅγιαι τουμενικαὶ τε καὶ τοπ. σύνοδοι..... ἰ δὲ καὶ περὶ τῶν ποιητ. νόμων τῶν τοῦ Ματθαίου Βλαστάρεως, ῥοδωνῶν καὶ Ζωναρᾶ." τὸ 94 σ. 168 (καθ)
2. νομοκάνων κατὰ στίχους ἐν φ οὗ περιέχηται.
3. "ἀρχὴ τῶν θείων καὶ τῶν κατ' ἀβύσσου... ὅσα εἰς φαιλὴν" προοίμιον πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας .. 1767 ἐν τῇ καθωμιλημένῃ.
4. Εὐφιγμένου 259, σ. π. 870, 4ον τοῦ 1770 καὶ ὁ πίναξ σ. 859-870
5. ἠθάκων 291, φ. 509, 4ον τοῦ 1773. πίνακες καὶ εὑρετήρια ἡγιορείτων.
6. ρωσικοῦ 147, 8ον σ. 349 τοῦ 1772. (ἐξηπλῆς)
7. 148. 8ον σ. 456 α' ψηφ' ὁ ἐν μοναχοῖς Θεόψηφτος.. ὁ Βυζάντιος 269 φ. 20, 456, 4ον 1775

1

Καυσοκαλύβης

βλ. Παπαδάκης Νικ.

Κεφαλᾶς Θεόδωρος

ἡγ. Λαύρας 1085 acct. Δαν. 40, 3 "καὶ παραυτίκα ἐμὲ ἐσφράγισεν (ὁ βασ. Ἀλέξιος, ἤγουν ὁ Ταρχανιώτης) πρῶτον ἐν ἁγίῳ Ὄρει τὸν δὲ αὐριον Θ, τὸν Κ. ἡγούμενον εἰς τὴν λαύραν τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου τυπώσας αὐτῷ ἔστοτε λαμβάνειν καθ' ἕκαστον ἔτος νομίσματα ἑκατὸν εἰς ὠφέλεια τῶν μοναχῶν" Διήγησις παρὰ Μεγετ. σ. 170 [1] Ἐν Δάκῃ ἔγραφα Schabk.

Κλήμης πνευματικὸς καὶ ὁμώνυμος τοῦ αὐτοῦ καὶ πάλιν.

"ἐγράφη δὲ δι' ἐξόδου καὶ προμηθείας τοῦ ὁσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῦ πατρὸς κὺρ Κλήμεντος τοῦ εὐρισκομένου ἐν τῇ σκήτει τῆς λαύρας τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ προσμένεται τὸ τοιοῦτον βιβλίον ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς ἁγίας"

Κορνήλιος Λαμπρίδης —
Ξ. Κτενάς "Νεοχρόνος αθηναϊκή σκηνή". Αθήναι, 1930, σ. 74-76, εικ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΜ "Ετος 11ον 1893 σ. 180-1ης ἐκκλ. ἀγιογρ.

ο Κοσμᾶς ὁ ἐξ Ἠπείρου

μάλιστα ἐκ τοῦ χωρίου Καστανεῶν ἐγεννήθη ὁ Εὐσέβιος (Ἱερώνυμος) τῷ 1691. Ἐκκλησιαστικὰς ἐλθὼν μαθήσεις ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μ. Λαύρας, ἔνθα, καὶ μετὰ τὴν ἀκαιρωθεῖσαν ἀφοσίωσιν τῶν ὑπὸ βαθμῶν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ καὶ τοῦ πάπα κακοδόξων, τρίμηνον ὅλον ἐκεῖσε μένων ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε ἀρχιερατευόντων ἐπιδείκνυσθαι ἠξιώθη ἐν τοῖς βασιλείοις ἀετίνοις μαθήμασι τε τῇ παλαιᾷ ἀκριβείᾳ καὶ τῇ καινῇ ἀκριβείᾳ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, καὶ τῶν ἀρχικῶν σχολῶν αὐτῆς φοιτήσας, ἐπιμέλεσι τοῦ τότε καθηγουμένου καὶ ἐπειτα ἐπισκόπου τῆς εἰρηνικῆς δόξης ἐπισκόπου ἐκκλησίας ἐν τῇ ἱερᾷ Πελοποννήσῳ καὶ καὶ ὁ ἴτης προκοπῆσας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιμανδρίτου, ὃν ἐπιτηδείως ἔφερε ἀποστρεφόμενος καὶ χαιρακτήρας τῶν ἐν Ἁγίῳ Μαμμῇ τῆς Λαύρας, ἀπεσταλη εἰς Βιδυνίαν, ἔνθα ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ ἐν Μονῇ τιμήσασα τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου πέλλης καὶ ἀπὸ πρεσβείαν ἀφιερώσαν δεκαπέντε αἰῶνα ἀφιερωμένων ἀνακαίνειν (μετὰ δὲ ἀδιάλειπτος προσοχὴ ἔχουσι ἐμπεῖν μεσαιωνικὰς εἰς βυζαντινὴν ἀφορμηθεῖσθαι τὰ ἀπὸ αὐτοῦ ὑλικὰ ἀποστρεφόμενος καὶ συναναστρεφόμενος μὲ ἀ τοῦ ἐν θείοις ἀνδρὸς ἐκεῖσε δεκτὴν ἐλαβε τοῦτο ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μ. Λαύρας, καὶ ἐκεῖσε ἐν παροικίᾳ τοῦ ὁσίου ἐβδομήκοντα τὸν ἐν φίλοις εἰς μικρὸν ὄρθρον ἐκδημήσας ὕπνῳ ἀποστράφεται: . . . . . .

Ἐν ἀρχῇ καὶ ἐπεχείρησαι ὁ ἀρχιμανδρίτης Κοσμᾶς ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν Ἀθηναίων, ἐξ ἧς ἀποσπάσῃ εἰς ἐξῆς ἀφορμάς. . . . . .

Ὁ ἁγιογράφος ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀφορμῇ ἀναπτύσσεται ἐκεῖσε ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς ἐκεῖσε ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς ἐκεῖσε ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς

τὸν βῆλον καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἀροματιδίας τοῦ ἄντρου τούτου ἐκ τῶν ἐπι-
σθίσεων ἐκλογῶν τοῦ ἁγιασμοῦ οὗ μόνον οὐ βοῶσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
τῆς Ἁγίας τῆς Λαύρας. Λεγομένου δέ τινος λόγου ἐν τοῖς ἀνω[illegible] ὅτι ἡ
Ἁγία τῆς Λαύρας ἐτέλεστο τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποσκήλου, ἐφ' οὗ
τὴν τῆς Ῥωσσίας καὶ ἐγραπτὰς ἀφορμὰς ἔν τισι τῶν ἀναγραφῶν
τῶν σὺν ἐμοῦ ἰδόντων εἶχον καὶ αὐτὸ μεταφράσειν ὧδε: . . . . . .

Κοσμᾶς Λαυριώτης ὁ ἐξ Ἐπιδαύρου
— περὶ τῶν ἁγίων Λαύρας. ἱδρυθὴ μὲν ὑπὸ τοῦ Κοσμᾶ ἁγίου μο-
ναχοῦ, οὗτος ἐγκατοικήσας τῷ 1697 ἐν Σκορδύλῃ Λήμνου. ἔζησε δὲ
παῦτα ἐν Λαύρᾳ ἱκέτευσε ἀκωλύτως ἀκουσθῆναι παρὰ τοῦ Θεοῦ
ἵνα ἐν ἅπασι τοῖς τόποις τῆς Ἑλλάδος ἱκετεύσῃ ὁ λαὸς τὸν Θεὸν
ἵνα ὡς ἡ βροχὴ τῆς ἀνάγκης δόξῃ βαπτισθῆναι (πρὸς δὲ λαὸν πεύσε-
ται ὁ ἱερεὺς) ἀπελαυνόμενος κἀκεῖθεν ἐν Βενετίᾳ ἡ ἐκοίμισε τῷ Χῷ
ἐν προαυλίῳ τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων τοῦ ἱεροῦ ἔξωθεν ἐξόδου ἐνθάδε
Λαύρα. ὁ ὑποτραφεὶς ἐκεῖσε τὸ ἱερὸν ἐκκλησίασμα τοῦ Λεγο-
μένου. κτίσμα. ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυρο-
κορδάτου. ἡ ἀρχιερωσύνη τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου
ἐπὶ ἔτους ἑβδόμ

βριάδος τῆς οὔσης ἐν τῷ ὄρει ὁμίμαν
ἵν' ἔχῃ τέ μιμ[illegible]
σχεδὸν τὸ ἴδιο
μώδιμας εἶναι
ηγούμενοι τοῦ
Κ/πόλις
ἰς τὸν γ' ἀπ
γμείωσεις "
ρομῆς καὶ
ου ἐν ἱερομ
η (sic) τοῦ
ι τοῦ ἁγίο
βήμης πτωμ
ήτης τῆς λαύ
φιερωτὴς τῶν
πω μονῆς τ
ίρα εὑρίσκ
ομὴν τῆς χάρ
ἰν περιγραφὴν
υ (εἶτα παρ
ὑς ἑξῆς ἀριθμο
(ἔτ. 7069), δ
(ἐν χρον), ἀ
δωρητὴς πρ
πό 1558–156
ται ἥ τε χρονολογία καὶ αἱ ἀφιέ-
σεις "ἔγραφη διὰ συνδρομῆς καὶ
ἔδου τοῦ ὁσιωτάτου ἐν ἱερομ. μο-
χοῖς παπᾶ κὺρ Κῆμμη τοῦ
τος ἐκ τῆς συνήγυς τῆς Λαύρας
ὁ Ἁγίου Ὄρους. *

Κορνήλιος παθυχρονίου

Κατὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐδανήθη ἡ ἀφιέρωθη εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῆς μονῆς ἡ ἐπὶ τινα χρόνον συνεργάσατο μετὰ τοῦ
Μελχισεδὲκ ἀλλ' ὕστερον ἔμεινε σχεδὸν μόνος ἐπιστήμων λόγιος
ἐν Λαύρᾳ. ἀφῆκεν ἀγαθὴν μνήμην ὡς ἐναρέτος μοναχὸς
καὶ ἀγωνιστικὸς τύπος. ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ἀρετῆς
ἀφῆκεν ἐν τῇ ἱερᾷ καντύλῃ τὸν ἀείμνηστον φρουρὸν
μενον Κοσμᾶν, ὅστις φαίνεται, ὁ τελευταῖος ξηλωτὴς
τῶν ἀκριβῶν καὶ ὑποστρικτικῶν τοῦ παλαιοῦ ἐναντι
τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ τῶν ξένων προσαγωγῶν
Ἐκ 1864 ὁ Βενιαμὶν ἀναλαβὼν τὸν προηγ. Νικόδημον ἔκει
μετὰ τοῦ Κορνήλιον ἡγουμένου τοῦ ἁγ. Γεωργίου εἰς Σκήτην
εἶτα χουσιακὰ ἤλθε κυριευθεὶς καὶ διὰ αὐλὰ ἀκριβῶς
ἐσοδα, διότι μετὰ ὀλίγον ἐν Μελχισεδὲκ αὖθις ἦλθε ἐπὶ τέλους
τὸν Ἄθωνα· ὅθεν καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδω τὴν ἐμπρόθετον εἰκόνα

νιαφὴν ἐπανῆλθε τῷ 1866 ἐπὶ
ἡγεσίαν ἅθων σχοφαρχης ἀντιπρ....
εἰς Ἀθρίαν. ἡγεσίαν. ἀπεστάλη
εἰς Κ/πολιν τῷ 1890 ἔφερε τὸ πα-
ράσιμο μετέβγαζε ἀργ. τοῦ οἰμ.
ὑρσου. βφ. Σημ. 192. ἐν τιμῇ 2046

ἁγ. Χρυσοστόμου, τοῦ ἁγ. Νικολάου, ἐν τῇ γέννων τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ἀναφανείᾳ
ἐκ τῶν 4. τούτων μειμένων τὰ μὲν δύο πρῶτα (οἱ τῶν ἁγίων βίοι) μετεφρά-
ησαν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς τὸ ἁπλοῦν ὑπὸ τοῦ προηγουμένου Κοσμᾶ
φίστου, οἱ δὲ τελευταῖοι δύο λόγοι ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἰδιώματος τοῦ Δαμασκη-
ι μετηνέχθησαν εἰς ἣν φαίνονται μορφὴν μετά τινων προσθαφαιρέσεων
ὁ τοῦ αὐτοῦ Κοσμᾶ Λαυριώτου κατὰ τὸ 1848. Ξηρῶν, τὰ βιοῦ Ἀθωνίας" σ. 48-52

Κοσμᾶς Λαυριώτης ὁ ἐξ Ἐπιδαύρου

ἡγούμενος ἁγίου Λαύρας. ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ ἀρχιμ. Λαυ-
ριώτ. οὗτος ἐγκατοικῶν ἐν 1697 ἐν Σκητῇ Λαύρᾳ Ἁγίας Ἄννης
ναὸν ἐν Λαύρᾳ ἱστόρησε ἀναλόγιον ἀσκούσας τὰς Ἑορτὰς ἐγκωμίῳ ὑπὲρ
ἔσχεν ἡ ἔπλα ἐν ὅσῳ ἀσκή

ριάδος τῆς οὔσης ἐν τῷ ὄρει ὄμμον
ἔχη τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ αἰωνίως"
σχεδὸν τὸ ἴδιον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους
κώδικας εἶναι βίοι ἁγίων καὶ πα-
νηγυρικοὶ λόγοι (νέος ποιμὴν λογ.
Κ/πόλις 1919, σ. 654-58.
τὸν γ' κωδικα καὶ ἡ ἑξῆς μνγ.
σημείωσις "καὶ ἐγράφη διὰ συν-
δρομῆς καὶ ἐξόδου τοῦ ὁσιωτά-
του ἐν ἱερομονάχοις παπᾶ κύρ Κβί
ἡ (sic) τοῦ οἰκονόμου ἐν τῇ συνό-
δῳ τοῦ ἁγίου "Ὄρους" 1561 σ. 656.
βήμης πνευματικὸς τῆς ἐν Προβάτα
νίτης τῆς Λαύρας βλ. κελλία Λαύρας.
φιερωτὴς τῶν κωδίκων τῆς ἐν ὄρει
μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος οἵτινες
ρα εὑρίσκονται εἰς τὴν θεοφ.
ὑφὴν τῆς Χάρμης. φέρουσι δὲ κατὰ
ὴν περιγραφὴν τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλ
υ (εἶτα παραμυθίας Ἀθηναγόρου).
ὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς β' (ἔτους 7069),
(ἔτ 7069), δ'. (ἀν. χρον). ε'(7066)
(ἀν χρον), ζ'(7067) η'.(7066).
δωρητὴς προσέφερε τοὺς κώδικας
πό 1558-1561 ὡς ἐν ἑκάστῳ γρά-
ται ἥτε χρονολογία καὶ ἀφιέ-
ωσις "ἐγράφη διὰ συνδρομῆς καὶ
ίδου τοῦ ὁσιωτάτου ἐν ἱερο. μο-
χοῖς παπᾶ κύρ Κβίμη τοῦ
τος ἐκ τῆς συνόδου τῆς Λαύρας
ὺ Ἁγίου Ὄρους.*

Κορνήλιος πρεσβυτέρου
Σμυρναῖος λαυριώτης διδάσκαρ
Ἀθηνῶν ὁς. οὗτος φέρεται ω
χειροφοίτος τῆς Χάρμης τῷ 185
(βλ. Α. Μέμη, ἡ ἐν Χάρμῃ ἱ. Θ. σχ
Κ/πόλις 1933, σ. 201) 1855 μετὰ
Σωφρ. Γ. Ὀξυμπίδου Κεφαλληνο
Καρασσαββίνου ἐν συνδρ. Σεμφι
χην φωτίου καὶ 17 μαθητὰς
οἷς 4 λαυριῶται, Σεραφείμ
μον. Κοσμᾶς ἱεροδ., Σωφ. μεσ
καὶ παγκρατίου μον. τῷ 186
πρωτεπιστάτης ἐπὶ Χουσνῆ πα
βλ Μεγ. Β'. ἐν. τοδημαι ἀλλο

Κοσμᾶς Ἐπιδαύριος
ἱδρυτὴς τοῦ τυπογραφείου.
Ἐγεννήθη ἐν ἐπ. Λιμυρᾷ τῷ 1

Σταυρίδης
Κοσμᾶς λαυριώτης
(Ἐκκλ. Ἁγιορ. κεφ'. (1903 σ. 49
22 θαν. ἐπὶ 50 ἔτη ἐν Λαύρᾳ
θανε 70 ἐτῶν καὶ πλέον ἐσ
δασεν ἐν Ἀθηνιάδι καὶ ἐ
θν. πανηγ. δαπάναις τοῦ με-
γιαμὶν ἐπανῆλθε τῷ 1866 ἐπὶ
ἡ ετείαν ἀθῶν σχοφαρχης, ἀντιπρ...
εἰς Ἀδριαν. ἐτειαν. ἀπεστάλη
εἰς Κ/πολιν τῷ 1890 ἔφερε τὸ πα-
ράσιμο Μεσῆλθε ἀρχ. τοῦ οἰκ.
ὑρσου. βλ. Σημ. 192. Ἐν τῷ Ἁγ.

* Χρυσοστόμου, τοῦ ἁγ. Νικηφόρου, ἐκ τῶν γέννων τοῦ Ἁγιορείτου, ἐκ δὲ τούτων μεινάντων τὰ μὲν δύο πρῶτα (οἱ τῶν ἁγίων βίοι) μετεφράσαν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς τὸ ἁπλοῦν ὑπὸ τοῦ προηγουμένου Κοσμᾶ Φιλίτου, οἱ δὲ τελευταῖοι δύο λόγοι ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἰδιώματος τοῦ Δαμασκηνοῦ μετηνέχθησαν εἰς ἣν φαίνονται μορφὴν μετά τινων προσθαφαιρέσεων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κοσμᾶ Λαυριώτου κατὰ τὸ 1878. βλ. Κρανᾶν, τὸν βίον "Ἀθηνᾶς" σ. 48-52

εἰς τὸν Χουσὸν βλ. Κτενᾶ σ. 431 ἡ εἰκὼν μετὰ τὴν
συμβατικὴ ἐν τῷ Κουτλουμουσίῳ ἀρ. 32. ἡ Μητέρ-
ξις τὸν πίνακα τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐκφρα. ἡμιτε-
μένος ἐπὶ σιδηρᾶν ἵππῳ διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ
ἐπὶ τῷ ἀποστάντι τοῦ μαυροχίου κτήματι
τὰ νῦν ἀπαναίσιον κυρίεσθαι παντοκρατο-
τῷ ἡγουμένῳ, τῇ τοῦ ἁγίου τούτου συνεκ-
Νικόδημος ἡ Κουμᾶς ἡ φάμιλιά τοῦ ἀπο-
τος Νικόδημος (βλ. ἀνωτέρω εἰς τὸ ἔτος
τοῦ Κουμᾶ), διὰ χουσινιοῦ, εἰς ἃ ἀπέφηνε ὁ
βλ. Διονυσιοναχιμ. ἀριθμὸν Σημειώσεων

δὲν φαίνεται νὰ εἶναι τὸ χαρισμένον
τοῦ ἁγίου στρίφεται μετὰ τοῦ χουσοῦ, εἰς ἃ λέγεται
ἱερέως χουσοῦ βλ. ἔνθ. Σημειώσ. Ἱστορ. σ. 114
Σκήτ. Λαύρας, Κουτλ. ἁγ. Παύλου ἡμερο-
λόγια διαφόρου χρόνου.

Κοσμᾶς ἁγιορείτης συγγραφεύς ὁ Γρηγόριος πρεσβ. Μικραγιαννί,

Κοσμᾶς μοναχὸς ὑποστατικὸς τοῦ ὡραιοτάτου Χρυσοστόμου
Καπνικαρέας ἐκ Λέσβου ἢ τὴν σεμνὸν νέος ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν μετὰ θανατικὸν γέροντά του — ἢ εἶναι ὁ μόνος ἁγιορείτης ὑποστατικὸς τῶν ὑποίων ἔφθασε — Μετὰ τὸ τραγικὸν τέλος αὐτοῦ ἀνεχώρησε ἡ μετέβη εἰς Φάραν. Ὁ Ἰωακεὶμ γνωρίζων αὐτὸν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἢ χάριν τοῦ γέροντος του εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λαύραν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἀφήσει ὡρισμένα χρέη καὶ μαθήματα ἐδυσκολεύθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀποδημίαν του καὶ ἀποκατέστη εἰς τὴν Καλύβην. Ἐκεῖ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἱερογραφίαν καὶ ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν ἐκ Θράκης ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως ἁγιογράφον Ἰωάννην Ἀθηναῖον φοιτητὴν ἐλθόντα ἐξ Ἀθηνῶν ἵνα μαθητεύσῃ παρὰ τῷ διασήμῳ ἁγιογράφῳ.

Κοσμᾶς ὡραῖος Λαυριώτης εἰς τὸν φανερὸν ταύτην εἰκόνα Θρακικὰ
Εἶναι γνωστὴ ἡ ὑποτροχὼ ἀνδρικὴ στάσις αὐτοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ κοινότητι ὡς ἀποκρουσιν τοῦ ὁρισμοῦ βίου ἡγουμένου ὑπὸ τὸν πατριαρχεῖον ἐξάρχου τὸν ἅγ. Παντελεήμονος (ἐγράψαμεν τὰ δέοντα ἐν τῷ ἄρθρῳ Χρυσόστομος ὡραιότατος Λαυριώτης ἀνεκδότα ἢ γράμματα ὡραίου τοῦ κοσμᾶ Γ' πιθ. ἐγγράφων σ. 96-140) τοῦ ἐπὶ μικρὰ συμβουλίου τοῦ πατριάρχου Ι. Δ. Χριστοδούλου λίαν διαφωτιστικὰ τῆς γενομένης περὶ τούτου ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἱερᾷ πενταδικῇ ὑποθέσεως τῶν ἀπαιτουμένων ἐν τῇ ἱερομονῇ σειρᾷ Ἑλλήνων μοναχῶν

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΚΟΣΜΑΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

ἀχηθ. ΚΓ' 190 σ. 472

Τῇ 22 παρελθόντος ὀκτωβρίου παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα ὁ ἀπὸ πεντηκοντατετίας ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἱερᾷ μονῇ τῆς μεγίστης Λαύρας τὸν μοναχικὸν ἀνύων δίκυλον Κοσμᾶς Σταυρίδης, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν. Ἐν τῷ παρὰ τὸ Πράβιον τῆς ἐπαρχίας Ἐλευθεροπόλεως χωρίῳ Δρέστῃ γεννηθείς, τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ κεντρικῇ ἀθωνιάδι σχολῇ, τὴν δὲ θεολογίαν ἐσπούδασεν ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Βενιαμὶν ἀρχιμανδρίτου τοῦ Λαυριώτου, ἐπανελθὼν εἰς Ἅγιον Ὄρος τῷ 1866, ὁπόθεν, ἐπὶ ἑπταετίαν, ἐχρημάτισε σχολάρχης τῆς ἀθωνιάδος διδάξας μετὰ ζήλου. Προαχθεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς προηγούμενος, ἐγένετο καὶ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἐν Καρεαῖς παρὰ τῇ ἱερᾷ συνάξει, ἐν περιστάσει δυσκόλῳ, συνεργασθεὶς ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου μετὰ τοῦ προσφυοῦς αὐτοῦ συμμαθητοῦ Νεοφύτου προηγουμένου τοῦ Βατοπεδινοῦ. Κατόπιν ἀποσταλεὶς εἰς Ἀδριανούπολιν ἡγούμενος τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ λαυριωτικοῦ μετοχίου τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ διαμείνας ἐξαετίαν, διδάξας δὲ μετὰ ζήλου τὰ ἱερὰ ἐν ταῖς ἀνωτέραις σχολαῖς τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος, ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν εὐσεβῶν κατοίκων· μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἀναδεξάμενος ἅπαξ ἔτι, τῷ 1890, ἐντολήν τινα τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Γνώστης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς καὶ καλλίφωνος, καὶ τῆς ἑλληνικῆς γνώστης, θερμὸς συνήγορος τοῦ δικαίου, διεκρίνετο διὰ τὴν τόλμην, μεθ' ἧς ὑπερήσπιζε τὰς ἰδέας αὐτοῦ περὶ κοινῶν ζητημάτων.—Ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἐβράβευσεν αὐτόν, πατριαρχικῇ συστάσει, πρὸ διετίας, διὰ τοῦ παρασήμου Μεδζιδιὲ Β' τάξεως, ὁ δὲ πανάγιωτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης κκ. Ἰωακεὶμ, ὁ τιμῶν καὶ ἀμειβῶν τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν παιδείαν, ἀνηγόρευσε τὸν ἀείμνηστον Κοσμᾶν ἀρχιμανδρίτην τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.—Ὁ θάνατος τοῦ Κοσμᾶ Λαυριώτου ἐστὶ ζημία τῆς ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει εὐλαβοῦς μοναχικῆς ἀδελφότητος. †

αὐτοῦ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἀριστοκλείους μανθάνομεν τὸν γεγονότα ὅτι ὠνομάζετο Λάππιος. Ἡμεῖς ὅμως γνωρίζομεν, ὅτι ἐλέγετο Καισάριος. Ἀλλὰ τοῦτον ὑποστατικὸν ἀλλαχοῦ ὠνόμασε Καισάριον – ἐδῶ γράφει περὶ αὐτοῦ ἢ τοῦ Βενιαμὶν νὰ δέσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ γέροντος. Τὸν Καισάριον ἐγνώσθη

Σθεναρὰν στάσιν ἐπιφέρουσι ὁ κοσμᾶς ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Γ. Κοντόβιτσος εἰς τὸ Ρωσικόν. Ἐκεῖ τὴ 17 ἢ 20 Μαρτίου οἱ Ἕλληνες ἐπανεμίξαντο τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν ἐπιβροὴ ἐσιαξὴν εἰς τὸν ἀντιπροσωπικὸν κοσμᾶ Λαυρ. Νεοφύτου Βατ. ἀδελφὸν Ἱερωνύμου, Νεοφύτου Χεμ. Λεοντίου Ἐπιτρ. καὶ Θεοφυλακτου Δοχ. μετὰ τῶν γραμματέως Θεοδ. Εὐμορφοπούλου καὶ συνεταξε τὰ 4 ἄρθρα. Εἰς τὸ μετὰ τὸ Πάσχα Β' ἐπιτροπεῖον τῆς 25 Ἀπρ. προσετέθησαν Κυριλλος Δεον. Χαριτωνίδης καὶ Ἀβανίδης Παναγ., ὅτε συνετάχθησαν τὰ 6 ἄρθρα τοῦ ρωσ. αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος. Ἀλλ' οἱ Ρωσσοὶ ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθοῦν (ἴδε Σμυρν. 214).

Τέλος ὁ ἀντιπρόσωπος κοσμᾶς μετὰ 15 ἄλλων ἀντιπροσώπων, λαβόντων ἀναχωρητήρια εἰς ἰδίους μοναστήρια, ἀφήκαν τὴν ὁρᾶξιν τῆς ἐπιτροπείας (ἴδε τὰ παρεκβατικὰ (σ. 223)) αἱ αἰτίαι δὲ μοναὶ ἦσαν τοῦ ζωγράφου, Σιμωνόπετρας, Ἁγίου Παύλ. Χαλανδαρίου καὶ Σταυρονικήτα. 120 σαλπίγγες ἔλληνες ἀνεκάμφθησαν[1]. Οὕτω ἐν Σεπτ. τοῦ 1875 ἐξεδόθη τὸ σιγίλλιον τοῦ Νικοδ. Ἰωακείμ Β' διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μακαρίου· τὰ ἐν σ. 224 τοῦ βιβλίου εἶναι ἐφαρμογὴ ἀντιφατικὰ οἵου ἀφ' ἑνὸς μὲν γράφει: "Καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ρωσικοῦ ἡγουμένου Μακαρίου ἐφάνησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων ἑρμῶν μονῶν" ἡ ἀναριθμεῖ 16, παραλείπει δὲ τὸν Καυσοκαλυβίου Σταυρονικήτα ἡ Γρηγορίου" εἶτα ἐπιφέρει: "ἐκ τῶν ἱερῶν μονῶν ἐκεῖναι, αἵτινες, ὡς εἴρηται, ἀντέβησαν ἄχρι τέλους, αὐταὶ οὐδὲ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν ἐπέτρεψαν νὰ παραδῶσι μετὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ "Ρωσικοῦ ἡγουμένου" ἀλλὰ δὲ ἐπολιόρκησαν οἱ ἐκλογὴν τρεῖς ἐπομένως εἰς τὸ πεῖσμα παρελείφθη τῆς ἔριδος ἐν τῇ ἀδελφότητι". Ἡ κοινὴ γνώμη οὐδόλως ἐλάβε μέρος, ἀλλ' ἐπιστεύθη μόνον τὸν γραμματέα αὐτῆς, διὸν τὸν ἐξήπατησεν ἡ ἐξαρχία, τὸν Ἀλέξανδρον Εὐμορφοπούλου τὸν προσκαλούμενον, συνιδόντες δὲ αὐτὸ οὗτοι ὁρμώμενοι Σιμωνοπετρίτης ἡγούμενος (χωρὶς νὰ εἶναι ἀντιπρόσωπος) καὶ ὁ μιὰ θαρνος ἀντιπρόσωπος Σταυρονικήτα Μητροφάνης (σ. 222). Οὕτω, νομίζω, ἀποκαλύπτεται ἡ ἀφήγησις· ἡγούμενος Γερασιμος - ἔχαρος τῶν Ἑλλήνων - γράφει πρὸς ἓν κτῆμα ἀποστολικοὺς Ἕλληνας ἀδελφοὺς τὰς μονὰς μοῦ εἰμὶ ἔφθασα ἐν Ἄθω ζώντας καὶ τὴ τοῦ ἁγίου Τροπαιοῦχου τοῦ φιλοῦ κελλίου ἁγίου Δημητρίου - Γέρο Ραφαὴλ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ἀρμενάνου, ἐλευθερίου ζωροῦ ἡσυχαστοῦ ἐν λαύρᾳ παρὰ τῶν πυθόσα πολλὰ ἀσπασθεὶς ἀπὸ τῶν Γερο-Γερμανῶν γραδιορμαχίρωμα αὐτοῦ ζωάγραφα, ἀπερ σανίδιον ἐφυσοδομεῖτο ἐν ζήρισνῃ καὶ αὐτοῦ τῆς παλαιοτέρας ἀδελφῆς (ἴδε σ. 220-221 καὶ Γερασιμος ἡγούμενος ἀγ. Παντελεήμονος ἐν μιᾷ ἀσχαλλωσιᾷ ἐπὶ τοῖς). Τὸ ἀπαρέσκειν εἶχε ἐπεισοδιακὸν τέλος· ἐν ἀναγνώσει τῆς αἰτήσεως ἦτο ὁ Γ. Παπαζώλης ἤλεγε ὁ ψευδώνυμος φιλαλήθης ὁ ἀναγνώστης ἐνώπιον τοῦ "Ἑλληνοῦμενικοῦ συμβουλίου" βιβλίον ὁλοσχερῶς πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τῶν Ρώσων (ἴδε "Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐν Ἄθῳ ρωσικῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος" Κ/πολις, 1875. ἀβανίδιανος ὑπὲρ λύσιν τοῦ μικτοῦ συμβουλίου τοῦ ἐπιτρέψαντος ἐπανάληψιν τῆς ἱερᾶς συνόδου τὰ πολλὰ τότε τῶν Ἑλλήνων λάθη.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

παράδοση των καθηγητών της Σχολής

...ιν αὐθορίτητον εἰδαν ἡδε ἡ ἀφιέρωθη εἰς τὴν
...μονὴν ἡ ἐδί τινα χρόνον συνειργάζετο μετ
...ἐκ ἀλλ' ὕστερον ἔμεινε σχεδὸν μόνος ἑτοιμάσα
...α. ἀφῆκεν ἀγαθὴν μνήμην ὡς ἐναρέτος μο
...ναχικὸς τύπος. εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἀρε
...ἐν τῇ ἱερᾷ κανόνῃ τὸν ἀείμνηστον φρο
...κουρέαν, ὅπως φαίνεται, ὁ τηλεγλαῖος ξηλ
...παιρέων ἡ ὑποστηρικτὴς τοῦ καθεστῶτος ἐν
...υρικὴ συβερνήσει ἡ τῶν ξένων προσαγ
...ἡ ὁ Βενιαμὶν ἀναπαρέσας τὸν προηγ. Νικόδημον
...ν Κορνηλίαν ἡγούμενον τοῦ ἁγ. Γεωργίου εἰς Ν
...χουσιανὰ ἢ ὁ ὡρωτεθοτσάλης ἡ δι' αὐλά αη
...ἡ, διὸ μετὰ ἓν Μεγκοτσένι αὖθις ἦλθ ὁ ἀρχιεύς
...δυνα· ὅθεν ἡ εἰς αὐλὸν ἀποδίδω τὴν ἐμπεριστατωμένη

Ὅτι ὁ λαυριώτης Κοσμᾶς δὲν ἦτο τῶν ἀκρων, ἀλλ' ἐσεβίωσε τὴν συμβίωσιν
ἐκκλησίας καὶ Ρώσων φανερὰ ἐκ τῶν ἑπομένων ἀποδεικνύει ὁ ὑπογραφεὶς κανονισμός
ὃν ἐψηφίσαντο τῇ 13 Μαΐου ἡ ἐφορία τῶν προεδρευόντων ἀνδρῶν διαληφθεῖσα ἐπιβολή
"1. Τὸ ἱερὸν κοινόβιον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος λεγόμενον ρωσσικόν ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται ἑλληνικόν. 2. Ὁ ἡγούμενος τοῦ κοινοβίου τούτου ἔσεται πάντοτε ἕλλην. 3. Νὰ διορισθῇ ἐπιτροπὴ μικτὴ παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἰσαρίθμως καθὼς καὶ διαγραμματεῖς ὁ μὲν ἕλλην ὁ δὲ ρῶσσος. 4. Ἐὰν ἀποδειχθῶσιν ὅτι μέχρι σήμερον ἦσαν ἐν χρήσει καὶ ἄλλαι σφραγῖδες νὰ καταργηθῶσι καὶ μόνον ἡ ἑλληνικὴ σφραγὶς ἐν νέου κατασκευασθησομένη ἔσεται εἰς ἐνέργειαν καὶ ἡ ὁποία θὰ τίθηται ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ ἡγουμενείῳ χαρτείου ἠσφαλισμένου μὲ τόσας κλεῖδας ὅσα τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. 5. Ἡ μὲν χρηματικὴ περιουσία καὶ ἡ ἐφεξῆς ἀγωγὴ τῆς μονῆς νὰ ἦναι γνωστὴ καὶ διενεργῆται τοῦ λοιποῦ παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. 6. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντὸς τῆς μονῆς πατέρων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν νὰ ὁρισθῇ ὡς ἔχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ, ἀναπόσπαστα δὲ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κοινότητος νὰ καθορισθῇ εἰ δυνατὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ῥώσσων". (παρὰ Σμυρν. σ. 217). Παρ' ὅλα τὸ οἰκουμενικὸν ἀρχεῖον εἶχεν ἀποκομίσει χάρτην ἴδιον χρόγραμμα ὅπερ διανέμεται τοιαύτην ἐφώτησιν νὰ στείλῃ ἐπιτροπὴν ἵνα νὰ ἐξετάσῃ τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἀλλὰ καὶ ἐζητήθη νὰ σφραγισθῶσι τὰ ἀνεύρεθέντα διὰ τῶν ἀρχαιοτέρων Ρώσσων ἡγουμένων. Τὴν ἀσυλλήπτου ἐπολίμησαν ἐρρωμένως οἱ ἁγιορεῖται ἡ διὰ τύπου ἔτι (ἔ. αἰξ. Λαυριώτης)· ἀποτέλεσμα τοῦ μὲν ἐπιβουλὴ ἐκ τοῦ Λαυριώτου Δωροθέου Σχαρίτ (Κουτλουμουσιανοῦ) τοῦ Ἀριστοκλέους, ἡ δὲ ἐξαρχία ἐκ τῶν συνοδικῶν Νικολάου ἡγουμένου Δέρκων Ἰωακεὶμ. Οὗτοι ἀναρανδὸν πρὸς εἰρήνην ἐπὶ τοῦ τῶν Ρώσσων. Οὕτω ἐξεδόθη τὸ τέλος 1875 ὑπὸ Ἰωακεὶμ Β' τὸ σιγίλλιον δι' οὗ ἐπικυροῦται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Γέροντος ἡγουμένου Μακαρίτ ἡ ἐποστόμωσε ἀποκαλοῦσα τὰ ἀντιδιαφερόμενα (Σμυρν. "Ὁ ἡσυχιώτης φιλόξενης ἀναγνώστης ἀρχιμ. Βατοπεδίου διεμένει ἐν Κ πόλει ἡ ὑποστηρίζει γνώμας διὰ τῶν τύπων πρὸς ἀποκρούσιν τῶν ῥώσσ. ἀξιώσεων διὰ ἡ ὡρισμένως ἐκ τῶν μονῶν ἐκδίδεται (Νικ. "ἀλλὰ τὰ τοῦ πολέμου κατὰ τὴν δηθεν καταφόβου ῥωσ. ἐπιτηρήσεως ἦσαν ἡ ἐκεῖ ἑλληνικὰ δηθεν ἀρχηγοὶ ἡ "πανσταύνιοι" (πλὴν τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ᾧ ἔχει τὴν εἰκόνα). Τοῦτο δὲ ὅτι μάλλον ἀξιοσημείωτοι ἐγένοντο Κοσμᾶς ὁ Λαυριώτης ἡ Νεόφυτος ὁ Βατοπεδινός ἀνδρεῖοι ἡ ὡρότεροι ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ συγγραφεῖς (ἐκ αὐτοῦ τοῦ ὄρους φωτογραφηθέντων). ἐδεκθησαν πολέμιοι τῶν ἐν ἁγίῳ ὄρει ἡ τῶν ἀποκτήτου τοῦ νοσ

Ρώων μιμήσαντες ἀσεβῆ τε καὶ τοῦ πατριαρχείου ὦφεμον ἐγκλήσαντες, ἵνα δημιουργηθῇ ἀσεβὴς αἱμαρσία κατὰ τοῦ κέντρου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἑνότητος, τοῦ πατριαρχ. δρόμου Κ/πόλεως" σ. 93-94. Τίνος ἆραγε τοῦ κυρίου συνεμερίζετο τώρα ἡ ἥρωϊκὴ ψυχή, ὅτε πρωΐ τῆς ὁπλῆς αὐτῆς ἀρχηγὸς ἀνεβίβαζεν τὸν Βενιζέλον ἐπαμφίεσμένε τὸν ἱλιῷ φανεσθαι σημείου ἐπάξιον αὐλοῦ ῥόφημον. ἀκούσατε δὲ ἐγγράφως, ὅσου ἦλθε ἀναγκαία χάριν τοῦ ἀγῶνος, ἐν ὠφελείᾳ τῆς εἰδέ τό φῶς τοῦ τύπου (Κ. Μαρ. Β', τοῦ ἐδεῖν)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ὁ Κορυάς τὴν μὲν παλλιφωνόλατον ψάλτης ἦ ἐν τούτῳ διεκρίθη ὡς φοιτητὴς ἐν τ
ταις ψάλταις εἰς Ἰωάννινα, ἀνλαύρα δὲ παιδεία τὴν πρώτην θέσιν ἔχων φρενοτικὴν φω
ἦ χωρίζειν νὰ διεωδύνῃ αὐλὴν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς σημειώσεως μὴ ἐκφερεσθόμενος
φωνὰς ἀτάκτους, ὡς π.χ. ὁ σύγχρονος Καμπανάος. ἀλοσφέως δὲ ἦ χαρακτηρ
ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἦλο ἦ φωνοσκὼς σινδέση ὡς ἐν τῷ σημειῳ. πανδ. λαυρ. 114 (
βυζ. σπ. σ. 190) φ. 61 σημειοῦται ὁ παντοχείρων: "Κορυᾶ ἱερομ. λαυριώτου διδασκάλου
γιορτινου" πιθανὸν ὅμως τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον τὸν Ἠπειρώτην, ἀναφέρει τὸν Πε
Βλάχον, ὃν ἡμεῖς ἐν ᾗ πεδιλῇ ἠκούσαμεν ψάλλοντα ὡς λαϊκὸν παντοφωνοτάτην

Κοσμᾶς ἀρχιμανδρίτης 1651

Γράμμα συστατικόν τῶν εἰς ῥωσσίαν ἀποστελλομένων ἀδελφῶν ἀπό τῆς Ι. μονῆς Μ. Λαύρας

Τ. Ε. Ἔτει ᾳχνα', ἐν Ἀπριλλίῳ

Πρός τό μέρος τῆς μεγάλης καί ὀρθοδόξου βασιλείας τῆς πιστῆς Μοσχοβίας καί εἰς πᾶν τό ἁγιώτατον ἐπισκοπεῖον ἀξίωμα τῶν ὑψηλοτάτων ἡγεμόνων καί χριστιανῶν αἰθέντων.

Ἐγένετο τό παρόν ἡμῶν ἀποδεικτικόν καί οἰκεῖον γράμμα παρά τῆς ἁγιωτάτης βασιλικῆς μεγίστης Λαύρας πρός τόν ποθούντα ἀδελφόν τῆς μονῆς Παταπίου μοναχόν, ἀψευδῆ βεβαίωσιν, ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Θεοταύου τῆς εἰκονόμου καί τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Ἀθανασίου, ἔνδον τῆς Κιοβίας καί ῥωσίας συνοδείᾳ πρός τόν ἐκεῖσε ὄντα ἡμέτερον ἀρχιμανδρίτην κύρ Κοσμᾶ (sic) καί τῇ τοῦ παρόντος μαρτυρίᾳ καί ἀποδείξει, πιστευθήτω· καί ἐχέτω ἄδειαν παρά πάσης ἐξουσίας τῶν ἐκεῖσε ὀρθοδόξων εἰσελθεῖν ἐκεῖσε καί εὑρεῖν τόν ἀρχιμανδρίτην καί σταθῆναι συνοδίᾳ πρός αὐτόν

Ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ

Ὁ καθηγούμενος τῆς συναυρείας καί βασιλικῆς μονῆς μεγίστης Λαύρας Σάββας ἱερομόναχος καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χῷ ἀδελφοί. (Νεολόγου ἑβδομ. ἐπιθεώρησις, τόμ. Β', 1892, σ. 1022, Κ Πολιτ)

Κοσμᾶς γέρων λαυριώτης ξυλογλύφος

Τούτου μικρογραφικοί ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἔργον σαρκολιθ περιέχ τάς μονάς τοῦ Ἁθω ἐν τῷ κέντρῳ τήν συνεδριάζουσαν ἱεράν κοινότητα σχηματίζει τό συνοδικόν καί λαϊκόν. Ἕτερον ἁγιολογικόν ξυλογράφημα ἐκκλησίδη ἐκ τοῦ ῥωσ. μεγαλείου "Ἅγιος Ἀρτέμιος ὁ Πρόβατας μετρίᾳ ἐκκλησίδη (ἡ σκηνή ἐπλάσθη ὑπ' ψευδοῦς διηγήσεως) φέρει τοῦ ὀνόματος τοῦ Νεροφύτου, τό τελευταῖον ἦτο κυπαρίσσινος σταυρός (0,40) φερόμενος κεκρυμμένος τάς θρησκευτικάς ἑορτάς ἕως τό μεγαλείτερον εἰς ὄψος ἔργον του. Σταυρός τοῦ δρυοκολάπτου ἢ τοῦ σκίνδου ἡ διάφορα κοινωνία ἄγιων παρασκευᾶ, ἀποκεφαλισμός ἡ ἁγία Ἄννης τῷ 1910.

Κοσμᾶς Λήμνιος καὶ ἀσβήνιος ἱερομόναχοι ἀνταδελφοὶ ἦν λαύρα ἔγραψαν πολλοὺς ὑμνους ὡς διδάσκαλοι ἐπ' ἀρετῇ τετιμημένοι ἐν Λήμνῳ καὶ μαρτυρήσαντες ἐν ὥρᾳ ἐπιδρομῆς ἁγ. ναυβ. κ. βζ. καὶ ηθ. (ἔτ. 1731 ἢ 98) 1349, 1379. (65, 85-6, 87, 88, 90 λιβ' εἰλούς ὑμνογράφους ὑπάρχουσιν ἐρμ. ! Σαββ. μετ. βιβλ. Γ. 193., 235 ΗΘΖ, ΗΠΑ ἑρμην. Σειρὰρ ἐν τέλει: «τῶν τοῦ Κοσμᾶ τοῦ διδασκάλου ὑμναίου ὧν ἀφιέρωσε βλ. εἰς τὴν ἁγ' ἡμῶν ἱερὰν Λαύραν μαρτυρικῶς ἀποκαταστάντος εἰς Λῆμνον παρὰ τῶν ὀθωμανῶν ἐν καιρῷ τῆς ἐν ῥωσσῶν ἐπιθέσεως αφογ'. Κοσμᾶ διδασκάλου Λημνίου, ὥστε ἐμφαίνειν καὶ ἀπορεῖν τοὺς πάντας ἕως ἔως τοῦ νῦν ἀποκρυφον ἔμεινεν ἀπορρητόν τε νῦν δὲ προκυκλούμενον ἐνθέως ὅμως. Τοῦ ἁγίου χρόνοι δὲ χειρὸς τῆς τῆς τὸ χιλιοστὸν ἔτος οἰκουμενίας ἐπτακοσίων δὲ καὶ τοῦ τεσσαρακοστοῦ τῶν ἀποστολικοῦ χρόνων. Ὁ σημειώσας τὰ θεατὴς καὶ αὐτόπτης τῶν τῶν καὶ ἀκμαιούσων προγενόντων καὶ φανερωθέντων ὑπὸ διδασκάλου παρόντων καὶ ἡμῶν προϊσταμένων.*

ἱστάσσεται τὸ «ὑπόμνημα τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης φοβερᾶς, ἡ ὁποία ὑπάρχει ὁποῦ ἐφάνη καὶ εἰς τὸν μοναστήριον καὶ ἀγγελόφωνον Ἰωάννην τὸν Κουκουζέλην..... ψάλλοντα εἰς τὴν παννυχίδα τὸν ἀκάθιστον ὕμνον. ἐγένετο ἔτει ἀφνδ' ἰαν. κ'

Κοσμᾶ διδασκάλου Λημνίου. Στίχοι περὶ τῆς... ἱερᾶς καὶ σεβασμίας εἰκόνος τῆς φοβερᾶς παρὰ τοῦ ἀρίστου διδασκάλου κυροῦ Κοσμᾶ ποιηθέντες.

"Ἡ προσκύνησις τῆς μεγάλης ἀγάπης τῆς ἀκηράτου καὶ θεοτόκου κόρης νῦν ἐδοξάσθη ἄρτι ἐμεγαλύνθη. ὑπὲρ τὸ πρῶτον, ὑπὲρ τὸ πάλαι ὅταν τότε μὲν ἠγιάσθαι πρὸς κωνσταντῖνον καὶ τὸ ὄνομα διέσωσεν ἐκεῖνο, νῦν δὲ πλείονος ἠξιώθη τῆς δόξης πλείονος τιμῆς καὶ θαύματος ἀπόρου φανερωθεῖσα διὰ χειρὸς τῆς τρίτης μεθ' ἧς ἀναμαλάξεται τὸν θεὸν λόγον καὶ τὸ ὄνομα εἴληφε φρυχεροῦσα. ἐξίστησι γὰρ τοῦτο ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ τὸ σημεῖον γὰρ φοβερόν τε καὶ μέγα"

Τυπικὸν ἁγιορειτικῆς πολιτείας φ. 134 - β. ἡ ἐν τῷ τόμῳ 2005, φ. 46β'

Κοζῆς διδάσκαλος βλ. Κώτις

Κωδ. Λαύρ. Ι 147. Κρατηματαρίου .. Ἔτος ζρϛ καὶ τοῦτο σὺν τοῖς ἄλλοις γρηγορίου ἱερομονάχου ἐκ νήσου Τήνου τὸ ὁποῖον ἦτον τοῦ γέροντός μου πρωτοσυγκέλλου κυρίου Ἰωάννου Βερονάκη, Ἡ ἐν Βενετίᾳ ἑλλ. ἀκροατὴς 1893, σ. 193 Μετ. βιβλ. Γ, σ. 123

Κουκουζέλης Ἰω.

"Προσθήκη εἰς τὰς περὶ Κουκουζέλ
Θαφαδούου" (ἣν δὲν εἶχεν ὑπ
ὄψιν ὁ Λεοντοπόλου Συνοψιακ
ἐν Ἐκκλ. Βυζ. ἀρουδ. ΙΔ'
ἐν ἀρχῇ) Κεφ. Ἀντωνίου
ἐν Σινᾳΐτ. κωδ. τοῦ 1332 ἀναφε
φονται τοῦ Κ. ἀσματα ὡς φρόντα
ἀνωτ. ἐδίων ἔτους. Ἀγκυρ. ΑΙΙ 1913
ἀθην. σ. 239-40 Σο. 36-7
ἐν Θρᾴκῃ κουκουζέλια ἢ
λεγουσιν εἰδὴ ὑφαν...

Β. τὰ χωσσαρια
ἐν Θρᾴκῃ (δε
σημειωσα τὸν τόμον)
τομ. Κ, ἀνάλ. σ. 39,50 ἐπ. Σαραντη

ἐν τοῦ κώδ. λαυρ. Ι45, φ. ⁊ Ι,23. "Διήγ
σις τῆς ζωῆς καὶ βίων τοῦ μεγ. ῥητόρος καὶ θεο
λόγου τῆς ἐκκλησίας Χριστοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσορρήμονος
ἔκδ. τοῦ ΙΔ'.

Κουκουζέλης Ἰω.

Βλ. Γρ. Παλαμᾶ Γ', 1919, σ. 88
ἡ Κοπτὶς Στεφ. Λαμπαδαρίου Ι
Ὁ Φιλάρ. Βαφείδης "Πιδανὸν ὁ Κου
νὰ ἦτο Βούλγαρος ἢ οὐχὶ Ἀλβανός
Μία μουσικὴ φυσιογνωμία τοῦ Βυζαν
νέου φῶτος Γιορίλλη
Μουσικὰ Χρον. 2, 1930, σ. 685
329-38

J. Thibaut Etude de musique byzan
tine. Les notation de koukouzeles
Sofia 1901, 8ον, σ. 40 μετὰ πινάκων.
(ἀποσπ. περιοδικοῦ)

Οὗτος βαίως ἔχει τὸν βίον τοῦ ἁγιορ
ραφίου μετοχίου τοῦ ἁγ. Παύλου τοῦ XII ἢ XI
ὁ παλαιότερος γραφὰς εἶναι ὁ Σμυρναίος ν. 95 ἀπ
γεγραμμένος ἐν τοῖς Ὀρεσκίοις, ὃν δὲν εἶδεν ὁ Εὐθραιμ
ἀφορᾷ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐν Ζωνᾷ
τῆς Μεγ. Λαύρας εἰσόδιον ἢ πρώτη καὶ
τιμᾶται ἐν ἁγίῳ Ὄρει πανηγύρεως ἢ 18η
φαίνεται δὲ οὐχὶ ἀπίθανον, διότι τὸ ἦθος
οἱ τοιοῦτοι ἐπιτηδεῖν λόγῳ εὐλαβείας ἐσοιμᾶ ἐν
Ἰωάννου Ῥωσίαν" ὁ δὲ ἰατρὸς
Σπυρίδων εἶδεν ἐν τοῦ Εὐαγγ. ὅτε ἐπ
ρήθη ἐκ τοῦ τόμου Μ. Πέτρου
ὅτε ἡμέρᾳ πρεσβείαν ἐζήτει ἀπ
αν νὰ περιέλθῃ ἐν Ῥωσίᾳ διὰ ἅγιαν
Ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ, πωλήσῃ σὲ
θεὐθὴ ἐν Ἐκκλ. δωρ. βυζ. σπουδ. σ. 28, τόμ. ΙΔ' 1ο
ὁ τεχνικὸς γράφας σ. 3-84
Περὶ τοῦ ἀναχρονισμοῦ τοῦ Γιορίλλου
βλ. Ταδ. Σορλοζ. σ. 173 ἑξῆς

Φιλιππικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Βαλσάμωνος πρὸς Θεόδωρον τὸν Βαλσαμῶνα ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Ἀθ. Παπαδοπούλου Κεραμέως ἐν Ἀθήναις 1909 σ. 1-14

Ποτὲ ἔζη ὁ Κουκουζέλης; Ὅσα ἤκμαζεν ἐπὶ κομνηνῶν φαίνεται τὸ "κανονικὸν" πλὴν τοῦ Ἰω
τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ὅσον φέρει σημείωμα: "Βεβίωκεν τοῦ Κουκουζέλη καὶ κατηχεῖται ἐπὶ
καὶ σ. 300 τοῦ XII αἰῶνος. Τὸ κατηχούμενα ὅτι τὰ μουσ. ἔργα σώζονται ἐν τῷ κώδ. πε
αὐτῶν ἀθυμεῖν τότε ἤκμασεν εἶναι ἀσεῖον, διότι τὴν φύσιν ὡς ἐδεῖ ὅτι εἶναι ἀσ

παπᾶ παφσίου Μωραΐτη μαθητοῦ τοῦ κότη τοῦ διδασκάλου ὁ ὁποῖος ἀνεπαύθη τὸ ἀψιγ'. ἐν τέχνῃ· βλ. τὸ σπουδαῖον σημείωμα ἐν κωδ. ὀρμεδόμων λαύρας τῆς αὐτῆς ἁγ. Ἄνους τέχν. Β. σ. 84-85

Κουκουζέλης Ἰω. ὁ ἅγιος

J. Thibaut, La notation de Koukouzelis. ᾨ. Μικρ. Β

Κουκουζέλης ὁ νέος

ἦν ἐπὶ καλλίστου πατρ. καὶ σύγχρονος τοῦ ἁγ. Μαξίμου (Ἐπιστ. Ἐφημ. ΙΙΓ σ. 36-37

Κουρίλας Εὐλόγιος

Λαυριώτης (ὁ εἰκοσιπενταετὴς μητρ. Κορυτσᾶς, Ὑθλων καὶ συμφαντιῶν ἀναίρεσις" Ἀπάντησις Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου πρὸς Ἀθανάσιον ἀρχιμανδρίτην παντοκρατορινὸν Γρηγ. Παλαμᾶς Ἐφημερὶς 10', 1930 σ. 117-127. τὴν 21 Μαΐου 1951 πεσὼν ἔσπασα τὴν δεξιὰν ἀνω-θεν τοῦ ἀγκῶνος (ἀξίωμα κατάγμα) μόνον τὸ δεξιὸν ἔμεινε ἄτρο ἡ ὥρα 10 τῆς νυκτὸς καὶ ὁ θεόδουλος ἔξυπνεν εἰς φροντίδα ὡς τὸ πρωΐ· μὲ τὴν προσωχὴν ἐπόθησε. βλ. στίχους Παλαμᾶ πρὸς Ἁγιορ. Πατέρες Σπάνιομα 1934 σ. 203.

ὦ 1941 ἐπροάθην παρὰ τῆς Ἰταλικῆς συμφορᾶς, ὡς γράφω ἀλλοῦ, πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων ἐν Βενετίᾳ καὶ τῇ Ἰταλικῇ ἐπικρατείᾳ καὶ τῇ κατεχομένῃ ὑπὸ μᾶλλον ἐνωθείσῃ Ἀλβανίᾳ ἀπεφηνάμην εἰπὼν ὅπερ καὶ ὁ Θεοτόκης Νικηφόρος ἐμβριθὴς μητροπολίτης φιλαδελφείας (βλ. Θρησ. καὶ χριστ. ἐγκυκλ. Γ σ. 1001

Κουρίλας Εὐλόγιος μητρ. Κορυτσᾶς Ἐπὶ κατοχῆς ἐβρόντα ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ 1939 πρὸς θεραπείαν οἱ Ἰταλο-μὲ ἔπαυσαν προφασιζόμενοι ὅτι δὲν εἶχον λάβει τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν ἰθαγένειαν καὶ ὁ πρέσβυς Γραμμάτικος ἀφοῦ μὲ ἄφησαν ἐπὶ διετίαν να ὑποφέρω οἰκονομικῶς, μαζὶ μὲ μετὰ τὴν μεταξικὴν προσπάθειαν ἐπιτροπῆς Ἰ. Τράκκας καὶ Ἰωαν. Παπαδοπούλου καθηγ. πανεπ. Ἐθνικῆς, μοὶ εἶπε "διατί δὲν δέχεσαι νὰ γίνῃς πατριάρχης Βενετίας καὶ νὰ σὲ ἀποδώσωμεν ὅλην τὴν ἀνήκουσαν περιουσίαν ἐν Βενετίᾳ (ἰδοὺ περίπου κατασχέματα τῆς πατρ. ἐξαρχίας Βενετίας ἀπὸ 100 ἐτῶν καὶ πλέον κατασχεθέντα) καὶ νὰ εἶσαι πάντων τῶν ἐν τῇ Ἰταλικῇ ἐπικρατείᾳ Ὀρθοδόξων ἀρχηγός." ἀπήντησα τὸ γνωστόν: "Οὐδαμοῦ γέγραπται τὸν πρόεδρον Ἰωνίας ἤτοι Βενετίας πατριάρχην ὀνομάζεσθαι· πέντε γὰρ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ πατριάρχας ἐγνωμεν

(σελ. 2: φλλκ

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης (ὁ ἔσωθεν Κορυτσᾶς, ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Καπναφέως ἡ τὸ μετοχιακὸν ζήτημα. (Ξ. Μερ. Β.)

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης, Ἡμερολόγια καὶ

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης ἡ Γαβρ. Millet (Ξ. Μερ. Β.) "

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης ἡ ἡ ἵδρυσις τῶν Ζωγραφείων ἡ Χρύσανδρον ἐξαρχία ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. (Ξ. Μερ. Β.)

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ τῆς ὁριακῆς διαφορᾶς τῶν μονῶν Ἁγ. Παύλου ἡ Ζωγράφου διὰ τὰ κτήματα Ἀγιανίζαν. Πλαστόν τοῦ φερομένου χρυσοβούλλου τοῦ Δουσᾶν ὁλαυτὰ τοῦ Δουσᾶν ἀνεκάλυψε ἡ Μοῦσης ἡ Βίνση ξ. εἰσηγ. βουλ. (Ξ. Μερ. Β΄) σπουδ. ΚΒ΄ 1952, σ. 86 σ. 89, 3. 90, ἡ Ξηρ. Δουσᾶν σελ. ναλαυλιναι

Κυρίλλας Εὐλόγιος Λαυριώτης ἡ ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸν Ἅγ. τοῦ Θεοδωρίτου Ἀγκυρανοῦ (Ξ. Β΄ Μέρος

Κυρίλλας Εὐλόγιος διαφορά (Σημειώσατε ὡς πρόχειρα νὰ γίνῃ ἡ τῶν Μοναχολογίαν εἰκοσιμία Β΄ παρ. κτήσεως ἡ Συμβεβηκότος παρ. Ἀλεξανδρείας Ζηζιούλιον ἀφορμὴ βάσεως τοῦ Β΄ εἰς τὸ ὄρος ὡς ἐξόρκου ὡρὸς ἀναδέτων τῶν παλαιῶν ἐχόντων" ἀρχ. Εἰσαγωγὴ τῶν ἡμερῶν φιάλης τῶν ὡρῶν Δίωνος ἡ Πέτρου ὡρύνει κατερχόμενος ὁδὸν ἡ ἐν ἡ ἀμφιζάτη μητροπόλεως ὀφονίτης διαφερούσης κατὰ λαὶς ἑορλας τῶν Χριστουγέννων ἑορταζούσης ἔρδανε, ὅτοδεν ἐκοπῶν ἡνιόδη ἡμῶν ὁ ἀ. π. ἡ παρ. Ἁγιος Σ. Ζηζιοῦλοις γὰρ ἔκαναν ἐγένετο ἡ τὸ σαρκ... ἡμέρας μια ἡ τοῖς ἐντὸς ἁγ. Ὄρους πέμπεται εἰς ἅγιον ἡ ἀναζήτησιν ἡ ἀσφάλειαν κατὰ ὁ ζητ' ἐτ ἀμ. Σκιλλινδ. χ. Ἱερωμίας ἡ ἡ Συμβεσηρ ἐ. Ἀ. π. ἡ παρ. τοῦ μ. πόρ. Ἁγιος ἡρ. τῶν οἰκ. ἡ ἀρχιερεῖ" ἐ κωδ. Δίον. 248.

Κυρίλλας Εὐλογία ἡ ἡ ἀναζητήσεως Βουλγαρίας 1914

Βλέπε ...

Ἡμερολόγιο ... τῶν ...

... τῶν ...

υἱοῦ τοῦ μοναχοῦ Κοσμᾶ υἱοθεσία δοχοφ. επίθεσις διὰ μαχαίρας, ἡ αἰματοφυρὴ ἀφέσεως ζιφοφυχή. σωθεὶς ἡ ἐν δαιμονικῷ υἱῷ τοῦ Νικολαΐ. Πέτρος Δίωγ. Μηρίας XXV – VII – ἀληθείας τῶν σωμ. σ. 24-6, ... Ἡλιοπόλεως λεῖψ. 1876

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Το εξώδος των συγγραφέων μου είναι σχεδόν άγνωστος ή μάλλον 6.
μας αποσπάσματα μόνο από των Ελλήνων ή τα οποία δίδουν εις άλλους, ένα εξά
οι τιτόνραφον. π.χ. ο Χρ. Ευαγγελίδης εν τω όπερ εμού έργω του "Η παιδεία
τουρκοκρατίας" Αθήναι 1936, όπου είχον δημοσιεύσει τα πρώτα των έργων μου
λοιπά είχον στείλει εις αυτόν ένα αφού είχον αντιγράψει δι' εμού
παράφρασι τίτλον ότι έγραφα περί Ιουλίου ή σπουδών του λαϊκού χα
α παραισθήσεις εν τω βιβλίον μου ή εν τω περιοδικών — όπου τα πρώτα
λοιπά εκδεδομένα — ή φωτογραφεί των συγγραφών. π.χ. ί
χωρίζουσι ότι εδημοσίευσα δύο συμπληρωματικούς δύο τόμους τ
ερογράφων του Αγίου Όρους, εν ο Α' έχει επιγραφήν: "Κατάλογος κ
των της Ιεράς Μονής Καυσοκαλυβίων η των καλυβών αυτής σύντακτ
Ιωσήφ Κυρίλλου η εκδοθέντος μετά προλεγομένων η πινάκων δύο μον
. Αρχιεπισκόπου Σωφρονίου Εωσταθιάδου. Paris 1930 εν 4ο. Ιδού τί γράφει
μενος κύριος εν σ. 430-431 του Β' τόμου. "Εκ του καταλόγου των κωδ
Ιεράς των Καυσοκαλυβίων συνεχή η των δεκα (sic) καλυβών αυτής υπο Σ
ο Εωσταθιάδου (Παρίσιοι 1926) μανθάνομεν, ότι ιδιωτικώς εδίδασκε
Μ. Χατζή Πέτρος" η αντιγραφή δυο έγραφα περί βίου του Αναξίου
Ιωσήφ Κυρίλλου σ. 65-66 αποσπάσματα δε των αυτόθι δημώδων φρ
α ταύτα του Πέτρου εδημοσίευσα προτείνει να επιδώσω τύποις, εν δ
ται" γράφει: "Ταύτα εδημοσίευσα ο μεν Αρχιμ. Σωφρόνιος ε
η προτείνει να επιδώση εις σημειού εν σημειώσει σ. 66. Ιδού αυτή γραφ
αδι η ιστορία..

à l'archimandrite Athanase, du monastère de Pantocrator qui est en mesure de la faire progresser".
Ο χάρις αύτος ελληνόρρυθμος τόσον μοι ενεβάθυνεν εις τον ιερόν εσο-
διαπύρωσεν οποίον ήδη έσχε συνήψε την έρευναν του Αθανασί-
δου η ο οργανισμός προς τας επιλογάς του καθ' ημάς ήδη αγίου Αθα-
νασίου η διετύπωσε τα γραφόμενα περί ιδιοσυστασίων του όρους ήδη
η υποσημείωσιν εις σ. 44 υπάλληλον (σχετικόν με την μορφωσιν
ημών μοναχών) του βίου του αγίου Αθανασίου, ον έγραφα
ήταν επιλυκή εις πολιτικήν χρώσαν η ελληνοποίησιν

Κουρίλλου Θυσι

Ἰω Τὰ δύο λαῦτα
ται ἡ ἀρχὴ τοῦ Βα
φάλμα τοῦ τε Μωβαν
βιογραφιῶν. Ἡ σημα
αὐθεντικὸν δ' ἐχθῆ. αὐτ
ὅτι τὸ Ἰω σημαίνει ε
ἐγγράφως ἀπὸ τοῦ ἐρω
ἡ ἀπευθυμία ἤρξατο τ
φερ' ἐνοῦν ἐν τῷ χρυσο
ἡμῖν Ἰω Ἱερεμία . . . .
νει ἤρξατο. Δὲν δυνάμε
μεν ὅτι ποῦ τὸ Ἰω τ
αὐτὴ ἡ φωνητικὴ ἀξία
τὸ ὀνομα Ἰωάννης

"Ολ" ἐξεδίδου τὸν Ἰωάνις τὸν περίφημ
(βλ. φυλάρετος ἀρχιμ. βατοπεδιν
δεύ ἡ ἐν Ἁγιορείᾳ τοῦ IV μεθ' οὗ
πραγματείαν: "Ταχ * τε
λον Ἰω.." (ἐδημοσ
εἶναι σύμβολον ἀρχαιόθ
ἡ ἐξ ἀποφάσεων Ἁ
ντουρᾶς "τουρᾶς ἐν τ

* "τὴν γὰρ ὁμοιοτέλευτον, τ
ὅτι φαραπήσουσιν ὅτι
σοι γράμμασι ἡ ἀληθε
γράμμασι ἡ ἀληθεία ἔτ
ἐν τῷ τρίτον τὸ ἐν θαβ
ρον ἡμαυνον

* * τὸ μόνον
ἴσασι ἐν τῷ Νεμέσει
βουν ἡ ἐξόφθαλμο
ἡμᾶς ἐθνικῶν, καὶ
ρίπτονται ἔνθεμα τοῦ
ἐπιγράφεται· Δημ
ἐν τῇ Γενεσει τῶν

Μονολογοι δὲ
5834, 6310 ·
Πρόχορος 212
λογία ἐν ἑνὶ

οἱ νοχθεῖς οἱ ἡσυχασταὶ φάσκες ἔγραψαν ἡ
ἀνέφερον τὴν ἡμῶν μετριότητα διὰ τοῦ εὐλαβ
σιώτου ἱερομονάχου κὺρ Ἰωσὴφ" (φυλάσσ
ἐν βιβλιοθ. Ἰβήρων τόμ. Ολεια ρκδ΄ 1, σελ
ἀναγκαίως ν' ἀπαντήσωμεν τὰ ἀνάξια
τῷ ἀδελφῷ ἐν καιρῷ τῶν τόμων τῆς ἁγίας
τος τοῦ Παχωμίου Migne 151, 695 - 6
ἀφ' ἀσφαλείας δίου ἀντιλάβωμαι ἐν
ἐν τῷ πάλιν οἱ γραμμαὶ τῶν αἱρετικῶν οἱ
ἐπιστηρίζῃ ἡ αὐθη, ἐν τῷ παλαιῷ, ἀφ
οὗτος λαβὼν τὰς χεῖρας τὰ συγγράμματα τοῦ
διαγινώσκειν τὴν ἀξίαν σε. 698 Α ἔλεγχος τῶν
ἐπιλυσόξιμ. ἐπ. ἐν δεινὸν ἀριστοτελικὸν σοφισμόν
1) ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ θεοῦ ἐνέργεια ἐστὶν οὐσία
παύλου, οὐκ ἔστιν ἡ οὐσία αὐτοῦ (καὶ
ὁμολογοῦμεν ὃν ἡ ἐφεξῆς εἰσαγωγή. *.
2) κτιστὸν τὸ θαβ φῶς, πολλὰ . . . 700 Α.
οὐ δὲ εἶναι ἄκτιστον τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ἐ
ναι αὐτολήθους οὐσίας τοῦ θεοῦ ἐδὲν ἐνέργεια
πολλοὶ δὲ ὧσι οἱ θεοί. ἄρα κτιστοί, ἐντεῦθε
ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων *. Μετὰ ταῦ
λέγχου ἤδη ἀναιρέσεως. ἀλλ' ἀσπίτησας
"οὐ δύναμαι ἐπὶ αὖθις ἐφρόνουν
συνέγραψα μὴν ἣν ἔχω "ἐναντιοφαν
γράφαι. ἕτερα δὲ ἄφθ ἡ πικρία ἀγνοεῖ
ἡ οὐ παταχύουσα αὐτὰ λόγοις" 703 C
ἐπαπειλοῦμενοι τὴν αὐτὴν ἐπίνοιαν μετάφρ
φούμενοι ἀπὸ δόξης τοῦ Πνεύματος εἰς δόξαν
τὴν πρώτην τὴν ἐγγυρεύουσι . . . ." ἐν. 704 Α
ἡ ἓν ἀδιαίρετον οὐ λέγουσιν οὐσίαν λοιπὸν τοῦ θεοῦ ἐλέγουσι
οἱ ἅγιοι, ἀλλὰ τὴν δόξαν. ἐν. ἀσαντὰ ὁ φιλό
γος 710 C. ἐν 698 B
"πολλὰ δὲ ἀξιώσαντος μου τοῦ πατρὸς τοῦ, ἵνα ἐπ
σωμεν εἰς ἃ ἔχομεν ἐπιχειρεῖν ἀπὸ τῶν συγγρα
μάτων τοῦ Παλαμᾶ ἐδόθη ἡ αὐτῷ πρόφασις δύο
ἡ ἔχει τάξιν πεπληγότος δύο, οὓς πρὸ ἀσεβημάτ
τ. φθε . . . 708 Α Ἡ παιδεία, ἡ σοφία ἡ 712
ἡ ὑπὲρ τὰ ἀριστοτ. συλλογισμῶν. "ἐν οἷς ἐκεῖνος
(ὁ Πρόχ) μεγαφρονεῖ ἡ σὺν φρῇ ὀνομάζει σοφὸς λόγος
γενος οὐδὲ σοφιστοῦσιν αὐτοῦ ἀξιοῦμεν (ἡ ἀνεφρ

*.. διαφορὰν ὅλως θείας οὐσίας ἡ θείας ἐνεργείας
οὐλεγει, ἀλλὰ ἡ σολλὰ γέγει δεῖ τοῦτο τὸ τίτλον
συκοφαντεῖν ἡ τὸν ἅγιον Διονύσιον ἡ ὁμοίως
γον τοῦτο" 707 D πρὸ 698 B . ἡ γὰρ ἐκεῖ, ἐκεῖ
πεν γὰρ ἐκεῖνος (ὁ χρισὸς) ὁλικῶς ὑφέστηκε θεὸς
ἡ ἀνθρωπος ὁλ. οὐ μέρει. Θεὸς ἐκεῖνος ἐστὶ κατὰ
ἀνθρωπος κατὰ τοῦτο. οὐδὲν ἡ ἐνέργεια ἐστὶν
τὸ ἀκτιστον φῶς ἐκεῖνο, κτιστὸν ἡ ἡ ἡμῶν ἐν

Ο Γεννάδιος ἀπεστόμιζεν κατὰ τὴν χωροσαφίας τῶν ἔπαρχιῶν ζητῶν διότι ὁρος τοὺς λατίνους θεολόγους κατέφασκεν ὁσιωτ. ὁ Κυδώνης γράφει ἐν ᾧ πρόκειται τὰ ἐξῆς ἐξ τῶν βιβλίων συγγραφεὺς Λατῖνος μὲν ἦν τῷ γένει διὸ καὶ τὴν δόξη τῆς ἐπιμιξίας ἐκείνης ὡς πατρίω κατεῖχητο τοῦτο δὴ τὸ ἀνθρωπεῖον ἔθος, σοφὸς δὲ καὶ τῶν ἐν σοφίᾳ τελείων ἐν ἀνθρώποις οὐδενὸς ἐνδεὴς καὶ πλεῖστα μὲν εἰς τὴν χριστοτελεσμένην φιλοσοφίαν, ἱκανὰ δὲ εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν γραφὴν συνεγράψατο ἐξηγούμενος· πλειστῶν δὲ ὑποθέσεων ἠξιωμένων ἐν ἰδίοις ὠφθη βιβλίοις, ὧν μὲν εἰς τὴν ἱερὰν θεολογίαν, τῶν δὲ εἰς τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν ἀναγομένων· οἷς πᾶσι σχεδὸν ἡμεῖς ἐντετύχομεν ὀλίγοις μὲν τοῖς ἑρμηνευθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν πρότερον εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν (ἐκ τῶν Δημ. Κυδώνη), ἐν οἷς καὶ τὰ ἐνταῦθα ἐπιτετμημένα βιβλία εἰσί τοῖς σύμπασι δὲ ἐν τοῖς λατινικοῖς πρωτοτύποις, ὧν ἔνια καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν ἡρμηνεύσαμεν. Ἀλλ' ἅπας ἡμῖν, φεῦ, ὁ περὶ τὰ τοιαῦτα πόνος μάταιος ἦν τῇ πατρίδι συναποβεβῆσθαι μελλόντων καὶ συναποβολῆς διὰ τὴν ἔκπαυσιν τῆς ἡμετέρας καλοκαγαθίας οὐκέτι δυναμένης τῆς θείας ἐλεημοσύνης πρὸς τὴν αὐτοῦ δικαιοσύνην ἀντέχειν. Ἐν πᾶσι μὲν οὖν σπουδαστέος ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ ὡς ἄριστος τῆς χριστιανικῆς θεολογίας ἐξηγητὴς καὶ συνόπτης, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐπιμιξία αὐτοῦ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιμιξίᾳ συνάδει, ἐν οἷς δὲ ἔκειτό τε καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς διαφέρετον, ὀλίγα δ' εἰσὶν περί τε τῆς τοῦ πνεύματος ἐκπορεύσεως δογμάτων καὶ τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας, ἅπερ τε ἔνουνται καὶ πῶς διαφέρουσιν περὶ τούτων οὐχ ἁπλῶς μόνον ἡμεῖς τῇ πατρίῳ δόξῃ μᾶλλον τιθέμεθα, ἀλλὰ καὶ ταύτης πολλοῖς βιβλίοις ὑπερμαχωνισάμεθα. φανερὰ δὲ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ φίλοις καὶ πολεμίοις ἡ πρὸς τὰ πάτρια δόγματα σπουδὴ ἡμῶν, μέχρις αἵματος καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀντιδοξοῦντας ἡμῖν συγγεγραμμένα βιβλία πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκπλωτὰ γεγονότα ἐκμαφέντα. Καὶ δόξα τῷ θεῷ περὶ πάντων." (σ. 1-2)

πλαχιν ὁ Γεννάδιος γράφει: "Τοιοῦτον τὸν ἅγιον (Αὐγουστῖνον) οἱ λατῖνοι συνήγορον ἔχειν τῆς οὐσιωδῶς προσθήκης αἰσχύνονται καὶ ἅγιος μὲν ἐστι καὶ σοφὸς οὐ χάριν καὶ ὁ Κυδώνης, οἶμαι, τοῦτό τὸ βιβλίον ἡρμήνευσε τῇ ἀξιοπιστίᾳ τοῦ διδασκάλου πεῖσαι τοὺς ὁμοφύλους οἰόμενος· ἀλλ' ἡμεῖς καὶ οὕτω μεχρήμεθα τῷ ἀξίῳ καθάπερ παγχρίῳ τῷ νύσσης τέλος ἀσάστως ἔχοντι καὶ χρηστηρίῳ. ᾧ θαυματουργῷ συνεστήκασι καὶ τῷ μεγάλῳ τῆς Ἀλεξανδρείας Διονυσίῳ ἐρανίζονται καὶ Εἰρηναίῳ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, οἷς συνεβῆ τῆς ἀληθείας τὸ πονηρὸν γνώμης, ἀλλὰ λόγων ἀναγκῇ διαμαρτεῖν, ὡς ὁ μέγας αὐτοὺς ἐξαιτιᾶται βασίλειος εἰ μὴ καὶ ἐνοθευετῆ τὰ Αὐγουστίνου· ἔχει γὰρ πολλὴν ὑποψίαν, καὶ εἰ μὴ δύνανται πρὸς τὸν εἰρηνὸν τῆς πίστεως μανῆναι. Ἐμεσθεῖ δ' ἂν αὐτὸς βούλοιτο Αὐγουστῖνος καὶ ἠβούλετο· δύνανται δὲ τοῖς ἐπιστημόνως καὶ ἀπαθῶς ἀρίνουσι." IV, 1935, σ. 328

ὠδαὶ δωρητικαὶ ἢ ἐρωτικαὶ ἀπαγορεύμεναι μονόλογοι τοῦ μαυρηφόρου Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Ὑππῶνος ἐρμηνευθεῖσαι παρὰ Δημητρίου τοῦ Κυδώνη" ὅλος ὁ κώδ. ἐξ 94 Βατ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κυριλλοπούλου

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ. οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγεν λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον· ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο. Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακεν πώποτε· μονογενὴς Θεὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

Ο Γεννάδιος ἀντιπαρέξεισι κατὰ τὴν χωροσαφίαν τῶν ἀφορισθέντων ὑπὸ τοῦ Δατίνους θεολόγους κατέφευγον ὅσοι τὴν Κυδώνιος γράφει ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἐβδόμου τῶν βιβλίων συγγράφεως Λατῖνος μὲν ἦν τῷ γένει διὸ καὶ τῆς δόξης τῆς ἐπιμηγείας ἐκείνης ὡς πατρίδι κατεῖχητο τοῦτο δή τὸ ἀνθρώπειον ἔθος, σοφὸς δὲ καὶ τῶν ἐν σοφίᾳ τελείων ἐν ἀνθρώποις οὐδενὸς ἐνδεέστερος καὶ πλεῖστα μὲν εἰς τὴν Χριστοτελικὴν φιλοσοφίαν, ἱκανὰ δὲ εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν γραφὴν συνεγράψατο ἐξηγούμενος· πλειστῶν δὲ ὑποθέσεων ἡγεμὼν ἐν ἰδίοις ὠφθη βιβλίοις, ὧν μὲν εἰς τὴν ἱερὰν θεολογίαν, τῶν δὲ εἰς τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν ἀναγομένων· οἷς πᾶσι σχεδὸν ἡμεῖς ἐνετύχομεν ὀλίγοις μὲν τοῖς ἑρμηνευθεῖσιν ὑπ' ἄλλων πρότερον εἰς τὴν ὧν Ἑλλήνων φωνὴν (ἐπὶ νεῖ τῶν Δημ. Κυδώνη), ἐν οἷς καὶ τὰ ἐνταῦθα ἐπιτετμημένα βιβλία εἰσί· τοῖς σύμπασι δὲ ἐν τοῖς λατινικοῖς πρωτοτύποις, ὧν ἔνια καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν ἡρμηνεύσαμεν. Ἀλλ' ἅπας ἡμῖν, φεῦ, ὁ περὶ τὰ τοιαῦτα πόνος μάταιος ἦν τῇ πατρίδι συναποβεῖσθαι μελλων καὶ συναποβολῆς διὰ τὴν ἔμπαυσιν τῆς ἡμετέρας ἀκαμίας οὐκέτι δυναμένης τῆς θείας ἐγερτιδύνης πρὸς τὴν αὐτοῦ δικαιοσύνην ἀντέχειν. Ἐν πᾶσι μὲν οὖν σπουδαστέος ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ ὡς ἄριστος τῆς χριστιανικῆς θεολογίας ἐξηγητὴς καὶ συνόπτης, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐπιμηγεία αὐτοῦ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιμηγείᾳ συνάπτει, ἐν οἷς δὲ ἐκείνη τε καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς διαφέρετον, ὀλίγα δ' εἰσίν, περί τε τῆς τοῦ Πνεύματος ἐκπορεύσεως δηλονότι καὶ τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας, ὅπως τε ἐνοῦνται καὶ πῶς διαφέρουσιν· περὶ τούτων οὐχ ἁπλῶς μόνον ἡμεῖς τῇ πατρίῳ δόξῃ μᾶλλον τιθέμεθα, ἀλλὰ καὶ ταύτης πολλοῖς βιβλίοις ὑπερηγωνισάμεθα. φανερὰ δὲ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ φίλοις καὶ πολεμίοις ἡ πρὸς τὰ πάτρια δόγματα σπουδὴ ἡμῶν, μέχρις αἵματος καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀντιδοξοῦντας ἡμῖν συγγεγραμμένα βιβλία παντάχοῦ τῆς γῆς ἐξεπλώθησαν ἐκμαφέντα. καὶ δόξα τῷ θεῷ περὶ πάντων." (σ. 1-2)

Παχὺ ὁ Γεννάδιος γράφει: "Τοιοῦτον τὸν ἄρα (Αὐγουστῖνον) οἱ λατῖνοι συνήγορον ἔχειν τῆς οὐ καλῆς προσθήκης αἰτιῶνται καὶ ἅγιος μέν ἐστι καὶ σοφὸς οὐ χάριν καὶ ὁ Κυδώνης, οἶμαι, τοῦτο τὸ βιβλίον ἡρμήνευσε τῇ ἀξιοπιστίᾳ τοῦ διδασκάλου πεῖσαι τοὺς ὁμοφύλους εἰσόμενος· ἀλλ' ἡμεῖς καὶ οὕτω μεχρήμεθα τῷ ἁγίῳ καθάπερ πρόμαχον τῷ νύσσης τέλος ἱστάσεως ἔχοντι καὶ πρόμαχον. Ὃν θαυματουργῶν ἐκύβερνησε καὶ τῷ μεγάλῳ τῆς Ἀλεξανδρείας Διονυσίῳ ὁμιλῆσαι καὶ Εἰρηναίῳ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, οἷς συνέβη τῆς ἀληθείας οὐ πονηρίᾳ γνώμης, ἀλλὰ λόγων ἀναγκῃ διαμαρτεῖν, ὡς ὁ μέγας αὐτοὺς ἐξαιτιᾶται Βασίλειος εἰ μή καὶ ἐνοθευθῆ τὰ Αὐγουστίνου· ἔχει γὰρ πολλὴν ὑποψίαν, καὶ εἰ μὴ δύνανται πρὸς τὸν κανόνα τῆς πίστεως συνᾴδειν ἔξωθεν ἐλέσθαι ὃ πᾶν αὐτὸς βούλοιτο Αὐγουστῖνος καὶ ἡβούλετο· δύνανται δὲ τοῖς ἐπιστημόνως καὶ ἀπαθῶς μρίνουσι." IV, 1935, σ. 328

Ὠδαὶ θωρηκταὶ ἢ ἐρωτικαὶ ἀπαγορεύμεναι μονόλογοι τοῦ μαγαφίου Αὐγουστίνου ἐπιποθοῦντος ἑρμηνευθῆναι παρὰ Δημητρίου τοῦ Κυδώνη" ὅλος ὁ κώδ. ff 94 Bar

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κυπριανός μοναχός καλλιγράφος του XVIII.

Οὗτος δια παχείας τῆς ἰδιοτύπου ὕφα τῆς εὐαναγνώστου γραφῆς ἔγραψε καὶ ἐν χρῇ σει μέχρι σήμερον Μηναῖα τῆς τὰ ἄλλα βιβλία τῆς ἐκκλ. ἀκολουθίας τῆς ἐν κοινοβίοις εὐσημείωτος ἡ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν τῷ τοῦ Μαρτίου (μετὰ πολλῶν ἀκολουθιῶν ἀνεκδότων) τοῦ 1758, ἐν σ. 124 b. cc "Ἔτι τοῦ καθολικωτάτου τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ ἱεροῦ ὄρους ἁγιωνύμου τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ὀρβηλίου. Μνείαν πο τε οἱ ἀναγινώσκοντες μακαρίου Κυπριανοῦ μοναχοῦ. Ὦ καρδίαι θεοτόκε βοήθησο. τοῦ δούλου σου Κυπριανοῦ μοναχοῦ. Εὐλόγησον τὴν χεῖρα τοῦ γράψαντός σε ὁσίαν μν.

εὐρύθμως ἀπταίστως τε ἐν ταυτῇ καρδίᾳ
δίδε μου μένειν δοῦλον ὁ καρὼν μὴν Μάρτιος
ἐν ᾗ σεσοφῷ τεμένει σου καθολικῷ τῆς Λαύρας
ὁσίᾳ ἀθανασίᾳ τε τοῦ θεράποντός σου, κόρη.
ἐν ἔτει ἀψνη' ἐγράφη εἰς δόξαν τοῦ θεομήτορος"

Κῶδιξ καθολικοῦ 80 κατάλ. 2024 τῆ 61, 2028. Μηναῖον Σεπτεμβρίου (μετὰ τοῦτο ἀκολουθιῶν, φ. 189. "Καλλιανὸς λαυριώτης ἁγιορείτης, Μαρτίου κα!" 1996, καρφοβ. τοῦ 1757

Κύριλλος ἡγούμενος Λαυριώτης 1374

"Ὁ δοῦλος τοῦ κρατεροῦ καὶ ἁγίου ἡμῶν ἀνδρέου καὶ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνὸς ὁ Μακεδών... τὸ καρὸν διαγνώσιον (ἤτοι διαγνῶσιν) ἔγραφον τίδεμαι καὶ σοὶ ἐκουσίᾳ καὶ ἀγα παθητικῶς ὑπὸς σὲ τὸν ἁγιωτάτων καθηγουμένων τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς μεγίστης Λαύρας ἁγι ωτάτων ἱερομονάχων τῶν Κύριλλον καὶ διὰ σοῦ ὑπὸς τὴν κατὰ σὲ ἱερὰν καὶ βασιλικὴν Λα ραν καὶ τὸ μέρος ἅπαν αὐτῆς ..." ἐν Ἰουβάρχ. Λαύρας, Dölger, Aus den Schatz

Νεόφυτος ἱερομόναχος ἡγούμενος τοῦ ἐν Βατοπεδίῳ ἁγ. Σάβα (1680;) γραμμιδιάν γρα γραμμιδιάν κατὰ Κυρίλλου κλῆσιν ἐπιγραφομένην Ἀχούρι (χειρογρ. 321 τοῦ ... Σχεδίασμα, σ. 104. ἔκκ. ἀκολ. Α. Ο. [illegible]

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κύριλλος Ε' πατριάρχης Κπόλεως

Παραιτησάμενος τοῦ θρόνου ἦρε τὸν ἄθλον ἡ διαρέψας ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν ἴδιαν
Κύριλλος ὁ τοῦ Βλαντιδίου ἐγένετο θρόνους ἐπανέλθε εἰς τοῦ Βουλγάρεως ὅτε αὐτὸς εἶχε διορέσει ἐν τῇ Ἀθηναΐδι ἐ
σκαθημία, ἡ ὁ πρίν ὑπαίτιος τῆς ἀποχώσεως τῆς σεμνύμνου σχολῆς. Ζηλοῦ
σι τὸν πατέρα ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἀπορμαπτόμενος ἐν τῷ ἐρημικωτέρῳ μέρει εἰς τὰ ἄ
για ἄντρα ἀνιδρύσας τὴν μεγαλοπρεπῆ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκκλησίαν τοῦ Κεραμικοῦ παλάτι
"τοῦ πατριάρχου" ἐπιπολουμένη μέχρι σήμερον ὅτε οὐ κεῖται ἡ ὁ τάφος του. ἀπεδε
σε 177
ὁ σύγχρονος του Κομνηνὸς Ὑψηλάντης πάλιν γράφει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ φανεῖς ὡρα
ιώθησαν ἐν τοῖς ἁγίοις, ἐκκλησίοις" νὰ ψαλῆσουν εἰς τὸν θρόνον τὸν πατριάρχην
Παΐσιον αὐτὸς μόνον ἠθέλησε" ἡ τὴ ὑστεραία ἀνῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν... ἡ ἐφορ
σε τὴν συνηθη χλαμυδα" (σ. 362) Καταδίωξε ὁμως τὸν σοφώτατον ἡ ἔμεινεν
ομένον ὁ... Παΐσιος
ρίσας αὐτὸν τῷ 1760 ἐν Κπόλει
ιον φροντιστήριον εἰς
ἀς ἱερᾶς θεολογίας, ἐν ᾧ ἀ
ίλατος ἡ σοφολογιώτατος
στατος πολλὰ διὰ μακρᾶ
τητος ὡρὸς τὸν Κυρίλλον δὰ
πῆ δίωξιν τῶν λογίων ἀνδρῶν

ε' ὁ πρωην οὗτος
ἐκ καλόγηρ τῶν ἁγ.
ν. Ἄννης καὶ προτιθέ-
γ. Ὄρους χάριν ἰδιωτι-
ὁ πίλιν τὸ πρόσωπα
ἀ τῆς
ν τὸν ἐν
ιφ. πλήθ. κΔ',
8). ** ἡ γράμ
νιον 1753.
Ὁ πατριάρχ
λὸς σχίλλων
μοχε Θεοδώ
σταστηρι-
ρελπιδεύς
λικὴ Πλησιδω

χωρίζεται πτωμ. καρσεών ογκώσεως ορίων τα ίδια διακρίνει

Ἁγ. Λόγιοι Ἁγιορεῖται

Κύριλλος ὁ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφων διδάσκαλος

Κατά τόν Σέρ. Μαχαιρᾶν "ἐδίδαξεν τάς λογικάς τεχνάς ἡ εἰσιοῦσα ἐν τοῖς μοναχικοῖς σχολαῖς ἡ διά βίου ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν θείων γραφῶν σχολάσασα διάκρισις ὁμιλίας διδασκάλων ἐν τῷ κοινῷ τοῦ ἁγίου Ὄρους τῶν πνευματικῶν παραδίδοντα οἰκοδομήν κοινός χρηματίζων διδάσκαλος πνευματικός" (Σάθα, Μεσ. βιβλ. Γ', 276). Περιττούτου ἐκτενέστερον γράφει ὁ Γεδεών ἐν Ἐκκλ. ἀλήθ. Γ', σ. 697, ἡ ὁ Κωνσταντινίδης ἐν Ἐκκλ. φάρῳ 12', σ. 337.) Κατά τάδε ὡδανύσησε ἤδη λαμπρῶς (βλ. "Ὁμήρων" περιοδ. Σμύρνης Ε', σ. 501). Διωρίσθη σχολάρχης τό 1770, τῷ δέ 1775 κοινός πνευματικοῦ τοῦ ἁγ. Ὄρους ἡ ἀποδανεν ὑπέρμαχος τῷ 1805 - Μέρ. Β'.) τό πλεῖστον τῶν ἐπιστολῶν, ἐν καταλόγῳ ἐγράφησεν ὁ Σάθας (σ. 540-544) ἀπευθυνόμενα αὐτόν ἦν τοῖς τότε ἀξιοσεβάστοις· ἐν τινὶ τῆς πρός ἐπιστασίας τοῦ 1799 γράφεται: "ἔλεος τῷ διδασκάλῳ Κυρίλλῳ γροσ. 100". ~~Ἐκ τοῦ πλείονος περιεχομένου γνωρίζω, ὅτι ἔγραψεν~~ βιογραφικά ἐκ τοῦ ἀρχαίου βιογρ. σ. 997-99 ἡ 139 σωζομένου ἐν ΜΣ. σ. 65, 73, 137, 134-44 Ο. 143, 16 ἐν ᾗ ἐφέρετο ἐκλήθη ὁ Κύριλλος τῷ 1771 ἀντί 170, 210 211 ΚΕ24 ἐτῶν 100 περ. ἐπίστευσεν διδάσκειν "ἡ ὀξυσυντ. γραμματικήν ἡ εὐτοίας μαζῶν ἀκολουθεῖν" τῷ 1757 εἰς Ἄθωνα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κύριλλος Λαυριώτης Κορυναῖος (ζ. ἐν Κορυνᾷ ἡγούμενος)

φκώδιξ καὶ τὸ Χρονικὸν" 186 ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις (ἀντιγράφοις) τῆς μονῆς παρ' ἐμοὶ ὅσα ἐσημειωσάμεν. βλ. Κων. Π/νήσιος. Περιγραφὴ ὑπὸ Ἐπ. Καμπανάκου ἐν Βυζ. νεωτερ. Ἰαήτβ. τοῦ Βεν τόμ. VII 1930, 388-409. μερικὴ ἐπιγραφὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἐν τῇ Ἐπετηρ. Βυζ. σπουδῶν βλ. Κυμεισαρχεῖα ὑπογράφεται ὡς Κωνσταντῖνος Π/νήσιος μεταξὺ τῶν 35 μαθητῶν Ἀθανασίου εἰς τινα πρὸς Κύριλλον Ε' ἀναφοραὶν ἐν ᾗ μετὰ δυσμενῶν διεμπαιγωδοῦσι τὴν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ ἁγίου συμφορὰν καὶ ἐμβιπαροῦσι τὴν ἐπανάφοραν 1759.

Χωριθλουπόγυσις.

Ξηροπόταμος μέχρι τοῦ 1118 τμῆμα ἐπίσης. Ἐφραὶμ εἰς 9564 στίχους βυζ. μέχρι 126. ἀπὸ τοῦ Καισαρίου ἡμερολ. τῶν αὐτοκρατόρων ἐπιβιώσεως οἰκουμ. θρόνου. περὶ τοῦ Κων. τοῦ μεγάλου πατέρ ἀνάκτων εὐσεβῶν κεκτημένος καὶ χριστολάτρων ἀρχηγέτης πρῶτος ὁριστὴς ποιμενάρχων συνόδου.

Τὸ ἀναμφίβολον μέτρον εἰς ἱστορίαν ὅπερ κατὰ τὰ ἀνυπόφορον ἔνσημα τοῦ μήνους τοῦ ποιητ. πνεύματος. τῶν αὐτῶν φράσεων καὶ λέξεων ἐπαναλαμβανομένων, κατὰ μόρια καθίστηται προσωρινὴ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου ἣν σπανίως ποιήσῃ ἐπιτυχὼς τὴν φράσιν ἢ ὡραῖόν τι ἐπιθετικ. ὁ δὲ γεδ. παρατηρεῖ ὅτι ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου οὐδαμοῦ συμπίπτει οὔτε περὶ ὁμοιοκαταληξίας, οὔτε κἂν ὅπως δώσῃ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς εἰς τὸν ἑπόμενον στίχον, ὅσας εἰς τὸν προηγούμενον οἱ βλ. ἐν τέλει τῆς γεωγραφίας καὶ στι 619. ἐπὶ κάθηνται τῆς πλευρᾶς τῆς ἁγίμαμος 658. καὶ μέσῳ τούτων ὁ κουμπὲς ὁ μέγιστος.

Τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἔσχεν ὁ Φὸlger. ἐν archiv für urkunden etc. διὰ τὴν ἔρευναν τῶν κειμένων II 1929 σ. 63.

Ὁ πατριάρχης Γρηγόριος Ε' 1808 ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τὸν βίον τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ὃν αὐτὸς εἶχεν ἐποιήσει Ν. Σὶν ΠΕ. 1940, 276. ἐξέδωκε τὸ 1770 τὸ προσκυνητάριον Παύρας συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ θείου του Σάββα.

ἐδίδαξεν ἐν Σμύρνῃ κωδ. Η 34 τῷ 1760 καὶ ἐν τῇ "αὐθεντ. ἀναδημία" 1769 τομ. Α' γρηγ. παρ. 763.

Βιογραφία ἐγρ. 268. Γεωγραφία

Βλ. "Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, Κύριλλος ἱεροπολίτης Λαυριώτης ὁ χρονογράφος": Ἀθῆναι, 1935, δεν σ. η', 180. Συντομωτάτην βιογραφίαν ἔγραψεν ὁ Ἀλεξανδρος ἐν ἐκκλ. ἀλήθ. τομ. Δ', περιοδ. 6' (1886) σ. 114-121. Καλῶς γράφει ὅλη μετρία μορφώσεως μονα-
χὸς ἀλλ' οὐχὶ ἐξόχων ἔργων (σ. 115).

* Ἰατρὸς Σπυρίδων ἤμεραν τινα, μαθὼν ὅτι ἐμελέτησα τὸν Κώδ. Κυριλλ. ἔγραψ
Πατ. ἐκκλησίαν νὰ ἀντιγράψω ἅπ' ἐκείνου μοι εἶπεν ὅτι
Χρυσογράφων Κυρίλλου ἦν καὶ ἔτυχε διὰ ἅπ' αὐτοῦ πεπραγμένα
(εἶναι τὸ ἰδιόχειρον τοῦ ἰατροῦ.)
τοιοῦτόν τι ἐγὼ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅταν ἤρχισε νὰ χειρόγραφον νὰ ἐκδίδῃ
ἢ ἀνέκδοτον. Δὲν μὲ ἤκουσε. Τοῦ τυπίδιος ἔστειλε πανὶ περιγραφὴν τοῦ
Βέην ὀνομάσας μάλιστα Β' τὸν τυπίδια, ἐνῶ Β' εἶναι ὁ Ιωσ. Θεοδωρήλου
ἢ ἐδημοσίευσε τὰ ἔγγραφα ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ εἶχε τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ἢ
ὡρίσμενε νὰ λάβῃ φωτογραφίαν ὁ Millet διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὠφελιμον
τῆς ἐπιστήμης, ὅπερ λαμβάνουσιν οἱ ὑπηλῆρες ἢ 3000 φρ. χρυσᾶ νὰ ἐκδώ
σῃ τὰ συγγράμματα. Ἢ ὥραν διὰ τοῦ τύπου χάρη φαιδρότητος ἐθάνα
λαμβάνει: "ὡρείστινα τὸν ἀνάξιόν μου ὁμολογιώτατον γέροντα τὸν εὐ
λόγιον Κυρίλλαν τὸν γνωστὸν φιλόλογον ἢ ἱστοριοδίφην νὰ δεωρήσωμεν τὰς
βάσεις τῆς συγγραφῆς ..." (εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενον "Δεῖγμα ἁγιορ. χειρο
γραφ
του
ση

Κυρίλλου Λουκάρεως ἡ ἐν τῇ νήσῳ Λουκρᾷ ἡ ἐν τῇ Χερσῶνι πρὸς τὸν Λεντζᾶ ἱσταμένῳ Ἀναλεκτῶν Ἀναλεκτικὰ τὰ ἐν Δαυΐδ πραγματικὰ ἐπιστολὴ ἢ αὐθεντικὴ χρυσᾶ γραφὴ ἐν εἴδει ἀφορᾷ ἐν ἔτει ἀφορᾷ ἐν ἔτει ἀφορᾷ ἐν ἔτ

Κῶτις Διονύσιος ὁμωνύμως – λαμπρῶν ἢ κοινῶν μεγάλων

Ὁ διδάσκαλος Κῶτις εἶναι ἴσως ἐξ Ἠπειροκορυφῆς συγγενὴς τοῦ ὁμωνύμου αὐτόθι διδασκάλου. Ἔγραφε καὶ τὸν Π34 κώδικα τῆς Λαύρας (ἐπιστολογραφία) ἔνθα ἐμοναζούσε τῷ 1675 καὶ ἔζησε καὶ πέρα τοῦ 1710! Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπαρχιώτης φαίνεται εἰς τὸν κοινοβιακὸν βίον ἐλθὼν καὶ ἵδρυσεν ἐν ἁγίᾳ Ἄννῃ τὴν καὶ νῦν ἀναμάζουσα μαξύβην, ἤτοι τὸ μονύδριον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κείμενον ὑπεράνω τοῦ ὄρμου τῆς σκήτης. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον συνεμαζεῖτο ἡ περίφημος αὐτὴ ἐν Ἄθῳ σκήτη· διὸ καὶ τὸ «ὁμόλογον» τοῦτου εὑρισκόμενον εἰς ἀρχαῖον Λαυριωτικὸν κώδικα εἶναι ἐκ τῶν πρώτων (βλ. Εὐλογίου Κουρίλα Ἱστορ. τοῦ ἀσκητισμοῦ Α' 1929, σ. 238).

Ἀναγινώσκομεν εἰς Β' κωδ. Ὁμολ. Λαύρας τὸ ἑξῆς σημείωμα:

φ. 263β «Εἰς τὴν ἁγίαν Ἄνναν, ὁ τίμιος σταυρὸς τὸ μεταξὺ τοῦ διδασκάλου κὺρ Κῶτι». Ἕπεται τὸ ὁμόλογον δι' οὗ παραδίδεται ἡ μαξύβη τῷ αὐτῷ, ἵνα ἀσκητεύῃ.

Ἡ λογιότης καὶ παιδεία τοῦ Κῶτι διαφαίνεται καὶ ἐξ ἄλλων μέν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν παρὰ πόδας ἐπιγραμμάτων ἀπιγραφέντα ἐκ τοῦ ἰδιοχείρου κώδικος τῆς Λαύρας ἐδημοσιώθησαν

Ὁ κώδ. Π34 Λαύρας φαίνεται ἰδιόχειρος αὐτοῦ ὡς δεικνύουσι καὶ αἱ ἐν ἀρχῇ σημειώσεις·

φ. 1α. Ἐπίγραμμα εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Σὴν ἅρα παμβασίλεια μετέστασιν ἄγγελοι ὕδον,
ὕμνεον εὐλόγεον σὺν δ' ἅρμα ταχμάτεσιν.
Μακαρίη σύ ἄχραντ' ὅτι πᾶν γένος οὐρανίων τε
ἐνθ' ὁμοῦ ἦν καὶ τῶν ἁγίων σύλλογος, ᾧ ἐπὶ χώρῳ πάντες
σε ξυνέμεπον ἀεὶ νῦν τοῖς πρόσθες ἐλευθερίαν (sic).

Εἰς τέλος βιβλίου γράφει: Τέλος καὶ τῷ Θεῷ χάρις..
Θεοῦ μὲν λόγοι καὶ πόνος Διονυσίου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τον Αλεξανδρον ως εωθινην πρωτιατικα εἰσι Ιωνιαν ἐσην ὑγραμματεὺς ἐν
τῇ ἱερᾷ κοινότητι ἐχρηματιώσατο ἀπὸ ὁ Βενιαμὶν ἀποστάσας ἀπὸ τοῦ
ζηρουδιάμου, ἡ ἀνυψώσας αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος ἱερατικὸν ἀξίωμα (ἡ ἀν εἶναι γνη-
σιον τὸ πιτραφαν τὸ δημοσιευθὲν εἰς τοὺς τελευταίους τόμους τῆς "Ἀρχ.
Βιβλιοθήκης" ἀποδεῖξει ἀλεξάνδρου ἀποσφίγγοντα, ὡράγμα ὅμοιον εἰς οὐ-
δένα ἄλλον εὑράξεν οὔτε εἰς τὸν ἀπολογίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε εἰς τὸν ἱερατικὸν
ρωμαῖον Νικόδημον, δι' οὗ εἰκόνισε τὸ πεσὸν τοῦ ἐξωσθέντος Μελχισεδὲκ) ἀπὸ
σεως ἀνθρωπόσωπον καρέας, ἀλλὰ μετὰ ἓν ἦδυο ἔτη τῷ 1894 ἀνευρέθη
σεν ὑπὸ φιλαδένου διὰ τοῦ Νικοδήμου. Τότε ἔμεινεν ὑγραμματεὺς εἰς τὴν μονὴν
ἡ συνέταξε τὸν ἀρχαῖον τῶν χειρογράφων κατάλογον.

Ὁ φιλορθόδοξος τοῦ (ἐξ ἀναδοθῶν ἀπὸ Ἀλεξ. Λαυριώτην

Παυλάριος Νεόφ. (Ρωμαῖον

Λαυριώτης Αλεξ.

Νεοφύτου μητροπολίτου Κρήτης τοῦ Παυλαρίου πρὸς Κωνσταντῖνον Κα-
ταπωλίτην ἐπιστολαί. 1679.
(Ἐκκλ. Φιλ. Συλλ. Τομ. ΚΖ' σ. 287 –
1900, 6ον κ/ωσις)

Μυριοθεὶς ὅτι ὁ ἀνδρικὸς Ζ' Διανοίξας
διὰ τῶν ἀορθ. τῶν σχ. βιβλίων, ἀναμονὴν
χρόνων ὅμως ἡ ἀναβοηθητικὴ τοῦ μέλλουσι
ἐρασθῆναι ἡποάμεν, ὅπως εἰδ' ὅτε ἐναποταμεύ
ἐν λαϊκοῖς τῆς ἐκκλ. αἰ. τάξεως διαφόρου τῶν ἐν
τυπικοῖς ἀσαντιωρίνων ἐν ἀρχαίοις χειρογράφοις
γραφῆ διαφόρου τροπαρίων κτλ. (ἡ συνίστα-
τα μουσικὰ χειρόγραφα Μεγάλου Ὥρατο...
ὁ ἐν ὑπερμ. θ/νίκης) ἐκκλ. σλλθ. ΙΕ' 7896, 406
ἡ Κων. ἡ Ἐλένη

Περὶ τούτου ἡ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ πατρὸς
ἐν μέρει ἐνδιαφέρουσι ἀναδεικνύοντι ἐν
ἐπιστ. βιβλίων γενομένων ἐκ τούτου ἐκ
σ. 57–74

ἡ τὰ ἀνεκδοτα συγγράμματα ἀλλοῦ ἀπὸ
νεῖαι χωραῖναι περὶ τῶν χώσεων ἐπὶ τῆς
ἀρθογραφίας ἡ περὶ ταὶ τύπ. ἐν-
ευρηθῆ ἀλλοῦ τοῦ τοιοῦτον ἡ ἀνυπαρκτ.
ὥστε φαίνεται ἀμεσῶς ἡμαρτύρια τοῦ Ἐδέ
ὅλι εἶεν ἐτελείωσε τὸν Μεγ. σχολίων

Νεοφύτου μητροπολίτου Κρήτης τοῦ Παυλα-
ρου πρὸς Κωνσταντῖνον Κατα πωλίτην
χώρων φιλ. Συλλ. Κτήσεως ΚΖ' σ. 287-293.
Δὲν γνωρίζω ἐνῶ εὐτέλεια σ. 293-294 περιγραφ.
λαυρ. ποιὰ τὰ δεν ονομάζει (ἴσως ἄλλα τὰ
μουσικῶν ἡ ἄλλα ὁ μείζων ἡ ἐφυλάττων αὐτὰ
μουσικῶν) εἶναι ὁ Σ99 νῦν ἀριθ. 1183, φ. 333-46
ἡ τὸ ὑπομνῆμον ἐγράφη ἐν Βουκουρεστίῳ ὅπου
διδάσκων ὁ Νεοφύτος τῷ 1679

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

παρα τῶν ἐκείσε μου ἐν ἀπορίᾳ διάφορα φιλικὰ ἀπορούμενα, ἐν
τοιαύτῃ ἀνάγκῃ τοῦ προσφιλοῦς ἀνεψιοῦ μου Διακο-Γερμανοῦ, ὅστις ἦτο ἕβδομο
σωρὸς ἀνεπιτυχῶν ἐπιχειρήσεων ἐν ταυτονόητοις ὅρος παραδείγμα φιλομαθῆ νέον, ε
οὐδ' ὅπως εἰς ἐμὲ φαίνεται γραφεῖν ἤμην ἐγώ, ὅστοχος κανεὶς σφαλερῶν
παραδείξεων, ὅλως ἀναιτίως, διότι ἐδωκα ποτὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμήν. Εἶναι ἀ
χειρήματα τὰ ὁποῖα διεπράξαν τότε. ἐναντίον μου ἐπροσβλητοῦ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸ
τῆς λαιμαργοπαροδοίπορος, ὅστε ἡ ὅλη ὁ ἁγιολογικὴ ἐπὶ φιλομουσίᾳ μνήμης γέροντ
ἡμῶν ἀνεφάνησαν πάμπολλοι ἐν τῶν θεολογικῶν τῆς Χάλκης, αὐτὸς ἔγραφα ἐγ
ὑπὸν πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ' πάμπολλα ἔτη θεσπέσιος ἀφ' οὗτε ἀπεσπάσθη ἐκ
νῆσα ἐδιώκετο δὲ καίτοι ἐπιλυχὼν εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀσυμμίσθην. Εἰς τὴν "Ὁμορ."
ἐξεδόθην ἐπιστολὴν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν τὸν ἐν Κίτρει ἐπίσκοπον τοῦ ἁγ.
Ὄρους Θεοφίλου ἀρχιμανδρίτου Σταυρονικητιανοῦ, ὅστις ἐτήρει ἐπίμερον αὐ
τῆς ἐδίδου ὁδηγίας, ὅστε νὰ ἐπιδράψω οἵτινάδε ἄφραστος. ἀλλ' ἀπέλιχον ἄλλως
ταπεινὴν ραδιουργίαν, ὅτι ἐγὼ ἐνεγράφην εἰς τὴν Μεγ. τοῦ Γένους σχο
λὴν, ἡ ὁποία ἔχει τὸ χαρτήριόν του. Ὑπογραφοῦσα τὸ ἀρχεῖον τῆς ἐπιστολῆς
γράφει μου ἀπὸ 15-12-1955: "Τοῦ σεβασμίου πατριάρχου Ἰωακεὶμ ὁρίσαι νὰ σᾶς εἶναι ἐγ
γεγραμμένον τὸ ἀρχεῖον. Ὅ τι εἶναι ἄλλο ὁ ἀείμνηστος . . . ἔγραφα παραφορᾶς ἐν
παραφορᾷ του νοσήσαν ἐπὶ μῆνας πολλῶν. Ὑμεῖς παραδόξεται πε
ρισσότερον . . ." Εἶναι ἐπιεργόν, τί εἶχον μὲ ἕνα παλιγεροῦσιον μοῦ ἔξα
δήσαν τὸν ἰόν μου / ἀλλ' εἶναι ἀξιοσημείωτος ἡ ἀπόδοσίν ἀμοιβῶν αὐτοῦ γέροντ
ἡ ὅλως ἀπρόσεκτον ἐπιλαθή μου. ὁ πνευματικὸς ἔμπονός του Ἀλέξανδρος μοῦ ἀναγρ
φει (18-1-1956) ὅτι "εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του σώζεται ἡ ὡραία ἐπιστολ
ἔσας μὲ τὴν ἔμφασιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ὁδηγίας του ἡ τὰς συμβουλάς." ἀλλ' αὐτ
νόητον εἶναι, ὅτι τότε αἱ συμβουλαὶ ἦσαν πάμπαν ἀρνητικαὶ ἡ ἀμφιβάλλω περὶ
τοῦ ἀφάγματος, ἐκτὸς ἐὰν ἔκαμα πολιτικά - ἀλλ' ἤμην τελείως ἐκβαλὸν ἄωρος - ἀλ
λὰ ἐγὼ ἐπιλυχον τοῦ ὠδούρου, ἵνα μαλάξω αὐτὸν, ἔγραφα ἐνδυμπλὲς ὅτι πρὶν πο
τὲ μοναχὸς, ἐπρόκειτο νὰ φαρουσιασθῶ ἡ νὰ ὑποβάλω ἐπίκρισιν περὶ τοῦ ἀσκητι
σμοῦ τῆς λαύρας, γεγραμμένην μὲν ὡραίαν, ἀλλ' ἄτεχνον ἐλλιπέζουσαν ἡμιάλλο
κτητος ζώσαν. τότε μοι ἔδωκεν ὁδηγίας ἡ συμβουλὰς, ἡ ὁποία ἠκούσεν, ἀλ συμβ
ωρίαι τὸ λαβύρινθον τοῦ Σπαρμάδου, μοι εἶπε νὰ φύγω τοῦ Ἁνδρίου ταχὺ τὸ τάχιστον.
ἐκ τῶν ἡλιοσυρμαίων ἔγραψέ τινα εἰς τὸ "Πυρὸν ἄρας" ἔλαμβανε ἡ ἐδημοσίευεν
ὑποθέλω τὰ ξένα ἰδιώματα χωρὶς πάν τὰ ἐξελέγχῃ ἐὰν ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὰ γράμμα-
τα. Οὕτω παραφορᾶται γράφω περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς πατρὸς Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ
ὑποφήτου ἐν τῷ οἰκουμενικῷ αὐτοῦ ἀναγράφω τὸν Οὐσπένσκην, ἀλλ' ὅλαν
ν' ἀπέφευσεν ἡμέρην ὅλ τοῦτο μετ' ἄλλων ἀφωμοιώθη παρὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ
70. ἐπὶ ὁ Οὐσπένσκης ἔγραφε πολὺ πρὸ τοῦ χρόνου, ἐναρμόσθη τὰ ἀφηνιάσθη (βλ.
Ἅγιος Ἄγγελος ὁ Κομνηνός)

Λαυρέντιος ὅσιος μοναχὸς λαυριώτης

ὁ βίος αὐτοῦ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ Ζωσιμᾶ δοχαγιανίτου κ᾽ ἐξ᾽ ὅλης ἐδημοσιεύθη
εἰς τὸν Μ. Συναξαριστήν, τόμ. Ε᾽, Ἀθῆναι, 1950, Μαΐου 10, σ. 238 κ᾽ ἐκτενέστερον
ὑπὸ "Ἱστορία τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Βόλου", Ἀθῆναι 1924, σ. 84-98. Ἐφυγεν εἰς
τὴν λαύραν Ἔνυσια τῆς εἰδωλολατρούσης βαρδαρομίτισσης αἱρέσεως, ὑπ᾽ ἀγγέλου, ὅτι τοῦ-
τῷ ἐπῆλθεν Παλαιολόγου Κομνηνοῦ τῷ Γ᾽, 1349-1390, ὅστις ἔστεψεν αὐτὴν χρυσοβούλλῳ κ᾽ χρυ-
σῷ κόρδακι ἀνεψιὸν ἐκ μητρὸς εἰς τὰς ἐρωτικὰς παραπλανήσεις τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ
Διανότου, ὅπως εἶχε γενηθῇ υἱὸς ἐπὶ σταυροφόρων τὸν 12ον αἰῶνα. Τὸ χρυσόβουλλο
σώζεται εἰς τὸ Βατοπαιδινὸν κ᾽ ἀνεμφάνιστον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Πανάγου. Ζωσιμᾶς
εἶναι ἡ ἀνατρεχθεῖσα γενεαλογικὴ πηγὴ εἰκονογράφος, ὅπως ἀναφέρει τὸν ἁγιορείτην τοῦ-
τον ξίον τοῦ μεγάλου (τοῦ μεγάλου ἀντὶ τοῦ ἐνδόξου κ᾽ ὄχι τοῦ Λαυρεντίου, ὅπως κάποτε
ὑπογράφεται αὐτός) εἰς τὸ ἔτος αὠο Χριστοῦ 1378. Ἐξ᾽ αὐτοῦ ὁ Λαυρέντιος πρώιμον λάβε
τὴν σύστασιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως κ᾽ τοῦ προφ. Ἠλιοῦ. (Ἱστορ. σ. 87-88)

ἐκδοθεῖσα ὑπό Legrand
Bibliogr. hellen. τομ. II σ. 77-
80-166-182 προσθ. εἰς 756 δω-
δεκασυλλ. στίχων.
Ὠδῆς περιγραφή διά στίχων
ἰαμβικῶν ἀτέχνων δι' ὧν μα-
νιῶν ποιηθεῖσα παρά Κυ-
ρίλλου ἱερομ. Μυρατίτου ἁγιο-
ρείτου Παυριώτου ἐν ἔτει 1768
βλ. Σαβ. Μελ. βιβλ. Γ' πρός σ. ξς'
βλ. εἰς κῆπον χαρίτων.*

Κύριλλος ὁ σοφολογιώτατος. διδάσκαλος καί εἷς τῶν πνευμ. τοῦ ἁγ. Ὄρους. Συνερμίτης Νικοδήμου Πηδαλίου. Ἐκδ. Η' σ. 552.
εἶναι ὁ ἐκ Φούρνων ἐν Ὑμήττῳ Ε' 1877. σ. 501-9 ὑπό Ι Δ. Α.

Κύπριος Διονύσιος

ἐν Κωδ. 7 τοῦ Σταυροῦ τῆς ἐν ἁγ. Ἄννῃ καθύβης λειτουργικῶν ἐν τέλει. "χεὶρ Διονυσίου φάτου Κύπρι". Βλ. Θρακικά Χρονικά ἔνθα Κύπριος διάσημος διδάσκαλος ἐν Ἀδριανουπ. Β' Κώδιξ ὁμολογῶν λαύρας φ. 263b. (βλ. Κατάλ. Β', σ. 84) καί ἐπίγραμμα εἰς τήν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου σ. 85.
Βλ. Ἰδιαίτερα δέν εἶναι ἐκδεδομ. Κωδ. Ι 147. ἐν τέλει:
ἐγράφη τό παρόν κρατημονάριον διά χειρός ἐμοῦ Γαβριήλ ἱερ. καί οἱ μέλλοντες ἐν αὐτῷ ἄδειν εὐχέσθαι μοι εἰ ἐνδέχεται καί γάρ ἔνεκα τούτου ἐκοπιάσαμεν ἔτος ,ζρλ' καί τοῦτο σύν τοῖς ἄλλοις Γρηγορίου ἱερομ. ἐκ νήσου Σίνου. τό ὁποῖον ἦτον τοῦ γέροντός μου προηγουμένου παρά Παρθενίου Μυρατίτη μαθητοῦ τοῦ κύρη. Τοῦ διδασκάλου ὁ ὁποῖος ἀνεπαύθη τό ,αφιβ'.
ἔτος ἀφις'. μηνί ὀκτωβρίῳ χειρ Διονυσίου Κύπρι ἐκ τῆς ἐξαίρας Λαύρας. Κώδ. ἁγ. Παντελ. ἀρ 32. Β. ἀνωτ. τόμου 1

Παρθένιος πνευματικός

Ἁγιαννανίτης (;) μεταφραστής τῆς "Διηγήσεως" τοῦ Μητροφάνους Κατσᾶ Β', 789. ἡ συγγραφεύς τῶν "Κεφαλαίων κατά ἀγαρηνῶν" ἐν Κώδ. 19 ἁγίας Ἄννης.

Παύλιος Ὀφξ. ἐν Ἀλεξανδρᾷ

"Νεοφύτου μητροπολίτου Κρήτης τοῦ Πατεζαρίου πρός Κωνσταντῖνον Καντακουζηνόν ἐγκώμιον". . . (1679)
Ἐφ. φιλ. Συλλ. τόμ. ΚΖ, 1900, 287-294, 6ον Κ/πόλις. Κώδ. Λαυρ. Ι 99, 1183, φ. 313a-336b.
"Ἱστορικόν βίτυμα ἐκκλησ. ἐπί τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ" (1082)
Ἐκκλ. Ἀλήθ. Κ', 1900. σ. 352-358, 362-365, 404-407, 411-416, 445-447, 455-456. Ἐπανῆλθεν ὑπό Λ. Ἰβηρίτου ΚΖ' 1905 σ. 466-8.
Παυλιώτης Ὀφξ. βλ. Ἀλέξανδρος Παυλιώτ.
Ἀναγραφή ὕμνων καί ἐγκωμίων εἰς τήν ἁγίαν Εὐφημίαν 1902-1903.
Ἐκκλ. Ἀλήθ. ἔτ. ΚΒ' σ. 550-551 ἔτ. ΚΓ' σ. 65-68, 81-84, 110-111, 139-202-4, 259-60, 345-6. φιλ. Συλλ. παράρτ. ΚΖ-ΚΖ' τόμου 1896 πανίνω.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

* ἐν 1349 ἐχειροτονήθη μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἰδε β'. Γρηγ παλαμᾶ μεταφρ Αθ. παρίου σελ. 98. ἐν β. ἁγ. Μαξίμου φ. 69
"εἶπε δὲ καὶ ὁ ἱερομόναχος Μακάριος ἀπὸ τὴν ἁγίαν Λαύραν οὗ τὸ ἐπώνυμον χαμηνός κωδ. Λαυρ. Θ58.
"καὶ Μακαρίου μὲν τὸν λαύρας ἡγούμενον Θεσσαλονίκης μητροπολίτην ἀποδείξαντες" (οἱ ἀντίδικοι τοῦ Καντακουζηνοῦ) Ἰωαν. κε Β' σελ. 463. ἴδε καὶ πατριαρχ.
" ὁ τῆς Λαύρας ἡγούμενος Μακάριος" 461 αὐτ. ἐκ τῶν μετὰ τοῦ πρώτου ἰδιαίτερα εἰς βασιλέα πρὸς συμβιβασμὸν περὶ θρόνου Θεσσ. καὶ 518 ὅτι ἀπεστάλη Θεσσαλονίκης ὑπὸ πρέσβεις ὑπὸ τῆς Ἄννης Βασιλίσσης. Πλείονα ἴδε παρὰ Π. Παγανίου "αἱ Ἔρραι μετὰ τὴν προσάτευσιν ..... ἐν Ἀθήναις Τεῦχος 1894 σ. 38-39.

Λεόντιος ὁ Κύφας ὁ Ἐπιφανὴς ἀρχιμανδρίτης ←
Αὐλοκαλύβαν κατοικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. ἔλθὼν ἐν Λαύρᾳ περὶ ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τοιναῦτα ἐπωνυμεύθη μοναχὸς εἰς τὸ κάθισμα τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου. Τὰ ἀπορρίπτα τοῦ γυμνασίου τῆς Ἀθηνᾶς ἐπεγράφη εἰς τὴν θεολ. σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐν ταύτῃ ἐφοιτήσεν εἰς φλαμένος λάβῃ τὸ δίπλωμα. Μετὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ἦλθεν ἐφημέριος εἰς Βουδαπέστην (1936). Νῦν ἀποδέχεται ὅτι εὑρίσκεται εἰς Ἀμερικήν.

Λεόντιος Ἡλιουπόλεως (ἐξ Μερ. Β' ἐν Κωνσταντινουπόλει ←
Μακάριος ὁ Κρὴς ἡγούμενος Παρζουνίου (ἐν Βλαχίᾳ)
οὗτος ἀπεδάνει ἐντὸς ὀλίγου ἡγούμενος Λαυριωτικοῦ μετοχίου ἐν Ἰασίῳ ἡ ἐτησία τοῦ μετοχίου περιουσία τὸ 1840 (ἐξ. Βασιλείου ἀρχιμ. Λαυριώτου). Φρονῶ ὅτι ἡ πραγματικὴ περιουσία ἦτο ἡ ἀξία τοῦ μετοχίου, ὅπερ ἐκολαβὼν ἐπώλησε πρὸ τῆς δημεύσεως τοῦ ἡγεμ. Κούζα, ἵνα ἡ ἀπόφασις τῆς λεγομένης (ἐσωκάρδιος) ἡ τοῦ κάρδη φέρει τὸ ὄνομά του. Ἡ στρατολικὴ αὕτη ἀπόφασις ἐν καρδίᾳ τῆς ἐκκλησίας ὁρᾶται διὰ διαταγῆς ἰδίας προδύμου αὐθεντίας (sic) τοῦ τιμίου χεροτος τιμίου διδύμου Καρσουνιωτίου ἡ τιμ. Μακαρίου προηγουμένου τοῦ Χρητὸς τῆς ἱερᾶς Λαύρας .. τροφίμων ζηλωτῶν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Ἀξιωθέντων οὖν ἡμῶν φότερα παρὰ τοῦ μεσοδαπεδίου ἐκείνου τῆς θεομήτορος ἡ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἀθανασίου ἀφείσεως ἀμαρτιῶν ἡ ζωὴ τοῦ αἰῶνος. 1814 Ἰουλ. ὁ μὲν κάρδης ἔθετο ἐσωτερικὴν θεολογίαν καὶ τοιχογραφίαν διακοσμήσας τὸν ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου ἡ λιτὴ ἐσωτερικὴν ὅλου τοῦ μοναστ. "ἀπαθὲς ὑπῆρχεν πρὶν εἰς τὸ ναὸν ἡχούμενα ἡ ἐκκλησία (ὅλως μέχρι σήμερον ἐν τῇ τοῦ καθολικοῦ), καὶ ἀπὸ τὴν "Διαίτησιν" τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου (Μεγ. 123, 16)

Μάξιμος μοναχὸς Λαυριώτης (ἀρχιμ.)

Μακάριος ἱερομ. Δεσπαλιός

Κώδ. καυσ. 166, σ. 87-206. "Διήγησις Νείλου τοῦ μυροβλύτου "τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει Ἄθω ἀσκήσαντος καὶ τελειωθέντος ἐν τῷ σκήτει τῷ ἐν τῇ ἁγίᾳ πέτρᾳ τῆς Παναγίας καλουμένῃ Μεγίστῃ, ἀντιγραφὴ ἐξ ἑτέρας ἀρχαίας πεπρωγραφου". Κανόνες δύο. ὁ μὲν ἔχει ἀκροστιχίδα "Τὸν σὸν γεραίρω, σοφώτατε πάτερ, βίον" ὁ δὲ "Τὰ σοὶ πλήρια Μακαρίου ἱερομονάχου τῆς σκήτης ἁγίας Ἄννης τοῦ Δεσπαλ[ιοῦ]" "Σὰ ῥάντρα μοι μέλπται, Νεῖλε, τὰ μέλη."

Μακάριος ἁγιοπετρίτης ὁ δεσπότης τοῦ ἁγ. Νείλου τοῦ μυροβλύτου

Ἐπειδὴ ἐκτίσθη ὁ Νεῖλος ἡ ἅγ. Πέτρα τῆς Παναγίας οὐκ ὑφίστατο μὲ ἱερομονάχους ἀλλὰ μόνον ἡσυχαστάς.

Μακάριος ἀρχιμανδρίτης Τετραχόδης

Ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας ρώσικης αὐτῆς εἰς Ἰάσι ἐν Βλαχίᾳ μετοχία τῆς Μεγ. Βίγλας

Κανὼν παλαιὸς ἐν τῷ Μ. τ. Ἰ. Χρυσ. τοῦ ἐν τῷ Καλαμῶνι ὄρει ἐν τῷ ἐπιγείῳ ἀσωμάτου, ἐν ᾧ ἡ κάθεσις τοῦ Καλαφρυγιώτη πουλάσας ἔλαβε τὰ λοιπὰ τοῦ σουγγραμ. φέρει δ' ἀκροστιχ. Ἀ τὴ δε Κύριε Ἰ. Χ. υ. τ. Θ. ἐλέησόν με ἀμέ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς στοιχ. Μακαρίου Κώδ. αγ. Παύλ. 2/9 XIX αἰ. φ. 191α-194.

Ἐχειρόγραφον πρόσφατον ἔδια ἐξόρμησιν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς μονῆς ἡμῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐν ἔτει 1820 ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει. Μακάριος Τριγωνίτης Κυδωνιεύς

Προσκυνητάριον τῆς βασιλίσσης τῆς θεομήτορος λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ὑπὸ μίαν σφρᾶ. Μακαρίου Κυδωνιέως τοῦ ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἡγουμένου τῆς αὐτῆς μονῆς, γινομένου δὲ νῦν πρώτου καθ' ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ δασκάλου τοῦ ἐν ταύτῃ τῇ ἁγιολαύρᾳ [illegible] Ἐν ἔτει 1820 Ἐν Μεγ. Β'.

Λουκᾶς ἐπίσκοπος Μαυζέου ἐν Βλαχίᾳ

Ὁ ἐκ Κυθήρων τὴν καταγωγὴν ἱερεὺς Κυριακὸς Λουκᾶς ἐν Ρουμανίᾳ ἐργαζόμενος ἔμπιπτε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας Νεοφύτου καὶ ἐκείρετο μοναχὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λουκᾶς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπισκοπὴ Μαυζέου ἐν Βλαχίᾳ ἐκενώθη, ἐξελέγη ἐπίσκοπος καὶ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας Νεοφύτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Βλαχίας τὸ ἔτος 1588 (Κώδ. Διονυσ. 429 ἐκκλ. ἀκολουθίαι, ἐν τέλει: "Ἐτελειώθη ἡ παροῦσα βίβλος διὰ χειρὸς ἐμοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐλαχίστου ἐπισκόπου τοῦ Μαυζέου Λουκᾶ τοῦ Κυπρίου ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου αὐθέντου ἡμῶν Ἰωάννου Μιχαὴλ βοεβόντα ἐν ἔτει ,ζ,ψ,ς', ἀπὸ ἰνδικτιῶνος, μηνὶ Μαρτίῳ αἰ (1588). Ἐτελειώθη τὸ παρὸν θεῖον καὶ ἱερὸν εὐαγγέλιον διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐλαβοῦς ἐπισκόπου Μαυζέου Λουκᾶ τοῦ Κυπρίου ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου αὐθέντου ἡμῶν Ἰω Μιχαὴλ Βοεβόντα ἔτει σωτηρίου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφλδ', ἰνδικτιῶνος ζ', μηνὶ Ἰουνίῳ δ', ἡμέρᾳ ζ'." (Κατ. Ἱερογρ. βιβλιοθ. III, σ. 199, 4)

Κώδ. Ἰβηρ. 1385 ἐν τέλει: "Αὐλοτὸ θεῖον καὶ ἱερὸν ἅγιον εὐαγγέλιον ἐγράφη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ οὐγγροβλαχίας Λουκᾶ τοῦ Κυπρίου δι' ἐξόδου τοῦ πανευγενεστάτου ἄρχοντος μεγάλου Βεστιαρίου κυρίου Ῥίζου καὶ ἀφιερώθη αὐτὸ εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει ἐν ἡμέραις τοῦ πανευσεβεστάτου αὐθέντου κυρίου Ἰω Ἀλεξάνδρου βοεβόντα υἱοῦ τοῦ ἀφεντὸς Ῥάδουλου βοεβόντα ἐν ἔτει ,ζ,ρλβ' ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ,αχκδ' ἰνδικτιῶνος ζ' (1624)". Κοσμεῖται ὑπὸ βρυξελλιακῶν μικρογραφιῶν ἡ τῶν εἰκόνων τῶν εὐαγγελιστῶν. Τινὲς τῶν σελίδων εἰσὶ χρυσόγραφοι. Περιβάλλεται δὲ ὑπὸ ἀργυρίου ἀρχιεπισκόπου Μητροπολίτου ἡ πεχρυσωμένου.

Λάμπρος Βίγλας

Μαξίμος Καλοφέρος (καθηγητής)

(αὐτοβιογραφία) βυζ. 12

Ἐπὶ στυχὴ VI Γρηγορίου Ἀκινδύνη Μαξίμῳ Καλοφέρῳ εἰς Κάσιαν. τὸ 1347 ἦν ἀρχὴ ἰσαρασσοντίλαι διὰ τὴν σιωπὴν του. ἡ ὅλ "ἡ τοῖς παλαμίλαις συνεχέ του ἐλαφὸς ἡ αὐλὼ τῷ παλαμᾷ, μεῦ' οὗσερ ἤδεν αὐλὸν ἀσφήνας πρόσερον ἐν μέσοις τοῖς βασιλείοις" (R. Loenertz "Gregorii Acindyni epistulae IV" ἐν Ἔσσν. ἑταιρ. βυζ. σπουδ. ΚΖ', 1957, σ. 102-3). αὖ' ἀμείωα γράφει: "αἰ δὲ τῆ τὴν ἀδιαφθόλλην, ὅτι σε ἅδω ἔχει ἡ ἱερὰ πορυφή, τὸ πρέτερον μέλημα, ἐ ναφυπνεύσαμεν μὴ σὲ ἡ ἄλλος ἡμᾶλα ἄλλος ἐσπῆδεν ἀπὸ τοῦ θείου ὄρους μηνύοντας μὴ τοῖς ἱεροῖς λαυριώταις ἐναρίθμιος εἶ ἡ σοι φροσέχουσι ἀφ τοι, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῖς αὐλοῖς τὰ παλάμια νοσοῦσιν ἀντέπευσας ἡ πρισότ σας αὐλοῖς δαυμαλῶ τὰς ἐλπίδας, ἀντὶ τοῦ σιωπῆναι ὁρίων, ὅσερ ἠλπί σαν σιῶσαι αὐλοῖς τὰ πρείω..." 103, 19. αὖ' ἐν λῇ 9 ἐπιστολῇ περὶ τὸ 1351 (αὐτ. σ. 107) ἐπιλιμᾶ αὐλῷ σωστικῶ ὡς παρασασοντήσαντι ἡ "φιλονικίαν τὸ ἡμέ τερον παράγμα" ὀνομαζόντι "ἡ σοφίᾳ "οὐχ οὕτως τῆς αὐχετῆς ἐπιστήμης φυσ νος ἡ συσιωδοῦς παρόδου, ἀλλὰ τῆς ἐναντίας" ἡ παπ. λέγει σοφῶν

Μαρτύριος Σαμου

[illegible] ἐπὶ [illegible] ἀφορᾶ τοῦτο [illegible] ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὄρους Ἀθωνουμένου ἐ ἁδῶν, μετὰ τὴν ἀμφοτέρων [illegible] ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ αὐλοῦ ἱεροῦ ναοῦ. (1)

(1) ἡ ἡμέρᾳ ἦν βαθέων ὁ ἅγιος οὗτος, ὅτι πρὸ ἡμέρας σαλεῦ (;) ναοῦ ἁγίων τῶν σύμπ τῶν ἀναλίσκ τῶν ἱερῶν Ἀθανασίου. τὸ ἀσαρκίζο τον σεμνιάσαι τοῦ λόγου, ἔγυγεν, καὶ ἐ ἦν ἡ θεόδωρα ἡμέρουσα, ἀσάδερφε καὶ ἐμὴ ἐ ρεσι Θεοδώρου. Καὶ ἤμδον ἀρεσὸ τὸς τοῦ [illegible] τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἕως ἐπὶ. εἶναι [illegible] ἀρχαῖα. καὶ τότε ἐκεῖσε ἡ ἐπιμε [illegible]. Ἐκεῖσε οὐ ἐσκεύρεν Θεοδώρου, ἀλλὰ [illegible] ἐκεῖσε. Ἐρώτησ δὲ τὸ παλὸν τὸ ἐκ [illegible] ἐπιμέλειαν τοῦ Διονυσίου Ἀθηνα [illegible] σὺν αὐτῷ. καὶ εἰ ἐρώτ [illegible] Σαμ [illegible] ἐπὶ ἐρμία. 1413

[illegible] ἡ μὲν [illegible] Μαρτίου μεῖ

[illegible] ἡ ἀδαφία.

Ἐν τῷ ἐξωτ. πρόθηκε τὸ παιρτὸ σιωπορίαν)

τίτων τοῦ ὡς τὰ ἀριστερὰ τοῦ παρεκκλησίου τῶν ἁγ. τεσσα ραρτύρων· ἐνταῦθα ἱερουσίας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ὅσους ἀφ τὰ μὴ πάμπων ἀνακομιδὴν σαξαν οἱ πατέρες. Καὶ ἄλλα ἐστάλησαν ἐκεῖσε τὰ ἀνοίξ ., ἀλλ' ἐνεκαινίσθησαν ἐκεῖ ξίου, τὸ σαρκίσμησον ἀπὸ ὁ Ζαμου μητροφονικὴν Μα ἐπὶ τὸς εἰκόνος τὸς σιωνομ ἰαν ἡ καθ' ἑαυτὸς σιωνομ , ἡνίκα πανσθεῖσα ὁ Ζαμου μένην ἐπὶ τοῦ τεμένου ἡ ε τὰ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ἐκεῖσε ἡν ἀεὶ τοῦτον. (Ἀθανάσιο ὡς ἐμοὶ γε, παρθένε κορη νωτέου φυλάττειν ἀκριτέ τόνδε, ὃν Μαρτύριος πῆξεν, , πεῶν ἀρχιερεὺς τοῦ κα σκολάζων ἐνταῦθα ὡς ἡ ἄλλος ἡ θρᾴκης ἐκεῖσε φυλάττει (Η ἀεὶ τοῦκος) τοῦ νέου μεσίρια τε πέμπ ρε, πάτερ, φυλάξω εἰς αἰὼ ενυμος τῆς λαμπ

(. Rec. des inscr. chrét. σιον ἐπιγράφων, ὅσους ἐ ἴσον.

(Ἀθανασίου)

Μακαρίου ψυχοστασίον ἐξηκοντούτους
Ἰωάσαφ τοῦ Μαξίμου in Act. patr. I, σ 295, ἐτ. 1350 Μαρ. Β΄

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

χνδαίους ἡσυχασιής

Τοῦ σοφωτάτου Μαξιμίου ἀποδεξις
λογος ἐν ᾗ σαφῶς ὑγιοῖας αἱρέσεως ἀλλήσο
σιώσουσιν οἱ τοῦ καλλιεροῦς Βαρλαάμ φ
γηλαὶ ἀφ' οὗ μὴ λόγ θεοῦ ἐνεργειαμ
ἁπλῆς εἶναι λέγουσιν οἱ μεσόλαι τοῦ
φλαάμ ἀναιροῦσι τῆ λόγ ὅλως εἶναι
τὸν τῆ ὑφιστόλαι· τὸ γὰρ ἀνενέργητον
ἰσαρίθμον, ὃ ἐκ ἐπιτοιοῦ ἀδείᾳ
ἀφεύκτον· Χριστ. Anal. Ουσιτ. καὶ ἐν μιδ. Μοναστ. Δ'αι· φ. 147-173,
Παρισις 1872 σ. 826-867 ἐ ἴσασι ἐν ἀθήναις, ἐν ᾗ ἡ αὐτόθαν
ἀγε ἡ ἱστορί τῆς θείας χάριτος ἡ τοῦ θείου φωτ Χριστ. Α, 205
(...) Σ'Σταυρ σ. 200
ἵναι τὸ ἴδιον
Cod. Ascr. 167. 15 Ἐθνικ. 381, φ. 349 ::

Μαξιμίου τοῦ Γραικοῦ περὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἡσυχαστικῆς μεθόδου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πλανῶν

Μαξιμίου μοναχοῦ τοῦ Γραικοῦ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἡγούμενον τῆς Λαύρας Ἰωαννίκιον

** ἡ ἐν τοῦ δ. Ζ (αὐξ. ἀριθ. 686) τῆς ναοῦ τοῦ πατρ. Λεοντίου, εἰσόδια, "Δέησις ἀ-
μος Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλου. ἀρχὴ Δεῦτε φανεῖς οἰλαοί τῶν ἱερέων τῶν ἀρχόντων
σαν (βλ. ἐμοῦ ποιαγρ. τομ. Β', σ. 119)

* Παραγγελτική καρακάλου 21 ἐν τέλει: "Θεοῦ τὸ δῶρον ἡ ἁγιοσαφπόνος ἔτους ,ςλε' (1357) αὐγ. ...
χειρὶ νεωτέρᾳ: "Μνήσθητι, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου Μακαρίου ἀρχιερ. Δ/νίτ
ης τῶν γονέων αὐτοῦ Κωνσταντίνου ἡ Μακαρίας μοναχῆς, ἐξ οὗ ἡ πατρῴα βίλ
αὐτοκτίσθη εἰς τὴν σεβασμίαν μονὴν τοῦ Καρακάλλου." Σπάλιμμα τὸ δάκτυλον αὐτοῦ εὐωρημένα τῶν γονέων

"Ἔστω δὲ ἡ βασιλὴ ἐκεῖ φιδοῖτο κατεξηνόν τὸν βασιλέα πολλῶν ἐτῶν οἰκείας ἀσφαλείας
παρὰ Κράϊη, παραπεμψάξεσθαι αὐθὶς ὡς εἰς Διδυμοτείχων ἐπανήξοντα ἅμα στρατιᾷ, τὸν λοιπ
Γεώργιον ἡ Μακάριον τὸν μακροπρόβιον Θ/νίτην προσευχὰς ἐποιμένοι εἰς Κράλη ἡμέτερ.
λητο αὖθις παραδόσεσιν, ὅσοι ἂν συμβῶσιν, εἰρὴ μόνον καταιωζητὸν σφίσιν δεσμοῦ
ωρὸς αὐτὸν Κάνταν. ἐπιστ. III, 52, Migne patr. gr. 153, σ. 995, Β

Μακάριος Καταφυγιώτης ἡσυχαστὴς ὀφιμάδριτης Σ.
θύλος ἐγγίζατο φρὸς ἄσιτον τὸ μουσιοπαθὲς κελλαύρας, ἵνα συνεχίσῃ ἀπὸ
σταλῶσι τὴν πατρῴαν ἀρχαιοτικὴν ἡ μαρτυρεῖ ἡ τὸ ἀδίπτωτα αὐτοῦ: "Κανὼν τ
ταπεινὸς ἐν τῷ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσύπτωτα Μ. Καταφυγ
του τοῦ ἐν τῷ ἡσυχαστηρίῳ ἀσκήσαντος, ἐν ᾧ ἡ καλλέστος ὁ Καταφυγιώτης ἡσυχα
σας ἔλαβε τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν. φέρει δὲ ἀμφοτερόχιδα τινά: Κύρι
βοῦ Χριστοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με. Ἀμήν. (Κώδ. 299 αἰ. Πανεπιστ. φ. 191-194
βλ. διὰ τὸ καταφύγιον Marcu Beza "Vieme romanesti in râsăritul editia IIa mărită
cu numeroase adăugiri in texte si ilustratii Bucuresti 1937," σ. 56, οὗτος ἐφαπτο-
μεν τὴν ἐσχατιὰν τοῦ Καταφυγίου μικρὸν πρὸ τοῦ λιμένος

Λεόντιος ιερομόναχος
Κώδ. Κ13 φ. 109ᵃ 122ᵇ του ΙΗ'
βιοτελή Λεοντίου ιερομονάχου τῆς Δαρα-
ναίας αποίμησις
Ἐσώνατοι ἅγιοι πατέρες μικροί τε καὶ
μεγάλοι, οἱ ἐφιστορήσαντες ἐν τῇ ἁγία ἔννη.
καὶ σύντομη καὶ ἀκριβεστάτη μετάνοια
ποιήσαντες εἰς ὑμετέραν ἀγιωσύνην
(συμβουλευτική επιβίβαση
καὶ ἄλλων γραφῶν ἰδίων φέρει
τὴ πρόθ. τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ
μετ' αρχικὴ ἱστορικὰ τέχνης.
Ἀνορθώνων σύντο ἐκτενέστατα καὶ ἀκ-
ριβῶς τοῦ Σοφιανοῦ Κύπρου

Λαύρας 1429, 7 τῆ 1440-1641

Λεόντιος Ἡγιουποφέως
χειν ἀδελφόν τὸν Χατζῆ Ἰωάσαφ
ἱστορα τῆς α καὶ ν πλευρᾶς
βλ. ατίριον) τῆς μονῆς τῷ 1804
ο εἰς τὸ κάθισμα Χρυσοστόμου
οο βλ. γράμμα-βὶς τὴν μονὴν
παρ' ἐμοί) ἡ Μακαριοσφιλαδέλφεια

Μακάριος Θεοδοσιόπουλος
10 ἀπό ἡγούμενος ἡ. Ἰωαάκι
ἡ Λαύρας. Γρ. 201 πρῶτος Μέρ. Β'
σύγχρονος Ἡγίνιος

Μακάριος ἱερομ.
καθηγός Ἁγιαννανίτης
νων εἰς πύξον μυροβόλιον (καυσ.
ἡ 166 σπουδ. κωδ. 37
Μακαριὸς φιλαδέλφειας Καταμιγιώλης
γράφει βλπ.

Μακάριος ἱερομ. ο
Σφιανός cat. Chil. σ. 320, 132.
366. ἡ. Σοφιανὸς ἡ σχολαρίου Θεόδωρος Βατοπεδινός

Μαθαίος ἡγιουμένος
καθηγούμενος τοῦ 139 κωδ. τῆς
σουνίτσας τῷ 1285 (ὁδηγός Ξηραῖτο
ν. πινακ. τ. 12 του τ. βιβλ. Σιλλ. 1886, σ. 37

Μαξιμος μοναχὸς Τσιριγώνης προϊστάμενος
ἱερίας ὧν μορφώσεως ἐχρημάτισε γράμμα
ὡς ἐκδοχεῖς τὴν ἀφῆκε τὸν ἰδιόχειρα Μιλετο.
ου ἰδιόγραφον τοῦτον διεδέξατο ὁ Σέργιος.

Ματθαῖος Μυρέων.
βλ. Ἠπειρῶται ἅγιοι.
ἔζησε κατὰ Γεδεών ἐν Λαύρᾳ
μεγ. ἐβδ. ἔτους 16ου σ. 779ᵛ.

Ματθαῖος πνευματικὸς
Ἁγιαννανίτης καθηγούμενος
ὑπάρχουσι εἰς τὴν τῆς ἁγ. Ἄννης
σουίτσαν καὶ ἀββακοῦ πατρὸς
ἐκδίκησις ὑπ' αὐτοῦ γραφέντες
βλ. σ. 124 τοῦ Β' τόμου ἀρ. 741 κωδ.
1 τῆς καθύβης τοῦ πατριάρχου, 16
ευαγγέλιον "ἔγραφη χειρὶ Ματθαίου
[illegible]

Μαρκέλλας Κυν-μουσιτίας
εἰς γνώσιν λαυρ. Θ, 153-154, Σ, 184, Λ 166,
204 ἡ Βατοπ. ἡ εἰς 5 κώδ
Βατοπεδίου.

Μαξιμος πνευματικὸς τῆς Σκήτης
Τετραευαγγέλιον κώδ. ἀριθ. 123, Ξηροπο-
μίου, ἐν τέλει: "Ἠτοιμάσθη ἡ ἱερὰ βί-
βλος τῶν ἁγίων εὐαγγελίων ἐγράφη χειρὶ εὐ
τελοῦς Ἀντωνίου ἱερομονάχου ἐν τῇ ξ 1648
διὰ συνδρομῆς κυροῦ Ἀνθίμου ἱερο.
μονάχου, ἐξόδου δὲ τῆς δαπάνης τοῦ ἐν
ἱερομονάχοις τῆς πνευματικοῖς παρὰ
σι τῶν τοῦ Μαξιμαίου τοῦ ἀσκητοῦ τῆς
ἐν τῇ σκήτει τοῦ μεγάλου Λαύρας ἐν τῷ
ἱερῷ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου
(Σκήτη εἶναι τόπος ἡ Προβάτα, σύνολο
τῶν ἄλλων σκητῶν ἀναφανεσιῶν)
Κώδ. 243 Ξηρ. "Τὸ παρὸν βιβλίον ἔστιν
καὶ τιμῆμα μονῆς Ξηροποτάμου τῆς
ἁγίου δὲ ἐξόδου τοῦ τοῦ δανοσ. ἐν ἱερομ.
ναχοις ἡ πνευμ. παρόσι τοῦ Μαξιμαίου
ἀσκητοῦ ἐν τῇ σκήτει τοῦ μεγάλου Λαύρας
τῆς." (Εἰδικ. σ. 122)

Μαυρομάτης Μαξ.

** ἡ ἐν τιμῇ τ. Ζ (αὐξ. ἀριθ. 686) τῆς ναμένης τοῦ πνευμ. λεοντίᾳ, εἰσόδια, "Δεήμασι ὁ ὅσιος Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλου. ἀρχὴ Δεῦτε πάντες οἰλαοί τῶν ἐγκωμίων τῶν ἀρχόντων" σαν. (βλ. ἐμοῦ ἱστορ. τομ. Β', σ. 119)

* Παραμυθητικὴ καρακάλου 21 ἐν τῇ τιμῇ: "Θεοῦ τὸ δῶρον ἡ ἁγιοσορίτου ἔτους ςφδ' [illegible] χειρὶ νεωτέρᾳ: "Μνήσθητι, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου Μακαρίου ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν ἡ τῶν γονέων αὐτοῦ Κωνσταντίνου ἡ Μακαρίας μοναχῶν, ἐξ οὗ ἡ ἁγιοσορίτου βίβλος ἐκομίσθη εἰς τὴν σκευοφύλακα μονὴ τοῦ Καρακάλλου." Σπάνια μεταλύθανατον αὐτοῦ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων

Κάνα δὲ ἡ βασιλὴ ἐστὶ σωδοιτὸ κανταζηνὸν τὸν βασιλέα πολλῆς εὐτοιας ἀπομαντα παρὰ Κράλη, παρασκευάζεσθαι αὐθὶς ὡς εἰς Διδυμωτείχον ἐπανήξοντα ἅμα στρατιᾷ, τὸν λοιπὸν Γεώργιον ἡ Μακάριον τὸν μοναχοπαῖδα Ἀθήνας προβοιτὰν ἔπεμψεν εἰς Κράλη μεσεμβρίαν λιτὰ αὖλεις παραδοῦσαν, ὅσα ἂν συμβῶσιν, εἰρὴ μόνον κανταζουζηνὸν σκῆψιν δεσποτικὴν ὡρὸς αὐτὸν Κάνταν. Ἱστορ. III, 52, Migne patr. gr. 153, σ. 995, B

Μανδρίου καταφυγιώτης ἡσυχαστὴς ὀφμὰ ἀρετῆς

αὖλος ἐχειρίσατο ὡρὸς ἄσκησιν τὸ μοναστηριακὸν παθὲς τῆς λαύρας, ἵνα συνεχίσῃ ἀπὸ σταθμοῦ τὴν πορείαν ἀρετῆς ἐκμιμούμενος τὸ ὑπόμνημα αὐτοῦ: "καγὼ ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὀν. Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσυνέγραψα Μ. Καταφυγιώτου τοῦ ἐν τῷ ἡσυχαστηρίῳ ἀσκήσαντος, ἐν ᾧ ἡ καλλιστος ὁ Καταφυγιώτης ἡσυχάσας ἔλαβε τὴν τοιαύτην εἰωνυμίαν. φέρει δὲ ἀμφοτερόχιδα τινά: Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με. Ἀμήν. (Κῶδ. 299 ἁγ. Παντελεήμ. φ. 191α-191β. βλ. διὰ τὸ καταφύγιον Marcu Beza "Viețe românești în sâsâiteă editia IIa mărită cu numeroase adăugiri în text și ilustrații București 1937," σ. 56. οὗλος ἐσυνεγρ. τὴν ἀσκητικὴν τοῦ Καταφυγίου μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ λάκκου

...ν ολίγου διάστημα ... λειτουργίαν ...
...ταχθη ο λαυρα θεοδωρητος ... Εβδ. αφιερω-
...θη εν τη κυριακη της αγ. αννης ... ενθα συνη-
θροίζονται οι πανοσιοι ασκηται και λαϊκοι ...
...επιτηδειότης ... ευσεβειαν και ζηλον προς τον βιον με-
τελθη ... ανεπηγειρεν ημιν δεδοται αυτη ... η
γραφη εξω ο αδελφος αυτου ιωαννης αγγελο-
...ιωζηλε ... η ευχαρις ...ναρ αυτου (Δ. Γρηγ.
Βυζ. Α', 1917, σ. 384)

Λεόντιος Βαγιανανίτης (μιμρά)

πεποίησεν εν Μ. αγ. Άνης, καθίσμ.
νιμηθείς κατάλ. Β', αρ. 801, σ. 146.
φοντίου ιεροδ. επιστολή νουθετική
13, φ. 109.

Μαλαχίας ηγούμενος

λαύρας 1429, 7 η 1440–1441

Λεόντιος Ηγιουποφύσεως

χειν Σάββαν, τον Χατζή Ιωάσαφ
ίστορα της α και η πέτρα
βλ. αυτόθι) της μονής εν 1804
ο εις το καθίσμα χρυσοστόμου
ου. βλ. γράμμα εις την μονήν.
παρ' εμοί) Δ. Μακαριος φιλοξένης

Μακάριος Θεσσαλονίκης

10 από ηγούμενος Δ. Ιωαάκι
7 λαύρας. Γρ. 201 πεντος Μέρ. Β'
σώζεται εν Ιβήρων

Μακάριος ιερομ.

γραφεύς Αγιανανίτης

των εις πέτραν μυροβλύτην (καυσ.
η 166 σημ. 37
χαριός φιλαδελφείας Καταμυγιώτης
γράφει βλπ. Μακάριος ιερομ. ο

σφιανός cat. Chil. σ. 320, 132.
366. Δ. Σοφιανός ή σχολαρίς Θεόδωρος Βατοπεδινός

Μαξίμινος Δημητρίου

καθηγράφεως του 139 ικοδ. της
σινίτσης εν 1985 (οδηγός Σινάϊτου
...πανηγ. της 12ης αυγ. της φιλοδ. Συλλ. 1886, σ. 37

Μακάριος Μαρδαΐτης μοναχός Τσιριγώτης προϊστάμενος

πείρας ών μορφώσεως εχρημάτισεν γράφα
μου ιδιογράφων τούτων διεδέξατο ο Σέργιος.

Ματθαίος Μυρέων.

βλ. Ηπειρώται λόγιοι.
διέμενε κατα Γεβελίν εν λαύρα
Μεγ. εβδ. Έγκ. 16, σ. 779.

Ματθαίος πνευματικός

Αγιαννανίτης καθηγράφεως

Υπάρχουσι εις την της αγ. Άννης
σινίτην και άλλαχου πολλοί
κωδικες υπ' αυτου γραφέντες
βλ. σ. 124 του Β' τόμου: αρ. 741 και
1 της καθίσμης του πατριάρχου, 16
Ευαγγέλιον "έγραφη χειρί ματθαίου

Μαρκούλας Κων. Μουσουλός

εν τω κώδικι λαυρ. Θ. 153–154, Γ, 184, Λ 166,
207 η Βατοπ. η εν 5 κωδ.
Βατοπεδίου).

εν τη Ν.

Ματθαίος πνευματικός της Σκήτης

Τετραευαγγέλιον υπ' αριθ. 123 Σταυρο-
βουνίου, εν τέλει: "Ηγοράσθη
θος των αγίων ευαγγελίων έγραφη χειρί εν
τη μονή Αντωνίου ιερομοναχου ενταυθοί 1648
δι' αναδρομής Κωνσταντίνου ιερο-
μοναχου, εξόδου δε η διδασκάλης του εν
ιερομοναχοις η πνευματικοις πατρός
μου Ματθαίου του αοικητου της
εν τη σκήτει των μεγάλων λαύρας εν τω
ιερώ ναώ του μεγαλομάρτυρος Γεωργίου
(Σκήτη είναι τότε η Προβάτα, ούτω
των άλλων σκητών αναφανεισών)
Κώδ. 243 Ξηρ. Το θαυμάσιον βιβλίον διάφ-
χει τετρα εν τέλει μονής Σταυροβουνίου ...
έγραφη δε δι' εξόδου του του διακον. εν ιερομ.
ναχοις η πνευμ. πατρος μου Ματθαίου του
αοικητου εν τη σκήτει της μεγάλης λαύρας
της." (Σύνδεσμ. σ. 122)

Μαυρουδάκης Ματ

Μελέτιος ἱερομόναχος Καυσοκαλυβίτης ὁ Βατοπ. κῶδ. 793 ἔχει τον τ
λητικῶν ἢ πλουσιωτέραν τὴν ἀκολουθίαν ἢ προσοχὴ εἰς μνήμην τ
Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ· ὁ βίος δὲ αὐτοῦ μετεγράφη ὑπὸ Μ. Κα
ἴσως ὑπ' αὐτοῦ ἐγένετο ἡ ἀκολουθία· ἐν λαυρ. κωδ. ἐξέλο
ὁ Σπυρ. Κομνηνὸς ἢ τὴν "Ἀλφαβητάλφαβητον" Μιτάξη ἐν σινδρομητ
Μελέτιος ὁ ἐγγρ. ἱερομόναχος Μεθόδιος πνευματικὸς Λαυριώτης τοῦ Πινδηλίου ἀ ἀγδόης
οὗτος ἐποιήτευεν εἰς τὸ σαββαΐτον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐν τοῦ Προυφορμ
Ρωσσικὰ ὑπὸ ἀρχαῖα ἐν Κερατέᾳ εἶδα) πρὶν Σμυρνιοπυρίτης τιμαριγεσὸς ἤκουσ
ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ δύο ὁμωδεστάτους τόμους χειρογράφους, ἐν οἷς
ἐγράψει τὸ κείμενον τῶν λειτουργ. βεβίων ἐπὶ ἐν βάσει τῶν παλαιῶν
σημειώσεων. Ταῦτα ἔχουσι μεταφρασθῆ ἐκ τῶν ἀρχετύπων ἐμπ
χειρογράφων ἃ ἔχουσιν ἀρχαιολ. ἀξίαν ἐδιετήρησαν τὸ ἀρχαῖον τυπικόν
ἐν Εὐλογίᾳ Κουρμᾶ Λαυριώτου "Αἱ φροὶ ἀναθεώρησιν τῶν ἐκκλ. βεβίων ἀκολ
ραι ἐν ὀρθοδόξῳ ἀνατ. ἐκκλησίᾳ" 1936-1949 (ἀνάτυπ. ἐκ τοῦ Ν. Σιών, σ. 95 ἑ.
οἱ τόμοι ἔχουσι φ. 713, 52
Μελέτιος παλαιφάτης Κτήτωρ.
Ζῇ 1770 ἀφιέρωσε πολύτιμον ὠμοφόριον ἢ σταυρίον.

Μελέτιος Ἱεριδοῦ πρὶν τὸ γένος Μαυρογένης

ἀπὸ μεγάλης φαναριωτικῆς καταγόμενος οἰκογενείας – ἀδελφὸς δὲ
Σπυρ. Μαυρογένη παρὰ ἀρχιατροῦ τοῦ Σουλτὰν Χαμὶτ – ἀφ
τελείαν ἀγράμματος ζωγραφικὴν ἐπιστολὰς ἐν αἷς ὑπογράφεται "ὁ πρω
ριδοῦ μελέτιος" Ἀπὸ κτίτορος ἐγένετο Ἱεριδοῦ ἢ ὠφελιμωτάτη πηγ
Ἐπὶ 1888 - 1889 ἐγκαινιάσεως ἐν Λαύρᾳ ἔνδα ἢ ἀποστόλου ἀρχιερέως.
Κ' αὐτὸν ἀν βαθεῖ γήρατι, ὅπου ἢ ἀφῆκε τὸν φράσουν ὁ ἀγγελικὸν
ἄλλα ἱερά. Εἶχεν διδασκαλικὸν Ἡσαΐαν Γ', πολλὰ ἐγκλειστὰ τ
οὐζόνται ἐν Λαύρᾳ.

Μελέτιος ἡγούμενος Κρήτης (Μηρ. Β')

Μηνὰς ἀρχιμανδρίτης 1766 (Μηρ. Β') χειρόγρ

κρατᾶ Σμυρν. (σ. 405) ἐπιδόσιμον φορὶν καλυβῶν τοῦ Διηγορειάφων ἐν Κρήτῃ (τοῦτο ἔμεσα μὴ ὠφελήσῃ
καὶ ἢ συγκάλυψις ἢ κρυφιότης) ἢ παρὰ τὸν ἀσυλογραφεῖον ἐν δύο στενῶν διηγημάτων) ἐγκρίνεται ὑπὸ
Ὁ βιβλιοθηκάριος τῆς Λαύρας χεῖρον πανηγυρίσμενον ἐν τῷ νῦν ἀριθ. 25-Α
(σ. 116 τοῦ ΚΗ' τόμου τῆς ἑστερηρ. ἑταιρ. βυζ. σπουδῶν) δεωρεῖ ἢ ἔργον τοῦ Μεθοδίου
12 Μηναῖα ἀπὸ ἐξ ἐδώκεν ἢ "Κεντρ. ὑπηρεσ. ἐκκλησιαστ. ἱστορίας" ἐν 1843 ἢ ἐν τῷ συλλ
τῶν ἀντιγράφων αὐτῆς πρὸς ἰδίαν χρῆσιν φ. 1-170. ἢ αὐτὸ 302-578 ἔργα τοῦ ἰδίου
Χαρίτωνος. Εἰς τὸν τυπικὸν τὰ ἐν λειψίᾳ μόνον τὰ ἀνέκδοτα 130 φύλλα εἶναι τοῦ Μ
"Τυπικαὶ καὶ λειτουργικαὶ Μηναῖαι, Μὴν Σεπτέμβριος, ἐλλείπουσι ἐν πολλοῖς δὲ φ

Εἶναι ποιητὴς ἀκολουθιῶν, ὡς ἡ ἐμελοποίησε, ἀπὸ μοναχὸς ὢν ἐπὶ τῶν ἀρχόντων.
Ἡ ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Μεθοδίου, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τῷ 4ῳ τῷ 1926 ἐν τῷ
ναῷ τῶν ἁγίων Θεοδώρων τίτλον: "Τεῦχος ἱερὸν περιέχον τὴν ἁρμαρτωλὸν ἀκολουθίαν
τοῦ βίου καὶ τὰ κατ' ἀρετὴν ἄθλησιν αὐτοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου
πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ". Ὁ βίος μετὰ τὴν ἀκολουθίαν σ. 33-42.
ἡ 43-60 οἱ δὲ κατ' αὐτὸν ποίημα τοῦ Λαυρεώτου Μεθοδίου, ὃστις παιδεύεται ἐν
τῷ μοναστηρίῳ τοῦ ἁγ. Θεοδοσίου, ὅπου ἡ ἀσκήσατο τῷ 1920

Θεόδοσιος Ἡ. Μ. Κουτσοκ. Μεθόδιος Καυσοκαλυβίτης Ἡ. Μ. Μαυρογ.
Μαυροζήνης ὁ Βυζάντιος Στίχοι ἐν ἁγ. Ἄνναις Κωδ. 3, φ. 11
ἢ 1229/123[0] βλ. καταλογ.

Σάλπιγξ κατὰ μοναχοποιουμένου ἀποστασία μετὰ τοῦ ἁγιανάτου τοῦ θανατ
γέροντος ὑπὸ Ψυχοσωφρόνου Ἰωάννου καὶ κοινῇ λιτῇ τὴν φορεσίαν
ἐσταμένου. ὑπὸ Boissonade Anec (Ἡ. ἱστορ. σουηγμένου σ. 171
gr. 4 (1832) σ. 430-455 υἱοῦ τοῦ Μεθοδίου Καυσοκαλυβίτου ἱερομονάχου
Πηγὴ τοῦ μαυροφορεσιοποιοῦ ἐξηγήσεως ἡ ἱερομονάχου τοῦ αὐτοῦ ἐν
ὁ Ψυχ. συμβουλεύει ὑπὸ χειρὸς Ἀθήναις τῷ 1926 μ' ἀνοχὴ
νὰ μερίσῃ τὸν λαὸν τοῦ σώματος (Ἡ. ἀνωτ. Ἡ. Καταλογ.
ἵνα μὴ παρασύρῃ τὴν συμπάθειαν τῶν συμμοναστῶν αὐτοῦ.

Κρήτης Β' σ. 186 Σύνοψις ἱστορικὴ κατὰ τὸν Κανονικὸν σ. 101
Ἡ. Οἰκονόμου Β' πρβλ. 1880, σ. 507 "Ὁ ὁσιολογιώτατος Μεθόδιος μοναχὸς
Πάτμου εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ Εἰρμολογίου
καὶ ἄλλα ἱερὰ ποιήματα. Ἐπὶ τοῦ ἡγουμενείου
αὐτοῦ ἐκοσμήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη ἡ μονὴ
καὶ ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας αὐτοῦ ἐκτίσθη ὁ
ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
καὶ ἐκαλλωπίσθη ἡ μονὴ ἐν γένει καὶ

Μελέτιος ἱερομόναχος λαυριωτικὸς ὁ Βατοπ. κῶδ. 793 ἔλαβε τὸν τ
λητικὸν τῆς ἀκριβεστέρας τὴν ἀκολουθίαν τῆς προσαφῆ τῆς μνήμης τοῦ
Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ· ὁ βίος δὲ τούτου μετεγράφη ἀπὸ τοῦ Μ. Κα
τόπου ἀπογράφου ἔγινετο καὶ ἡ ἀκολουθία· ἐν λαυρ. κώδικι ἐξέλο
ὁ Σπυρ. Κυριανάκης καὶ τὴν "Ἀλφαβητάλφαβητον" Μιτάκη ἐν συνόψει.

Μελέτιος ὁ ἐγκώμιος ἱερομόναχος Μεθόδιος πνευματικὸς λαυριώτης τοῦ Πηδαλίου ἔκδοσις

Οὗτος πολιτευσάμενος τὸ σχῆμα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Προφορ

Μεθόδιος μοναχὸς ὡραιοκαστρίτης Πενταλόφου

Οὗτος ἐν ἁγιαννανίτῃ ὁ πατήρ μου καὶ χρόνῳ πρὸν γαμῆσῃ δε
σύζυγόν του καὶ τὸ πρωτάτον τοῦ γάμου, ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν
ψάλτης τοῦ ἱερο-Ἀθανασίου, ὅπου ἡ ἔντεχνος ἀξία τῆς ψαλτικῆς τέχνης
Ἀπὸ Καλλιουπόλεως (Καραβ. τόμ. Β, σ. 1ος Ἀνθολογία Α, σ. 2ος
λος ἱερομονάχων ἐν Καρυαῖς τὸ λεγόμενον πρωτάτον ἔτυχε τῆς
Ζωγραφ. Κανακίου ἡ ἐκτενὴς ἱκεσία τοῦ σεβασμίου πατρὸς μου
ἐξαλλου ἀφοῦ ἔτυχε καὶ ὁ Συμεών· ἐξ οὗ ἐν ἔτει ἔλαβε τὴν τελευτ
ου ἔμεινε ὁ ἀδελφός του.

ου.

Σπ

τέχνης ἀρχάγγελος ἐπιστολὰς ἐν αἷς ὑπογράφεται "ὁ πρώ
ρεσσυ μελέτιος" Ἀπὸ Κίτρους ἔγινετο Ἱερισσοῦ ἡ ἀποστολὴ τῆς
Ἰὸ 1888 ἐμεταβίβασεν ἐν Λαύρᾳ ἔνθα ἡ ἀποστολὴ ἀρχιερέως
Κ' ἀεὶ ὧν ἐν ἑβδομῇ ἡμέρᾳ, ὅπου ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρχόντων ὁ ἀρχιερ
ἄλλα ἔτη. εἶχεν διδασκάλους Ἰωακεὶμ Γ', πολλὰ ἐνδιαφέροντα τὰ
σώζονται ἐν Λαύρᾳ.

Μελέτιος ἡγούμενος Γ' Ἁγίου (Μερ. Β')

Μηνᾶς ἀρχιμανδρίτης 1766 (Μερ. Β')

κατὰ Σμυρν. (σ. 405) ἐπιδοθὲν ὑφ' ἡμῶν τῷ Διδασκάλῳ ἐν Σμύρνῃ (τοῦτο ἔφερεν ἡμῶν τὴν
τὴν συνήθη τὸ κρυφίως) ἡ παρούσα ἀπολογία εἰς δύο στενὰ ἀντίγραφα) ἐγράφη ὑπὸ
Ὁ βιβλιοθηκάριος τῆς Λαύρας χάρτ. πανταχόθεν εἰς τὸν δεύτ. φύλ. 25. Α
(σ. 1118 τοῦ ΚΗ' τόμ. τῆς ἑλλην. ἑταιρ. βυζ. σπουδῶν) ἀναφέρει ὡς ἔργον τοῦ Μεθοδίου τ
12 Μαΐου ἀπεφάνθη εἰς "Κέντρ. ἐπιτρ. ἐπιτροπὴ ἐν 1843 ἡ εἰς αὐτὸ ἐπιδε
τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῆς πρὸς ἰδίαν χρῆσιν φ. 1-170. ἡ αὐτὸ 302-578 ἔργα τοῦ αὐτοῦ
Χαρίτωνος· εἰς τοὺς τυπικὰ τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ μόνον τὰ ἐν μέσῳ 130 φύλλα εἶναι τοῦ Μ.
"τυπικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς διαφόρους Μηνᾶν, τὸν Σκοπελιώτην,

εἶναι ποιητής ἀκολουθιῶν, ἀς ή ἐμελοποίει, ἀλλ᾽ μουσικός ἦν καὶ τῶν ἁγίων. Βλ. "ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Μεθοδίου, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τῷ 4ῳ τῷ 1926 ἐν τῷ παρισῷ τόμῳ ἀκριβῶς τίτλον: "Τεῦχος ἱερόν περιέχον τὴν ἀρμαγεῖον ἀκολουθίαν τοῦ βίου καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἀλφάβητα οἴκους τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ". Ὁ βίος μετὰ τὴν ἀκολουθίαν σ. 33-42. ἡ 43-60 οἱ κατ' οἶκοι ποίημα τοῦ Λαυριώτου Μεθοδίου, ὅπως παίρνει ἐν τῷ σταυλαῖον τοῦ ἁγ. Βαβανασίου, ὅπου ἡ ἀκόλουθος τῷ 1920

Μεγέθιος ἱεροδιάκονος Ἀγιανανίτης

Μία ἐκ τῶν πλέον περιέργων καὶ ἀξιοπαρατήρητων ἁγιορειτῶν βιβλίων: "Τὸ σφραγὶς βιβλίον ὀνομαζόμενον "Θησαυρὸς" ἀφιερώθη εἰς τὸν παλαιὸν ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω σωθὲν τῆς ἁγίας καὶ δεσποτικῆς Λαύρας τοῦ ἱεροῦ κατὰ αὐτὴν τὸν ὀνομαζόμενον Κυριακὸν παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου ἐν ἱεροδιακόνοις Μεγεθίου ὁρμωμένου ἐκ νήσου Σίφνου ἐξηγησάμενον τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν καὶ ὁ βουλόμενος λαμβανέτω αὐτὸ ἀπωλέσας. ὅμως μετὰ ἐκ θεήσεως τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ τῆς συντεκνώσεως καὶ ἀναγνωσθέτω μετὰ δακρύων καὶ ὡς ἐμὲ εὑρέτω τὸ Κυριακόν, ἵνα λάβῃ αὐτὸ ἄλλος. ἐὰν δὲ φθόνον μὲν ἔχων εὑρὼν λάβῃ αὐτό, ὕστερον δὲ ῥαθυμήσας φυλάξῃ αὐτὸ πανσυδρίνων, ἀποδότω τὴν πρὶν τοῦ θανάτου, αὐτὸ καὶ τὸ Κυριακόν. ἀλλὰ ἡ ὀργὴ βάνη ἐσθὼν ἀφυλάκτως ἡ μεθυσὶς τοιαύτην ποιήσαι αὐτὸ ἢ ἀφοντῶσαι ἐκ τῆς εἰρημένης συντέξεως, ἵνα μὴ ὡς ἱρόσυλος πατάξῃ ἡ νεκρὸς ἐκ τῆς ἀρᾶς τῶν πατέρων ἐμῶν" (Κώδ. ἁγ. Ἄννης 33, σημείωσις ἀφαιρεθεῖσα ἀπὸ Λάμπρου. Βλ. ἡμέτ κατάλ. τόμ. Β, σ. 89).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

* ἐν τέλει τοῦ ἀριθμητικοῦ του γράφει ὅτι "ὁ γεραρὸς ἡγούμενος μοναχὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀριθμεῖ μὲν γράφας, ἀλλὰ ἀφαιρεῖ δύο ἡμῶν ἁγίων φοβερώτατον ὅρον ἀριθμῶν χρησίμων ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ἀχρήστων εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναγκαίαν τὴν μαθησιν τῶν λογισμικῶν ὑλικῶν ἀριθμητικῶν" (ἀρχ. Εὐγενίου Χιονιαδείδου Ἡ συγχρ. ἐξ ἀμυήτων ἐπιστήμη ἐν Ἀθήναις 1921, σ. 403)

* Κατὰ δὲ τὸ ἐν Ἰβήρων (κῶδ. Β', φ. 98ᵃ) ὑπογράφεται "Μητροφάνης ἐλεήμων διὰ τοῦ ἀρχιεπισκοποῦντος τῆς Α' Τουσουνιανῆς Ἀχριδῶν. χλωροφόρον ἔχει τὴν ὑπογραφὴν ἡ ὡραιότης· παρ' Ἰλλυριοῖς βασιλικὸν ὡραῖον χρῶμα, ὅπερ παρὰ Βυζαντινοῖς τὸ πορφυροῦν. διὸ καὶ ὁ ζωγράφων σ. 244 ὀνομάζει τὸν "ὑπερῶλον Ἰλλυριὸν αὐτοκράτορα ἢ θεῖον τοῦ Τουσουνιανοῦ", ὅπως ἡ διάδεξαν αὐτὸς ἐπιλοῦφρονον, "ἐνίμως ἔταφη ἐν τῇ μονῇ τῆς βασιλίσσης, ἐν ταφῇ ὡραίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἀφιερωμένη γυναῖκα αὐτοῦ Εὐφημία". τὴν βασιλικὴν ταύτην παράδοσιν παρέλαβον ὅτε ἀρχιεφιόντως ἡμῶν ἡ Κύπρου ἐν Β' Τουσουνιανῇ. τὴν ὑπογραφὴν ταύτην τοῦ Μητροφάνους διέσωζεν ἐν πολλοῖς ἐγγράμματα αὐτοῦ ὅπερ ὁ καὶ κατὰ τὸ 1914 διευθυντὴς τοῦ γραφείου εἶχε φάρει ἐν τῷ ἀρχείῳ. ἄλλων ἐγγράφων 5-6 οὐχὶ τόσον ὀστοδοίων ὅσον πρὸς ἀσφάλειαν. παραλαβὼν τὸ γραφεῖον ~~τὰ ἐν συναπερχεται τοῦ κοινοβίου ἐν σχολείᾳ ἔλαιο τῶν παιδίων ἐκεῖ τοῦ~~ ἔλαβον ἕν τοῦ κώδικος πολλὰ ἐγγράφα εἰς δύο μεγάλα τυβλία (ὡς ἐγράφαμεν 1935 ἐν ἐπετηρίδι τοῦ ἑταιρ. βυζ. σπουδαί, τομ. ΙΑ', σ. 316-317) ἐφρόντισα ταῦτα νὰ τὰ ἀφαιρέσω ὅσον ἠδυνήθην – δὲν ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ἐπίσημον ἀρχεῖον – τὰ ἔθεσα εἰς μικρὸν ξύλινον τυβλίδιον, τὸ ὁποῖον ἔστησα εἰς ἀφανῆ μέρος προσωρινῶς. ἀλλ' ὁρμητὴς μοὶ ἐπῆλθε νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα μετὰ δεκαετίαν ὅλην ἡ ἀπόλαυσιν τὸ γραφέν. τὰ ἐγγραφα εὗρον εἰς τὸν ἀρχαῖον δυσωπῆ τόπον. [illegible] εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Μηναίου. [illegible] Ἑλληνικοὶ εἰς τὰ πολλοὺς δὲ δύσκολοι

Μεθέτιος καὶ οἰκονόμος

Δρυμοσύρτων. Κῶδ. Λαυρ. Α63
φ. 3. Λαυριώτης.

χωσις 1864 Μεθετιος Χολεβούρης Λαυριώτου
πιστοφαὶ ης ἡ ἐπὶ Βενιαμὶν νοταρίου αὐτοπερυξη.
ἐπέθανεν εἰς τὸ βατοπέδιον τὸν
θετ. τοῦ 1887. ἀφεὶς εἰς τὸν ὑπο-
ταμτικὸν του. Θεοδώρητον τὸν
κ πνιγρίτης χειρόγραφα τοῦ Ν.
ἐκτόκη καὶ κτικ. ἁγιορείτου, οὗ-
τινος τὸν πρόδρομον εἰς τὰ συγ-
γράμματα τοῦ παμμεγα ἐξέδωκεν
ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἁλήθ. τῷ 1884
φ. Ἐκκλ. Ἀλήθ. Ε', 1889, σ. 347 (Μερ. Β)

Μαχ. βατοπαιδ. Μεθόδιος Ἱερομοναχος
λαυριώτης καυσοκαλυβίτης.
φ. "Ἱερὰ διήγησις" τῆς προ-
κτικίσεως Θεοτόκου 1815, ἥτις ἀνε-
κηρύθη (καὶ τὰ πορφύρα φορία
παρισκευμένα ἐν τῷ προδρόμῳ
κ παραπτυόντων ἐν τῷ Ἄθω
ἐξε) ὑπὸ τοῦ Μεθοδίου.

* Μητροφάνης Κρής
ντιπρόσωπος Λαύρας τῷ 1860.
ντιταχθεὶς εἰς τὰ μεταρρυθμίσεις
ν Χουσὴ παση. βρ. Ἔκθεσιν
φ. τοῦ ἰδίου, διατὰ κουτζουμ.
φαν. ἱστορ. Συγγρ. Μερ. Β'

Μητροφάνης ἀρχιεπ.**
ὼτης Κωνσταντινουπόλεως. Συνοδικῶν
ὐ πατρ. Τιμοθέου περὶ τοῦ μο-
χυδίτου τῆς Λαύρας 1618
ήν. Β', 394

* Μητροφάνης Ἱερομόναχος
μιραζιαννανίτης "Διήγησις καὶ
ὀπτασία ..." Κατάλ. Β' 789.
ἐδημοσιεύθη παρὰ Βασ. Καρα-
μαλλινοῦ ἐν Ἁγιορ. βιβλ. ΙΓ', 1948.
σ. 197-9, ΙΔ', 1949, σ. 52-54. 83-87.
ἡ πρώτη ἐπιγραφή. "Δ. α. ὁ
ὠφελίμως ὀρθοδόξου τινὸς Δη-
μητρίου, συγγραφεῖσα παρὰ
μητροφάνους ἱερομ. προφορικῆ
καὶ ἐκθέσει τοῦ πνευματικοῦ
πατρὸς κυροῦ Διονυσίου τοῦ
ῥήτορος, μεταφρασθεῖσα εἰς
κοινὴν φράσιν παρὰ τοῦ ὁσι-
ωτάτου κυροῦ Λαυρεντίου τοῦ
ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἁθω-
νος ἀσκοῦντος" ἐκ τοῦ 271
κώδ. ΙΖ' αἰῶνος τοῦ Καρακάλλου
εἰς τὸν μητροφάνην μετὰ
τοῦ Διονυσίου ὁ Γεράσιμος ἐποί-
ησεν οἵους βρ. Διονύσιος Στουδί-
της ὁ ῥήτωρ.

Μητροφάνους ὁραματικὴ ὀπτασία τοῦ XVII
Διον. 253. βρ. Κατάλ. Α', 384 τὴν
ἀνοησίαν τοῦ πάμπρου καὶ τὴν
συγκεκομμένην ἐπιγραφὴν (τὰ
παρεμβαθῆ) Ἑλλην. 747, 7 τοῦ XVII
Βατοπ. 155, 7. "618, 21 τοῦ XIX

Μητροφάνης Λαυριώτης
μητρ. Καισαρείας Θεολ. Γ' σ. 98 ἑ
Γεδ. Χρον. πατρ. Ἀκαδημίας.
σ. 47-8.

Μαχαιροδάν Ἱεροδιακόνου 1788
ν. παιδαριὴ, κοινωνικὰ Θ 162 χειρόγρ.
ἐν τῇ κελλίῳ τοῦ ἁγ. Νικολάου Καψάλας

Δωσάτου τούτου πατρωνυμικὸν ἢ ἐπίκλ. μαθ
λεπτ. μονῆς εἶναι τοῦ ἁγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφ
ρου, ἀδηλ. ἡ ἀφορᾶ Pebit κτγ. ἐπιγραφὴ ἀναγνώσεις
οὕτω: "ἐγράφη δι' ἐξόδου τοῦ δωσάτου Μαχαιροδάν
ἱεροδιακόνου ἐκ Λέσβου" (Inscr. christ. τ.)

Μητροφάνης μελλούσης λαυριώτης προηγούμενος

Διέμενεν εἰδὲ ἐν καρεαῖς παλαιὸν τοῦ ἡγεμονικοῦ τῷ 1890 ναοΐδιόν ἐποσαν
ποῦ τοῦ Βασιλικοῦ, ὅστις ἔφερε ἀνοικοδομὴν ὑπ' ἡγουμένου τῆς ἐν τῷ Παγγαίῳ
μονῆς Κοσινίτζης (Γεδεών, Μνεῖα τοῦ ἱεροῦ ἐρεμοῦ, σ. 269)

Μητροφάνης Γ' σαλμαρχης κτίτωρ λαυριώτης 1565 -1572 κ.ε.

Μέρ
καστηλο ἐν Χάσιοῖ (Παλμ. πίν. Γεδ. σ. 515), ὁ χρονογράφος Δωρόθεος
χαρακτηρίζει αὐτὸν ὡς μακόλογον (σ. 445, 448). Ὁ δὲ συγγραφεὺς ὀλίγα
γραφῆς παρὰ ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν ἦτο τυχαῖος ὁ Μητροφάνης (σ. 515-18,
διὸ ἔλαβεν ἀμοιβὴν τὸν φιλόφρονα καὶ σοφὸν
ὁ γνωστὸς Γερλάχιος Λούθηρ. ἱερεὺς τῆς γερμ. θρησκείας ὀνομάζει αὐτὸν σοφώτατον πάντων
τῶν Ἑλλήνων" (Ἐξ. Ζαγεβιτσ, Φραγκφούρτη 1674, σ. 465). Γράφων δὲ περὶ Κρήτων γράφει: "φι
λάνθρωπον τὸ σοφὸν, φίλα τοῖς διαφωτιζομένοις φρονοῦντα τὰ περὶ τὴν ἕνωσιν τῆς Δύσεως
ἀναστοχῆ σπουδάζοντα" (Τοπογραφεία σ. 212). Ἡ ἀκμὴ χρόνων τοῦ Δωροθέου στηρίζεται, διότι αὐ
σαμένη τὴν Βενετίαν παρὰ τοῦ πατριάρχου Διονυσίου περὶ διορθώσεων τῶν πανδεκτῶν ἐκεῖ ἐχόν

Μωϋσῆς," ὁ ἐπιγραφόμενος τῆς κυρίας μονῆς ἁγίας τῆς βασιλι
τοῦ ἁγίου Ὄρους Ὄρους τῆς μεγάλης Λαύρας τῆς τοιουτοτρόπως τῆς αὐτῆς Μωϋσῆς ἱερ
μοναχὸς ζωόγραφα" οὕτως ἔχουσιν οἱ τὰ περὶ τοῦ ψευδοσινόδου ἐφωρεντιανῆς ἀναγρα
ψαντες, ἀλλ' ἐν τῇ ἰδιοχείρῳ τοῦ χειρογράφου ἔχει ὧδε: "ὁ ἐπιγραφόμενος τοσεβασ
ας τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς ἁγιορειτικῆς μεγίστης Λαύρας τῆς τότε ταύτης ἐπληρώμ
νου τῆς ἱερομόναχος ζωόγραφα" (Βλ. τὸ πανομοιότυπον πασῶν τῶν ὀρθοδόξων ὑπ
γραφῶν ἐν "L'oriente cristiano e il concilio di Firenze. Associazione cat
lica italiana per l'oriente cristiano. (1438-1938) V. settimana 24 Aprile - 1 Magg
1938, Firenze, 4ον μέγα (ἐκδ. πολυτελὴς μετ' εἰκόνων) σ. 10 (ἀντίτυπον τοῦ ἐρευνητοῦ μ

* Ὁ Ἀλεξ. Λαυριώτης πρώτος ἐμελέτησε τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Νέου Φύλου ἀποσιωπᾷ
ἐν Λαύρᾳ εἰς ὀργισθὴ τόμον, ὅπου ἡ ἀποβίωσις· διότι ἔμενε ἡ εἰς ἣν τῶν ὑπερ
ἡ τοῦ ναοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἁγ. Ἄννης. Ἐδημοσίευσε δὲ μερικὰ διαφερόν
τα τῷ 1880 (ἐν τῇ πανδώρᾳ) μετὰ ἄλλων ἐπιστολῶν ἐκ τοῦ ἄρχειον τῆς ἑλλην. μεσαι
ωνικῆς ἔτος 4, σ. 65 κ.ἑ. (ὑπογράφεται: Ἀλεξ. Π[απᾶ] Γ[εωργίου] Εὐμορφόπουλος
Τῷ 1887 ἐν τῇ ἐκκλ. ἀλμαν. ἔγραψεν ἐκτενεστέραν βιογραφίαν ἐκ τῶν ἐκ. 14.
Ταῖς εἰκόσι ἐκ μετὰ τῶν Σπυρίδωνα καμπανάκι σχεδὸν ἐξήντλησεν ἡ ἐνοῦ
παίδη χαμβάιων ἐν Παρισίοις πάνυ ἐκ λαύρας ἀντίγραφα.

* μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἐπάνοδον ἐκ τὸν πάπαν κτλ. ἄνωθεν ἐκδέχεται ὁ καθ. Ἰ
Μυστακίδης ἐν ἐκκλ. ἀλμαν. Ι, 1890, σ. 182 ἑ. τοῦθ' ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὸ καθαίρειν ἐκ τοῦ
ἡ τοῦ πατριάρχου (οὗτος ὅμως δὲν ἐξεχειρίσθη), ὁ δὲ Μητροφάνης ἔλαβε προστάτην τὸν ἀφηγ
Μιχαὴλ τὸν Καντακουζηνόν. ὑπῆρξεν ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως τῆς εἰσαρκίας του, ἀλλ' ἐγένετο ἡ πατ
ἀρχὴν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἡ μόνον ἀρκεῖ νὰ καταρρίψῃ τὰς παντοίας, ἃς ἐμφαν
ποιοῦν ὁ χρονογράφος ἐκ παραδοξίας ὑπὲρ τῶν γραφομένων τοῦ Γερλαχίου, ὅτε πρόκειται τοιού
δας τοῦ βίου, ὅπερ ἀσφαλῶς ἔπραξεν ὁ διαμαρτυρόμενος οὗτος, ἵνα ἐπιδείξῃ "ὀργὴν ἐν
μέρᾳ ὀργῆς" κατὰ τοῦ Μητροφάνους. Ἐκ τῶν ἐρμῶν τοῦ τόμου Μονεμβασιακοῦ εἶναι
ανοικοδόμησις τῆς ἐν Χάλκῃ μονῆς τῆς ἁγ. Τριάδος ἐκ δουλείας τοῦ ἐκβιασθείσης, ἣν πρὸς
ας ἡ κατὰ τὴν ἐνὸν συνέταξε ἡ κατάλογον ὅπερ ἄνωθεν ὁ δαμασκηνὸς Στουδίτης (σ.

« "οὗλος ὁ ἅγιος καθηγήτης ἦν καλογερείας ἡ ἄριστα ὀρχιερεύς, φιλόστοργος ἡ ἀγιώτατος ἀνὴρ σύνοδος τὸν ἔκλεξε διὰ καθηγήτην ἐν ἔτει 1565 ἡ ἐτοποίησεν ἐν τῇ καθηγητείᾳ ἐξῆς διά. τὰ ἀγαπᾶν ἐκ τὴν ἡσυχίαν ἔφυγε πρὸ χρόνων ἡ ἐκατὸν ἐκ τὸ ἅγιον Ὄρος ἡ κατοίκησεν. ἔπειτα ἔγινε ἡγούμενος ἱερείας ὁ λαρίσσου ἕλη ἕξη ἡ τούτου καταπεπαυμένου ἀφορολόγητον ἔσχεν ἐν Μητροφάνην τοῦτον μὲ εἶαν ἡ καθηγητεύσας ὅσα μπόρει ἐτελείωσεν ὑστερηρῶ. τὴν χήτου τὰ ἔχωμεν." Εἰς τόπος σχολικὸς ἐπιγραφικοῦ τοῦ ἐν Λήμνῳ χαρ. κτημάτων, ἀπὸ Dölger Aus den Schatzkammern, σ. 234

Μουζάλων Καλλιστος

'Ο ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος Καλλιστος ὁ Μουζάλων" ἐν Ἁγιορ. τόμῳ. Migne, 150 σ. 1236

ονὰ ὅλι οὗλος ἦν τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας [illegible] ἡγέκαμεν ὡρεῦμ
ἀναθριάρχου Νικοδήμου Μουζάλωνα (1147-1151) ὅστις ἀναθαυμάσιμον ἀσκητη-
κὸν μοναστήριον τοῦ Κουμιδᾶ" ὅπου ἀπελαύνων πολλὰ ἐμπαιγόσκησεν οἱ
ἀμφηνοὶ οὗ σαυλα ἐμπρονόμησε μεθ' ὅλων τῶν τιμίων ἡγεστοχίων ἡλεύ.
. Cf. Ehrhard ἀφρα Krumb. A, σ. 425. Μουζαλῶν οὗλος γράφει Βλ. ἀγγου
ζάλωνας ἐν Μη. Ἐκλ. Ἑλλην. 12, σ. 407-3 Ὁ παλαιὸ 1442 ἀναφερόμενος ὡς ἡγ
αθίμη τοῦ ἀνασταυρωμένου ἀρέθα μοναχὴ ἀσκητρια ἀθίου Μουζάλου εἶχε δύο
ρια ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἰδιοκτησία: "προσκήνωσα, γράφει, τὴ ἀθιάσωστα κειμήλια τοῦ
τοῦ Μουζάλωνα ἀλλοίου μακαρίου Δημητρίου τοῦ ἰαλροφιλοσόφου ἐξανηθέντα τρεῖς
τρεῖς δύο χωρία ..." (ἔχ. ἀγάθη μοναχὴ μεγάλη συνεργάτις μονῆς Ξηροποτάμου)
Ἰωὴ ἱστορ. Ὠρωανοῦ 382, φ. 734-ᵉ 736ᵇ. "τοῦ Μουζάλωνος τῶν Νικηφόρου τοῦ ἐν θε-
σσαλονίκῃ τῶν Κομνηνῶν τοῦ ἐκ τῆς ἰωὴ ἁγίας ἀνεψιάδας ἐκαθορεύσεως." Ἰδέα
ολλοσταν σουδαίων ἱστορικῶν ἡ ἠθογραφικῶν τῶν κώδικων σημεῖα ἡ ἀσυλλογίαν διὰ τὴν
ραφὴν ἐν ἐτοίμῃ σημειώσεων ἡ Σοφία Δουκίδη μελέτη σχεδίων ἐν "Ἑλληνικοῖς" Ζ' 1934 σ. 109-
Ἀ. Κουρμπέκη τὸ "ἐγκώμιον εἰς τὸν παρ. Ν. Δ' τὸν Μουζάλωνα" αἰλ. σ. 301-322. 152

"Ἐξ ὧν δὲ τῶν ἐρευσθέντων ἡγεμόνων καὶ ἀφ' ὧν οἱ μεγιστᾶνες ὠνήσαντο τὰ μέγιστα ἁπάσας ἀνεξαιρέτως τὰς μονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀπε καὶ πλουσιοπαροχίας μάλιστα, πλὴν τῆς τοῦ Καστα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὃν εἶχε τινα ἵνα ἐνεργήσῃ, ὡς ἐκ τῶν ἐρημώσε ἃς εἶχεν ὑποστῇ. Διὸ καὶ τὸ ἅγιον Ὄρος ἀπείρως εὐγνωμονεῖ τοῖς μεγαλο αὐτῶν τούτοις εὐεργέταις. Ἦλλαι δὲ μοναὶ ἀνεκαινίσθησαν ὑπὸ πατριά χῶν καὶ ἀρχιερέων ἄλλα καὶ ἐκ τῶν ἰδίων ταμείων τινὲς συνεισέφερον τὴν ἑαυτῶν ἀνίδρυσιν καὶ ἀνακαίνισιν καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ἦλλαι καὶ ἀρχιμανδρίται καὶ ἡγούμενοι καὶ προηγούμενοι καὶ οἰκοφύλακες καὶ ἁπλοῖ μοναχοὶ περιελθόν τες τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας καὶ τὸν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμὸν καὶ πολλὰς συνδρομὰς συλλέξαντες εὖ μᾶλλον συνεβάλοντο εἰς τὴν ἀνίδρυσιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἑαυτῶν μονῶν καὶ τὸν πλ τιομὸν τῶν οἰκοφυλακείων αὐτῶν καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν κα τὴν ἀγοράσασαν ἀκινήτων κτημάτων." Κωνᾶς, Ἅπαντα κτ. σ. 612

[1] "Δέησις εὐσεβεστάτου αὐθέντος Ἰω. Ματθαίου Βασαραβᾶ βοεβόδα Ἀλλαγκοβλαχίας Θεμελιώσεως καὶ οἰκοδομῆς τῆς ἁγίας δόμου Ἐλένης". "Ἡ αἴτησις τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἐμφανεστάτου καὶ ἐνδοξοτάτου αὐθέντου Ἰωάννου Ματθαίου Βασαραβᾶ βοεβόδα, ὁ δανὸς ἀπεφάσισε ἡ ἁγιοσύνη νὰ ἱδρύσῃ τοῦ λαοῦ ἐτελείωσε καὶ ὡραΐσθη καὶ ἐζωγραφήθη αὐτὸς ἐν ἔτει 1632, τὸ δὲ ἱερὸ εὐαγγέλιον ἔγραφη διὰ ἀνάγκης αὐτοῦ ἐν ἔτει 1648-1643 διὰ χειρὸς Ἀνδρέου μοναχοῦ πυδανᾶ ἐκ Ἰβ

Βλέπε ὡραίαν φωτογραφίαν παρὰ τῷ ἠλεκτρολαμπάρῳ βυζαντινολόγῳ Μάρκῳ Βέζα: "Mănăstirea Tismana" mănăstirea ortodox, editia II-a revăzută cu numeroase adaugiri text si ilustratii" Bucuresti, 1937 σ. 49. ἐν σ. 51 τὸ ἀμέσως περιγραφόμενον τιον, ὅπερ ἐκαλλιτεχνήθη παρὰ τῶν μεγάλων. Τοῦτο κατὰ τὴν ἐξ. ἀνακάμψεως ἀποκρυβὲν εἰς τὴν ὀροφὴν (παλάτι) τοῦ παλαιοῦ προσφορίου τῆς ἀνεκαλύφθη τὸ 1886 ἀνακαινίσεώς αὐτῆς. Περὶ τοῦ ἄλλου εἰκονίσματος βλ. Βέζαν, σ. 57, 124

ὕλος ἀνήκει ἡ τὴν οἰκογένειαν, ἧς εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα δυναστεία τῆς Ρουμανίας
ὡ 1593 ἀνῆλθεν εἰς θρόνον Μιχαὴλ ὁ γενναῖος, ὃστις ἦλθε ὄντως σφαγεὺς ἡ πρώτη
ὸς μεγαλῆς ἰωαννόλητος. Ἐν μιᾷ νίκῃ ἔναντι τὴν τουρκικὴν φρουρᾶν τοῦ Ρου-
πουρφελὶν ἡ συμμαχήσας μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἦς Γερμανίας ἡ τοῦ ἡγεμό-
νος τῆς Τρανσυλβανίας ἡ ἀφοῦ παρεβίασε τοὺς Τούρκους ἐφεύχωρησεν εἰς αὐτὴν
κατέλαβε δὲ ἡ τὴν Μολδαυίαν, ἀλλ' ἐπὶ μικρὸν μετὰ δὲ πολλῶν δὲ αὐτοκράτωρ
ὁλοφόνησαν αὐτὸν (1601). Ἡ Τρανσυλβανία τότε ἐμαστιγώθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ τῶν Ἰησουϊ-
τῶν ἐγένετο τοῦ σαπίσματος ὡρὸς πανάκλησιν τῆς ἀναρχίας. Μόνος ὁ Μιχαὴλ πανεπί-
σε τὸν κινδύνου τοῦτον ἡ ἀνεπάλθη γενναιότατα δυστάσεως ἡ τὴν ζωὴν τοῦ. Εἰς τὸν
ολίωτον Α' τόμον τοῦ "Κώδικος τῆς Ὀρθοδοξίας" πραγματεύομαι ἐκτε-
ώσει περὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ἡ ἀποδεικνύει ὅτι, ὅσῳ ὁ Σινδόρβενς ὑπῆρξεν ὁ
ρίμαχος τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτὸς συνέχισεν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἡγω-
α τῆς παθικῆς ἐπιβουλῆς (διὰ τῆς σύγλιας τοῦ νέου καλενδαρίου) τὸν τραλαι-
ν ἀγῶνα· διὸ ἡ ἀνωνδανάτιστον αὐτοῦ ἡ ἱστορία. Μόνον ἀπὸ τὸν σύγχρονον
σαβιάρχων ἡ τοὺς ἁγιορείτας εὗρε ὑποστασίαν ἡ ἀναγνώρισιν
ἡ. σ. 274-288) Ἐν ᾧ μεταξὺ ἦλθον ἀπόστολοι ἡγεμόνες μέχρι τοῦ Ματθαίου 1632-54
ὃς ἀνεδείχθη χίαν φιλοσοφόδοξος ἡγεμονίας, διότι ὡρισμένας τὸν ἑλληνισμὸν, ἵδρυ-
σουμανικῶν τυπογραφείων ἡ ἐξέδωσε ρουμανικὰ βιβλία ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ. παρέ-
ν ἐνδόξοις ὑψηλαῖς τοῖς ἔθνεσι θέσεις, ἐξ ὧν ὑποστηρίζει τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τουρ-
κοῦ ζυγοῦ (περὶ ἀμφοτέρων ἡ. "A history of the Roumanians from romantime
he completion of unity by R.W. Seton-Watson..." Cambridge 1934, σ. 74-83).
Ματθαῖος συνέχισε τὰς παραδόσεις τῆς ἀσκήσεως τῶν μέσων τοῦ XVII ἀρχομένου. Οὕτω
ὰ ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑμνῶν εἰς τοὺς ἁγίους τούτους ἡ μοναὶ ἐδημοσιεύθησαν τῇ πρώ-
δου ἑλληνικῇ εὐαγγελικὰ ἡ πρὸ χρυσίου. Τὸ φῶς εἶναι τραπεζοειδὲς διαστάσεων
5 x 0,40) ἡ εἰσοδεύουσιν αὐτὸ παναγίας μεγάλαι ἑορταὶ δύο ἑκάστου. Αἱ
ραὶ φάναι κατὰ σημειώσεις διὰ σημάτων χίαν τεχνικὴν ἐπεξεργασίαν
ἡ τῶν εἰκόνων τοῦ ἐναγγελικοῦ – τοῦτο δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς ἐν τύποις πα-
γον ἡ ἀνήκων ἐνῶ συνοφελαίῳ – ἐχέσθη γράμμασι μεγαλοπρεπῆ τοῦ 1643 ὑπὸ τοῦ Ἀνδρ
Πλεῖον ἀξίαν παρίστησι τὸ δεύτερον
ὰ τὸ 97., Α97 διαστ. 0,29 x 0,20 τοῦ IX αἰῶνος, φ. 222 περιέχον τοὺς ἑωθι-
ούς μετὰ σημειωμάτων. Εἶναι ἐσταχωμένον δι' ἐρυθρᾶς πλακῶν. Ἐν ἀρχῇ
ονίζεται ὁ ἅγιος Μιχαὴλ Συνάδων εὐλογῶν τὸν Ματθαῖον ἡ τὴν σὺν αὐτῷ ἐλέ
ραπεσῶνας τὸ βιβλίον τὸ ἔτος 1643, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ περαιτέρω γράμμα
"Τὸ παρὸν θεῖον ἡ ἱερὸν εὐαγγέλιον ἐτυπώθη (;) παρὰ τοῦ εὐσεβεστάτου ἡ
ιφοτάτου ἡμῶν αὐθέντου κυρίου Ἰωάννου Ματθαίου Βασαρὰβοϊβόντα σὺν
ευσεβεστάτῃ Κυρίᾳ αὐτοῦ κυρίᾳ Ἑλένῃ ἡ ἀφιερώθη εἰς τὴν ἁγίαν Λαύραν
Ἄθω, διὰ χάριν ἡ εὐλογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ
λοιποῦ, ἐποιήθη χρόνῳ αὐτῷ, ὅταν ἦλθεν τὴν τιμίαν αὐτοῦ κάραν εἰς τὴν
χίαν ἐν ἔτει ζρνα' (1643) διὰ συνδρομῆς δὲ τοῦ ὡσιωτάτου ἱερομονα-
ου κυρίου Ἰωσήφ, ἰνδ. ια' ". Τὸ εἰσέτι ἔτος (1643) ἀφιέρωσεν ἐν τῇ ἐσχατιᾷ
ευμενείας τὸ τρυλλῶν διὰ σημάτων ἐσταυρωμένων μυθίτων, ἄστρων καὶ
ορίας φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ δορυφόρου ὁ δρακόνος διὰ τῶν κολλαΐ τρυλλίσεως
κυρᾶ ὁμοιάζει ἐν σημειογραφίᾳ ρωσ. ναον (0,25 x 0,30 περίπου ἐναγόμενον

φέρει τὴν ἐξ ἧς ἐπιγραφὴν τὸ πενταπρόσωπον τοῦτο ἀργυροῦν ἐκμηναδιον:
"Τὸ παρὸν μυθίκιον ὑποφέρει τῆς σεβασμίας μ σεβασμίας μεγάλης λαύρας τοῦ
ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει ἁγιορείτου ὑπὸ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ φίλο
Ἰωάννου Ματθαίου μ ἐποικοδόμησας ἕλένης." ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς, ἧς φερίδει τὴν
βάσιν τοῦ μυθικίου ἦλθ δυσεπιγνώστου ἐξάγεται, ὅτι τοῦτο ἐχρησίμευεν ἀρχικῶς
ὡς ἀργυροφόριον (Ἀ. Ἰησεχ. chrèt. 355, σ. 117). Ἀλλ' ὁ φιλοχρίστος οὗτος ἦρεμεῖ ἐφ'
ᾧ σεβάς μ μεγάλης εὐλάβειαν ὑπὲρ τὸν ἅγιον Μιχαὴλ Συνάδων, ἣν εἶχε παρὰ
παραδόσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν ὁρμώμενον προγόνων τοῦ τῶν Γενουησίων. Ἐν δεινῇ
δεισιδαιμονίᾳ ἀκριβῶς ἧς παρεσκεύασε θαῦμα βλάστησιν τῆς εὐφόρου ῥοῦ
μανίτιδος γῆς μ ἐπῆλθεν ἀφαιμωμένη μ τὰ ὀφειλόμενα τῆς παλαιᾶς ἐργάτ
μ τοῦ μαΐστορος ἐπιάσχον ἐκ δεξιᾶς λαύρας τὴν πύλην τοῦ ἁγίου, ἧς πρὸ
μάσις μεγάλης, ὅθεν μ ἡ τοῦ ἁγίου χαραλάμπους τῆς φανείλους. Ἡ
ἔφερεν αὐτὴν τῷ 1641 ὁ ἴδιος μεγαλαύρας προκαθήμενος Ἰωάσαφ. Ἀλλ'
εὐρισκομένης τῆς μονῆς ἐν οἰκονομικῇ παχείᾳ ἔδει νὰ διενεργήσῃ ἐ
νους ἐπαρχιώτους μαΐστορας. Ὅπως ἡ χάρις τοῦ ἁγίου ἀμέσως ἀ
λαξε τὴν χεῖρα ἐκ δεξιᾶς πτωχῆς τῶν ἀκριδῶν μ οἱ ἐκ τῆς μονῆς
ος μ ἡ εὐλαβεστάτη σύζυγος δόμνα Ἑλένη ἐξεδήλωσαν διὰ πλουσίων ἐ
μ τιμαφῶν ἀφιερωμάτων τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἀλλὰ δὲν ἐφκιωρίσθησαν ἐ
τα μ μόνα. Ἀνῆγειραν ἐκ δεξιᾶς τοῦ βήματος τοῦ καθολικοῦ ἐκ
ἤρισον μετὰ τροῦλλου τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ τῷ 1643 μ τῷ 1653 ἐτοιχογράφη
σεν δ' ὁ ναὸς ἡ ἐπιγραφὴ (ἧς ἐφερωμένα ἐκ τοῦ καταστραμμένου
τοίχου σώζεται μέχρι σήμερον), ἔχει δὲ ὧδε:
"Ἀνηγέρθη μ ἀνακαινίσθη ἐκ βάθρων μὲν ὁ θεῖος μ σανός ναὸς
ναὸς οὗτος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ
παρὰ τοῦ ἐκλεμπροτάτου αὐθέντου Ἰωάννου Ματθαίου βοεβόδα πασης
Οὐγροβλαχίας μ διὰ συνδρομῆς μ ἐφροντίδος τοῦ πανοσιωτάτου
προηγουμένου πατρὸς Ἰωσὴφ κατὰ τὸ ἑπτακισχιλιοστὸν
μ ἑπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος. μετὰ δὲ πατροδρομὴν ἐκ
αὐτῶν θείων πηγουμενεύοντος τοῦ πανοσιωτάτου πατρὸς Ἰωάσαφ
ἔγινε δὲ πάλιν ἡ ἔξοδος τῆς ἱστορίας μ τὰ πάντα πατρὸς τοῦ ἄνωθεν
ἐρημένου αὐθέντος μ κτήτορος μ ἡ συνεργία μ συνδρομὴ
παρὰ τοῦ ῥηθέντος προηγουμένου πατρὸς Ἰωσήφ.
ἐτελειώθη δὲ ἡ παροῦσα τεῖνα ἱστορία μηνὶ ἰουλίῳ 16
διὰ χειρὸς Μαρίνου μ Ἀναστασίου ἐκ πόλεως Ἀναύπλι.
(Rec. inscript. chrèt. 383, σ. 126
Παρὰ τὴν εἴσοδον αὐλοῦ ναὸν ἐντοιχίζεται τὸ ἡμιόνιον λευκὸν μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἐπιγραφή: "Ὁ ἅγιος ὁ Συνάδων Ματθαῖος Μπασαράβ ὁ βοεβόδας. Ἡ
αὐτοῦ κυρία Ἑλένα" (αὐτ. 385, σ. 127). Σημαίνει ὁ ἡγεμὼν ἐσταυρώσας διὰ μα
τὴν πρὸ τοῦ καθολικοῦ γωνίαν. Κατὰ τὸν ἐπιγραφέα ὀνομάν ἐν ἔτει 1626 ὁμ
ἀνεγράπη ὁ ναός. ἀλλ' ἔχον μείνει τινὰ τῶν τοίχων, ὅτε βυζαντιολόγος Ῥουμάνος ἀπ
ἀρχαιοδίς κατεῖδεν ἐπὶ στοιχεῖα τοιχογραφίας εἰκόνας. ἀλλ' ἐγνώσθη, ὅτι μ
αὐτὴν εἰς ἐκ χαρᾶς ἐκάθε τὰς φρένας ἡ παλαιότης αὐτῆς. Διεφθάρησαν ἐπὶ
τοιχογραφίαι. Ὁ ναὸς ἐπεσκευάσθη τῷ 1909 μ τῷ 1911 ἀνηγέρ
Ἰωάννου ἐγνώσθη ὅτι μέρος ἐδώκε ὁ ναὸς

Μυραμιώβανος Κων. (Μπασαράβας)

Ἡ μονὴ διατηροῦσα τὴν οἰκοτορίτικην συνοχὴν ἠναγκάσθη νὰ ὑφίσταται τὴν τύραν τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ τοροσυχηδεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Μπασαράβα Μυραμιωβάνου ἀρχοντος τοῦ 18ου αἰῶνος ἐν λαϊκῇ διαθήκῃ τὰ ἑξῆς: "μὴ βάνοντες τὴ χεὶρ μήτε κάρους μήτε φόβους μήτε παραφορίας τῶν τραπεζίτων τὴ βιάζουσα νὰ κατεδάφισσαν τὴ ξηρὰν λησταῖων στέγορεν τὸν ἀνοσιώταν τὴ ἀδεσμώτατον ἅγιον τροστάτου μενον παιδὰ τύρων Νικηφόρον, ἀνδρειωτὸν τέρμον τὴ χθόνιον τέκνον τὴ κτιστὸν τῆς παθ' ἡμᾶς ἱερᾶς μονῆς... φορὸς τοιοῦτος τοιαῦτα χοῦμεν γοννυχεῖς (sic) νὰ μὴ χρονοτριβήσουν ἐν τὰ αὐλόδι οἱ τερεφθέντες... ἀφοῦ τελειοθῇ ἐκεῖνο ὅπου πρὸς ὠφέλειαν τὴ εἰς τὸν θρόνον ἐλπίζει μὲ τοσοῦτον νὰ χορτάσουν, ἐπειδὴ, ἐπλαμφόρησαν αὐθέντα, ἐπαταντήσαμεν οἱ ταπεινοὶ εἰς μεγάλην ἔνδειαν ἀπὸ ἀνθρώπους εἰς καιρόν, ὅπου τοσοῦτα εἶναι ἀναγκαῖοι φορὸς φύλαξιν τοῦ μοναστηρίου· διότι μεγάλως κινδυνεύομεν ἀπὸ τοὺς κατὰ θάλασσαν τὴ ξηρὰν λῃστάς· ὅτε παθ' ἡμέραν δὲν φαίνουν οἱ ἀνθρωποι – φράττω νὰ τὸ λέγω – νὰ φένουν ζωντανοὺς τοὺς ἑλληνικοὺς ναμπέρους, ζητοῦνται παρ' αὐτῶν ἐκεῖνα ὅπου τοὺς ἔχουν δὲν εἶδον τὴ τοσοῦτοι μοναὶ εἰς τὰς τιμωρίας δίδουν μαρτυρικὸν τέλος..." Ὁ εὐλαβὴς οὗτος ἡγεμὼν ἐκ τῆς ἀγρίου βλαχίας διὰ χρυσοβούλλου ὠνομασμένου ἐν λαΐρᾳ διορίζει ἕνα τσέρκιον τὴ εἰς τὴν μονὴν κατ' ἔτος ἀσπρα 6000 (ἡγεμόνευσε δὲ 25 ἔτη) ἔδωκε δὲ εἰς τοὺς ἀναχωρουμένους τσαΐρας ἀνὰ 600 ἀσπρα)[1] τὰ ἀντίγραφα Κτενᾶ σ. 61 τοιοῦτον σ. 136

[1] Γ. Βοδοφαε, Αἱ ρουμανικαὶ ἐπιγραφαὶ εἰς τὰς μονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους (ρουμανιστί) μετὰ πλήρους βιβλιογραφίας Sibiu, 8ον σ. III, 308 Βογδάν, Αἱ εἰς τὸν ἄθωνα δωρεαὶ τῶν Βλάχων (Ρουμανιστὶ) σ. 47. (ἀναγράφονται ἐν τῷ ἀρχείῳ τοῦ Ρουμανεοσκάβ)

Μωϋσῆς γέροντας ἐν τῇ ἐν Φερράρᾳ συνόδῳ

ἐκδέ acta graeca 323, XIII, 524.. ἡ Συροπούλη III, 7 σ. 50. III, 15, σ. 59

Ναβαναίη ἡγουμένης λαύρας πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως 1821

Ναβαναίη Μεγιστοπλευσταυρώτη σχολάρχης Ἀθηνιάδος (Β. Μερ. Β΄.)

~~ἐνάρχης~~. ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Ξ΄ τόμ. τοῦ ἁγ. παλ. Ἑλλ. σ. 39–148 Ἰωάννης ὁ σχολάρχης τῆς Κέρκυρας, ἡμῖν δὲ αὐτοσχεδίασε τὸ ἑνδεκάλογον περὶ ἀγ. Θεοσεβείας ἐν ᾧ ἐπαινεῖ ὅτι ὁ ἁγ. ἀδελφὸς ἵδρυσε μονὴν ἰδιορρύθμων

αδανασίας αρχιμανδρίτης, βλ. Ιεροσόλυμα ιερομνημόνων, σ. 223) "ευχετικόν
Οἱ λαυριῶται εἰς τὸν ὑρισμὸν ἐκείνων ἀσρίσαν ορθοδοξανέσαρα γρα-
ηδείχθησαν ὄντων φρονιμώτεροι τῶν ἄλλων, διότι δὲν ἐβιάσθη- νους, φαινεται ομως.
ν νὰ ὑπάσουσι τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ἐνῶ- (91)
σις ἔλαβον μόνα σουσιδῆ τὰ ἐνδεικνυόμενα ῥέθρα φρά-
σφαγίων ἢ φυλάδεων τῶν ἱερῶν κειμηλίων· διὸ ἡ σύνοψις ἐ-
χονται εἰς ὅσα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανὸς Κιτιοδαντιος ἐγ-
γράφει τῷ 1830 γράφει εἰς μίαν μονὴν ἐξαίφνης τῆς
νὰ τὴν ἐπαναστατικὴν δημιουργείαν ἐλευθερίας παραστα-
σάσης: "ἀλλὰ τὸ χειρότερον εἶναι οἱ διασπασμοὶ
τὰ σκάνδαλα, ὁποῦ ἀνεφύησαν ἀπὸ τοὺς εἰς τὰς
ὁδηγίας ἐπαναπαυόντας φυλάδας μοναστηριακοὺς
οἱ μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τῶν ἐρχομέ- ὁποίαν ἐξεδόθησαν τὸ 1829
νων μαθόντων δεινοὶ ἐξέτασαι καὶ ἀπαιτή- αὐτοῦ, ἐξεδόθη δὲ ἡ ἐπι-
τῶν, ὧν κατέχουσιν, πραγμάτων. καὶ χωρὶς νὰ την ἀναγινώσωσιν σύν
χαυθῶσιν, ὅτι χάριν φυλάξεως τῆς ἰδίας των ζωῆς οδωσατε· χαρτοφράφων
ἠτιμάσαν νὰ ἐγκαταλίπουν πρὸς τοῖς πράγμασι αἷς ἐνίοτε ἡ ἐπιγραφομένη
τὴν μετάνοιάν των καὶ ἐπορεύθησαν ἐν τῇ σινὰ Σουγδουνη ἐξέφωνε
ἱστορίᾳ ἢ χωρὶ διαβουλίου αὐτῶν, ἐν ᾧ μά- ἐν ἡ ἀκριβῶς συντεθεί
τα καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὡς μανθάνομεν, πα- ται δὲ πλέοντα, ὅσον οὐκ
άβον καὶ κατεχρήσαντο σκιὰν μοναστη- ἀτάκτως ἡ εἰς ἔτυχαι ὄν-
κὰ εἰς τὰς ἰδίας των ὀρέξεις. ἐπανερχόμενοι σ. 22-23 (ἐν Ἁγ. Πανταλ.)
ἀγέρωχοι καὶ ὑπέρφρυς ἐπιτίθενται κατ' ἀνεφέρεται ἡ ὁ ἱερεὺς
ων, οἵτινες ἀναπολήφθέντες τότε εἰς τὸ ὄρος σ. 137, ἐντεῦθεν μανθάνο-
εἰς τὰ μοναστήρια ἐθανατομάχησαν καὶ
βρον ἐν ἄκρᾳ ὑπομονῇ καὶ γενναιότη- η τοῦ ΙΣ' αἰῶνος. Σεπτεμ-
τασαντας βασάνους ἐπὶ δεκαετίαν ἐν τῷ βρίῳ αὐτοῦ εἰς Ῥάμνη ἐφορ-
αὐτῷ τόπῳ καὶ μέ ἐγκαρτερίαν τῆς ζωῆς ἱστορεῖται ὑπὸ τοῦ διανοουμένου δὲ
διετήρησαν τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ σώματα οἰκονο- τὸν ἀσφαλεῖ Γρασον
μοῦντες κόσμας ἀνάγκας καὶ πλημμέλειας." J. N. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνεργ
ναικὶ ἱερομόναχον.
τοῦ εἰσαγομένου τύπου τῆς μονῆς Διονυσίου, φ. σ. 189)
131α τὸ σουνοδικὸν τοῦτο ἔγγραφον ἐδημοσιεύθη
ὑπὸ τοῦ Βαρλαάμ Γρηγοριάτου). χαίρω διότι ὅτε τὴν τοῦ ἁγίου Προφή-
ὥραν ἀρχειοφύλαξ ἡ πρόσκαιρον μαθητής μου ἔβρεθεν ἰλίνος ὁ αὐτὸς ἐβασά-
εὐρὼν ἐπεξήφθη τὰ δέματος "Τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ λάων ἐντεντιονεύτης
ῥύσιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21" ἐν διάλεξιν ἐνώπιον ν. διεφώνησε διότι
κοινότητα ὑπ' ἀριθμοσμεσεύσαν ἡ τοῦ Σκοπιάτου ἄλλων. Οἱ ἀριθμοὶ
μενος ἐσήμαινε νὰ ψη-
τοῦ ἁγ. Ἀδριανοῦ (5ος

Ναδαναήλ

Ναδαναήλ ἐδημοσίευσε
τὸ Χειμαρρα, ἡ ἐν Ἰωα-
σπηρεῖα ὅλη ὁ ἀρ. αὐθεν

Ναδαναὴλ ἀρχιεπανδρίτης Λαυριώτης

Οἱ ἀρχιμανδρῖται κατὰ τὴν περὶ τῆς ἐξ. ἐπανάστ
σιν χρόνους (εἰ λαύρα ἡ μεγάλη λαύρα) ἦσαν μονα
χοι ἐν ταῖς ἀθωνικαῖς μοναῖς. Οὗτος κατάγεται μ
ταξὺ τῶν σουσδαιοτέρων ἁγιορειτῶν. Τοῦτ ἠξιώθη σπ
τοῦ ἐπισκοπικοῦ ὡς χαρίεντα σύμμαχος πρῶτος οὗ
ὁ Βατοπεδινὸς Θεόφιλος, ὁ Χιλιανδαρινὸς Ἰωακεὶμ, ὁ Κου
μουσιανὸς Γρηγόριος ἡ ὁ ἡγούμενος Ἐσφιγμένου Εὐθ
μετὰ τοῦ Ξενοφωντινοῦ Γεδεών· ἡ παρεστάθη αὐτὸ εἰς τὴ
νὰ τὸν Ρενίνας, ὅπου ἀμέσως ἀποκρουσθησαν ἀπ
τας τουρκ. ὁρδαί (Β. Σμυρν. σ. 174) ἐπεβλήθησαν ἡ φ
εἰς ἔγγραφον τοῦ 1822, Ἰουλ. 23 γίνεται ἐκτιμησις ὡρῶν τοῦ ἔργ
Προβαλας ἡ Θεμελφινοῦς πρὸς ἐπιφωμὴ 600 γροσ. ἐναπεῖ
σθοῦν ὅσοι ἀπὸ λαὶ μονάς. ἡ διὰ νὰ μείνῃ ἡ ἐ
ξις εὐκολωτέρα ἡ χωρὶς ἐξοδοσορίαν μὲ γνώμην τοῦ ἐπ
τάλου Μουράτ ἀγᾶ ἐγένετο ἀναλόγως κατάσχον διὰ
δωσὶν ὁ κάθε σαραμυρὸν κατὰ λόγαρον.. κάμετε λι
καϊρέτι (ὑποσημείωσιν). Καλὸν δὲ νὰ φυλάσσωσι τὰ ρίφθ
στοι χωρὶς φρόφαον ἐν δύο ἡμέρας ἢ τρεῖς τὸ πολύ, ἐπειδὴ
ἐμεῖς ἀσφαλισμένοι ἐν ὠφελῶν φυλακὴν ἡ εἰς ξύλον ἡ ἐ
μὴ γένοιτο, ἀδιαφόρησε, ὁ Μουράτ ἀγᾶς δέχεται κάμη τ
(εἰσφοράν) ὅλοις τοῖς σαπαϊέδες (τὰ ὀφειλόμενα) τ
ον δὲ δὰ βγῇ σε καλό· Οἱ ἐναπολειφθέντες ἀδελφοὶ τῆ
Τὸ σημειωμα τοῦτο εἶναι σφραγισμένον. Οἱ ἀδελφ
μονὴς ἔφυγον λαβὼν ἕνεκεν ἐν ἱερὸν κειμήλιον, τ
ἐφύβησαν εἰς ἀσπίλαιον ἡ ἄλλοι εἰς λαὶς νήσους. Εἶναι
τιμὴ τῶν λαυριωτῶν – οἱ Ἰβηρῖται τὰ γράμματ σφ
ναν εἰς τοὺς Ὑδραίους διὰ νὰ πληρωθοῦν μισὶ λαύλα
νὰ λάβουν ἀκόμη – Πρέπει νὰ λεχθῇ ὡρὸς τιμὴν τ
ριωτῶν ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ φυσικὰ [illegible]

Ο Ναδαναήλ εἰς τὸ ἔξῆς (βλ. Ἱστορ. ἀσυνεχείας, σ. 223) "Εὐχετικὴν ἱερογραφεῖαι εἰς εἰκόνα μέλους τοῦ τῷ 184 ὡρολογιακὸν γράμμα ἀλλ' ἀγνοεῖται ἡ ἐν σ. 226-7 ἱερογραφεῖαι μέλους ὁ Δεόντιος. φαίνεται οὗτος μετὰ ταῦτα ἐγένετο τοῦ ἑνὸς τῶν ἱερομονάχων. (91)

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς μῆνας Μάρτιος-Αὔγουστος ἐκδοθεὶς τῷ 1568 (οὗτινος ἐξεδόθησαν ἡ 1ση Βενετίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ μὲν ἱερομονάχου Βαρθολομαίου, ἀναχθέντος τοῖς αὐτοῦ, ἐξεδόθη δὲ ἡ ἐπὶ χρεώσει πάππου Ἰωάννου ἱερέως τοῦ Ναδαναήλου ... Οἵτοίνυν ἀναγινώσκοντες οἱ ἐντυγχάνοντες ἡ ἡμῶν μεμνησθε· εἰ δέ τίς σφαλερὸν εὕρῃ, ἐπανορθώσατε· χαλεπὸν γάρ τὸ σφάλος τὸ ἁμαρτάνειν" (οὕτω ἐν ὅλαις τοῖς ἐκδόσεσι, ἐν αἷς ἐνίοτε ἡ ἐπιγραφὴ ὅλη φιλογενῶς ἐκδόλως βουλομένου τοῦ ἱερέως Ἰωάννου τοῦ Ναδαναήλου· περιέχει δὲ πλείστα, ἀσυρούσας ἐν τοῖς ὡρολογικοῖς εὐχολογίοις· ἡ τὰ συγκεχυμένα ἡ ἀτάκτως ἡ ὡς ἔτυχεν ὅτε ἐκείνοις εὐτάκτως ἡ ἁρμοδίως συντέθεικε κτλ." αὐτ. σ. 22-23 (ἐν τῇ ἀρ. Πανιερῇ ἡ Βελούδῃ μεταξὺ τῶν τυπογράφων ἐν Βενετίᾳ [ἐχόντων] ἀναφέρεται ἡ ὁ ἱερεὺς Ναδαναήλ (ἢ ἐν Βενετίᾳ ἑλλην. ἀσυνεία)· Β' ἔκδοσις, 1893, σ. 137, ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι Κρὴς κατήγετο)

Μεγάλη οἰκονομία Κρήτης ἡ λόγιος ἀκμάσασα κυρίως κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Σώζεται ἀριθμὸν εἰκόνες ἐπιτηρηταὶ Βιβλιάνου ἡ Θύρβιλάτου. Σπουδὴ αὐτοῦ εἰς Πάδουαν ὅπου Γαβριὴλ Σεβῆρον ἐξέδοσε ἰατρὸν ἐν Delicie eruditorum ἐν τοῖς διαπονουμένοις δὲ (ὡς ὁ τρ. ἐκεῖνος ἄλλος ἡ Leonardo Knyas) Ἕλλησιν αὐτὸν ἀποκαλεῖ Γρασσον Ἰνατίου Μαΐου τοῦ 1569 "διορθωθὲν νῦν τοῦ ἐνιερέως ἐκκλησίου Ἰ. Ν. ἡ ὑπηρέτου τοῦ ἁγίου τοῦ Χριστοῦ". - Σχετίζεται ὡρὸς τὸν συγχρονὸν Ναδαναὴλ ἱερομόναχον. ΙΩ (βλ. Γεδεὼν ἐκκλ. ἀλήθ. ΛΕ', τεῦχ. 24, 13 Ἰουν. 1915, σ. 189)

Νεκτάριος Βλάχος Ρουμάνος

Μελέλαος ἀποδὺς τὸν ἔρημον, ὁ ἐκ Μωρέως, συνήθης τοῦ ἁγίου Προδρόμου Νεκτάριος ὑπῆρξε θαυμάσιος ψάλτης τοῦ ἄδω. οὗτος ὁ ἀσκητὴς ἐβασάνισε τὴν ὅλην τοῦ σοφίαν τοῦ ψαλτικοῦ ἀδῶνος (ἀποτέλεσμα ἐντεταμένου πόνου). Ἦτο χαμηλὸς μεσῳδός, ἀκούραστος εἰς τὸ ψάλλειν· διετέλουν διὰ τὴν οὐ πρόκριαν ἡ ἀπειρίαν· ὅστε ὁ αἰφνιδίως δυσκόλως διέκρινε τὸν ψάλτην, ἡ πρῶτα ἦς ἐν τῷ ἀσυγχύτῳ τῶν χορῶν ἦν ὁ ψάλλων. Οἱ σημειώσεις 114-115 (ἔκδ. Βυζαντιολ. τομ. ΚΗ', 1958, σ. 190) περιέχουσι μουσουργικὰ σχόλια ἱερέως τινος, ὃς ἐπιθυμῶν ἡ ἐπιθυμῶν ἡ οὐδαμοῦ ἀφοσιούμενος ἐσήμαινε νὰ ψάλλῃ ἐν ταῖς ἀναπήρεσι τῆς λαύρας κατὰ τὰ ἑωθινὰ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου (5ῃ Ἰουλ.) ἀναθήματα τονιζόμενα ἐν ζητείᾳ

Ἀνέγνω ὁ αὐτὸς ὑμνῳδὸς καὶ ἱερομόναχος Νεῖλος ὁ Μαυρομμάτης
ἐν τῷ φ 35ρο "Τέλος οὖν θεῷ τοῦ πρώτου βιβλίου ἔτους σωις (1318) ἰνδ. ιε' μη
Ἰουλίου δεκ'. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ.

Μέμνησθε τοῦ γραφάντος Νείλου πατέρα
ἐξαιρέτως δὲ ποιμένος τοῦ τῆς Λαύρας
θέντος μοναχοῦ σωτῆρος γηραιόμου
χρηστοῦ προσηνοῦς ὡμηνοῦς πραυθύμου
πατρὸς μεγίστου συμπαθοῦς ἱλαθύμου
ἀνεξικάκου μακροθύμου πρακτῆρος
οἰκτίρμονός τε πεζίπαν ἱλαρωτάτου
σεμνοῦ σωτῆρος ἐβγιοῦ πολυγήτου
ἀνδρὸς δοκίμου ἅμα ἐντρεχεστάτου
σοφίας μεστοῦ οὐν ἐπιστήμῃ πάσῃ
λόγῳ τε θείων καὶ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων
πείρᾳ μεθόντος τοῦ πολυγῆν εὐθέτως
νέους γέροντας ἅπασαν ἡλικίαν
τάξιν τε πᾶσαν μείζονα καὶ μερίαν
πράως ἱλαρῶς καὶ πανημέρως ἄγαν
οἷς ἐν τρίβον δείκνυσι τῆς σωτηρίας
ἔργῳ λόγῳ τε χριστοεκτρέπτοις τρόποις
ἐξ ἀνωτάτων ἄβλου ὑπεράγων
ὡς χρημάτων ἔτιον ἐνεύσων στό
λιτὰς προσεγὼν ἀγρύπνους ὑπὲρ σω
ἐπιστρέφων τε θελεῖν ἀγαθύνων
ἐπιστρέφων ὅπου γε καὶ δεῖ σὺν λόγ
ἔβλαστε θεῖω πανσόφως ἠρτυμένῳ
ἐπιβεβαιῶν ἀνεκλείπων ἐλπίσιν
πύστεως πρὸς αὐλὰς καὶ νομὰς οὐρ
οὕτω σοφὸς πέφυκε καὶ μεγαλόνους
οὗ τὴν ἀκένωτον τέρμα τιμῶν ἡ βιό
εἴληφεν ὡς ἔντιμον ἡ θεία χάρις.

Νεῖλος Μητρῶν ἡ αὐθύρας ἀνδρίου μονοφυσίτης 1688–1705.

Συντόμων βίον ἐξέδωκεν ὁ Παπαδόπουλος ἐν «Θρακικοῖς» Γ 1932 σ.
ἐν Ἀρχ. Θρᾴκ. σ. 140, 152. Ἐμνημονεύσαμεν τοῦ ἁγ. ὄρους σ. 397 ἀναφ
ὡς ἀφιερωτὴς ἐν Λαύρᾳ ὅπου ἐξεμίσθωσε τὸ βιβλ. Παρακαταθήκης
μεθύσθη ἐν Ἄνδρῳ καὶ ἠσύχασεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς
ἀφῆκε πολλὰ καὶ ἐμεγάλυνε ὑπὲρ τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτῆς (Θρᾳ
σ.ε'). Ἐκ τῶν ἐν τῷ κώδικι Μητρῶν καὶ Αὐθύρων ἰδιοχείρων του
ἄστιν ὁ ἐπιλεύκιος οὗτος φαίνεται μόλις γνωρίζων τὰ μέτρα
μητρα. (Ἀρχ. Θρᾳκ. ἀποδρ. ἐν, σ. 151–152).

Ἄνθιμος μοναχὸς Νοταρᾶς (ὁ Νοταρᾶς Ν.)

Νεοφύτου Η' πατρ. Κ/πόλεως 1891–1895

Διάδοχος Νικοπόλεως

Παθὼν διοικητὴς τοῦ Ε' ὅσιος κύριος
σε ποιναῦν ἵνα σώσῃ καὶ περιόμενα
δίλινες ἠνοίγησαν καὶ χρόνοις ἔσονται
τοῦ 1891. ὑπὲρ ὧν ἠμείνωθη ὑπὸ Νεό
φύτου μικρὰ τοῦ πλείονος τοῦ
σύλλου ἐξόδου τοῦ β' τῶν ἀσκουμένων
τοῦ μοναχοῦ Νεοφύτου «μεταφρα
σθεῖσαν (sic) ἐκ παλαιοῦ χειρογράφου
τοῦ ἁγ. ὄρους» ἐκδόσεως 1892, κε 4ον σ. 19

Ἕνα σχόλιον ἐχειρογράφησε Λαύρας ἡ

Νεοφύτου πατριάρχου μονῆς Μ.Μ.Ζ, σῴ

Ἀνέγνω ὁ ἱερομόναχος ἡγούμενος τῆς Ἁγίας Λαύρας (ὁ Νικηφόρος Ν.)

Νείλου ἱερομονάχου ἡγουμενεύσαντος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Λαύρᾳ ἔτη ιβ'

Βιβλίον τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου. ἀφιερώθη δὲ παρὰ τοῦ ὁσιωτ
τῆς πανσεβάστου καὶ μεγαλοπρεπεστάτης μονῆς Ἁγίου Νείλου ἱερομονάχου τοῦ ἡγουμενεύσαντος ἐν
αὐτῇ ἐπὶ ἔτη ιβ' καὶ ἀπελθόντος πρὸς Κύριον ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ,αωπθ'.

Ναδαν[ήλ]ου Ἰωάννου ἱερέως "Προσευχητάριον τῆς φαμιλιώδους καὶ παν-ἐκ-κλησιαστικῶν ἐν τῇ θείᾳ ἱερουργίᾳ γινομένων συμβόλων καὶ ὑποσημειώσεων ἀπὸ τοῦ Γ. Ε. τοῦ παδαναήλου. ἀρχ. Πολλοὶ χριστιανοὶ ἔρχονται. Αἱ ἁγιότητες διαφόρως διδασκάλου τῆς εἰκονογραφίας βλ. ἐν Βιβλ. hellén. XVII αἰ. II, σ. 201-205. Ἰωάννης πρεσβύτερος ὁ ναδαναήλ. "τοῖς εὐκτηρίοις χαίρειν" ἀρχή. Διασωζόμενοι τε τριῶν ἱβηρ. 403, 8 καὶ XVIII αἰ.

ορμηνεία τῆς θείας λειτουργίας
ς τὴν ἁγίαν. ἐνετίησιν 1574
του διηγεῖται τὸ ἱστορικὸ
ὑ μαθιερωθέντος ἐν τῇ Μ. Θεο-

εοφύτος (ἁγιορείτης καθηγητὴς
παφος πρὸς τὸν φραγκίσκον
κτηρίου του) 1720. φυλ. Α'
ιωσιομαι τὸ καφοκλ.
ίμενος εἰς μίαν πανήγυρ
ς τῆς μαγίστρων τοῦ χρόνο
πάτρος τῆς Σμύρνης ἀπὸ
Γεώργιος ὁ Μιχαὴλ Α'
1939, σ. 245 ἑξ. κτέ
μενος ἀδελφὸς τῆς Σκούφ
τος ἁγιονύμου" ἐν τῷ ἔθο-
ευμὴ εὑρίσκει φαινόμενα
ι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκκλ.
ὰ τὴν ἀνάληψη στερεόμορφα τῆς φυσικῆς διὰ τῶν ἱβηρικῶν ὡρολογίων ἡμερονύκτια
Διηγοβλαχίας Νικ. Ἀγιοαγιορειτῶν 34 τῶν ἀριθμ. (βλ. Γρηγ. Παλαμᾶ σ. 66-69, ὅλα
ιν τῆς συγγραφέως). Παρὰ ταῦτα ὁ ξενιτεύσας γράφει πρὸς Μελέτιον ἱεροδ. Ἰβηρίτην
πῶς γὰρ ἔδει τὴν πενταετηρίδα ἐσομένην αὐτοῖς ἡ βδελυκτήν, εἴτις ἡ ἔσται. θρησκευτικὴν
ἡ ἀρχαίαν ἡ τῶν ἄλλων ζωγράφων. ἀνάσχεσθε, ἀνδράσιν ἀγαθοῖς τοῖς ἐξ ἀδάμ, ὅ-
ρι βέβηκα· τὸ ζῆν παραλύεται, ἔδει αὐτὴν ἀνεκβάζα τὴν ὅλην ἀκριβῶς· τὴν ταῦτα
λὸ ἡ τοῖς ληστὰς αὐτοῖς ἐφεῖσθαι τὴν εἴσοδον" (Ἐκκλ. Ἀλήθ. Δ', 1883, σ. 523-4 καὶ 512)
ὰ θεοδήκη τοῦ βλ. σχιλλίου Παΐσιος ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθ. ΚΔ', σ. 264, ἔτους 1728 καὶ ἑξῆς τοῦ 1764.

στολαι νεοκαισαρείας (βλ. Παλαμᾶ Σ', 506-514, Η', 66-Η. γράφει πρὸς αὐτὸν σχετικῶς μὲ τοὺς ἀγω-ρεύτας τὴν ἡμερήσιον Θεῤῥοβλαχίαν τὴν ὁ Ἰω. Ἰβηρίτης ὁδοιπορικὰ περὶ τῆς διαθήκης Ν. σημ. σ. 82-4.

Διεξοδικὴ βιογραφία ἐγράφη νεοφωτ. Εὐσταθιάδου καὶ ἐπὶ βάσει τοῦ λαυρ. χειρόγρ. [illegible] ἐν "Ρωμανὸς Μελ-ῳδὸς ὁ αὐλοῦ ἐν ἁγ. Ἄννῃ νεοδημοδέντι καὶ τὰ ἔργα του γράφει: "ἔτι δὲ τὴν ἱεράν βί-ἡρων) συνεσπούδαιν συγγραφέως τὴν ἐπὶ μεμένων ἱεραρχῶν τὴν καὶ ἐσταφανω-πολιάρχου Κ/πόλεως τοῦ Δωνοσίου τοις, ὅσας ἐμὲ ἐξ ἰδίων ἐπιτοπίων τε καὶ ἀκοῆς τοιγωφελῆ τε χρῆσιν παρεσχή-μνημόσυνον". Συνέλαξε νάρθηκα ἐμὲ ἀναφέρει αὐτὸν: "ἡ γὰρ ὡρολόγιον ἡμονὴ ἐκείνη πλευτὲ ἡλίκην τοῦ "Ρητορ. πραγματεία", ἐνετίησιν 1799, σ. 5) ἀρχή, ὅτι οἶδα τὶ ναοῦ διεπραγ-

Τὸ πῦρος τοῦ Νεοφύτου ἦτο μία διὰ ἐπαγγελμάτων μεταξὺ τῶν ἐρημοδοσιῶν μονῶν ὑπηρεσία ἡ
βεβαιοῦσα ὑπὸ δεκανίκιον τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν διὰ τὸν Μονοξυλίτην, ὅπου σῖλε γράφει ἐκφρονῶν

117α. καὶ τὸ αψλγ' Ἰουνίου περὶ τῆς μοναστηριακῆς

Διὰ τὴν μονοξυλῆ ὅπου κυρίνοπο οἱ βλαυριῶται καὶ ἐσταλθὴ συνοδικὸν ὅπου κυριδήμιν τοῦ
συνόδου· καὶ ἤλθη μαρτυρίαν ἀπίστως καὶ εἶδεν ἀστε τὴν μάνραν καὶ τὸν μέγαν ἐστα, οἱ καθηγοῦμε
μονὴ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐκράθη αὐτὴ ἐδιστοχὴ ὑπὸ τὸν ἀρῶν ἄρτιν ὑπὸ τὴν συνοδον ὑπ ἐδιστοχὴ
τοῦτων παρὰ τὴν συνοδου (εἰς τὴν ἐπιστῆμον κιοδίκιος κυρίου Διονυσίου).

ιβ' Ἤδοξε πρὸς μὲ τὸν καλογνῶν (δικαιοχαίτοτε δέσποτα) τὰ προσταγματά σας περὶ τῆς διαφορᾶς
τοῦ τόπου μονοξυλίτου, τῶν δύο μοναστηρίων βλαύρας τε καὶ Διονυσίου, νὰ ἐξετάσω δι' ἐδεξ
μίων τῶν παλαιῶν μοναστηρίων, ἐὰν ἴδιδε ἀστε ἡ τοῦ Διονυσίου τὴν βλαύραν καὶ ἔτος κυρίου
τραν ἔστα, καὶ ἤθελα κάμη τὸ προσταγμά σας καὶ νὰ τὸ ἀναφέρω δι' ἀναφορᾶς· ὅμως περὶ τοῦ
συνομιλοῦσαι μὲ τοὺς προεστῶτας τῆς ἱερᾶς βλαύρας μοὶ εἶπον, ὅτι ὡς καθὼς ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν
ἄλλων μοναστηρίων τὰς συμφωνίας καὶ παραδόσιμα, οὕτως καὶ αὐτοὶ τὰ ἰδικά μας, ἀφ' ἡμῶν
ἀπὸ τοὺς Διονυσιάτας κυρίως δὲν ἠξεύρομεν καὶ νὰ ἀγραδοθῇ ἡ ἡμῖσις μας ἢ τοῦτο, ἄμμα κατα
λάβαμεν τῶν βασιλικῶν καὶ ἀρχιερατικῶν γράμματα, γνωρίζομεν ὡς κύριοι τοῦ μοναστηρίου
μας τοῦ μονοξυλίτου τοῦ τόπου καὶ ἐὰν ἠθέλουν δείξωσιν ἕτερον γράμμα ὡς ἰδικά αὐτοῦ
οἱωδήποτε τρόπου δὲν ἀντιστέκομεν· τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ ἤρπασα ἀφίτζιν τὴν ἐξέτασιν μου
ἀναφέρω διὰ τοῦ καλογνοῦ μου τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. Παρακαλῶ δὲ ὡς καὶ
ποτε ἐξηλθὸν ὡς ἀδούλωτον ἐκ τῶν τοιούτων ἐδιστασιῶν νὰ μὲ ἔχεται ἀνωτέρον ἤτοι ἡ

Ὁ Λαυριώτης Ἀλέξανδρος ἐν τῇ πλουτοφραφημένῃ "ἀναγραφῇ" τῶν ὀνομ
μάτων τοῦ σ.φ. ἔχει: "14. ἔγγραφα ἀναφερόμενα. ὅτι τὸ σὺν ὀνόματι τοῦ
"Ἁγίου Ν. Μαυρ. Λιμοσπευδῶν πρόνοιαν ἐν τῇ Πλατ. ἐκκλησίᾳ ὑπὸ Α. Σα
γιάννου ἢ κορυφαίου ἐν τῷ ἐναγγ. ὑπογρ. (1858) εὑρέθαι ἐν λαυρ. τόμῳ
ἀνος Λ135 (Κουβαρᾶ) ὃς ἀποδείκται αὐτόγραφον Γεωργίου Σχολαρίου
ἀγιορ. τεῦχ. 22, 1893). ἢ ὑπογραφικὸς τοῦ Σιωρδῶν Κάμπανα
ἐν ἐντύποις λαύραις κατεχόμενα ἐγκωλίσησε τὸν τόμον τοῦ Ἐ αἰῶνος
ἀ, φεῦ! οὐδέτερος παρετήρησεν· ὅτι ἐν φ. 433ᵃ σημειοῦται τεσσαρῶν τὸ
τοῦ χρονικοῦ τύπου: "τὸ νῦν ἔτος ζωμδ' (1736)". Κατὰ ταῦτα εἶχε δικαίως ὁ
λίων

φύτου ταχα καὶ ἱερομοναχου
καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὔχεσθαί
μοι διά τόν κύριον διά τά
ποθῆά μου σφάγματα καὶ ὅπως
ζυθρωθῶ τῆς αἰωνίου κοβάσεως
καὶ τύχω τῆς ἐκ δεξιῶν στάσεως
τοῦ δεσπότου χριστοῦ.....
τους ζῆπγ', μηνός Ἀπριβίου
', εἰς τήν πανήραν τοῦ ὁσίου
πατρός ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ
τῷ Ἄθω βφ. πραξ. 40.

Νεόφυτος διδάσκαλος
κυριώτης Κ. 116 Μέγισσα φ. 438.
ἅγιοι ἐκλεκτοί τῶν πατέρων
307ᵃ αἰνίγματα φ. 438ᵃ.
ἐβίωσαν τήν μέβιτος μεβιτ-
τέραν. ἤτις γίνει μέβιτος γρη-
ος πανυ. νεόφυτος ἔγραψεν
ἐν τῷ Ὄρει τῷ ἁγίῳ
ποθοῦντες μέβιττος ἀποχω-
καὶ δεῦτε προσπεβάσαντες
μεβιρρύτω ταύτην ἀνα-
βάντες καὶ χορτασθητε
θεσε χριστός τοῖς ἐμοῖς
οις χάριν ἢ χείρμεν ἢ
ἔψασσε σύπεται ταῦτα γρα-
δ' ἐπαρμεῖ καὶ χειρός
ντός δίχας.
συντεβεστῆ τῶν καθων
νεόφυτος ὁ γράψας ταύτην
χαριτόβιβρον μετά πορ-
μόπου καὶ οἱ ἀναγινώ
ντες εἴχεσθε διά τά πορ-
βά μου σφάγματα φ. 373-438.
μέβισσα. περιέχεται ὁβόμηρον
τό γ. ἔπος (ως φ. οα') καὶ δύο
ἐπί πλέον δύο φ. 437.ᵃ περί
τῶν ἱερῶς ἡσυχαβόντων καὶ ἐν
βίῳ διαγόντων καὶ περί πει-
ρασμῶν ἀγγέλ καὶ τά βοιπά
κεφάβαια τῆς μεβίσσης τοῦ ὀν-
ματος εἶναι συμπεβηρωμένα
ἔκ σε τῶν ἔβω καὶ τῶν θύραθεν
σοφῶν.
Εἶναι δυνατόν οὗτος νά εἶχεν
ὑπ' ὄψιν τήν α' ἔκβοσιν τῆς με-
βίσσης γένομεν τῷ 1546 ἐν τι-
γουνίῳ τῆς ἐββετίας ἀγγέλ καὶ
ἄγγελ ἀντίγραφα ὡς δηβοῦσιν
καὶ ἐν τῇ ὠκαι κριτ. παρατηρή-
σεις αὐτοῦ. Καὶ εἰς τά ἄγγελ
μέρη τοῦ κώδικος ἐποιήσατο
διαφόρους παρατηρήσεις καὶ
δή ἑρμηνείας π. χ. φ. 253ᵃ.
Ἔσχατη ἐστί τό βεπτότατον καὶ
βεφρῶδες τοῦ ὕδατος κύρωσις
δε εἴδη τινά βεπτά πάνυ τῶν
ὀστράκων δίκην ὀστρείων ἐχόντων
φ. 254ᵃ.
Γύρας ἐστί φθίσις σώματος φυ-
σικῆς ἐπόχρονου γινομένη.
κάβυξ ἐστί τό τοῦ ῥόβου στερε-
στήριον μέπος γινεγκμένον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νεόφυτος μοναχὸς καλλιγράφος ΙΑ' αἰῶνος

Κώδ. Λαυρ. Δ 54 Συναξαριστής ἐν τέλει: Νεόφυτος μοναχός·

«τοῖς ἐκ πόθου ζητοῦσιν ἁγίων βίβλους — ὑπάρχε, φιλάνθρωπε, μεσιδὺ τῶν ποδῶν
τὸ συμπαρεῖναι τοῖς χοροῖς τῶν ἁγίων, — ἐναφανῶσι ἁγίων ἰσόρροποι.
Σὺ γὰρ βασιλεύ, ἡ δίδου τούτοις οὗτος — μαζὶ βιῶσαι ἡ συναλῦσαι ἅρμα...»

ἄλλος.

Δέξαι, Κυρίαρχον δέσποτα Δωροθέου — τοῦ εὐτελοῦς ἡ τάχα διακόνου
ἡ μὴ ἐποφθείρῃς με τῇ σῇ τῇ πρεσβείᾳ. — ἀλλ' ἀναπλέσεμε εἰλικρινῆ χορὸν τῶν ἁγίων,
ἵνα ὑμνολογῶ, δοξολογῶ σε, λόγε, ὡς δωρεὰν σώσας με φιλανθρωπίᾳ.»

ἡ ὡς ἀμφοτελεύλιον τὸ ἔξης οὐσιωδέστερον.

«ἐν ἁγίοις χοροῖς κατάταξον τοὺς μετὰ τὴν ὁδὸν τῆς πίστεως μετελθόντας τὴν θείαν χάριν
ἡ τὰς ἱερὰς βίβλους μὴ καταλύσαντας, φιλάνθρωπε Κύριε, ὑπερόριον τῶν ἐσχάτων.»

μείνας τῆς λαύρας γενόμενος ἀνῆλθεν εἰς τοῦ θρόνου. ὑποβαλὼν τὸ ἄρχιον ἔτος τοῦ ἰδίου ἡγουμενικοῦ διαλειμματος τοῦ ἐπισκόπου Ἱεριττοῦ εἰς 1313 ἡ ἐπανόδου τὰς σχέσεις τοῦ Πρώτου μὲ τὸ οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον. Ἰδοὺ τὸ περίφημον

Σιγίλλιον πατριάρχου Νίφωνος περὶ τοῦ Πρώτου τοῦ ἁγίου Ὄρους Κώδ. Ἀθηνῶν τοῦ ΙΕ' αἰ. φ. 247α «Ὑποτυποῦνται ἀρχιερεῖς τοῖς οὕτω λαμπρῶς κοσμηθεῖσι καὶ φιλοτιμηθεῖσι οἱ διώκοντες τῶν βασιλέων ἐκείνου, ἀλλ' ἀδέσποτόν τε χρῆμα τὴν ἀρετὴν ἐᾶ πάντως διαμένειν, πάντως διαμένειν ἀδέσποτον μᾶλλον διὰ τοιαύτην ὑπ' ἐμφυτείαν ἀσφαλῆ ἀνῆκεν τὰ καθ' αὐτό, καὶ ἐν ὑφωτίοις τὸ ὄρος ἡμῶν ἔστησε, ἰδίαν τινὰ τὴν ἀρχὴν ἀποτέμνεται, μήτε πατριάρχῃ μήτε ἐπισκόπῳ μήτε ἄλλῳ ἀρχιερεῖ ὑποκειμένην τινί· ἀλλ' ὅσα πανάγιος ἱερὰ τὴν ἑαυτῆς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἔχειν παῖδας διοπίζουσι ταῦτ' ἀφαιρούμενος (κ.τ.λ. ῥήσεις – παρὰ τῶν, ἐπὶ ἧς ὥρας προσίδειλαι) ὑφιῶτον ἐν αὐτοῖς τάττειν εἶναι παρὰ τῶν μοναχῶν ἐκλεγόμενον, καὶ πάντας τοὺς ἄλλους κοσμεῖν τῶν δικαίων, αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ διεξαγόμενόν τε καὶ διοικονομούμενον.» χρυσοβούλλοις λόγοις αὐτῶν οὕτως διακοσμῶν ἔχειν ὑποφαίνων κτλ.»

Νήφων παλ. Κπόλεως 1311-1314 μοναχὸς ἡγούμενος Λαυριώτης, ὁ πατριάρχης ὁ 94
Κιζίκου (Παλ. πινακες σ. 411-414) Μέρ. Β'.

παραίτησις τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου κυροῦ Νήφωνος. Τόμος αὐτοῦ.

Πανάγιωτατη πατριάρχα τῆς οἰκουμενικῆς θρόνου

χαίρειν. Παρὰ τοῦ τιμιωτάτου
ἀνεψιοῦ σου καὶ υἱοῦ ἐμοῦ τοῦ πνευματικοῦ μου τέκνου ἤκουσα.
τοῦ μαθεῖν τὴν ἱερωσύνην μου καὶ πάσαν, καὶ τὴν
πᾶσαν εὐσέβειαν μου καὶ σοῦ, καὶ εὐφροσύνης χάριν ἔχω.
ἐν ᾧ τῷ τοιούτῳ ἀκατανοήτῳ πελάγει βυθοῦ
καὶ πέλαγος καὶ τὰ καθ' ἑαυτὰ, καὶ πάσαι
αἱ θεῖαι γραφαὶ κατοπτεύουσι, μεγαλύνουσί σου καὶ τὴν
ἀγάπην, καὶ τὸν θρόνον, ἐν ᾧ καθέζῃ τοσοῦτον καὶ
τὸ ἔχειν ἴσως καὶ φυγάδας καθαρὰς τοιαύτας
ἀκατανοήτους, ἐμοὶ ὑπερεχούσας. . . . .
θρόνου καὶ καὶ καθαρώτατε πάλιν καὶ αἰτοῦμαι.
πατριάρχα.

Ὕβρεως ἐ καὶ τοῦτο πατριάρχας.

Μετὰ δάκρυα χρ. (ἐν τῷ μεγάλῳ εὐαγγελίῳ)
ὡς κάτω.

παθὼν δέδεμαι Κιζίκου Νίφων
ἀσιμὸς αἰσιῶν ἀρχιδίτης
μοναχὸς ἀρχαίους ὠ φραγκίοις.
δίδυμος μὲν ἀδαὶς ἐμμισῶν,
ἴσος δὲ τῇ φρονῶ πληρούμενος.

Βέρροιαν αὐχῶ τὴν δυσμῶν πατρίδα.
λαύρας ἀναρχῶν προστάτης καὶ Ἀθω.
εἶτα γαστρὸς ὠφρυηνάρχης
ἡ πατριάρχης τῆσδε κωνσταντίνου.
τῶν δὲ γραφῆς θείων ἀνθιστάμενον.»

Migne 143, σ. 38

Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης διδάσκαλος Ἀθωνιάδος Σχ. φάκελλοι

Ἀναφέρεται ἡ ὑπογράφεται ἐντὸς ὡς Νεόφυτος μοναχός· οὕτω ἐν τῷ κώδικι 65 τοπικοῦ ρείου λαύρας (κατάλ. ἀριθ. 2032) οἱ δύο ἐξῆς λόγοι εἶναι τοῦ Καυσοκαλυβίτου

Β, φ. 164α "Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὴν αἰσθομένην ἡ εἰς τὴν ὄρχησιν τῆς Ἡρωδιάδος μεταγλωττισμένος εἰς τὸ ἁπλοῦν παρὰ Νεοφύτου μοναχοῦ"

ἀρχή. Καθώς ἕνας ἄνδρωπος φιλόχρημος.

Α4, φ. 177α "Ἐγκώμιον εἰς τὴν αἰσθομένην τοῦ ἁγίου ἡ σοφοῦ ἀνδρὸς κυρ Θεοδώρου τοῦ Πηλικανοδρόμου, μεταγλωττισθὲν δὲ εἰς τὸ ἁπλοῦν παρὰ Νεοφύτου τοῦ μοναχοῦ· ἀρχή. Πολλὰ ἁρμοδιώτατα ἐδιώρισεν ἡ τάξις τῆς ἐκκλησίας." τοῦ 1797

Ἕνα φίλτατα τοῦ τοῦ Νεοφύτου ὑπῆρχε ἡ ἄλλος ἐξ Ἑβραίων ἱεροδιάκονος ἐν Πάτραις ὁ Γαβριὴλ, οὗτινος σώζεται ἐν τῇ ρουμ. ἀκαδημίᾳ τοῦ ξῆς χειρόγραφον: "Διαθήκη τοῦ πατριάρχου Ἰακὼβ.· Γαβριὴλ ἱεροδιάκονος τοῦ τοῦτε ἐξ Ἰουδαίων αἰσθόμενος πεπροφητευμένων αὐτῷ παρὰ τῶν ἁγίων προφητῶν υἱῶν τοῦ πατριάρχου Ἰακὼβ μεταφράσας ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀχυδ', ἡμέρᾳ σαββάτῳ" 1624. (Bibliotheca acad. rom. de Const. Litzica. Bucuresti 1909, σ. 260-261.

Ὁ ἐν τῇ Ἀθωνιάδι σχολάρχης Νεόφυτος γεγραφε ἐν 1750 περὶ τῶν Ἀθηναίων "ἐμπεσὼν εἰς τοῦτο τὴν ἐν τῇ βαθυπεδίῳ ἀδολεσχίαν, οὐχὶ ἂν εἴποιμι σχολήν, μᾶλλον ἄγαν ἐκείνων τῶν δουλούντων φιλῶν τυραννίδα ἄκοντα προσίσταμένων" (Εὐαγγ. Παιδ. Γυμνάσ.

Νεόφυτος Καραμανλής ἡ καραμανή

95

Ἐγιμάτο υἱοὶ ὧν σχρόνων δ' αὐσιρόλιθα βιβ. ἐξ ὧν

Καρασιᾶ ἀεββίου τοῦ Χατμ- | μοιδασμένοι μεσθ' ἡμῶν.

[illegible] | [illegible] πρω. πάτων τὸ ἱερὸν τοῦτο

[illegible] 95

ἦλαι ἐν τῷ ὄνομ. τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ὅπ οἶδα ἡ γραφὴ ἐκράβησαν
Ἁγ. Μαξίμων τὸν Χαιρετιανῶν "ἀδελφοὶ" ἢ ἀνάμνησιν τοῦ ἱερομ-
μονάχου παχάμιου περὶ τοῦ κέρματος ἄγει παλαιᾶς περὶ Μαξίμου,
καὶ ἐν τῶν ἁγίων μετὰ τῶν συμβασιχῶν ἐπὶ ἁγ. Γεωργίῳ μικρὸν χαὶ ἡ
ἐπιγραφὴ τοῦ ἁγίου Μαξίμου ἐπὶ δύο χρόνων, ὑπερον ἀπὸ τὴν πομπ.
τοῦ Ἰουλ. ἰνδ. ἐπὶ τῆς παρούσης τοῦ γέροντος. σημ. ΣΜΙ +

Ἡ παρούσα αὕτη σύμβασις ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ἔχουσιν ὅτι καὶ
ὁ πάπας. μέχρι νῦν ἔχει ἡμῶν παπωπίλο ἐπὶ τῶν ἐνοικ., καὶ
ἔχομεν ἡμεῖς. ἐνδεῖ ἕτερον ἀρχαῖον σύμβασιν ἐπὶ ἐπιγραφῆς χρ. δύο
ἔχει ἐν τῷ σπίτι. ἡ φράση σαφηνεῖα τοῦ Ἁγίου Μαξίμου μετὰ τοῦ Ἁγίου Νικ.
ὁ Ἁγ. Μαξ. φέρει ἐπὶ τῆς χειρὸς "μύρωσον ψυχὴν μὲ ἀριαμβεύομεν
ἕτερον προβάτιον (πρ.-σι). κατωθεν τῶν ἁγίων ἐπὶ τῆς εἰκόνος ὑπάρχουν
σαφῶς ἀλλ' ἡ "Ἁγία Ἁγιότης τοῦ χαριστάματος τῶν δαιμόνων ἐν ζῷ α
καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος." ἡ 2ᾳ ἀκόμη σαφεστέρα τῶν ποιμένων τοῦ ἁγίου. ἐνοφθαλμ
καὶ ἐν τρίτῃ σύμβασιν. ἐν τούτοις ἔτι σαφῆ δὲ σχοινία τῆς Μονῆς
εἶναι σαφεστέρα τοῦ Ἁγ. Μαξίμου ἐπὶ τῆς χειρὸς "ποιμαίνω τὸ ἐν
τῷ τροπαιούχου συνεχῶς (καὶ) κατὰ τῶν ἐν προσκύνημα χειρογρ. καλλιτ.
γράφη.

+ ἐν ἔτ. Β' Κωδ. ὁμολογ. λαυρ. σώζεται ἔγγραφα δύο
τὰ δύο σοβίλια. τοῦ Πνευμ. τοῦ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης διδάσκαλος Ἀθηνιάδος βλ. φάκελλον

Ἀναφέρεται ἡ ὑπογραφὴ ἐνίοτε ὡς Νεόφυτος μοναχος· οὕτω ἐν κώδικι 65 τοπικοῦ ἀρχείου Λαύρας (καταλ. ἀριθ. 2032) οἱ δύο ἑξῆς λόγοι εἶναι τοῦ Καυσοκαλυβίτου

Β, φ. 164ᵃ "Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὴν αἰσθομένην ἡ εἰς τὴν ὄρχησιν τῆς Ἡρωδιάδος μεταμφιεσμένος εἰς τὸ ἅπτου παρὰ Νεοφύτου μοναχοῦ"

ἀρχή. Καθώς ἕνας ἄνδρωπος φιλόχρημος.

Α, φ. 177ᵃ "Ἐγκώμιον εἰς τὴν αἰσθομένην τοιηδὲ μὴν ὑπὸ ἁγίου ἡμῶν σοφοῦ ἀνδρὸς κυρ Θεοδώρου τοῦ Πλουσιωροδρόμου, μεταμφιεσθεῖσαν δὲ εἰς τὸ ἅπτου παρὰ Νεοφύτου τοῦ μοναχοῦ· ἀρχή. Πολλὰ ἁρμοδιώτατα ἐδιωρισάμην ἡ τάξις τῆς ἐκκλησίας." τοῦ 1797

Ἕνα φαίνεται ὁμοῦ τοῦ Νεοφύτου ὑπῆρχε ἡ ἄλλος ἐξ Ἑβραίων ἱεροδιάκονος ἐν Πάφῳ ὁ Γαβριὴλ, οὗτινος σώζεται ἐν λῇ ρουμ. ἀκαδημίᾳ τοῦ ἑξῆς χειρόγραφον: "Διαθήκη τοῦ πατριάρχου Γακὼβ.. Γαβριὴλ ἱεροδιακόνου τοῦ ὄντος ἐξ Ἰουδαίων ἀπὸ ὑπερφήμων Περσοσυννήσου ἀπὸ Παμφυλίας Πάφου ἣν ὅτε διαθήκην ἔλιπεν τοῦ πατριάρχου Γακὼβ μεταφραστεῖσα ἀπὸ Ἰουδαϊκῆς εἰς Ἑλληνικὴν ἀχυδ', ἡμέρᾳ σαββάτῳ" 1624. (Bibliotheca acad. rom. de Const. Litzica, Bucuresti 1909, σ. 260-261.

Ὁ ἐν λῇ Ἀθηνιάδι σχολάρχης Νεόφυτος γεγραφε τῷ 1750 ὅρους Ἀθ. Πάριον "ἐμ εὖ τοδι τῆς ἐν τῷ Βατοπεδίῳ διατριβῆς, οὐχῆ ἂν εἴποιμι σχολῆς, πολλὰ ἄρα ἐκ τῶν δοκούντων φίλων τυραννίδα ἄκουσα ὑφίσταμενον" (Εὐαγγ. Παιδ. Τομ.

Νεόφυτος Καραμανλῆ - ἡ Καραμανλῆ

Ἐτιμάτο νὰ δώσῃ τὴν ἀγρυπνίαν διὰ τὸν ἱερὸν ἑσπερινὸν

Καρασιὰ ἀεβθίου τοῦ Χατμ- | μοιβαίως ἐνοῦσαι μεθ' ἡμῶν.
[redacted] | καὶ τὰ πρὸ πάντων τὸ ἱερὸν τοῦτο
[redacted] τῶν ἁγ. Πάντων. 95

Καὶ ἡ δὲ διακονία τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος ὅτε ἔχει τὴν μεγάλην εὐλάβειαν
τῶν ἁγ. Παλμῶν τὸν καυτοκαλύβην "ἀδελφοὶ" ἡ ἀπόνεμε τοῦ ἱερομονάχου
γρηγορίου τοῦ ἁγίου περὶ τὸν ἱερὸν ἅγιον καλοῦ χαρὶ Μαξίμου,
καὶ ἡ τὸν ἅγιον, μὲ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἁγ. ἱερομάρτυρος μετὰ καὶ
ἑτέρα τοῦ ἁγίου Μαξίμου μία δύο χρόνους, ὑστερον ἀπὸ τὴν μοιμ.
τὸν ἁγίου, ἐφάνησαν τὸ παλαιὸν τοῦ γέροντος. σημ. 5411 +
Τὸ παλαιὸν αὐτὸ σώζεται εἰς τὸ σήμερον τὸ κελλάνδα ἔχουσιν ὅπου καὶ
ὁ Σταύρος. μέχρι τοῦ τέλους ἐκεῖ κατοικεῖ ἐκεῖ τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ
χέρα ἔχουν. ἀνδὲ ἄλλον ἀρχαῖον σώζεται ἐκτὸς ἐπιγραφὴ ἓν δύο
γραμμάτια ἀκόμη. ἡ φράσις καριολᾶ τοῦ ἁγίου. Μαξίμου μετὰ τοῦ ἁγίου Νικολ.
ὁ ἁγ. Μαξ. φέρει ἐπὶ τὴν χεῖρα "μάχωσον ψυχὴ μὴ ἀριαμβιτοῦμαι
χέρα προβαίννα (πρ. - σι). κατωθὲν τῶν ἁγίων ἐπὶ τὴν κίονος ὑπάρχουν
καραδάσαι 1)" ὁ ἅγιος ἁγιοῦλαι τοῦ χαριστήματα τῶν δαιμόνων ἐν ζῶ α
καὶ τοῦ ἁγ. Πτέρου." ἡ δὲ ἄλλη καριολᾶ τῶν ποιμένων τοῦ ἁγίου. τοῦ ὄχι
καὶ ἐν χρείᾳ νὰ μάθουν. ἐκ τούτων τῶν ἁγίων δὲ σχοινὶ τὸ Μοναστήρι
τῶν καριολᾶ τοῦ ἁγ. Μαξίμου ἐπὶ τὴν χεῖρα "ποιοῦσι τὸ ὅπ
τὸ χαρσούχου συνεχῶς (καὶ) παρὰ τῶν ἐν προχείρῳ ἀγρυπνίᾳ καλὰ
χάρη.

+ ἐν τῷ Β' κωδ. ὁμολογ. λαυρ. σώζεται ἐγγραφα δύο
τὰ δύο σφάλματα τοῦ Πτολεμαίου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικηφόρος φιλόσοφος. κώδικα αναφέρουσι τον εν Vat. οκτάβ. 99, χαρτ. φ. 117-132 "Σαλαφίου κώδικα μεγαν επαίρεται Αντωνιου" (Krumb. A', σ. 224). ούτος τω β' ημίσει του ΙΔ' αιώνος ήκμαζε. Ο γνωστός ημών Νικηφόρος, άρα όντα να ευρωμεν άλλον Νικηφόρον συγχρόνον του Νικολάου Μαθύννα

ἄνδρα, τοῖς γὰρ ἐν Ἰταλίᾳ διαβόητος πᾶσι καθέστηκεν, Ἄλλος τοιοῦτος Μανούτιος, ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἕλκων τὸ γένος, ἀνὴρ βίῳ τε καὶ λόγῳ κεκοσμημένος· οὗτος ἀρετῆς ζήλῳ καὶ πρὸς τὰ ἡμέτερα κηδεμονίᾳ τε καὶ στοργῇ τὴν τῶν γραμμάτων τούτων εὐαρμοστίαν καὶ σύνθεσιν τῇ τοῦ οἰκείου νοὸς ἐρεύνῃ ὀξύτητι. Ἐῶ γὰρ λέγειν τὸν χαρακτῆρα, οὗπερ οὐκ ἄν τις τῶν ἐπὶ τὸ καλλιγραφεῖν χειρισόφων, ἐχάραξεν ὡραιότερον· τούτῳ τοιγαροῦν περὶ τούτων κοινολογούμενος, οὐ μόνον ξυναινοῦντα καὶ προτρεπόμενον, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὸν οἴκοθεν ὡρμημένον εὗρον εἰς ταῦτα καὶ τὴν ἐμὴν ἐπιπλέον χρησταῖς ἀγγελίαις ὁρμὴν ἐπιτείνοντα· τὴν γὰρ Μωσέως πεντάτευχον, σὺν τῇ τῆς παλαιᾶς διαθήκης πάσῃ λοιπῇ πραγματείᾳ, ἑβραΐστι, ἑλληνιστί, ῥωμαΐστι οὐκ εἰς μακρὰν ἐκδώσειν εὐηγγελίσατο σὺν θεῷ, ὧν ἀκούσας αὐτὸς μὲν ὥσπερ ἔνθους ὑπ' ἡδονῆς ἐγεγόνειν, εἴγε καὶ τὰ ἡμέτερα πεπαλαιωμένα τῷ χρόνῳ καὶ ταῖς τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίαις ἤδη τυγχάνοντα, νῦν ὡς ἀετοῦ νεότης ἀνακαινίζεσθαι μέλλουσιν· ἐκεῖνον δὲ τοῦ τε τῶν καλῶν ἔρωτος καὶ τῆς χρηστῆς προαιρέσεως ἐμακάρισα· οὐ γὰρ χρημάτων ἐπιθυμίᾳ, ἀνώτερον γὰρ ἀνελευθερίας ἀπάσης ἴσμεν οἱ πεπειραμένοι τὸν ἄνδρα, θείῳ δὲ μᾶλλον ζήλῳ πρὸς ταῦτα κεκίνηται. Τοῦτον τοίνυν συνεργὸν εὑρηκὼς πρὸς τὰ κάλλιστα, ἔδοξέ μοι τὴν θεόπνευστον βίβλον τῶν θείων πρῶτον ἐντυπῶσαι ψαλμῶν, τόν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τοῦ ἐν αὐτῷ συνθέμενον πνεύματος προφήτην ἅμα καὶ βασιλέα, ὥσπερ τινὰ πρόδρομον, καὶ κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' οὐ πολὺ τυποῦσθαι μελλόντων ἡμῖν θείων προεκπέμψαι γραφῶν· οὐκ εἰς

Όσοι γὰρ θεσμοὺς ἀσωσουλιτῶν ἀσφαλ πίστεως ἀρχὰς ἀ δέχεσι ἰδεῖν ἄμεμφ ὄντως φρόσι.

Νικοφόρω χάρις ψ ἔνδοξος ἀρετῆς, ὃν ἔννομοι νυμ

Αὐτοῦ τὸν 1902-1904 ἐσημειώσαντο νοῦ τοῦ ἀνηρ-- ἄλλη τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὰ δημοσίευσιν τῶν χρυσοβούλλων αὐτ- των τῆς ἱερᾶς σιγιλλίων εἰς τὰ ἐπισήμων ἐγγράφων ἐν γένει Μαρ. Β'.

Νικηφόρος μοναχός

Δαυϊδ μελῳδὲ μουσικὴν θεουργόν,
σὺ μὲν δι' αὐτῶν τὴν θανὼν ζῇ τῶν λόγων,
ἡμῖν δὲ τὸν σὸν ἐμμελῆ δι' ὠδῆς λύραν,
ἧς ἄσμα εὑρὼν ἁρμονικὸν καὶ φρασικὸν·
τὴν γὰρ δι' αὐλῶν μουσικὴν κινούμενος
ὠδῇσι μὲν θεῖον ᾠδὰς ᾠδᾶσα φθόγους,
κιθαρίζεσι δὲ δυσκόλους ἐπάσας φθόγους,

συνεστέλλεται δὲ συμφορῶν ἀναγκαίων
μοιμίζεται δὲ τῶν ὠδῶν ἡ σαρκὸς
καὶ τέρπεται μὲν τῇ ψυχῇ ἡ σὴ
ἐλέγχεται δὲ τοῦ σαρκὸς ἡ φαυλ
ἐν τῇ νοητῇ τῶν μελῶν εἰσιοῦσ
ὧν τὴν τοσαύτην εὗρεν ἀνδρώπων
εἰρμὸν οὐ τὴν πρέπουσαν ἀνδρὶ

ἐν ἔτει ζρξδ (1654)" κλπ. Χείρ Νικη

Krumbacher τα μετά την ανακήρυξιν δημοσίως ἐπαίρει τὰ ἐξαίσια φρόνησις, ἄστρ
ὁ υἱὸς τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ἀγιορειτ. παράδοσιν ἴσως ἀπίθανα. ..... " "
ος ἐπιμελῶς ἀνδιατάμενος. Μάτην, ὅτ
μεν) θεῖον ἀπόδειξιν αὐτοῦ τὸν φαλτήριον α
κίσαν ζωὴν αὐτοῦ, τοῦτο μὲν διὰ τοῦ δὲ
πρέπει. τοῦτο δὲ διὰ τοῦ δανιὴλ τοῦ μ
πολεμοῦντες τὸ ἔργον τοῦ ἁγιορείτου
σταναπόφασιν τῶν διαδόχων τοῦ φωτιο
ἡ ἐμμαρτανομένων σάλπιγγαν διαύρ
ι ἡ διαβεβαιωμένα τῶν πτερυγίων
ποίημα. αἱ μετὰ ἓξ ἑκατονταετίας σ
τῶν δέκα νόμων αὐτοῦ ἐπαρόντων τῷ παρόντι
νεις σφαλερὰς ἀλλ' ἀπορριφθὴ ἡ ἀξίωσις
ν εἰσαγόμενον μεθοδικῶς ἤτοι ὅτε φαρι
αὐθεσίαν τῆς ἱερᾶς συνόδου.

λαμπρὰ δημοσία ἐν ἀρτέμιδι σ. 861-864

ότος ὁ Ζηγηνοῦδης ἐν τῷ "Περὶ ἡ-
ερινῆς ζωῆς" μετὰ τὸν Ζυμ. νέον
ον ἡ Κουκίου ἀναφέρει ἡ τὸν Νικη
(Migne 147, σι. 824 A)

ὡς ἔζησεν ἐπὶ
ὁ συγχρ. Νικηφ. φιλόσοφα
τῶν Μεθώνης Νεοκαισαρ. ἀπὸ ὁ μέν
φ. αὐτοῦ τοῦ Νικ. κατὰ 100 ἔτη
ων λαμπρῶς ἡ. 16 σι. ἐδημοσίευσα
ν Βυζ. Zeitsch. V. σ. 363-5
ἐπὶ Μιχ. Π/λόγου ὅπου ὁ
ωφαρίτ ἡ φιλόσοφος ἡ ἡσυχαστὴς
ο συνήλθε σαφῶς ἡμῶν ὁ ὡ μέν Κα
ιτόμου ὄρους ἀπὸ τοῦ ἐν ἀσκ. ἀ
των ἀνίσως ἐπιτάσσει διαιρεῖ μεμφ
ρο τοῦ 1340 ἔτους ἀπομαθὼν παιδαγ
ἡ μοναχικὴ τῶν ὑμνῶν ἡ ἀσκητικὴ
σοφία, μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἱερ. Ἰω
ζήνιος, παθὼν περ αὐτὸς ὡσαύτως περ
περιφέρεται διὰ δὲ τὸ αὐτὸ ἡμέρωμα
ἔσχε ἐπαινῶ νόμον σχεδὸν ἢ δὲ αὐτὸν
τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ ὑποστάσεως ἡ
μεγάλου τῶν ἀρίστων ἀνωδεῖ ἀσφαλ
ἄλλης μαίανται ἀπὸ τοῦ ἀνυποστά
τὸν ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἐσαεὶ φωτεινὰ
ετ. φιλόσ. Β σ. 235 Ἰδ. Κρουμβ
Α 314. ὁ δὲ κωδ. Λειψίας Α 135
φ. 149" Ἰσαὰκ ἀνδρὸς, παρὰ πρωτ. φιλο-
φα ἀνωνύμ. 201 ἐν Migne σ. 657: "ἑρμηνεία εἰς
ρου ἐγκωμίου ἡ ἄλλων σοφῶν ἐν ὑπερηχίᾳ
σύμφωνα ἡ φορὰ νήψεως ἡ φρονοσοφικῆς νοός". σ. 673, τοῦ αὐτοῦ: "ἑρμηνεία τῆς τοῦ ἁγίου
ωχίας ἡ νήψεως". σ. 675, τοῦ αὐτοῦ." Ἀποδείξεις περὶ ...

office inedit en l'honneur de Nicéphore Phocas par Louis Petit
Βυζ. Zeitsch. XIII, 1904, σ. 398-48
ἐν λαυρ. αθων. κωδ. Β 4, φ.
133-144. (2 τροφαρία κ' ἓν
θεός κύριος ἡ τρία στιχηρά
ὦ τοῦ παραδόξου ἄνθρ: δαιμ ἡ
ν, δύο ναούς. ὁρᾶν ἀ' ἐξ
ιχ. πλ. δ'. ὡ ἐν ὄρεσιν πεδίοις
ἀπροσι λόγων πᾶσι σλεγόντα τὸν
ἀνυπογράφων, ὁ ἐ. δ' ἐκ παρ. δ' ὄρεσιν.
ἱερᾶς ἀπερ. χ. ἐν ἀναμοιβῇ σὲ πάντων
ἐντὸς ἐρήμου πόλεως τοῦ
φαγωνδία μεμφθεῖσα, αἰάζομαι ὁ
μοῦσι ἐν ζωῇ δόμοι ἐναγκάζομαι ἡ ἐν
δόμοι ἀποπέμπει ἡ ἐμὲ ἀπορίαν ἀπόπαυσε
χαι ἀπὸ ἀρχαίου βιάζεσθαι τοῦ ἀνω
ἀσκητοῦ ἡ Ἰωαννίκιου ἡ Νικηφόρου
ἔφυγον. 15' 1398")

Περὶ νήψεως ἡ φυλακῆς καρδίας
Migne 147, σ. 944-964 Κρῆτος. 1782, σ. 869
τῶν ὁσ. π. ἡ. φιλοσόφου ἡ ἡσυχαστοῦ Ν. μονα-
ζόντος Περὶ ὀρθοδόξου πίστεως τῆς ἁγ. τριάδος. ἐκδ.
ἀπορίᾳ τῶν ἀπορημάτων τοῦ διὰ λόγου Λειψ. Α 135
φ. 149 – 152 ἐκδ.

ἐν Δρᾶ ἀρχῇ τῆς ἐπισημονιτῆς μεθόδου Νι-
ἐν ὑπερηχίᾳ τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐ..

Νι Νιηφορος ... ... ἀναχωρήσας τοῦ ἐν Vat. Ottob. gr. 92, ...
– Πρῶτος τοῦ Ἄθω ... ἱερὸν σῦλον μεγαν ἐν παλαμᾳ ...
ἐν Μονασηριακῇ. ... ἀρχευσε 1391–1397 ἀξ' ἐξη ...
ἀπων 1.135 ... ωρος σε τὸν ἁγιώλαον πατε ... ρα ... ὄν νὰ εὕρωμεν ἄλλον ...
ἕως τ ... ρα ηρεμῆ ... ωρῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς ...
Νικι ... ἁγίου ὄρους, τὸν νεοσοσώλαον ἱερο- ...
μοναχον κυρὸν Νιηφόρον τὸν ἐσ- ...
δηγούμενον τῶν ωρισμένων λαυρῶν ...
τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ...
(γράφουσιν οἱ φιλοδεῖλαι. ὁ ...
ἡγούμενος Σαββᾶς καὶ οἱ παλαμᾶς) ...
τὸ εἰκόνισμα κατασκευασθὲν τοῦ Χαρδ- ...
κειν. Κυρ. 24ε.

3 197

...θέστηκεν, ...ς Ῥώμης ...σμημένος· ...δεμονίᾳ τε ...ιαρμοστίαν ...ίστητι. Ἐῶ ...

Νιηφορος φιλόσοφος

ὁ Παλαμᾶς ἀφανὰ πρὸς ἐρωτήσαντα παλά- ...
"Νιηφόρον δὲ τὸν ὅσιον ἐκεῖνον (οἶδα), ὃς ...
πολυετῆ χρόνον ἐν ἠρεμίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ διενεγκὼν ἔ- ...
πειτα τοῖς ἐρημικωτέροις μέρεσι τοῦ ἁγίου ὄρους ...
ἐμφιλοχωρήσας καὶ ἀσκήσας ἑαυτὸν ἐν θεω- ...
ρίαις καὶ παντοίων φαντασιῶν συνεχείαις τὸν νοητὸν ...
ἠρεμίᾳ αὐτὸν (τὸν νοῦν καθαίρει) ἀφορμὰς ἔσχεν πρα- ...
ξεων" Migne 150 σε. 1116 C.

Νιηφόρου μονάζοντος ...
ὠφέλιμα ἠ ψυχικὴ καρδία ...
147, σε. 945–966 (ἔ. Meyendorff ...
Grégoire Palamas I, σ. XXVIII ἑξ. καὶ ...
ἡ ἡσυχαστ. διδασκαλία. 2

Ἐν τῷ Μηναίῳ (σ. 869) μαρτυρεῖται ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ὁσίου ...
ὁ σύντομος βίος τοῦ ὁσίου ἑορταζομένου τῇ 4 Μαΐου ...
μετὰ τὸ ἀναβικὸν στοῖχον:

Σοὶ χάριν ἔσχεν, ὦ πατὴρ Νιηφόρε, ...
τέχνης ὑφάντης ἡ ἀφῆσις τοῦ βίου. τρι. Ἐξ. σ. 122–123

Νιηφόρους ὑφαντουργοῦντος τὴν ...
μέσα τοῦ 12 αἰῶνος ἡ Μαϊδ ...

ἐν Echos d'Orient, 1936, τομ. ...

Νιηφόρος μονάζων

Συμεῶνος γὰρ τοῦ νέου τοῦ θεολογου θεολογοῦ ...
ὁδοῦ ... καὶ Νιφ. δὲ τὸν ὅσιον ἐκεῖνον, ...
ὃς πολυετῆ χρόνον ἐν ἠρεμίᾳ καὶ ἡσυ- ...
χίᾳ διενεγκὼν ἔπειτα τοῖς ἐρημι- ...
κωτέροις μέρεσι τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐμ- ...
φιλοχωρήσας καὶ ἀσκησάμενος ἑαυ- ...
τόν, ἐν πασιν τοῖς πατρικοῖς φαν- ...
τασιῶν συνεχείαις τὸν νοητὸν αὐτοῦ νοῦν καθαίρει· καὶ ἠ- ...
μῶν αὐτῶν παρέδωκεν ὁρᾶν ἐμ (Migne ...
(Παλαμᾶς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἡσυχαζ. ...
φρονε. Β σ. 305ᵃ) καὶ μέρει τα- ...
τον καὶ Καλλιοπᾶς ὁ Ἰακωβίτης ἐν ἀνωνύμῳ ...

λόγος περὶ νηψεως καὶ φυλακ- ...
καρδίας, ἀνεκδ. σὺν τῇ ἐυχοῦ ...
ὠφελείας · φιλοκ. Β' 236 – 2 ...
ἐκδ. ἀρχ. Ἰακώβου Ῥωσσικοῦ ...
Thes. Asc. σ. 404ε ...
Ὁ διδάσκαλος τοῦ Παλαμᾶ Νικηφ ...
150, 1116) πρᾶξ. συνέχειαν σε. 1 ...
βλ. Φράσεις καὶ ...
πάτερα χιον ἀνεκδοτον ἐκ τοῦ Β ...
ὑπὲρ τῶν ἡσυχαζόντων. Ἀμφοτε ...
ἐκδ. Migne ἐν πατ. Coisl. 100 παρ ...
ἐν Echos d'Orient, 35, 1936 ...

Krumbacher τα κατά την ανάκηρυξιν δημοσίευσε διαφόρου τα ἐξῆς ἀξιοσημείωτα, ἀφορ
ῶντα εἰς τὸν ἅγ. Ἀθανάσιον ἁγιορείτ. παράδοσιν ἣν ἐμάθομεν ἀγνῶσα: "Μετὰ ὁ Νικη-
φόρος ἐξηκολούθει ἀνδιατάμενος. Μάτην, ὅσῳ ἀνεσοβήθη τὴν ἀρχήν, ἐσκανδάλιζε τὸν (καθο-
σιωμ.) βίον ἀπόλαυσιν αὐλοῦ, τὸν φαγητὸν αὐλοῦ εἶδον τ' ἀποχώρησιν τοῦ ἐνεργοῦ βίου, τὴν ἐστοκι-
σμένην ζωὴν αὐλοῦ, ταῦτα μὲν διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικός, ἐξ οὗ ἀφ' ἑνὸς χρόνου διετέλει
πρᾶος. τοῦτο δὲ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μεταγενεστέρου αὐλοῦ υἱοῦ Βάρδα" (Νικηφ. φωκᾶς σ. 329
σοφιζόμενοι τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηνίτου Ἀθανασίου. αἱμὴν ἐρώτησαν ὡρὸς ἴνα χαρτιδιῶν
συναντήσωσι τὸν διάδοχον τοῦ φωκᾶ ἵνα πανηγείρωσιν ἐπὶ νεωτερισμῷ τὸ ὅσιον,
καὶ ἐγκωμιαστικὴν σάλπιγγα διαύγασιν τὸν ἔρωτα τοῦ μοναχικοῦ βίου ὑφίγα-
σι, ἡ διαβιβάσουσα τὸν πνευματικὸν πατέρα. ἐν ἀγορείτικῶν γυδίνα διεφύη
σοίνησα. αἱ μετὰ ἐκ ἐκκλησίας σχίσεις αὐλοῦ δὲν ἦσαν φαίνεται παλαί. Μετὰ τοῦ κατ'
ἐκ δόμβους αὐλοῦ ἐφρόντισε τὸ πατριάρχη Πορφυρίου νὰ ἀναπηρυχθῶσι μόρφωσι οἱ ἐσόλιμοι
νεις σφαλῶσι, ἀφ' ἀσφαλείας ἡ ἀξίωσις ἐν ἀνεπιγμένη τοῖς ἐκκλησ. κανόσι. ἡ ἄλλοτε ἀσφαλ-
νέστερον μητροπολίτης ἦτουσε σφραγὶδ πατριάρχου, ἵνα ὁ διορισμὸς ἱεραρχῶν ἀνήκει ἐν τῇ
αὐθεσίαν τῆς ἱερᾶς συνόδου.

ων. μεθόδου Νικηφόρου ἐξή
ης ὡρῶν νήψεως ἡ προσοχῆς
ς ὡροσευχῆς ἡ νήψεως" σ. 673

χαδιοῦ ἡ ὡροσβυτέρου
χίας ζωιάδα, ἔτι δὲ ἡ ὡρὶ
152 –
αὐτὴν ὑ ὡρεῖος ἀναφορὰ
ὑ Ἁγιαννάτης." Ἰσως

ἡ ἐν Λαοδικείᾳ σύνοδος, καὶ τὸ εἰκοστὸν περιέχει τὰς ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας διαθήκης ἐξαγθείσας ἐννέα ᾠδάς. Εἰς τὸν Ἰουστῖνον ἀποδίδεται καὶ ἕκαστος εἰς πᾶσαν ᾠδὴν ἐπιγεγραμμένος στίχος, «Ἄρδην βυθίσας Φαραὼ Μωσῆς λέγει» κτλ. καὶ οἱ συνήθως προτασσόμενοι τοῦ βιβλίου στίχοι «Σίγησον Ὀρφεῦ, βίβλον Ἑρμῆ τὴν λύραν» κτλ., οἵτινες μετηνέχθησαν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Κορράδου τοῦ Ῥιττερσουσίου, τοῦ μεταφράσαντος καί τινας ἀνακρεοντείους ἱεροὺς ὕμνους Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου. Ἐν τέλει τοῦ ψαλτηρίου φέρονται προτέτι καὶ ἕτεροι τοῦ Δεκαδύου στίχοι, οἵτινες δὲν ἀναγινώσκονται ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ τῶν μεταγενεστέρων ἐκδόσεων, καὶ τοὺς ὁποίους Φαβρίκιος (1) ἐδημοσίευσε πάλιν μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως. Ἰναι δὲ οἱ ἑξῆς·

Δαβὶδ μελῳδὲ μουσικῆς ἀποκρύφου,
Σὺ μὲν δι' αὐτῶν καὶ θανὼν ζῇς τῶν λόγων.
ἡμῖν δὲ τὴν σὴν ἐμμελῆ δίδως λύραν
ἧς ἐστιν εὑρεῖν ἐμμελῆ τὰ πρακτέα.
Καὶ γὰρ δι' αὐτῆς μυστικῶς κινουμένης
Διώκεται μὲν ἐμπαθὴς πᾶσα φθίσις·
Ἐλαύνεται δὲ δυσχερὴς ἅπας πόνος.
Συστέλλεται δὲ συμφορῶν ἀπληστία·
Κοιμίζεται δὲ γνωστικῆς ἅλμης κλύδων,
Στηρίζεται δὲ τῶν παθῶν ἡ στερρότης.
Καὶ τέρπεται μὲν τῆς ψυχῆς ἡ σεμνότης.
Ἐλέγχεται δὲ τοῦ Σατὰν ἡ γαυλότης,
Ἐκ τῆς νοητῆς τῶν μελῶν εὐρυθμίας.

(1) Bibl. Graec. B, ς'. K, 10.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικηφόρος ... ... ὁ ἁγιορείτης τὸν ἐν Vat. Ottob. gr. 92, χιι
Πρώτος τοῦ Ἄθω
ἐν Μοναστηριακῷ.
ἄφιον κῶλον μεγαν ἐπαφαρμ
ριαρχευσε 1341–1347 ἀφ' ἑξη
ἄρα ἄλον νὰ εὕρωμεν ἄλλον
νικ

Ἀντω 1.155. .. ωρὸς σὲ ἐν ἁγιωλάκῳ πατε
ἑω ραπρεμὲ τῇ ὡρᾳίῳ τοῦ καθ' ἡμᾶς
Νικ ἁγιορείτου, τὸν θαυμασιώτατον ἱερο-
μοναχον κυρὸν Νικηφόρον τὸν κα-
θηγούμενον τῆς ἱερᾶς μονῆς
τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου
(γράφουσι οἱ φιλοδεῖλαι. ὁ
ἡγούμενος Σάββας καὶ οἱ πατέρες)
τὸ ἐγκαίνιον τοῦ καθολικοῦ τοῦ Χαρ-
γεωρ. Κυρ. 24ᵃ.

43 197

αθέστηκεν,
ἃς Ῥώμης
οσημένος·
ηδεμονίᾳ τε
ὐαρμοστίαν
ξύτητι. Ἐῶ

Νικηφορος φιλόσοφος
ὁ παλαμᾶς ἀεὶ ἀνακαὶ πρὸς ἑ
"Νικηφόρον δὲ τὸν ὅσιον ἐπ
πολυετῆ χρόνον ἐν πρεμία ἡ ἡ
πετα τοῖς ἐρημικωτέροις μέρε
ἐμφιλοχωρήσας ἡ ἀσυσχολήσα
σεῖ τῇ παρισιῶν φωνῶν συνε
ἡμῖν αὐλῇ (τῇ ἡσυχαστικῇ
ξιν" Migne 150 σελ. 1116 C

Ἐντεῦ Μεγ. συναξ. παναχωρήσ
ὁ σύντομος βίος τοῦ ὁσίου ἐφρα
μετὰ τῶν ἰαμβικῶν στίχων:

Σοὶ χαριν ἴομεν, ὦ πατερ Νι
τέκνως ἱεροσυχῆ, ἣν ἀφῆκεν

Νικηφόρος μονάζων
Συμεῶνος γὰρ τοῦ νέο
ὁδον ... ἡ Νικ. δὲ τὸν
ὃς ἱσχυεῖ χρόνον ἐν τ
χίᾳ διενεγκεῖν ἐπειδ
πλήρους μέρους τοῦ α
γιοχωρήσας ἡ σεσαε
τὸν, πασῶν τῶν
καὶ συνεχοῦς τὴν
μεν· αὐτῶν παρέδωκ
(Παλαμᾶ ὑπερ τῶν
ἡσυχ. Βο. 205ᵛ)
τον ἡ Καλλιόπη ὁ

200 ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ.

Ὦ τίς τοσαύτην εὗρεν ἀνθρώπων χάριν
Εἰ μὴ σὺ τὴν πρέπουσαν ἀνθρώποις χάριν;

Οἱ στίχοι οὗτοι, ἂν καὶ ἐπαινετέοι διὰ τὴν εὐσέβειαν μᾶλλ
τοῦ γράψαντος, ἢ τὴν ποιητικὴν αὐτῶν ἀξίαν, δὲν φαίνοντ
τοὐλάχιστον ἀνάρμοστοι εἰς τὸ ἱερὸν βιβλίον, ὡς εἶναι ἀναμ
βόλως ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους Θεόδωρός τις Καλογράφος, ἔχ
ἐπίκλην «ἀπὸ Πετρίνης», ἔταξεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀντιγράφου τ
ψαλμῶν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο διὰ χειρὸς αὐτοῦ ἐν ἔτει ,ςω
(1304), καὶ ἤδη καταλέγεται εἰς τὰ ἄλλα τῆς Κοϊσλιανῆς β
βλιοθήκης χειρόγραφα (2). Ἡ ἰδιότροπος αὐτοῦ μοῦσα παίζου
κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ὀνομάζει τὴν βίβλον ἁσματωδοψαλμ
σύνθετον καὶ βροντοκοσμοψυχόσωστον, καὶ βαθμηδὸν ἐπιτείνουι
τὸ πολυσύλλαβον στιχουργεῖ οὕτω

Τὴν ἀκτινοχρυσεφαιδρολαμπρο-
φεγγοφωτοστόλιστον ὄντως δέλτον.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ Δεκαδύου εἶναι ἡ τρίτη τῶν ψαλμῶν, δι
ἅπεται εἰς τὴν τῶν Μεδιολάνων τοῦ 1481 καὶ τὴν ὡσαύτ
ὑπὸ Ἕλληνος γενομένην τοῦ 1486 (3). Χρονολογίας σημε
δὲν ἀπαντῶμεν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐκ τῆς παραβολῆς πρὸς τὰς ἄλ
τοῦ Ἄλδου ἐκδόσεις εἰκάζομεν ὅτι ἐγένετο πιθανῶς τῷ 14
καὶ ὄχι βέβαια πρὸ τοῦ 1498 (4). Κατήντησε δὲ τώρα τόσ
σπανία, ὥστε καὶ συναριθμεῖται μετὰ τῶν χειρογράφων (5),
οἱ φιλόβιβλοι ἢ μᾶλλον οἱ βιβλιομανεῖς ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ἐπ
μελῶς καὶ προσφέρουσι βαρυτάτην τιμήν (6). Εἶναι εἷς τέταρ

καὶ ἐξ τῶν ψαλμῶν ἐπιμελῶς καὶ ἐγκαλλωπισμένον ἔχουσι χρ
ἐξ φυλλα βλ. σελ. ΛΒ, ΛΓ, ΛΔ, ΛΕ, ΛΖ, ΛΗ, ΛΘ, Μ, ΜΑ

(2) Miller-Cat. Mss., σσ. 41
(3) Ἰδὲ τὸ ἑπόμενον ἐπίμετρον.
(4) Maittaire Annales Typogr. T, ά, σ, 233. — Σειρὰ τῶν ἐκδόσεων
Ἄλδου, σ, 120.
(5) Bandini Catal. Bibl. Laur. T, ά. Bibliod. E. χειρογρ. 28.
(6) Brunet Nouv. Man. du Libraire T, γ. σ, 160.

Schlumberger τα κατά την ανακήρυξιν δημοσίευσεν ἀποφάσεις τὰ ἑξῆς ἀξιοφρόσεκτα, ἀφορῶν τὸν Ἀθανάσιον Ἀγιορείτ. παράδοσιν τῶν ἀκμαίων ἀγνοεῖ: "Νικηφ. ὁ Νικηφόρος ὁ ἡσυχαστὴς ἀνδιστάμενος. Μάτην, ὅσῳ ἀποστοιχεῖ τὴν ἀρχήν, ἐσκαμμένῳ τὴν φορὰν τὸν (κολυμβητὴν) βίον ἀπόβλαν αὐλοῦ, τὸν φλογερὸν αὐλοῦ φόβον τ' ἀποχωρήσῃ τοῦ ἐνεργοῦ βίου, τὴν ἐστοκυρίαν ζωὴν αὐλοῦ, τοῦτο μὲν διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικός, ἐξ οὗ ἀφύλινος χρόνου διέτριψε πρεῖς. τοῦτο δὲ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μονογενοῦς αὐλοῦ υἱοῦ Βάρδα" (Νικηφ. φωκᾶς σ. 322 ἀγωνιῶντες τὸ ἔργον τοῦ ἀθανασίου ἀθανασίου. αἰμὴν ἐφάνησαν ὡρὸς ἦν χαλκιδικῶν ἀναπνοὴν τὸν διαδόχων τοῦ φωκᾶ ἡ νὰ καταγείξωσιν ὡς νεωτερισμὸν τὸ ὄσιον, ἢ ἐφαρμαντασιῶν σάλπαν διασύρουσιν τὸν ἐραστὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου ὡς δίφα. ἡ διαβουκολοῦσα τὸν πνευματικὸν πατέρα. ὡς ἀγιορειτικῶν πλοῦτα διεθνῆ ἐοίκησα. αἱ ρητὰ ἡς ἐκκλησίας σχίσεως αὐλοῦ δὲν ἦσαν φαίνεται καλά. Μετὰ τοὺς καθαιρέσεις αὐλοῦ ἐπρόκειτο τὸ πατριάρχη Ἰωσὴφ νὰ ἀναπηρυχθῶσι μάρτυρες οἱ ἐκόλουθοι αὐτοῦ σφαλῶσαι ἀλλ' ἀπορριφθῇ ἡ ἀξίωσις ὡς ἀντικειμένη τοῖς ἱεροκαν. κανόσι. ἡ ἄλλοτε ἀσφαλῶς ἐπισφήσαν μητροφωνίαν ἦσουσι σφραγὶς τοῦ πατριάρχου, ἐν ὁ διορισμὸς ἱεραρχῶν ἀνήκει εἰς τὴν αὐθεσίαν τῆς ἱερᾶς συνόδου.

Νικηφόρου ἁγιορείτη

β. αἰ. Παναγ. 204 "ἑρμηνεία σὺν θεῷ ἁγίῳ τῆς εὐστομον. μεθόδου Νικηφόρου ἁγίου Μονῶν ἁγίων εἰς τὴν ψυχήν, τὸ κύριε ἠσοῦ χριστὲ ἐλέησόν με ἡ περὶ νήψεως ἡ προσοχῆς ὠφελίνεται" σ. 657. τοῦ αὐτοῦ: "ἑρμηνεία τῆς νοερᾶς προσευχῆς ἡ νήψεως" σ. 673 τοῦ αὐτοῦ "ἀποδείξις τῆς μεθόδου" σ. 675

Νικηφόρος ἡσυχαστὴς

"Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν φιλοσόφου ἡ ἡσυχαστοῦ ἡ ἱεροσολυμίτου μοναχοῦ ἡ ἱερομονάχου πρὸς ὀρθόδοξον πίστιν τῆς ἁγίας ζωιάδα, ἔτι δὲ ἡ περὶ ἕξεως καὶ ἀπροσλόγου" ἐν Λαυρ. Λ135, φ. 149-152 ~

Ὁ Ehrhard "εἶναι μεταξὺ τῶν γρηγορίων Σιναΐτην ὁ ἀρετὴν ἀναφορὰ τοῦ ἡσυχασμοῦ" ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ κατὰ τοὺς Βυζαντινούς." Krumb.

14

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κώστα Καλλινίκου ἱερομονάχου τοῦ Φυτιανοῦ, ὅπου ἐγράφη ὁλόχειρος Νικ. μον. Βυζαντίου ἐν
ἐποχῇ τῆς ἁγίας Ἄννης ἡ προαναφερθεῖσα ὑπ' ἀριθμ. μοναχοῦ

ὑ ἐπιστημονικωτάτου· ἐξ οὗ-
του δὲ ἐδωρήθη ἡμεῖς καθ-
ημῶ". (αρχ. τοῦ XVIII αἰῶνος.
ἑξέφοι στίχοι Ν. μ. ἁγιαννίτου
ῥωμᾶ ὁ πόνος, ἄγγελε θεοῦ τόδε
ὄρον μεγαλείμονος καὶ ἀφει-
δοῦς ἀνέρος. ναιετάοντος τό-
δε μονοτρόφοιο τοῦ τοῦ Ἄθωνος.
ἐχόν προσηγορίαν μορφὰς συμ-
ὄντος ψυχικῶν ἐνδαιδμάτων στή-
ης δ' ἰσιώντος ὑφικῶν ἱδρυμάτων.
Κωδ. ΧΚΗ' παραμυθικῶν τῆς—
...βιβλ. σ. 951 XVIII αἰῶνος

δριτης βενιαμὶν καὶ ἐπίτροποι
νικόδημος προηγούμενος καὶ ἱερω
νικανδρος" ἐκ τοῦ μεγ. κώδικος
τοῦ ἀρχείου. ἢ. φακελλ. Κοσμᾶ Λαυριώτ
(Μερ. Β') Νικόδημος Χρυσοβέργης
πατριάρχης Λαυριώτης. ~~Σημ. 981.~~
συνεγνῶν τῇ λαύρᾳ τὸ ἐν Γο-
μαστίῳ μονύδριον τοῦ 'Ορφανοῦ'
φέρει: —
"ἔχομεν οὖν καθάπαξ συν ἅπασι
τοῖς αὐτῷ διαφέρουσι συνενῶσαι
δι' ἐπιβόσεως τῇ εἰσαγεστάτῃ λαύ-
ρᾳ 'Αθανασίου τοῦ ἐπισημοτά του

Ἀνάμνησις τῆς ἀναστάσεως τοῦ μοναχοῦ Σεραφείμ τοῦ ἡγιάρχου Γαβριὴλ Δ' τῷ 1764. Ἰωάννης ἐρωτοσοφίτης ὁ Καισσοπαχυβίτης ὁ ὁσιος. διὸ ἡ ἀνθρωποδὴ ὁ ὡρώλος ἡ ἀμφενος. ἐρίζε καὶ ὁμιλ σκεν Δαξ Κωνσταντίας φρονίζει διὰ τὰ ὑγιὰ ἀγαθὰ, ὁδὲ παίσιος ο τὰ πνευματικὰ "ὅλα τὸ ἀγοραχον ἰοῦ ἡγουμένου, ἐνα μένη ἡσυ ἐπιμεροῦμενος τὰ ἑνδον πνευματικὰ ἡμῶν ἐνοχλῆται διὰ χρεία σματα" (Κουρίᾳ, σ. 293

(τὸ ὀνομαλ Ἰωάννου τοῦ Ὑπολογμένου ἡγου

Ὁ Παίσιος ὠργανωσε ἡ τὸ μονύδριον τοῦ ἐν Καισσοπαχυβίοις ὡσ διατήρει 10μελῆ συνοδίαν ἐξ προλεπτῶν "μοναχῶν μυρῶν, ἐπιστάτης νοβιάρχης ὁ συσπάσας ἐν Δαμίᾳ τὸ μοναχὸν μονῆς Νιαμτζας, ἡ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον πλεῖται μὴ ἀναπομπζόμενον διὰ σημα σιωμοῦ, ὅπου ἔδυσεν ἐξ ἰσὶ δεξιὰ αὐτὸ ἀναπομπῶσαι" Κωδ. αρ 282, σ. 177. Αὐτὸς ἔφερεν ἐξ Καισσοπαχυβία ἡ τὸν Νεοσελ Καρατζαΐ

Ὀνούφριος ἀρχιμανδρίτης Ἁγιαναννίτης

Ἡγούμενος ἐξ ἰσὶ συνδρομῆς Πηδαλίου τοῦ 1841 (σωζονται ἀρχιμανδρίτας ἀπὸ τὴν μονή)

Παΐσιος Μπούζδανος ἱερομόναχος 1831

Κωδ. Λαυρ. 1904, φ. 86, ἐν ὄρει Ω92 (Κατ. σ. 348) ἰατροσόφιον.
Αἱ παροῦσαι ρετζέτες ἐσυλλέχθησαν παρὰ διαφόρων ἰατρῶν παλαιῶν τε καὶ νέων μετὰ σπουδῆς καὶ πόνου πολλοῦ παρὰ τοῦ κύρ Παισίου Μπουζδάνου ἱατροῦ τῆς Λαύρας τοῦ Ἄθω ἀντεγράφησαν δὲ ὧδε κατὰ τὸ 1831 κατὰ μῆνα Ὀκτω

Παΐσιος μητροπολίτης Τζερβένου (Σωρνόβου)

Οὗτος ἐζωγράφισε τὸ παρεκκλήσιον τῶν 40 μαρτύρων, ἐν τῷ δεξιῷ παθάσιμοῦ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου. ἡ ἔχομεν τὴν ἀναγρ ἐν Α' κώδ. ὁμολογιῶν, φ. 396: "ὁ ὡρώην Τζερβένου Παΐσιος καυρώλης γρά "δίδωσι δὲ πάλιν ἡ ἔλαφρα ἄσφρα χιλιάδας ζ' ἡ ἑσπέρας τοὺς ἁγίους τε ῥάσσοντα μάρμαρα". Πῶς λοιπὸν ὁ Βενιαμὶν ἐκανέγαβε τὴν τοιχογρα ἡ ἅγιος τὸ ἔκαμε. δὲν ἠσχύω πρὸς καλλιτέρευσιν, ἀλλὰ ἐδάνον τὰ ἐν τῇ ὑγρασίᾳ καταφραμένην ἡ καταστῆσαν αὐτὴν δύσμορφον

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

* "Παΐσιος ἱερομόναχος Μιτυληναῖος, καψοκαλυβίτης ἐπί-
σημος καὶ ἅγιος τοῦ καταλόγου καὶ αὐτός· πρῶτον μὲν ὅτι ἔ-
κτισεσε ταῖς δύο στράταις τοῦ Καψοκαλυβίου τὴν ἀπάνω, ὁποῦ
πάγει εἰς τὴν Κερασιὰ καὶ τὴν κάτω, ὁποῦ πάγει εἰς τὴν Λαύ-
ρα, ἔργον μέγα καὶ πολὺ καὶ δυσκολοκατόρθωτον, ὁποῦ ἦτο
πρῶτα φόβος καὶ τρόμος νὰ ταῖς περιπατήσῃ ἄνρωπος, μὴ
πέσῃ καὶ κρημνισθῇ, καθὼς ἐγὼ ταῖς εἶδα καὶ ταῖς ἐπεριπάτη-
σα καὶ ἀγκαλιὰ ἐξωδιάσθη ὑπὲρ τὰ χίλια γρόσια τὰ ἔδωκαν
μοῦς δύο φίλοι του καὶ φίλοι μου, Χρουμουζιάνης καὶ Ἀντώ-
νιος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπεμβόντες εἰς τὸν ἅγιον Τάφον καὶ ἀπ'
κεῖ ἦλθαν ἐδῶ καὶ ταῖς εἶδασι, πρὶν νὰ γενοῦσι καὶ ταῖς ἐπε-
ριπάτησαν καὶ φόβος τοὺς ἐπερίλαβε. Δεύτερον, ὅτι εἰς τὸ κελλί-
ου ἔχει ὡς δέκα καλογήρους, ὁποῦ ἕνας κελλιώτης δὲν ἀξιώ-
νει. Τρίτον, ὅτι εἰς τὴν Σκόπελον ἀπεμβὼν τοῦ ἐπαράδωκαν
οἱ ἀπόγονοι τῶν κτητόρων τὸ ἱερὸν μοναστήριον τῆς ἁγίας Με-
ταμορφώσεως ἔρημον καὶ μανδρὶ τῶν γιδοπροβάτων, τὸ πλησίον
ς τὸ ἐμὸν καὶ πατρικόν μου μοναστήριον τῆς Παναγίας
ης Εὐαγγελιστρίας (μεγάλη ἡ χάρις της), καὶ τὸ ἐνυβέργησε καὶ τὸ
νθρώπισε, καθὼς φαίνεται. Τέταρτον, ὅτι διὰ πατριαρχικοῦ γράμμα-
ος ἐπροστάχθη νὰ κάμῃ κοινόβιον εἰς τὸ Ξενόφου ἱερὸν μοναστήριον
ῦ ἁγίου Γεωργίου, καθὼς προτήτερα ἦτον εἰς ὅλα τὰ μοναστή-
ια καὶ τὸ ἔκαμε, τὸ ἐστύλωσε καὶ εἶναι τώρα ὡς τριάντα
ατέρες· καὶ συντρώγουσι καθ' ἡμέραν μέσα εἰς αὐτό, ὁποῦ
ρῶτα οὔτε δέκα δὲν ἦσαν. Καὶ ὁ ἅγιος Θεός, ἐξ οὗ πάν ἀρα-
ν καὶ σωτήριον νὰ τὸ στερεώσῃ καὶ νὰ τὸ αὐξήσῃ ὡς καθόν,
παινετόν, καὶ θεάρεστον. Ἀμήν." (Σαθ. Μεσ. Βιβλ. Γ', σ. 126-127) Τὸ δηπο-
κοινόβιον ἐγίνετο τῷ 1784 διὰ νὰ ἀναλαβοῦ μετ' ὀλίγων ἡ αὐδὴ νὰ ἀνασυσταθῇ ἱεροῦ γρη-
γοροῦς· τῷ 1835. Σῴζεται ἔτι τὸ ἱκέτευσον τοῦ Γαβριὴλ Δ' πατριαρχικοῦ σιγίλλιον
γκεῖ τὸν Παΐσιον· διὸ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὰ πνευματικὰ κατορθώματα ἀλλὰ δὲ

ὧν ἐχόντων ἀνεκαινίσε τὸ πρῖσμον τῶν ΜΔ πτερύγων, τὰς ἀσωδήκας, τὰ κεφάλια καὶ τὰ ὠαρέγκλιβα.

Κατὰ Γάκωβον (Ἀθωνίας, ὄρ. Πανε. 282, 117) διὰ τὸ μονύδριον τοῦ ἁγ. Ἰω. τοῦ Θεολόγου ἐν σκαζουβίοις "τὸ ὄνομον παιεσθησαν εἰς κοινόβιον μικρὸν Παΐσιος ἡγούμενος ὁ κοινοβιάρχης ἐξουσίαν ἐν Δακίᾳ τὸ κοινοβιον μονῆς Νιάμτζας, ἔνθα καὶ τὸ ἅγιον αἷμα χεῖμενον καὶ μὴ ἀναπομιζόμενον διὰ σημείου σεισμοῦ, ὅθεν ἔδειξεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτὸ ἀναπομιζόμενον

Παΐσιος γέρων λαυριώτης

· ἐν τοῦ μεγάλου κώδικος φ. 133β. "Τῷ αὐτῷ ἔτει (1793) ἐν μηνὶ Μαρτίῳ ἐλθὼν ὁ γέρων Παΐσιος ἐκ τῆς Μολδοβλαχίας προσεκόμισεν ἐνδάδε τὴν ἐμφυρὰν ἐμύρισεν τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς κοιμησαμένης, τὴν ὁποίαν ἡ σμύρνα τὴν εἶχαν φθάσει ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον προηγούμενον μύρ ἐγκαταλειπόντες ὁμοῦ ἐν ἐξαρχίᾳ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ. Ἔτι σημειοῦμεν ὅτι εἶχον ὁμοῦ πάλιν αὐτοὶ δύο παρὰ τῶν χριστιανῶν ἕξεις ἕως χίλια γρόσια, ἐκατὸν εἴκοσι μαζιμάραις ἀντιφώνησις καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τὰ ἔφερεν αὐτὰ ὁ γέρων Παΐσιος ἔφερεν ἀντ' αὐτῶν ἕνα φελόνιον, ἕναν οὐρανὸν τῆς εἰκόνος δύο φελόνια, δύο πετραχήλια, τρεῖς ζωγραῖς ὑπομάνικα ἕναν σταυρὸν ἀργυροῦν καθώτατον, δύο ῥιπίδια καὶ τὸ μαργαριτάρνιομα εἰκόνος καὶ δύο ποδιαῖς χρυσαῖς διὰ τὴν εἰκόνα δύο σκέπαι καὶ τεσσαρα μανδήλια χρυσᾶ ἔστωσαν δὲ εἰς ἐνθύμησιν

(βλ. Δημήτριος ἀρχιμ.
κατὰ ζωηρὰν ἐκφοβίσεσιν ἡγουμένης μονῆς Σλομοζίας ἐκπαρησίδη ἐπίσκοπος ἀντιπρόσωπος
Μυζηθίας, ὃν συνέστησε τῇ ὁσιοπλοίᾳ Ῥαξάνδρᾳ τῆς Οὐγγροβλαχίας ὑπούργος Δοκιμφίου

ἑορτῶν καὶ θεμάτων ἐν φράσει καθαρᾶς ἐκκλησιαστικῆς μεταφορᾶς ἐρμηνείας καὶ ῥητορικῆς ἐντέχνου. Οἱ ὕμνοι οὗτοι προδίδουσι τὴν βαθεῖαν τῆς γραφῆς (ἀλλὰ καὶ τῶν πατέρων) μελέτην.

Ὁ πρῶτος τόμος ὀνομάζεται Μηναῖον τῶν ὀρθοδόξων καὶ ὁ ὡς τ. "μεγαλύνουσα ἐκκλησία" λέγονται ἐν τῷ ἐν καιροῖς σύνοπ. μεγάλῳ ἁγ. Δημητρίου ὁ οὗτος εἶναι δεδεμένος ὁ β' δέτος κατὰ φυλλάδια ἐσωτερικά, ὑπάρχει καὶ τρίτος τοῦ αὐτοῦ ἐσπαραγμένος, ἀλλὰ νομίζω εἶναι τὸ προσχέδιον τῶν δύο πρώτων τομίων.

— Παΐσιος καλλιγράφος πρὸ τῶν προφητείαν. ἐκκλ. 353. καὶ ὀλιγάκρους διὰ τὰ "σαπροάλλυδα" ἐκκλ. 353.

Παντελεήμων μοναχὸς κρητικὸς Κύπριος

ἔδοξε πολλὰ μικρὰ εἰς τὴν χριστ. βιβλιοθήκην" καὶ εἰς β' τόμον τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἁγ. Θεοδοσίου, ὅπερ τὸ πρῶτον τῇ Θεοφοβίᾳ ΙΕ' τόμ. σ. 198-3 ἔτ. 1937. ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς τόμου κώδικος τοῦ Ε' 192 Λαύρας σ. 135 μετ. "παρ' οὐδενὸς μὲν τοσοῦτον εὕρεσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔπαινον" ὁ Λ 187 ἔχει εὕρεσι τὸν πρὸς τὴν ἁγιορ. ἔπαινον Διονυσίου Δ' 1679 διὰ τὸ μετόχιον Κρήτης ἐν ὀρθ. ΚΖ' 1952. σ. 85-7 εἶχε δημοσιεύσει ὁ Ν. Παπαδάκης ἐν Κρητ. χρονικοῖς τόμ. Ε', 1951, σ. 1-6 Ἡράκλειον. ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαμιανοῦ(;) ὁμοῦ μὲ τὸ τοῦ Συμεῶνος τοῦτον ἀναφέρει βλ. "ὀρθοδοξίαν".

"Θεοφοβία τοῦ ὁσίου πατρὸς καὶ θεοφόρου ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ "Ἄθῳ" ἐν κωδ. Λαύρας Α 12. Βατοπ. (Ἁγιορ. Βιβλ. Ἐτ. Γ, 1939, σ. 199-213) καὶ οἵτινες φέρουσι τὸν ἀνώνυμον ξενιτιώτου Ἰβηρίτου (1870) σ. 213-220. Ἀπὸ τίνος ἤρχισε καὶ αὐτὸς τὰ ἐκδίδειν ἀρχιεφύλαξ. διορισθεὶς ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκδιδόμενα ὑπ' ἀντεκδοτα: Παϊσίου 1744 (ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἁγιορ. Βιβλιοθ. 1951) εἶχε δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀγάθ. ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθ. ΚΓ, 447. βλ. γράμμα πατριάρχ. 15-10-52. ἔκτ. βλ. καὶ περὶ τοῦ σιγιλλίου Ἀθανασίου Β' ὅπερ ἐδημοσίευσεν ὁ Ἡλιουπόλεως ἐν Ὀρθοδ. καὶ μοὶ ἐπιτίθεται.

Τιμοθέου τῆς Ἴμβρου 1619 ὑπὸ Γεδεών ἐν Ἀρχείῳ Ἐκκλ. Ἱστορ. 1911, σ. 266-70 ὡς ἀνέκδοτον ἐξέδωκεν ἐν Ὀρθοδ. ΚΖ', σ. 82-3, 1952.

Ποίημα ἐν κωδ. Λαύρας "Ἡ ἔμφασις τοῦ παλαιοῦ..." (Ἁγιορ. Βιβλιοθ. ΙΖ' 1952 σ. 32-34, 92-94. περὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς τῶν Γλωσσῶν σ. 201-2 καὶ ὁμοιογραμβ.

Παναρέτου ἱερομονάχου

ὡς ἀσκητὴν ἀσκούμενον ἐν τῇ σκήτῃ Προσκυνήσει εἰς τὴν Ἁγιορείτ. τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960 καὶ ἐν τῷ ἐν Παρηγορίᾳ Συμεωνοπέτρ. μετοχίῳ ἀσκήσει ἀδιαλείπτως, ἐνδιαλεγόμενος ἐπιστολικῶς μετὰ πολλῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν

ων οσων λόγω εν υπηρ. σταχείμ παύσηται εἶναι ὑραίαν πλάνη!
πεφυσιωμένος ἤκουε ἀνύδοιας φωνάς, ὥστε παρήσασε τὴν συνοδ
να ἐξορίσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν ἐν Μοράους Πρώτου μονῶν. Ἐκεῖ ἐφαντάσθη να
γάνῃ τὴν ἀρχιερεύς τὴν ἔδωκεν τὴν βιογραφίαν του ἐν τῷ βιβλίῳ του Ἐκκ. Κα
σταρίου ἱεροκοσμοφήσας τὸ ἄρθρον τοῦ Χ. Παπαντωνίου ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ἐφαγ
διὰ τὸν διάδοχον τοῦ Μαντζάνη λέγ. "Ἐκ Κουμπρονος ἐξ. ἐκκλησ.", σελ. 129, σ.

* Σημ. Οὐμνων τῆς Ἁγίας Βεβαίας ψάλλεται μεμνημένως τοῦ παλαιοῦ βιβλιοθή
παρὰ, ἀλλὰ ἐν τῷ "Ἁγιορ. Βιβλιοθήκῃ" ἔγραψα ἐκτενεστέρων ἄρθρον ἐπὶ τῇ
25ετηρίδι τοῦ ἐν βιβλιοφυλακῇ (τόμ. Κ', 1955, σ. 148-156. Ἐκτυπώσαντος ἐπὶ τῇ
τόμῳ "Ἁγ. Βαβίλα", τοῦ Ἰωάν. Κ. Χρήστου ἐπὶ ἀνυδρείαν τοῦ ὁ. Ἀπαγίου ἐν 1968, σ. 112-1

* Ἐμάθησεν περὶ τῆς ἐν ἔτει 1871 συνόδου τῶν Παλαιοπαδοκλιτῶν ἐν Μονάχῳ
πολ. ἰδιόγραφος ἁγ. Παντ. 724, σχ. μεγ. 82. η 726, σ. 230 ἰδιογρ. ὁ ἁγ. Ἀθανάσιος Παρίου

* Τὸ μόνον ἔργον τοῦ ἐν ἀνδρῷ φυλλαδίου ἐκ 35 σελίδων τυπωθὲν ἐν Χανίοις τῷ 1929 : "Ἀνάγνω
εἰς τὸ ἐνορμητήριον τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπ. Καισαρείας Εἰρηναίου ἐνεσβήσθεν εἰς τὴν ἱεράρχο
νοδον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν συγκληθεῖσαν τὴν 14 Ἰουνίου 1929" κατὰ διαμαρτυρίαν στὸ
ων ἤδη ὑπεγράφαιεν ψηφίσεις ἐναντία" τοῦ μεγάλου πρωτοσυγκέλλου Παπαγεωργίου", ὅπ
ἐκκλησίᾳ μετὰ τοῦ πάπα τοῦ Μιχαὴλ Μεταξάκη, ἐν μέσῳ ἐξεμάνησαν κατὰ τῶν ἀφορισθέντ
Ἀλεξανδρείας, ὅπου τότε μέχρι τοῦ 1935 ἐκαλλιεργήσαμεν. (τὸ φυλλ. εἶδον τότε ἐν "Ἱστορικ
Καπνηγγελιανοῦ τοῦ ἡγουμένου μονῆς Πετράκη ὁλόκληρ ἀπὸ ἑλῶν μετὰ ὑπ χηρεί
ρεκλησίας παρανόμως, ὅμ" ὁ πρόεδρος τῆς συνόδου Μεταξάκης ἠδύνατο τὸν πρωτοσυγκέλ

* ἀλλὰ ἐν ταῦτα ἐξυπηρέτει τοῦ ἄρχοντας τὸν ἦταν ἔγραφε πολλὰ
λουκαμπίδου Καισαρείας τοναζοθρηνητὸν ἐπιτίνας λιβελλίων. Ἐνταῦθα
φύσεως ὁ ἀνὴρ ἐν ἁγιορείτης ἦ ἐν ἄνθρωπος. Ἐπὶ τὰ 1917 ἔγραφεν ἐπιστολὴ ἐπὶ πλ
ἐναντίον μου, ἐν ἐντροπῇ μου νὰ ποινολογήσω ἔχω αὐτολογραφον, ἡ ὁποία ἦν ὅλη
ἐκάθευδεν ὅλε ἐλαβουγκῶσαν ἐξεμάνη κατὰ τῶν λαυριωτῶν. Ἡ ὁρμὴ ἦτο τοσαύ
ὅπου ἐν τὸν ὡρωδιοῦ τοῦ ἐν Δ. Τσάρκου ἡ διῶρισεν αὐτὸν εἰς τὴν Ριζαρεικ
καὶ τοῦ συμπατριώτου μου ἀρχιμ. Εὐφρ. Ἀντωνιάδου Γερμανομαδοῦ ἡ ἐπ
ὅλαν ἐκαιδὴ ἐκ τῶν Μ. Πανηγυρικῶν ἐνήρπασα ἀφαρ τῶν φρίκην μου ναυ
τῆς καιδείας ζαΐμη ἡ διωρισθὴ εἰς τὸ λεγόμενοι ἑλληνοδιδασκαλεῖον. Τῷ 1914 ὅλαν ἐπ
μα τὸ κοινόβιον εἰς Λαύραν. ἐκ τῶν ὡρῶλων ἐσωρτιόμενων λαυριωτῶν αὐτ
πάλαιρα ἡ εἰσέλυκον νὰ γεναγράφῃ τὴν δεύτ ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱ. κοινοβ
τὸ αὐτὸ ἐπάραξα ἡ εἰς τὸ 1924, ἔλε μετὰ τῶν δαιμόνων τοῦ Κορυτσᾶ ἀνεχώρησ
ἐξ ἀθηνῶν ἀμφότεροι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν μὲ ἠκολούθησε. προσέλιπεν τὴν ἐπισκ
ναλειτουργῶ ὡς τὸν ἀρχιν Νικόλαον Καλλιάτας (παράγρ.). Τέλος τῷ 19
τοῦ εἰσιτοῦ ἡ ἦλθεν εἰς Λαύραν ἡ ἐγένετο προηγουμένη· ἀλλ' ἔφυγε (ἐκ. Μπ

τὸν ἀθανάσιον Δοϊτσινιώτην καὶ Βασιλείου ἐπὶ τῇ ἱερατικῇ ἀρχιμανδρίᾳ καὶ ἡγουμενείᾳ τοῦ

Ημερολόγιον καθηγητοῦ

Μεσημ. Χρυσοχόος.

«Οἱ ὀρθόδοξοι λαμβάνουσι τῶν ἐκ τῶν Μυστηρίων ἁγιασμὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ὀρθοδόξων κληρικῶν, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν αἱρετικῶν καὶ ἑτεροδόξων, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποκρούουσι. Καὶ λέγομεν ἀποκρούουσιν οἱ ὀρθόδοξοι εἰ καὶ ἀκούομεν πολλάκις, ὅτι: Ὀρθόδοξοι ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ δὲν διστάζουσιν οὐ μόνον νὰ συμπροσεύχωνται μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλὰ καὶ κληρικοὶ μὲν ὄντες, νὰ μεταδίδωσι τὰ Μυστήρια τοῖς ἑτεροδόξοις.

(ΠΑΝΗΜΕΡ. σελ.)

«Λαϊκοὶ δὲ νὰ λαμβάνωνσιν αὐτὰ (τὰ Μυστήρια) παρὰ χειρὸς ἑτεροδόξου!

Τὸ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ τοῦτο φαινόμενον ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ ἀθρωπαρέσκειαν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ὀρθοδόξων καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν ποινῶν, ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν εἰς τοὺς τοιούτους παραβάτας, δὲν θὰ ἠξιοῦμεν προσοχῆς τινος ἐνταῦθα, ἂν μὴ Κληρικός τις τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐπεδείκνυεν ἡμῖν ἐσχάτως φυλλάδιον ὑπὸ τοῦ Παντελεήμονος Χρυσοχόου ἐκδοθέν, δι' οὗ κηρύττεται «Ὁ Παντελεήμων Χρυσοχόος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Πρωτοσύγκελλος, τοῦ πρώην Πατριάρχου Κων/λέως καὶ νῦν Ἀλεξανδρείας Μελετίου Μεταξάκη, χρηματίσας, κηρύττει διὰ τοῦ εἰρημένου φυλλαδίου ὡς ἀναγκαίαν καὶ δεδικαιολογημένην τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικῶν χειροτονιῶν... Ἡ νῦν μὴ αὐτὴ, δι' ἣν, ὡς ἔκτοτε παρ' ἡμῖν τὰ Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα οὐδεμία ζήτησις λόγον παρὰ τοῦ ἐκδότου, ΠΡΟΣΚΡΟΥΕΙ ἔρριψεν πρὸς τὰς θεμελιώδεις τῆς Ὀρθοδοξίας βάσεις, καθ' ἃς: ὅπου δὲν ὑπάρχει ἑνότης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ...» Ἐκκλησία σελ. 307

Τό θουγγ. βιτιμα ιτζ. Β', σ. 101-105. Ἐνδίμιου Δ'. Ὑψ Ἀλεξανδρίας ἱεροθέω περὶ τοῦ ἐν οὐγγροβλαχίᾳ μοναστηρίου Ζλατάρη; σεωμεθ' μαρ. ις' (προτείνει αὐτὸν διάδοχον τοῦ ἀποθ. ἀρχιμ. νεωτερίου φροντιστὴν καὶ ἐπιστάτην τοῦ ζωΐου ἀρχιμανδρίτην κύρ Νικηφόρον Ἐβγενιάτην ἔμφρονα καὶ ~~φιλοπάτριδα~~ εὐθὺν καὶ ὑπόψιν ἔχοντα Ἀλεξιανόν.

*"Ἡ ἐκκλησία ἢ οἱ Βουλγάροι"

Παῦλος μοναχὸς ὁ σκαλιώτης (παρὰ τὴν σημερινὴν λαύρ. τοῦ Πρωτάτου)

Εἶναι ἡμῖν ἡ λαύρα ἔδοξεν αὐτοῖς ὑποστῆναι ἐρχομένων νὰ λάμβανη τὸ ὠφέλιμόν
ἡ λαχανικὰ ἀπὸ ζώνην πῶς ὁν. Ἀντεγράψε τὸν 751 τοῦδε τὰ πανεγ. τῆ φρονιδὶ τοῦ βιβλ
ναρίου Μαϊδανᾶ, οὗτος ὑπῆρχε τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Μαξ. Μαρμονιᾶ, αἵτινες ἐσαλπισαν τὸ
Legrand εἰς Παρίσιους ὅρος ἐκδοθὲν ἡ ἀνέκτητον τὸ μονῆς καὶ μὴ ἀντεγραφεν εἰς τὰ
κωδίκων τῶν ἄλλων μονῶν π.χ. 208 Δήμους ἁδαν. Παρὶς φ. 83ᾳ "ἀντεγράφη.. ἐξ ἀρχαίου κ
ρογράφου τῆς ἐν ἁδω.. μεγίστης λαύρας τοῦ ἁγ. ἀθανασίου διὰ χειρὸς Παύλου μοναχοῦ ἡ
παλαιογράφου κατ' ἐντολὴν τοῦ πανοσιολ. καθηγουμένου τοῦ.. ἁγίου Παντελεήμονος ὄρ
νος ἀνδρέου διὰ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ αὐτοῦ ἐ. κοινοβίου ἐν ἔτει σωζ. μονῆς ἁ".
Τὸ ὄρος, ἔτος ἀντεγράφε τὸ 456 "δεσποτικὸν" ἐν λοιπ. ὄρεσι τῆς ... λαύρας" τὰ λοιπὰ ὡς ἄνω
678 ἀββᾶ Ἡσαΐας 1882. ἡ 679 ἀββᾶ Δωρόθεος. 685 Μιχαὴλ Στενδάρη 1894 "ἐν λειψάνῳ τοῦ
τῷ μοναχαζομένῳ Βίλλα". 764 Σωμεῖν νέος θεσμὸς ὑμοῦ ἡ 765 "Παύλου λαυραῖα ἐκκλησία
κλησίου". 762 Βασιλείου καισαρείας τοῦ νέου. 854. Πράξεις ἀποστόλων 1886. Συλλογὴ λαυρ
Ρώσων χειρογράφων μικρὸν ἀσπιλὲς ἡ κηλιδώσεις ἀγοράζων αὐλὰ ἀντιπύραυλοι ραπτὴς

Παναπίος ἡ Γρηγόριος οἱ ὁσιώτατοι τῆς ρουμ. σκήτης ἱδρυταί

Τὰ ἐγγράφα τῆς σκήτης ταύτης ἐδημοσίευσε πανάγιος ὁ Καμπανάκις ἐκτὸς βιβλίων
συμπεριλαμβανομένη ἐκδόσεις ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἀλλὰ ὁ Βενιαμὶν ἐρχόμενος ἐν Βουκουρεστίοις συνέδη
τα τοῦ Μολδοβ. Βενιαμὶν γράφαντος τὸν 1817, ἔσπευσε τὴν λαύραν νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς
δύο Ρουμένους, τὸν Παναπίον ἡ Γρηγόριον νὰ ἱδρύσωσι σκήτην ἡ συνῆψε μετ' αὐτῶν
κάλοδι συμβόλαιον ὑπὲρ μεταβάσεως τοῦ κτήματος αὐτῶν καλούμενα "Γιαναλιόσου
εἰς σκήτην Νεμπενιτίου. Τὸ κτῆμα τοῦτο οὐζεται μέχρι σήμερον ὅρος τὸ ΝΑ τῆς σκήτης ἐγ
τῆς ἁγίας.. ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο κεῖται εἰς ἐρημότατον ἡ ἀδέσποτον ἐν ᾗ καὶ ὁδὸς
ἀν ἔχουσι δημοσίας ὁδοῦ; ὅσον ἐδὲν συνέφερεν εἰς τὰ προσωπικά τῶν σχεδίων. Ὅτε ν
σαν τὴν ῥοὴν νὰ κτίσουν ὑψηλότερα πρὸς τὴν λαύραν νέον ἀναβαθμὸν ὁρίζοντος
εἰς σχῆμα τετραγωνίου μοναχῶν ἡ οὐχ ὅσους αἱ παλαιαὶ τοῦ ὄρους σκῆται ἀλλ' ὁ ἐναίνων τοῦτο
ἡ οἱ Ρώσσοι. Μέρ. Β'.

Παρθένιος ὁσιακὸς λαύρας

Δικαιοσύντος τοῦ ἁγίου ἐν τῇ [illegible] ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ [illegible]
Μετὰ τὸν θάνατον [illegible] ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ [illegible]

[illegible] μοναχὸς ἡ 8ᾳ Νοεμ
[illegible] τούτου ὁ ἐνεστὼς 1821 ἐν
[illegible] ἐξῆς: "οὗτος ὁ [illegible]
[illegible] τον ἐθαυμάσθη ἡ ἁγ
[illegible] εὐφυΐαν κατὰ τὴν ἡλ
[illegible] ἐν τῷ ὄρει ἡ ἐκρη
[illegible] χαν, συνεργαζόμενος
[illegible] τὸν μοναχὸν. Εἰς τὴν ἐκ
[illegible] ἀλλὰ ἡ σχολαστικὸς δὲ
[illegible] μέλλων νὰ χορο-διορί
[illegible] σαν ἐν μαθητικῇ ἡμέρᾳ
[illegible] τοῦ ἁδανασίου "σοφὸν

"τοιοῦτος καὶ παραδιατριβαῖος πολλαχοῦ ζωγραφικὴν ἐπιτηδεύσας ἔργον ὁ τεθνὼς ὅμως ἡ σοφὸς ἀνὴρ οὗτος εἶναι φαίνεται ὁ ὅσιος π. ζωγράφος ὁ νεοφανὴς Σινᾶ ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ἡμῖν τὸν βίον ἡ ἀθέσμιος τοῦ οὐρανοῦ πρίουσ ἐδόξασε διὰ τῆς ἀφορήτου αὐτοῦ καὶ ἀμειλίκτου ἀναιδείας, ἣν ἀπολλὰ παμπόνηροι ἀνθρωπίσκοι ἐπὶ χρήμασι νοσοῦ

Ἔγγραφα πατριαρχικὰ τόμ. Β, 1ήμισυ αὐτοχ. Παρθένιος Σεβαστιανός ζωγράφος ὁ χρηματοδότης μονῆς ὄρους Ἀθω "Μακεδονικα" Α', σελ. 41-50 (ἐπιγραφή) Δημ. Ο. Ἀνδρεάδης

σ. 118 - 120.

Ἀπὸ τὴν ἐν ἔτει 1874 ἐν βόννῃ σύνοδον τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπεστάλη αὐτόμητος ὁ ἐν Βραϊλᾷ τῆς Γαλαξίου ἱερατεύων τότε σιναΐτης π. ὁ Σιναΐτης.

Ἐν Σέρβοις κατὰ τὸ 1901 ἢ 1902. ἦτο γέρων πλέον καὶ ἀρχιμανδρίτης τοῦ Σινᾶ ν' ἀποδῇ εἰς Ἰωαννίναν. Εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν τὴν μονὴν τοῦ Σινᾶ καὶ εἰς τὰ ἐν Ρωσίᾳ μετόχια καὶ εἶχεν ἀποταμιεύσει περὶ τὰς 000 λίρας χρυσᾶς. προσφέρων αὐτὰ εἰς τὴν Λαύραν ἐπὶ Σινάζει ἤτησε νὰ μοναχιάσῃ, ἀλλ' ἡ ἐκκλησιαστικὴ τοῦ προϊστ. Κοσμᾶ, ὡς ἐπὶ συμφοιτητὴς του ἔκρινε αὐτὴν νὰ μὴν τὸν δεχθῇ, καὶ εἶπε ὅτι ὅπως ἔμαθε ἐν δύναται νὰ ᾖ εἰς τὴν μονὴν πληρώσας τὴν φιλοξενίαν ἐπὶ τρεῖς καὶ μετὰ δύο ἔτη ἀπέθανεν (Βλ. Μέρ. Β.)

Παρθένιος Ἀγχιάλου χειροτ. (Σιγίλλιον Κ. Πουκεβίλ ἐν Ἐπετ. Ἀρχ. 1892-93 τ. ΙΒ' σ. 230) †

Παρθένιος προϊστ. χειροτ. ἐπίσκοπος Ἀγ. Ὄρους εἰς Κποβ. 1781. μιγ. κώδ. Λαύρας φ. 122α.

Φέρεται τὰ ἀρχιεραστικά του ἐπὶ τῆς Μεγίστης, ὅπου εἶναι εἷς τῶν ἀριστερῶν στύλων ἔχει δὲ ἔτος ζξ (= 1619) ἐν τοῖς Μ. Κυριακοῖς. σινοδικὸς ἐν σπουδαῖος νὰ ἐπιγραφῇ ἐπὶ τοῦ ναοῦ

Πορφύριος Ἀρτης. ἐν 1821 εὑρίσκετο ἐν Λαύρᾳ ἡ καλλίτερα ἐν τῶν Ὑδραίων εἰς τὸν ἁγιώνυμον Ἀρχ. Ὑδρ. Ζ, 24

* Παταμιος ὁ διάδοχος τοῦ Πρωτανα ἀναφέρεται ἐπὶ τῶν χρυσοβούλλων τοῦ Πρωτ. χορ. Migne 151, σελ. 704 708 A, 710 D

Ραφαὴλ ἱερομόναχος Καυσοκαλυβίτης ἢ ἁγιορείτης

Ὁ Δασόπουλος Ἀρτηνὸν αὐτὸν καλεῖ "εὐσήμων δὲ ἀρετὴν καὶ φρονήσεων" ὁ δὲ Σάθας, ὃς ἐγεννήθη τῷ 1723 ἐν Ἀμοργανίᾳ καὶ ἐξησκήσθη ἐν Ἄθῳ παρὰ τῷ ἱεροδιδασκάλῳ Χρυσάνθῳ τῷ Ζητάκῃ ὑστερον καὶ παρ' ἄλλοις (Ν. φ. σ. 611). Κατὰ τὸν αὐτὸν ἠκμακότως τὸν ἐλθόντα βίον τοῦ ὁσίου Λαζάρου τοῦ Γαλησιώτου "διεξόδιον ὄντα καὶ σαφῆ καὶ μὴδὲν χαλεπὸν καὶ τοῖς ἐσχάτοις νὰ νοηθῇ" (Μεσ. Βιβλ. Γ', σ. 125-6). Ἐν τῷ ΙΑ' τόμ. τοῦ Μ. συναξ. σ. 169, ὅπου ἀποδίδεται ἡ μετάφρασις εἰς τὸν Νικοδήμιον ἁγιορείτην, οὗτος μέσον σχεδὸν αἰῶνα ἀκμάσας (σ. 169-189). Ἐν κώδ. Λαύρας Α 77, φ. 339-345 ἑρμηνεῖαν εἰς τὸν Δοκαλᾶν Γεώργιον Ὁ Ἰωάννης Λινδίου μητρ. Μύρων ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν ἐξηγεῖται τὸν Καυσοκαλυβίτην ἐνταῦθα.

Σάββας προηγούμενος Λαυριώτης

"Προσωπάρχων τῆς βασιλικῆς καὶ σεβασμίας μονῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ συντεθὲν μὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιωτάτου γεροφρονήτου καὶ συγγραφέως τῆς αὐτῆς μονῆς κυρίου Σάββα, τύποις δὲ ἐκδοθὲν μεχρὶς τοσούτου τῆς δαπάνῃ τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ προηγουμένου κυρίλλου, ἀψπ' ἐνεστῶτος, 1780, παρὰ Νικ. Γλυκεῖ .. 86, σ. 84. Τῷ ἀναγνώστῃ κυρίλλου πρόλογος Σάββα Παπασυννοίδ, σ. 7-8, ἀφιέρωσις εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον σ. 9-10

Σάββας διδάσκαλος τῆς πνευματικῆς 1483

ἀρ. 2139 λαυρ. Μ119 "Καλὰ ἑρμηνεία εἰς τὰς εὐαγγ. ἀφηγήσεως" ἀντεγράφη ὑπὸ Πόλου Γραζιανίνου "Διὰ ἐξόδου τοῦ πανοσιολάτου καὶ διδασκάλου ἱερομονάχου τῆς πνευματικῆς μονῆς τοῦ Σάββα σπηλαί" (Γ. Παπαγεωργίου, Λαυριώτου, Ζημηριανὴ μοναχικὴ πολιτεία χειρογράφων .. Λαύρας (ἀνατ. ΚΗ' τόμ. ἐπετ. Ἑταιρ. Βυζαντ. σπουδ. Ἀθῆναι, 1958, σ. 164

Σάββας ἀρχιμανδρίτης

"ἀψπ'. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἦλθεν ὁ ἀρχιμανδρίτης κὺρ Σάββας ἀπὸ Μοϊλούβου (τοιοῦτος οὗτος τῆς λεχίας ἦν ἔφερε ἡ ἐπαρχία παράδυσον εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον γρόσια 1500 μετρητὰ ἐξ ἧς χεῖρα διενταιόσια. ἐπαρχία ἀπεῖ ἡ ἐναρχία μοναστηρίῳ ἡ καυδίχια ἀσημένια ἡ ἄλλα ἱερὰ ἄμφια, ὅσου ἀπεῖ ὅλα αὐτὰ ἡ ἀξίνεν ὅλη του ἡ παράδωση γρόσια χιλιάδες τρεῖς ἡ ἔστω εἰς ἐνδεξίαν ἐπαρχία μὲ αὐλὴ ἡ ἐπιμοιάρχη τοῦ τριμορίου." (Μεγ. συνδ. φ. 1246)

Σάββας ἱερομόναχος Καυσοκαλυβίτης

ὃς πρῶτος ἐξέδωκε τοὺς χρησμοὺς περὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος τῷ βιβλίῳ ἀσκητικὸν "Εὐαγγελικὴν ἀσφάλειαν" (ἔχω εἰς χεῖρας λαυρ. χειρόγραφον) καὶ ἔγραψε τὴν παράκλησιν τῆς Θ. σ. 15.

"Βίος καὶ ἀγῶνες καὶ θαυμάτων διήγησις τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ Θεσσαλονίκης τοῦ καὶ Παλαμᾶ μεταφρασθεὶς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον καὶ ἰδιωτικὴν φράσιν

104

Ραφαήλ. Κῶδ. Σοφιγμένου 107. Βίος Παλαμᾶ.

Ἐν τέλει: φ. 262β. Ὦ ἄνα χριστέ φιλῶν σέ χάριν φλόγα δός πυρός ὕμν. Ἐν τῇ δοκούσῃ σωτῆρι τῆς ἱερᾶς καὶ μεγίστης Λαύρας τοῦ ὁ.. καὶ θ.. π.. ὁ καθ. τοῦ ἐν τῷ ἀγωνίμῳ ὄρει ἐν ἔτει σωτηρίῳ αφπβ' ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ παρὰ τοῦ ἐν μοναχοῖς ἁγίου ραφαήλ, οὗ καὶ τὰ ἔπη ταῦτα πρὸς τοὺς δύο ἁγίους:

Βλ. Αραβ. Βιογρ. 174-5
Μέρ. Β'.

Οἷον ἐραστὴς οἷος τοῦ ἐρωμένου
οὐ τις σὺ ἀκριδῶς τῶν ἀντιζόων
ὦ θεῖε φιλόθεε, συγγνώμην νέμοις
τῷ ἐγκυβιστήσαντι σῆς ἐνθάδε ἁλὸς
σῇ χειρὶ ἔμπης ἠδ' ἀντέρου μόγις
ἀναθαρρόντι οἷα ὦ οἷα χάρις.

δ. κωδικ. 164 (Ἰωαν. 78) σ. 33-44 ἔγκωμιον εἰς τὸν ἅγ. Γεωργιανὸν 48. (82), φ. 36-76. ἔτερον.

Φεῦ, πᾶς ἐταῖρος νίκην φύγε θεσσαλονίκης
νίκην θεσπέσιος. Ὄρος, ὄρος πανσεβὲς
δούρασι θεοφυγὸς τὴν Γρηγόριος ἁρμὸς ἁγνὴ
πνεύματος ἀρχιθέου θώρακι φιλοθέου.

χαίρει γνωστὰ ἐκ τοῦ αὐτογράφου τοῦδε κῶδικος ἅγ. Πάντ. Καισ. 1 (σ. 109-114 καὶ φ. 1).

Σάββας πνευματικὸς "Παπασάββας"

"οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀδελφῶν ὑπὲρ ἔβδεστο ἢ ἔφυσᾶτο ἐπαυρύτεται φαίρειν" ἔπειτα ἀκολουθεῖ περὶ τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τοῦ ἁγιασθέντος ἐν τῶν διαδόχων τοῦ μ. Παχωμίου. S. Pachomii vitae

Σεραφείμ ἱερομόναχος Λαυριώτης ὁ ἐν Βιέννῃ ἐφημέριος.

(Ἐκκλ. φάρ. Θ΄, 121, Χρ. Ἰγνατιάδης ἀρχιμανδρίτης) Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουζουμ. Παρθενίου ἡ ἐν Βιέννῃ ναὸς τοῦ ἁγ. Γεωργίου εὑρέθη ἄνευ ἐφημερίου ἡ πνευματικοῦ. Τότε ἐκεῖσε ὁ ἀρχιμανδρίτης Λαύρας Ἰγνάτιος μεταβαίνων ἐκ Πετρουπόλεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν νεαρὸν ἱερομόναχον Σεραφείμ ὡρίσθη ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀποθανόντος συναδέλφου των Χρυσάνθου ἐφημέριος τοῦ ναοῦ. Ἀλλ' οἱ ἐνοίκοῦντες τοῦ ναοῦ ἐν Βιέννῃ εἶδον τὸν Σεραφείμ ἐσταλμένον μὲ ὅλα τὰ ἀναλούμενα ὡροσόντα ἐμπάλωσαν αὐτὸν ἐκ ἐφημερίου καὶ ἐξήτησαν τὸν διορισμόν του παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καρλοβίτου, ὅπως ἀπὸ τῆς ἀνήγγειλαν αὐτὸν τῇ Λαύρᾳ τῷ 1796 (Χρ. Μερ. Β΄, Γιμοθέος ἡγούμενος τῆς μεγίστης Λαύρας, τῇ ἀθανασίᾳ ἡγουμένῃ Λαύρας)

Σέργιος ἀρχιμανδρίτης Λαυριώτης

Οὗτος ὡροσυμβιβάσθη ὡς ἐφημέριος τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου ζωλτί. Ἔσπευσε ἱεράτευσε ἐν Λειψίᾳ. Ἐκεῖθεν ὡροσυμβιβάσθη ἐν Βιέννῃ αὖθις διὰ τὸν θέσιν ἀποφημερίου διαδεχόμενος τὸν Δαβίδ. Μετ' ὀλίγον γίνεται α' ἐφημέριος μέχρι τοῦ 1783 (Μερ. Β΄, τὸ γράμμα τοῦ Νικοδήμου ἡγουμένου Λαυριώτου, (Ἐκκλ. φάρ. Θ΄, 1912, σ. 114-15)

Οὗτος ἐξέδοτο ἐν Βενετίᾳ τὸ "Προσωπικὸν" τῆς Λαύρας τοῦ Μακαρίου Τριμύθου, ὅπου ἦτο ὑπῆρξεν ἀποστολικὸς καὶ συνέταξε τὸν πρόλογον. Χρ. Μερ. Β΄.

* Σκουρλαῖος Στέφανος ἢ Νεόφυτος εἶτα Παρθένιος.

Οἱ περίφημοι ἀδελφοὶ τῶν ἔργων τοῦ Νικοδήμου Χρ. Διονύσιος Λαυριώτης καὶ Παρθένιος Σκούρλης, τὰ λέγει ὁ Παῖσιος. Μερ. Β΄. ὁ Στέφανος ἀποθανὼν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ὄρει, ὁ δὲ Νεόφυτος μαθὼν ὅτι ὁ Μελχισεδὲκ ἦν συγγενὴς τοῦ Νικοδήμου ἔγραψεν αὐτῷ τινα τῶν χειρογράφων (Χρ. Χαρμίδου Ἀναδημοσίευσις Βαλκανικῶν)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μεγ. Κώδ Ἐρχείου Λαύρας φ 196α.
Ἦν Μιτυμναίος βλ. ἐκκλησ. Λαυρ. σ. 460

Σέργιος ἡγούμενος

Διαφέρεται τῷ 1457 ἢ 1453 σ. 7.

Σιβυσσιώτης 1716 Μαΐου 1

ὡς ἡγούμενος γράφει πρὸς Σπαν-
δωνην εἰς Κ/πολιν ὑπαίαν. ἐπιστο-
λὴ τοῦ Σεραφείμ Σερραίου λαυριώτου τάδε

Σέργιος ἑρμηνεύτης τοῦ ἁγίου 105

Βίος ἡ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σεργίου ἐκ τῶν ἁγίων πατέρα
ἡμῶν ὁσιοπ. Κ. Νείλου τοῦ Ἀθωνίτου. (κῶδ. Καυσοκ. 205 ἁγ. Ἀνανίου μαχ. 8η, 8
220-268) βλ. ὅσα γράφω ἐνταῦθα (Καταλογ. πηγῶν, σ. 107-8).

Σεραφείμ μιγάχρος τεττιξ.

κῶδ. Λαυρ. Ι. 36 Θεμαλογραφία τοῦ 1764. ἐν ἀρχῇ ἡμῶν εἰς μονα-
χὸν ἐχόντων τὴν κάθισιν τῆς θεοτόκου τοῦ Σ... τέττιγος

Σεραφείμ Κῶος διδάσκαλος (βλ. Ἰγνάτιος ἐπιχωριάρχης
3)

Σεραφείμ ἱερομόναχος Λαυριώτης ὁσιοβιακὴ ἐφημερίς.

(Ἐκκλ. φρ. Θ, 121, Ἡ. Ἰγνατιάδη ἀρχιμανδρίτη) Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουζουμ. Παρθενίου ἡ ἐν Βίεννῃ ναὸς τοῦ ἁγ. Γεωργίου εὑρέθη ἄνευ ἐφημερίου καὶ πνευματικοῦ. Ζητε οὗτοι ἐκεῖθεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Λαύρας Ἰγνάτιος μεταβαίνων εἰς Ποζνάνιον Πρωσσίας ἔκαμε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν νεαρὸν ἱερομόναχον Σεραφείμ, ὡρισθη δὲ ὑπὸ τῆς περιουσίας τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου των Χρυσάνθου ἐφημέριος τοῦ ναοῦ. Ἀλλ' οἱ ἐνοίκοντες τοῦ ναοῦ ἐν Βιέννῃ εἶδον τὸν Σεραφείμ ἐσοχωμένον μὲ ὅλα τὰ ἀναλούμενα ὑποσύντα ἐμπόδισαν αὐτὸν εἰς ἐφημερίου καὶ ἐζήτησαν τὸν διορισμόν του παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καρλοβίτου, ὅπερ καὶ ἐπιτύχαν αὐτοὶ τῆς Λαύρας τὸ 1796 (Ἡ. Μερ. Β', Ἡμερολόγιον ἡγουμένων τῆς μεγίστης Λαύρας ἡ Ἀθανασιακὴ ἡγουμενικὴ Λαύρα)

Σεραφείμ ὑποτακτικὸς ἡγουμένου

"Ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ ἐκτῷ μηνὶ Ἰουνίου πρώτῃ ἀναπεμπτὴ τῆς ἁγίας τοῦ μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Γεωργίου ὑπ' ἐμοῦ ὑποτακτικοῦ καὶ ἡγουμενικοῦ Σεραφείμ ἡγουμενευόντος μου ἐν τῷ μετοχίῳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς μεγίστης Λαύρας ἡ ἀνεκαίνισα ἡ μόνα ἀλλὰ περιβόλη τὸ ὅσα δὲ ἔλειπον ἡ ἐφύλαξα ἡ ἕνα ἀμπέλι μέσα εἰς τὴν χωράφαν. Ἀφίνω καὶ ὁδόστρωμα καὶ κυνούρια πλὴν ἐπλήρωσα ἡ ἕνα ἡριόδιον ἡ ἕνα πενταπλοσάριον ἡ ψαλτήριον ὁρολόγιον ἡ ἀεροσόλιν ἡ δύο σιδηρᾶ σουγιανίνια ἡ ἕνα φελόνι ἡ ἕνα ἐπιτραχήλι ἡ ἓξι λουρῖα διὰ τὰ ἓξι δισύφηνα. ἄφησα ἡ ἑπτὰ σιτάδες ξίδι, ἀφίνω ἡ ζυτάρι ἀσπρένιο ἡ δύο τσεμπέρια." Κώδ. Σταυρ. Α, σ. 229 ἡ 230) ἐξέλιπε τὰ πολλὰ χαρτία μὲ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Λαύρας.

"Ἐγένετο δὲ ἐξόδων ἰδίων μου ἄνωθεν αἰτῶν τοῦ τιμίου φερωνύμου ἁγίου Σεραφείμ ὑπογρ. λαυριώτου ἐν 1814, αὐγ. 15 Σωτῆρος παναγιωτάτου Μαρτίου." " " 26 Νοεμ.

Ἐν "Δηματογραφίᾳ" Κυρίλλου ἱερομονάχου λαυριώτου τοῦ 1767 (κώδ. λαυρ. Γ 36) εὑρίσκονται ἀρχιτυπωθέντων ἐπιγραφαὶ μὲ φωνούσιν βιβλίον ἔχουσαν (δέμα) τοῦ μεταγενεστέρου ὁσιωτάτου υἱοῦ Σεραφείμ μελιχροῦ τεττίγος" εἶναι ὁ ὑποκείμενος.

λαυρ. Θ 167 "Παιδιακὴ" 1766, φ. 385:"

"Ἀνθολόγιον ἥδε τὴ βίβλος φέρει
τὴς Παιδιακὴς ἢ μᾶλλον τοῦγε ὅλου
ἐναυλοῦ γὰρ ταῦτα φαίνα τυγχάνει,
ἀναγκαιότατα τε τῇ λυπτικῇ ὡσανεί
εἴρηται τέλος ἀνθολογίου αὐτῇ
παρὰ Σεραφείμ ἄζυγος τε καὶ ἀδύτου
τῇ ἁρμοζούσῃ τῇ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ.
Ἄσματα συνήγαγε παλαιογράφησας
λιόβιος ἄζυξ μουσολέγος τῇ δίκης
Σεραφείμ, φημὶ ἐκ τῆς Λαύρας τοῦ Ἄθω
τῆς Λαύρας μοναχὸς ἐν Ἄθῳ κειμένης,
σοφοῖς ὡσὶ τε καὶ μάλιστα γραφεῖσα.

Κώδ. καυσοκ. 191, φ. 79. "Ἐγράφησαν τὰ παρόντα ἀναστασίμια διὰ χειρὸς ἐμοῦ Σεραφείμ μοναχηνοῦ καὶ μουσικοῦ τῆς μεγίστης λαύρας ἡ ἐκκλησιάρχου ἐν μηνὶ Ἰουλίου παρὰ Ἰωάφου ἐκ τὴν Ῥόδον ταξείδι (sic) ἡ οἱ ἀνομοιοτέχνοι ἐξέχουσι νιόβρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ συγγραφέως τῶν Μουσικῶν" ἐπὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἤχῳ δὲν εἶναι ὁ νῦν λεγόμενος ἐκκλησιαστικός, ἀλλ' ὀφείλων

Μεγ. Κώδ. Ἐρχείου Λαύρας φ. 196α.
Ἦν Μιτυληναῖος βλ. καταλ. Λαυρ. σ. 460

Σίμων ἡγούμενος

Ἀναφέρεται τῷ 1451 ἢ 1453 σ. 7.

Σιλβέστρος 17/6 Μαΐου 1

ὡς ἡγούμενος γράφει πρὸς Σπαν-
ωνην εἰς Κ/πολιν αἰρεσίαν ἐπιστο-
φὴν ζητεῖ ἔξεως διαστραγωδῶν τὰ
ἐκ τῶν βαρβάρων δεινά.
Γεδεών πατρ. ἐφημ. 931-3.

Σοφιανὸς Νικολάου

σύγχρονος τοῦ Ἀντ. ἐπάρχου
ἀπεσάλη διατρίβων ἐν Βε-
νετίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίνου βασι-
βόβα Ἱσπανοῦ ἀνδρὸς πολλὴν
μετεχομένου παιδείαν καὶ μα-
γίστρα ἐβ. γραμμ. περιποιούμενον
ἦτο δὲ οὗτος πρεσβευτὴς Καρόλου Ε'
(Sandres, προλεγ. εἰς καὶ ἐπιστολὰς
ant. Augustini παν. Σ', 221, ἔκδοσις
τοῦ Ἀνδρ. Μουσοξύλ.)

Σπυρίδων Καμπανάκης

Λαυριώτης. βλ. Ἀθ. Καμπα-
νάκης. Εἰς μνήμην αὐτοῦ σ. 80:
"Τὸ μικρὸν ἄβας. Ὁ ἀνεκδοτο-
λόγος ἁγιολατρεύτης. Σ/νης 1933 ὑπὸ Δ. Κουμα-
νούδη. Ἀθῆναι 1933, σ. 75.

Σεραφείμ Λαυριώτης

ἡγούμενος διδάσκαλος προηγούμε-
νος Μυτιληναῖος (βλ. καταλ. σ. 460, 503
κῶδ. Λαυρ. Θ200 φ. 164 Θ154, 1786
"ἐδιδάχθην ὑπὸ τοῦ μουσικω-
τάτου καὶ μεγιρρητοποιοῦ ἀρί-
στου πάντων καὶ διδασκάλου
κυ Σεραφείμ Λαυριώτου τοῦ
καὶ προηγουμένου" βλ. Κ 134,
17 καὶ ἄλλους μουσικοὺς συν-
θέσεις ἔργα αὐτοῦ. Συνέταξε
ἐν κώδικι Ι 96 ἀκολουθίαν
Ἰγνατίου παφλαγόνος (φ. 79)
ἦτος προηγούμενος Σεραφείμ
Σμυρναῖος ἐπεσάλη τῷ
87. μετ' ἄλλων εἰς Κ/πολιν
διὰ τὰ κοινὰ χρεῖα (Σιγιλλ.
Τραπεζοῦντος).
85 ἦτον ὁ προηγούμενος
διδάσκαλος κῦρ Σεραφείμ (ὁ Σμυρναῖος)
τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ μᾶς
ἔμεινε παράδοσιν γρόσ. 8124, 116.

Ἔργος ἱερομονάχου Λαυριώτου ὅπου τὰ ὀνόματα χρηματίσας γραμματέως
μονῆς, ἀνδρὸς ἐν ἐνάρετος μοναχὸς προερχόμενος ἐκ Σμύρνης ἀσκητὴς τις ἐν
Ἁγίῳ ὄρει. Ἔγραψε πολλὰ ἀνεμρίφων διὰ τὰς μετὰ πάθους κοινὰ Βορίμ Φιλοθέου ἢ Ἀγίᾳ Παύλου
διακονίας ἀσκήσεως.

Τέρπιος πρωτοβάτος

Στέφανος ἱερομόναχος.

Τοῦτον νέος ὢν ἐγνώρισα διάκονον ἐφημερεύοντα ἐν λαύρᾳ, πλὴν ὑπ[illegible]

Ζωσιμᾶς ὁροσημαίνων καρύδιος.

Κῶδ. Ε 190 ἐν τέλει: "Τόμος ἀφιὼν πατερικῶν ἐπιστολῶν διὰ συνοφθείσης μοι ἐξόδου τοῦ [illegible] νοσιωτάτου ἀρουσιμένου τῆς θείας μου ἱερᾶς βασιλικῆς μονῆς ἁγίας λαύρας κυροῦ Ζωσιμᾶ τοῦ ἐκ χώρας καρύου μου οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτὸ εὔχεσθε ἵνα σωθῶ ψυχικῶς αὐτοῦ σωθῆναι· τούτου χάριν ἀφιέρωσα αὐτὸ ἐν τῇ ἱερᾷ ... λαύρᾳ ἔτους ζρνδ', ἀπὸ δὲ χριστοῦ 1446 ἐξαίφνης διὰ χειρὸς τοῦ ἐντελοῦς τῶν ἱερομοναχῶν Ἀντωνίου".

Ζωσιμᾶς ἀρχιμανδρίτης ἰατρός

Οὗτος ἦλθεν ἐκ Μυτιλήνης νὰ ἐγκαταβιώσῃ εἰς τὴν λαύραν ἄγων τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἡ μορφὴ εὐχαρίστως ἤνοιξεν αὐτῷ τὰς πύλας εἰς ἕνα ἐπισήμως ἐμφανῆ ἄνθρωπον, καίτοι εἶχεν ἰατρὸν τὸν Καμπανάκην. Αὐτὸς ὅμως ἐδέχθη ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα. Τὸν ἀπεγνώρισεν ἀμέσως ὡς μέλλοντα νὰ ἔχῃ ἐπιστασίαν. Ἐγὼ ἤμην δόκιμος τὸ 1898 ὅτε ἐκαυσώθη ἐξαίφνης μετὰ τινας μὲ ἐδιδάσκων ἐπὶ ἔτος γραμματικήν· διότι εἰς τὸ χωρίον εἴχομεν τετραξέον σχολεῖον καὶ ἐδιδάχθημεν γραμματικὴν τοῦ Γεωργιάδου μέχρι τῶν εἰς -μι ρημάτων. Ἀλλ' ὁ εὐλογημένος ἱερουργία νὰ ζῇ εἰς ἣν ἐξοχὴν τόπος συλλογῆς χάριτος παντὸς ἀνθρώπου καὶ μανιταρίων ἠγάπα τὰ δάση καὶ τὰς ζέγρας. Ποτὲ ὁ γέροντας δὲν παρεξεχώρησεν μὲ παρέδωκε εἰς τὸν Σευρίδωνα Καμπανάκην, τὸν ἰατρὸν τῆς μονῆς ὀδυμφίου καὶ αὐτόν. Ἤσαν συμφοιτηταὶ εἰς Ἀθήνας καὶ μετ' οὐ πολὺ συνεκρούσθησαν καὶ ὁ Ζωσιμᾶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον. Ἐκοιδέτων δὲν εἶχεν· οἱ πατέρες, εἴτινες ἦσαν ἐγκλείστων καὶ ἀδύνατος ἡ δημοσιεύσεως τῶν ἐφύλαττον ἀρχαιότητα ἄλλου μοναχοῦ Ζωσιμᾶ Παπασυμεών. Ἐκοίμησεν ἡμῶν ἡμῶν.

βδ. ἁγ. Παντ. 889 "ἀνωλουθία τοῦ ὁσ. ... ἀναιρέσεων τοῦ ἐν ζιτσανῃ μετ
τοπαγνοβίων ἀσκησάντος ἀπογραφεῖσα παρά τινος μοναχου ... προστροχῇ
... δαιμόνη του ... ἀρχιμανδρίτα του .. μοναστηρία τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος ἡ
σημερινοῦ τ. Ἀνδρέου - - 1891 ", διά χειρός Συμεών μοναχοῦ καλλιγραφοῦντος
σ. 166 (Ἰωαν. 80) τά ἐν σ. 1-136 "ἐγράφησαν προστροχῇ τε ἡ φιλοπόνῳ δαιμονῃ ... τῆς
σημερινῆς ἀδελφότητος ἐν ἁγ. Ὄρει 1893.
Ἀνωδία τοῦ ἁγ. Σωφρονίου πιθ. 6 παχυβ. σποδία τῶν θεσπεσίων ἁγ. Ἀννης.
(ἔχ. καταγ. τομ. Β΄ ἡ "Θεσπεσία" ΚΑ, σ. 286

Ἐκ τῆς ἀρχαίας τοῦ μοναστηριακοῦ ἡ θεολογιωτάτου κώδικος τοῦ
ου τοῦ ἁγίου Ὄρους Σινᾶ τοῦ λεγομένου σκλασιακοῦ, τοῦ συγγραφεμέ-
τινι ὑπό τινων ἡ ἁγίαν Κυριακήν μεταφραστοῦ ἐν ἐσπερινῇ ἡ π.
ὑράου".

πάνου τοῦ σκλασιακοῦ Κυριακῆς μεταλοῦ ὡρὸς ζοντι οἱ μεγάλου λόγου ἐντεῦθεν.

πνευ πανιχρὸς μὲν ἦλθεν ἐντεῦθεν Σωφρόνιος τοὔνομα ὁρμώμενος ἐκ Πάφου
ἁγ. Ἄννης ὁσιό. 11 τοῦ XVII αἰ. (δέν νομίζω ὅλι σχετίζεται πρὸς ὃν τὸν
νιῶν 1330 (χρισὸς φαίνων) τοῦ 1708. ἐπειδή δίδει σημειοῦται "ἐν ἐπ Πάφ

Στέφανος ιερομόναχος.

Τοῦτον νέος ὢν ἐγνώρισα διάγοντα ἡγιασμένως ἐν Λαύρᾳ. Ἦλθε ὑπ[illegible]

Συμεὼν ὁρμώμενος Καρύδιος.

Κῶδ. Ε 190 ἀντέχει: "Τόμος περὶ παντοίων ἐπιστολῶν διάφορος ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ποτὲ ὁσιωτάτου προηγουμένου τῆς θείας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς μονῆς ἁγίας Λαύρας κυροῦ Συμεὼν τοῦ ἐκ χώρας Καρύδου ἢ οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτὸ εὔχεσθε νοερῶς ψυχικῇ αὐτοῦ σωτηρίας· τοῦτον γὰρ χάριν ἀφιέρωσεν αὐτὸ ἐν τῇ τέρᾳ ... Λαύρᾳ ἐναι ἔτους ζρνδ', ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1646 ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ εὐτελοῦς πάντων ἱερομοναχῶν Δανιήλ".

Συμεὼν ἀρχιμανδρίτης ἁγιορείτης

Οὗτος ἦλθεν εἰς Μυτιλήνην, νὰ ἐγκαινιάσῃ εἰς τὴν Λαύραν ἄμα τὸ 40ον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἡ μονὴ εὐχαρίστως ἤνοιξεν αὐτῷ τὰς πύλας ἐπὶ ἕνα ἐπιούσημα ἢ τρία· ἀλλὰ ἐφάνησαν ἀνθρώπινον, ταῦτα εἶχεν ἀλλοῦ τὸν καρδιακόν· αὐτὸς ἄμεσως ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα. Τὸν ἀναγνώρισεν ἀμέσως ὡς μέρος νὰ ἔχῃ ἐπιστασίαν. Ἐγὼ ἤμην δόκιμος τὸ 1898 ἡ ταυτὴ ἐζήσαμεν μῆνας μὲ ἐδιδάσκεν εἰς ἕνα γραμματικήν· διότι εἰς τὸ χωρίον εἴχομεν τετράμηνον σχολεῖον ἢ ἐδιδάχθημεν γραμματικὴν τοῦ Γενναδίου ἐκεῖ· ἀλλὰ μὲ ἐμάθαν, ἀλλ' ὁ εὐλογημένος ἐφρόντιζε νὰ ζῇ εἰς ἣν ἐξεῖχεν ἐπιτήδειος συλλογὴ χρημάτων μαζώνων ἢ μοναστηρίων· ἠξεύχιζε τὰ δάση ἢ τὰς ζέβρας. [illegible] μὲ ἐπαρέδωκε εἰς τὸν Σεραφείμ τὸν Καρπανάκην, τὸν ἰατρὸν τῆς μονῆς ὁδύμφιον ἢ αὐτὸν. Ἦσαν συμφοιτηταὶ εἰς Ἀθήνας ἢ μετ' οὐ πολὺ συνεκρούσθησαν ἢ ὁ Συμεὼν ἐπεσήμανεν εἰς τὸν πάτρωνα· ἐκεῖθεν δὲν εἶχεν, οὐ πατέρας, οὔτε μητέρα· ὧν ἢ ὄνειρον, διότι τοιοῦτος ἢ δημιουργίαν τὸν ἐφαίνοντο ἀρὸς διαμορφώσεως ἄλλου μοναχοῦ Συμεὼν Παπασυμεών. Ἐλπίζω τοῦ ἢ μνήμην!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κώδ. ἁγ. Παντ. 889, "ἀκολουθία τοῦ ὁσίου... ἀναγκαίως τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
νοσκαζνβίων ἀσκήσαντος ἀντιγραφεῖσα παρά τινος μοναχοῦ... ἐφροντίσθη
ἡ... δαπάνη τοῦ... ἀρχιμανδρίτου τοῦ.. μοναστηρίου τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος
ἀδηφωρινοῦ π. Ἀνδρέου.. 1891", διὰ χειρὸς Ζωσιμᾶ μοναχοῦ καλλιγράφου
αυσεν. 161 (Ἰωαν. 80) τὰ ἐν σ. 1–136 "ἐγράφησαν ἐφροντίσθη τε ἡ φιλοπόνως δαπάνη..."
χαραγμένη ἀδηφοίνης εἰ ἁγ. Ὄρη 1893.
Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. Σωφρονίου κωδ. 6 παλαιότ. χαρτ. τοῦ Ἀρχείου ἁγ. Ἄννης.
(ἴδε καταλ. τόμ. Β΄ ἢ "Ἀθηνᾶ" ΚΑ΄, σ. 281

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ μακαριωτάτου καὶ θεοφορωτάτου πατρὸς
ἡμῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους Ξηρᾶ τοῦ λεγομένου Σχολαστικοῦ, τοῦ συγγραφέντος
παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου μεταφραστοῦ εἰς ἰδιωτικὴν ἡμῶν
ζῶσαν φράσιν".
Ἐγκώμιον τοῦ Σχολαστικοῦ Κυρίλλου μεταφραστοῦ ὑπὸ ἰωαννίνων λόγου εἰς τὸν

ἑρμηνεὺς πενιχρὸς μὲν ἦλθεν εἰς αὐδὰ Ζωσιμᾶς τοὔνομα ἀρμώρενος εἰς Παλ
κώδ. ἁγ. Ἄννης ὑφιδ. 11 τοῦ XVII αἰ. (δὲν νομίζω ὅλη συνθίζεται ὑπὸ ἰωαννίνων
Ἰουνίου 1330 (χρονικὸν φαινόμενον) τοῦ 1708. ἐπειδὴ δίδει σημειοῦται ἐν Ἰωαννίνοις

Σεβασμιώτατον

Εἰς Χιλιανδάρι

Ἁγίου Ὄρους

παπᾶ-ξεσχιζόμενος

παοιάνων ἢ μανιταρίων ἢ ἔσχιζε τὰ δάση ἢ τὰς ζέγρας. Ποτὲ ὁ γέροντας μ
μὲ παρέδωκε εἰς τὸν Σεβαστιάνα Καμπανάρη, τοπάτερα τῆς μοναῆς Ὁδηγήτρ
ἢ αὐτόν. Ἦσαν συμφωνημένοι οἱ Ἀθῆναι ἢ μετ' οὐ πολὺ συνεκρούσθησαν ἢ ὁ
Σμύρνην. Ἐπέστρεψεν εἰς Ἰωάννινα. Ἐκοιμᾶτον ἀεί εἶχεν. - οἱ πατέρες, οἵτινες ἤλθ
σαν ἢ ἐζήτησαν, διότι τὰ σοῦτσα ἢ δημοσιεύσαιεν τὸν ἐφώναζον ἅρπ διαμαρτυ
ἄλλου μοναχοῦ Σμύρνης Παπασυμεών. Θάνατος τοῦ πρωτέρου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σωφρονίου μουσικοῦ καὶ ἱερομονάχου τοῦ Ὑδριώτου

ναι ὁ ἀντιγραφεὺς τῆς μουσικῆς "Ἀνθολογίας" λαυρ. Ι 88 ἔτους 1808. ἐν τέλει "Χειρα-
κὰ Δημητρίου Ὑδριώτου". ἐν τῇ ὁμ. φ. 299: " Εἴληφε τέλος ἡ φαρσῶσα ἁρμονικὴ
πόφθεγμα Ἀνθολογία διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς τε καὶ ἁμαρτωλοῦ Σωφρονίου
πρεσβυτέρου ἐκ μεγίστης λαύρας ἐν ἔτει ἀπὸ ἐνσάρκου Χριστοῦ ,αωη' ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ κθ' ".
ἐν φ. 310 Στίχοι περὶ τοῦ Δημ. Ὑδριώτου.

" Αὐτὸς ὁ φαεινὸς ἀστὴρ εἰς τὴν ἀνατολήν του
ὅλα τὰ ἄστρα τὰ λαμπρὰ φέρ' εἰς ὑποταγήν του
κ' ἐκεῖνα ποὺ μέ ἔπαρσιν σ' αὐτοῦ τὴν ἀπουσίαν
λαμπουσι καὶ φωτοβολοῦν εὐθὺς ἡ παρουσία
αὐτοῦ τὰ κάμνει ὡς νεκρὰ χωρὶς ν' ἔχουν νοῦρι
καὶ τότε πλέον φαίνεται σ' ὅλα τους τὸ μουσοῦρι
ὅλας τὰς ὡραιότητας τῶν λοιπῶν τὰς σωτίβει
κ' ἀμόρφους καὶ οὐτιδανοὺς αὐτὰς τὰ σχηματίβει
οὕτω καὶ σύ εἰς τὸν χορὸν μεταξὺ τῶν ὡραίων
τὸ πρόσωπόν σου τὸ λαμπρὸν μορφμαρύγας τ' ὡραίσι
καὶ καθὼς δὲν ἐλέγοντο φωτοειδεῖς ἀστέρες
τὰ ἄστρα ἂν δὲν κρύπτετο ὁ ἥλιος ταῖς ἑσπέραις
οὕτω ἂν δὲν ἐκρύπτουσουν καὶ σὲ ἡ ὡραιότης
τῶν λοιπῶν ἐλογίβετο μία μεγαμηνότης
ὅμως τὸ κρύψιμον σ' αὐτὸ ποῦ εἶναι ἡ αἰτία
ἡ ὡραιότης τῶν λοιπῶν ἐν ὑπερηφανία
νὰ λάμπῃ τοῦτο ἐκ ἐμὲ πρόξενον ἐθυμίας
κ' ἀκαταπαύστων στεναγμῶν εἶναι καὶ δυστυχίας. "

Καὶ ἀντιγραφὴν Σαββίδωνος μοναχοῦ λαυριώτη (κατάλ. λαυρ. σ. 449)

Σωφρόνιος ἱερομ. ἁγιαννανίτης

" Βίος ἡ ὁμιλία τοῦ μακαριωτάτου καὶ θεολογιωτάτου Ἰωάννου ἡγο
ἐκνου τοῦ ἁγίου Ὄρους Σινᾶ τοῦ λεγομένου σχολαστικοῦ, τοῦ συγγράψαμ
του τὴν ἱερὰν τελετὴν τῆς ἁγίας Κυριακῆς μεταφρασθεῖς ἐν ἰδιωτικῇ ἡ π
τῇ φράσει ".

ἐκ Ἰωάννου τοῦ σχολαστικοῦ Κλίμακος μεγάλου ὡρὸς ἐντοιμένα λόγου ": ἐν τέλει
ἁρμονικῆς πενιχρὸς μοῦσης ἤλθεν ἐνταῦθα Σωφρόνιος τοὔνομα ὁρμώμενος ἐκ Παφο
κώδ. ἁγ. Ἄννης ὁμοιδ. 11 τοῦ XVII αἰ. (δὲν νομίζω ὅτι σχετίζεται ὡρὸς ἐκεῖνον τὸν
ἰδιορρύθμων 1330 (χρυσὸς θαυμαν) τοῦ 1708. ἐκεῖθεν δίδει σημειοῦται ἡ ἐπιγρ

Σωφρονίου ἔφημ. ἐφημερίου Καλαμιώτου Σφαντεκκησιαστικοῦ
ὑμαλ. Στ. Λάμπρου ἐν τῷ Β' τόμῳ τοῦ παιανίδου σ. 308, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸν βίον τοῦ ἁγ. Πανιηλ Χιλανδ. δρμήν. ἐν σ. 235: "Ἡγούμενος τῆς Εὐαγγελιστρίας Σκιάθου ἔκα
"Ἱστορία ψυχωφελὴς ἐκ τῆς τῶν ἐνδοτάτων Αἰθιόπων χώρας τῆς Ἰνδῶν ἐξο
μάνης πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν μετενεχθεῖσα διὰ Ἰωάννου μοναχοῦ Δαμασκη
νοῦ, ἀνδρὸς τιμίου καὶ ἐναρέτου, μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα, διηγουμένου τὸν βίο
Βαρλαὰμ καὶ Ἰωάσαφ."

Ἐν δύο μὴ συνηριθμημένοις φύλλοις ἐν ἀρχῇ "προοίμιον εἰς τὴν πα
ροῦσαν βίβλον διὰ στίχων ἰάμβων."

Ἀρχ. φαιδρὸς ὁ χρυσὸς, φαιδροὶ οἱ ἀστέρες
φεγγοβόλος τε φωσφόρος ἡ σεμνὴ
καὶ ὁ ἥλιος ἀκτινοφωτοφόρος.

Τελ. ὑμνεῖν σὺν ὑμῖν, προσκυνεῖν καὶ δοξάζειν
Πατέρα, Λόγον καὶ ἅγιον πνεῦμα.
τὴν μίαν θεότητα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τέλει: "ἀντεγράφη ἡ παροῦσα βίβλος ἐκ τινος ἀρχαίας χ
χειρογράφου εὑρισκομένης ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ σεπτοῦ Κυριακο
τῆς ἁγίας θεοπρομήτορος Ἄννης ὑπό τινος μοναχοῦ, τῇ προτροπῇ τε
καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ ὁσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Σωφρονί
ἁγιορείτου. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳωπβ' 1882. Τέλος καὶ τῷ Κυρίῳ δόξα."

Μετὰ τὸ χειρόγραφον μέρος εὕρηνται συνεστοιχωμέναι αἱ σ. 185
250 ἐντύπου βιβλίου, στερουμένου ἀρχῆς καὶ ἐπιφαβίβος ἐωτετ
πωμένου δ' ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις. Ἐν τούτῳ περιλαμβάνονται
(σ. 185): "Μυροθυσία τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν Ἰωάσαφ καὶ Βαρλαὰμ
συντεθεῖσα παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός." – β' (σ. 199). "Βίος κ
πολιτείας τῆς ὁσίας καὶ διδασκάλου μητρὸς ἡμῶν Συγκλητικῆς, συγγραφ
παρὰ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου." – γ' (σ. 238). "Ἀθανασίου τοῦ μεγάλ
Σύνταγμα πρός τινα πολιτικόν."

Ὁ κώδιξ, ἐξ οὗ ἀντεγράφη ὁ παρὼν βίος Βαρλαὰμ καὶ Ἰ
σαφ οὐκ εὕρηται καταγεγραμμένος ἐν τοῖς κώδιξι τῆς συνήθους
τῆς ἁγίας Ἄννης ἐν τῷ ἀνω χεῖρας καταλόγῳ (τόμ. Α' σ. 11-18), ἀλ
μὴ εὑρισκόμενος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῷ 1880 καθ' ἣν ἡμέραν
συνετάχθη ὁ κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς συνήθους, οὐδὲ ἄλ
λως γνωσθεὶς τῷ συντάξαντι αὐτόν. Περὶ τοῦ ψευδωνύμου τούτου βιογρ
ὧν ἐσχάτως ἐδημοσίευσε σπουδαῖον ἄρθρον ὁ ἐν Αἰγίνῃ πατρφιλόσοφος ἡ ἀρχαιολόγος Νερούτσος.
"Ἡ Ἑλληνικὴ Ἥρα" νεὰ τῆς 13/25 Ἰουλίου, ἀριθ. 87

ἐνδείκνυται ὅτι συγγραφεὺς εἶναι ὁ Θαμασκηνός. Κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἀνάλογον
ον, ὅτι τὰ ψυχωφελῆ καὶ ὠφέλιμα ταῦτα ἱστορήματα μετέφερον εἰς τὴν ἐνδοτέραν καὶ αἰδιόσωτον
χώραν ἡ ἱερὰ Ἰνδικὴ μοναχὸς Ἰωάννης Σαβαΐτης. Ὁ ἀρχαιότερος κῶδιξ ὁ Βατοπ. 288, τοῦ Παλαιο-
"Ἱστορία ψυχωφελὴς δηλοῦσα τὸν βίον τῶν ἁγίων καὶ διαφόρων πατέρων ἡμῶν Βαρλαὰμ καὶ Ἰωα-
σὰφ μετενεχθέντα ἐκ τῆς ἐνδοτέρας καὶ αἰδιόσωτον χώρας τῆς Ἰνδῶν λεγομένης κατὰ τὸν ἅγιον
πόλεμον διὰ Ἰωάννου μοναχοῦ ἀνδρὸς γέροντος καὶ ἐναρέτου μονῆς τοῦ ἁγίου Σάβα" 4ον, σ. 184. Ἐξ ὧν
μόνον χειρόγραφα λέγεται ὅτι μετεφράσθη ἐκεῖ εἰς ἐνδυμίαν τοῦ Ἴβηρος (ἔνθ. λ.) τὸ βέβαιον εἶναι
γραφεὶς ὁ Krumbacher ὅτι τὸ μυθιστόρημα ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ (Ἱστορ. βυζ. λογοτ. σ. 204)
ἐν τῇ τοῦ παθ. Ἰωάννου φωτεινῇ ὁδῷ νεοτύπως "Ἱστορία τῆς λαύρας" (Ἀλεξάνδρεια 1924, σ. 28,
ἀναμιγνύουσιν μεγάλοις γράμμασιν· "ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ ἁγ. Σάβα συνετάχθη κατὰ τὸ α' ἥμι-
ου τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος ἡ ὑπὸ Βαρλαὰμ καὶ Ἰωάσαφ διήγησις ὑπό τινος συντεταγμένη
μοναχοῦ καλουμένου Ἰωάννου, ὅστις παλαιὸς ἐχειρόγραφον, ὅτι εἶναι Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός,
ἔλεγε δὲ ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Σάβα·" εἶναι τοῦ διασκευή τις τοῦ Βουδδικῆς βιογραφίας ἀνα-
πτύγμα χριστιανικόν. Ὁ Ῥόβινσον ἔγραφεν, ὅτι ὁ βίος οὗτος εἶναι ἀπολογία τοῦ φιλοσόφου
Ἀριστείδου (Β' αἰών) ἐφευρεθεῖσα τῷ 1878 ἀρμενιστὶ ἀπωνυμορίαν ὄρος τῶν αὐτοχειρίας
Ἀθηναίων· τῷ δὲ 1889 ὁ Ἰ. Rendel Harris ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ Σινᾶϊτικὸν ὄρος εἰς συριακὸν χει-
ρόγραφον τοῦ Σ' αἰ. ὁλόκληρον τὴν ἀπολογίαν τοῦ Ἀριστείδου (ἧς ἀπόσπασμα μόνον ἐγνωρίζομεν
ἐν συριακῇ μεταφράσει. ἡγοῦμαι ὁ Ῥόβινσον δίκαιος, ὅτι ὁ συγγρ. τοῦ βίου Βαρλαὰμ καὶ Ἰω-
άσαφ τὴν ἀπολογίαν τοῦ Ἀριστείδου ἔθετο εἰς τὸ στόμα τοῦ χριστιανοῦ Νάχωρ διὰ
ξάντων τοῦ βασιλέως Ἀβενήρ (ἔνθ. Migne patr. gr. τομ. 96, στ. 1108-1124). Πρῶτος ἐκδότης
εἶναι ὁ Boissonade, anecdota graeca II, 1832, σ. 239-255.

Ἐν Πειραιεῖ, ... 195 .....

№ 917

Σειρὰ Ι

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

τῶν ἐπερχομένων μεταβολῶν εἰς τὸν παρ' ἡμῖν λ]σμόν σας.

ΧΡΕΩΣΙΣ		ΠΙΣΤΩΣΙΣ		

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

τοῦ πάνου Σωφρονίου, ὅστε αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς βουτύρλασμα-
τῆς πρώτης ὑλικῆς τῆς ἀρχαίας τέχνης ἐκπήρξασε τῆς πλαστογραφίας. Ἡ δὲ ζωὴ τοῦ Ἁγίου ἀναγραφομένου ἐ
τὴν ἐν ἔργοις εἰς τὸν Κατάλογον τῶν χειρογράφων τοῦ Κουτλουμουσίου, ἐν κώδικι 66 (152)
τῶν Ἰωασαφαίων, σ. 155: "Παραμυθητικὸς λόγος εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάσαφ τὸν Ἰνδόν, ἀνυ
φεὶς μὲν εἰς περγαμηνοῦς πεντήκοντα τῶν βύβλων (δυοῦσον, ἀμοῦσον!) μετὰ λαβίδος
δορδωδεὶς ὑπὸ Ἑρμονόμου Σημνοπερίλου" (ἄλλως ὁ λαοπλάνος ἐσκαλωσε ἀποδαπόνλος εἰς ἀ
δίνας). Ἐν κωδικογραφικοῖς διαφεύδει ἀμέσως ἐκείνων ἢ μᾶλλον ἀποσιωπᾶται διὰ παντὸς.
προσωχίδος: Ἰωάσαφ μέλλοντος ζῶν Ἰωασαφάτ, ἐν Θεσσαλίαις: πλοῦτον μὲ (δεῖται
ἑλλεβόρου ὁ φορτικός). Ἐπροφχεῖ δὲ ἡ καλύβη αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰωάσαφ τῶν
Ἰνδιῶν, ὅπου ἀνῆκεν ὁ θαυμάσιος αὐτὸς ἡμῶν λόγος. (βλ. σ. 82. Σημειοῦμαι ὅτι ἡ
βιβλιακὴ συλλογὴ εἶναι πλουσία, ἀλλὰ δὲν ἔχει χειρόγραφα, παλαιὰ θεωρεῖται ἡ ἀρχαιοτέρα

* ἐκ τοῦ Καταλ. κωδ. 52 (σ. 46) γράφω ὑπομνηματικῶν τοῦ κώδ. Βαρλαάμ
καὶ Ἰωάσαφ ὅτι εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τῶν σωζομένων (τοῦ XIV χαρτ.) καὶ ἐξῆς· οἱ
"μεμβράνοι αὐτοὶ κώδικες μὴ ὑπερεχόμενοι ἐν ὠματαις τοῦ σεβ. καθηγητοῦ κ. Σπυρ. Λαμπρου
ἐπιστάν μοι τῶν ὑπομνημάτων ἵνα σκοπιάσω ὑπόνοιάν τινων. οὐδένα ὅμως τοιοῦτον "μεμβράνον"
εὗρον κωδικα εἰ μὴ χαρτῶν τοῦ XVIIαι. ἀνήκοντα ἐν τῷ ζωοτυπείῳ τοῦ Κυριακοῦ ἐξ οὗ
ἐβιβλιώσαν μὲ οἱ σκευοφύλακες, ὅτε αὐτὸς ἐπεσκεψάμεθα τὸ ὄρος ἐκδόσεων πεμπτον κτλ."

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

γραφίσα σφαγείου ἐν ἁγίοις. Ἀναπαύεται σωμνοῦ διαγωνιβάνουσα τὸν βίον τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν Βαρσανουφίου καὶ Ἰωάσαφ, ἀνεύδοξος οὖσα ἐνδίδοται ἤδη ἐξ-

Στέφανος προηγούμενος Ὑδραίος. γραμματεύς ἱερᾶς μονῆς περὶ τὰ εἴδη τοῦ

φηνισί ὑπό Εὐφρονίου Ἀγιορείτου (κελαγιόγλου) ἐπὶ τῇ βάσει μεμβρανίνων χειρογράφων ἀγιωνύμου Ὄρους τῆς Θεοπρομήνυσεν Ἀθήναις 1884. (Καποίους ἐμοὶ ἐρεύνησε. εἶναι χαρτῶος ἐγράφη χειρὶ Φιλοθέου τοῦ ἐν τῇ τος (βλ. Καταλ. Β', σ. 51

Φρόντιος Ἱερομόναχος ἡ Κτίμαζ., ἐξεπερ. Διονυσίου 66. τοῦ ἐν ἁγίοις Εὐθανασίου τοῦ Ἀντίοχον δοῦσις πρεσβιων γραφῶν ἀπὸ Ἀθήνας Μιχ. Β'.

Φρόντιος διδάσκαλος μανε παραδοσιν ατος γερων Σ. πρώτης καὶ συγκοινο- μιχ. κωδ. Παιρ. 81α

ιος Ἱμβριοκλαυρίτης ὁ φαρμακόντος αἰῶνος

(Βίος Ἡροδίου. τοῦ ἐν Ὑδρᾳ γραφεὶς ὡς 1820. 110
σ. 75 .. τὸν τοῦ παιρὸν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀρχοντα, τοῦ εἰσηγουμένου Μαυροβίτην. δύο σαλήβας ἀπὸ τὰ καμπάνια τοῦ ἁγίου Ὄρους Συρεὶν τὴ Σύρας ὀνομαζομένους ἤθελαν ἐκεῖ (εἰς τὰ Γιούρα) τὴ βλέπουσι τὸ ἴουχιν τοῦ τόπου ἀνοφαίσουσι καὶ παίρουν τὴ σπιτοδομή, τὴ μετ' ἔχουσι ἔξοδα ἱκανὰ ὁ ἄνθρ. Σύρας τὴ ἀπέθανε καὶ τὰ βαστάσουσι τὴ σπίτι εἰσέρχεται (φορὶν τὸν ἡγούμενο τοῦ ἀρχοντα) τὴ ἀναφέρουσι τὴ νοσοῦσι ἐκ αὐτοῦ τοῦ ἔθνους ἔξοδα πολλὰ διὰ νὰ γείνῃ τὸ μοναστήριον, ἀφοῦ ἐπῆρε ἄγρια διὰ τὴν ἐπιμονὴν. μὰ τοιοῦτον τρόπον φαίνεται ἐπιτοδομήσει τὸ μοναστήριον αὐτὸ ὁποῦ βλέπουμε. ἔπειτα ὁμὰ Σύρας ἐπῆρε τὰ παράμερα τὴ ἀνοίξαμε, ὁδὶ ἄνθρ. Σύρας ἔμεινε μὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ τὴ ἀφιέρωσε ἐκεῖθε τὸ καλὸ ὄνομάν. (ἐπειδὴ ἀπὸ διαφορὰ ἐπῆρε τὸ ἔθνος τὸ Σύρας τὴ ἐπῆρε ἀδελφὰ μὲ ἄγρια τὸ ἔθνος ἀποδιαίτησε. οἱ ἄλλοι τοῦ ἀνεχώρησαν. τοῦτο, ἄμα, σκέπτεται πολὺ εἶχε φρίδας).
(Πλέξω τὴ παλιοχρονιὰ τὴ αὐτὴ πλὰ ἡ σεληχὴ Μπλὰ Δημήτρ. μπλὰ τὴ Σπετσῶν τὴ σκοπιὰ τὸ κατ' κοινοβ.
σ. 88)

ὁ Γεώργιος Ἱ... ὑρναιος ὅσιος γραφεὶς ὡς 1860. φαρμακολογ ὡς 1860.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἄρτος Νεκταρίου ἱερομονάχου ἐγιαναύλης

υἱὸς ἦν Μοσχοπόντου τῆς
σύλλου ἦν συγγενὴς τοῦ Κοσμᾶ αἰλικοῦ ἐγιαναύλη ἐν τῷ ἀφαιρέτῳ Κορυφο-
φωνίῳ τοῦ ὄρους. Ναούμ. Ἦν ὁ ἱερομόναχος τὸ ἐπιβλητικὸ ἐπώνυμο τοῦ ἐπὶ
σχεδ. Συρραχίου, Δεβρίου ἢ Πλατανοχωρίου, δεσποτικὸς τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἐπὶ
ἢ ἔλεγε ὀψιμίου τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς. Συνέγραψε τὸ ἀσκητικὸν
βιβλίον τὸν "Πίσων" — εἶναι μεταφρασμὸς ὁ ὅρος τῆς λέξεως "Βέσα"
ἥτις σημαίνει, τὸν περιφημον ὅρκον τῶν Ἀλβανῶν ἢ γενικώτερον τὸ ὅρκος
ἢ λεγόμενον ὁδηγίαβεσί ὀμοῦ τὸν ἄσιστον, τὸν ἅλμον ἢ ἐν γένει τὸν προσωχο
"Ἱστορ. ἀρχειοφυλακίων" σ. 133-144 Μαρ. Β'.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ

ΠΙΣΤΙΣ

Ἀναγκαῖον εἰς πάσαν ἐπηλυῦν ἄνθρωπον, βεβαιωμένον
ἀπὸ προφήτας, Εὐαγγέλιον, Ἀποστόλους καὶ ἁγίους θεοφόρους
Διδασκάλους.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἕξῆς λόγοι ἐκλεκτοὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν
ἀναγινωσκόντων, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Πινάκει, μετασχηματισθέντες
εἰς ἁπλῆν φράσιν. Προσετέθη καὶ ἡ σφραγίς, ἤτοι βούλλα τοῦ Μακαριωτ

ΠΑΠΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ

φιλοπονηθὲν παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις

ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΤΕΡΠΟΥ.

Ἐκ τῆς Θεοφρουρήτου Χώρας Βοσκοπόλεως, νεωστὶ μετασχη-
πωθὲν εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν.

ΑΨΠΕ'. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1785. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων
16ων, σ. 16, 440. Αὕτη ἡ ἔκδοσις ἀνήκει εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου. Ο Legrand ἐν Bibliogr.
hell. de dix-huitième II, 1928, σ. 299-30 ἀναφέρει δύο ἐκδόσεις τοῦ 1779 ἐκδοθείσαν ὑπὸ
Σπυρίδωνος Ἱερόδ. Παυσελεποίλου καὶ τοῦ 1799 (ὅπου διορθοῦται ὁ Legr.) ὑπαρχούσης καὶ
ἄλλης ἐκδόσεως. Ἡ α' ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Βιέννῃ τῷ 1755.

"Φανερωθὲν τοῦ πρωτοστάτορος ἐπίτομος καὶ ἀληθὲς ὄνειρον ἀθρόον καὶ αὐτὸ
γεγονὸς τῆς ἐπὶ τοῦ παχυτάτου ἐνώπιον τοῦ βασιλέως γενομένης διαλέξεως τοῦ ἁγίου καὶ θεοφόρου
καὶ καὶ τροπαιοφόρου τοῦ φιλοσόφου (Λαυρ. Ι 53, φ. 141α-152α) καὶ Κ 196, φ. 289α-294α· ἧς ἡ ἀρχή·
ὁρισθείσης ὑφ' ἁγιωτάτου καὶ θείου ἀνδρὸς καὶ βασιλέως.

Τιμόθεος ἡγούμενος 1676 (Μάρ. Β')

Τιμοθέου ἰατροῦ σφραγὶς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου (Ἐξ. βίων ἐν Λαυριωτικῇ
Τιμόθεος Λαυριώτης καὶ ἡγούμενος" (Ἐξ. Ἡγούμενοι Λαυριωτῶν
Μαρ. Β'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

[illegible] ὅλος σήμαν[τ]ρον τοῦ κανόνος τῆς μαχόμενης ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ ἁγ. Εὐσταθίου μέλον δαιμόνων ναόν τῆς λίτης τοῦ Κυριακοῦ· ἡ ἀλλαγὴ σχολαί· εὐεργεσίαι ἐπαρμένα ἡ ἐπὶ σταυροῦ [illegible] ὡς τοῦ πορφυρᾶ ἀποστάσῃ ἐπὶ μέρους τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ὁρᾷς ἀποκαθάζειν ἐπὶ φορεῖ μετὰ τοῦ ἁγιασμένου τοῦ βασιλέως Βησσαρίωνος (ἡ. Ἱστορ. σημειώματος σ. 111.)

παράφρασις μεταξὺ τῶν συνοδικῶν εἰς τὴν α' ἑωθινὴν ἐκπλαγίων. ἡ ἐν τῷ λαυρ. κώδικι Θ173 XVIII αἰ. Στιχηράριον χρυσόφρυου ἐν φ. 7α: "καὶ ἐν τῷ καθημένῳ, τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Προδρόμου, τοῦ δαμασκηνοῦ Νικολάου καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, τοῦ ἀνεψιαμένου τοῦ ἁγίου Ζιμοδέου. ὅσους τελεῖσθαι καὶ τὸ ἀποξενῶσαι καὶ ἔχῃ τοὺς ἁγίους ἀνυδρίτους ἐν ἡμέρᾳ ἱερέως· ὡσαύτως ἐν Κ156 XVII αἰ.: "καὶ τοῦτο (τὸ βιβλίον) ἁγιασθὲν ὕδατος καὶ ἐσωτερικὸν καὶ ἀναστασιμαλάριον τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Προδρόμου τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν Ζιμοδέου."

Οὐσιαστικὸν ἀποξενίδη κώδικες μοναδικὸς ἐξ ὧν ἔδος ἐκκλησιαστικὸς κώδ. 789 ἁγ. Παντ. XVIII. φύλλος ἐνφ. 4α ἔχει τὰ ἑξῆς σημειώματα, τὰ ὁποῖα συνταχθέντα ὡς ὑραίαν φράσιν εἶναι ὡς οἰκία ὁδοῦ ἡ ὕλης, ὁ κώδιξ ὀρθοδοξίας [illegible]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Φαντασῶν Μωϋσῆς ἱερομόναχος

Θεοσεβὴς καὶ ἀξιόλογος ἀνήρ, ὃστις ἀνέγραψε τὴν βιοτικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν. Περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μ. Γεδεὼν ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μαξ. Πλανούδη, σ. 197ε· ἡ δὲ ἄλλα τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ Κομνηβ. Β, 273[205], 44, 146, 161, 759 (Maximi monachi Planudis epistulae. Lips. Breslau 1890) (βλ. Ἰωάννην Φαντασῶν ἱερομόναχον ἐν τῷ κώδ. Δουκείου 194 τοῦ 1363; πολλὰ ἀναγράφει).

Φιλόθεος Πελοφοννήσιος ἁγιαννανίτης

Τὸ Κυριακὸν τῆς βλ. Ἄννης ὃν σκητῶν Φαραμυθίου τινὸς ἀρχὴν δὲν λαμβάνει μετὰ τὸ 1665. Διονύσιος Φαλληράκης ὁ ἐξ Ἀνδρου "μέγας πρωτοσύγκελλος ἐξοδιανίτης" (Κομνην. σ. 20), ἀνεγέρθη δὲ ὑπὸ μεγαλοφωνάσκου τινὸς καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερον ὅμοιος τοῖς τῶν μονῶν τῷ 1754-5 τὴν σύνοδον ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἐπὶ τοῦ ὁσίου φιλοθέου, οὗ ἡ εἰκὼν ἐζωγραφήθη καὶ μνημονεύονται αὐτοῦ ἐν τῷ εἰρμῷ· ἐνθύμησον δέ μου ὁ συγγραφεὺς παρ. κυρίλλῳ ἐν ὅσοις τῇ ἐτάφῃ ἐκεῖ (βλ. πρόσθ. Κομν. σ. 20 ἴδε καὶ ἀνωτ. σ. 164.

Φιλόθεος φαλληράκης ὁ Κομνηνός

ἐκ τοῦ Γ' τόμου τῆς Ἱστορίας Καντακουζηνοῦ, ἐκδ. Παρισ. σ. 916

ὅσα δὲ φασὶ τοὺς πατριάρχας Φιλόθεον (μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν Καλλιστον ἐν Φιλαδελφείᾳ) ἀναθέμεν εἶναι δίκαιον, ἐμοὶ μὲν, βασιλεῦ, τὰ ἴσα σκέπτεσθαι σκέπτεσθε γὰρ καὶ ὑμεῖς μὴ ἅπαξ ἀποστάντας τῆς ἀρχῆς αὖθις ἐπανιέναι πάλιν, ἵνα μὴ δὶς φιλονικεῖται παρακαθῆσθαι τῷ ἀρχιερατικῷ θρόνῳ ἢ ἑκατέρᾳ δι' ἃ δὴ καὶ φέρεσθαι ἔκρινε τοὺς ἄνδρας· ἐγὼ μὲν βασιλεῖ, ἡδέως ἂν συνῄνουν καὶ συνεψηφιζόμην, εἰ μόνος ἐν τῷ παρόντι μοὶ γνώμην συνδιενεγκεῖν εἶναι δοκοίην· ἐπεὶ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐν βασιλεῖ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις Μαθηταῖς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔσχον, ἐναντίαν τε ἐμαυτῷ καὶ τοῖς ἐμοὶ ἀρχιερατικοῖς ἐνίστε ἀνδράσιν, οὐκ ἂν δίκαιος ἐπὶ ἐμαυτοῦ ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐμοὶ δοκοῦσι καὶ ἀποστολικοῖς ἀνδράσι τὴν αὐτὴν ἐμαυτῷ γνώμην ἐπιφέρειν, ἢ ἐνεκλεῖν ἂν μαχόμενα φωνῇ, ἢ τὰ πόλλ' ἀνδρίζεσθαι καὶ ἐν τοῖς μείζοσι ἐναντίᾳ τοῖς συχνοῖς διδασκάλοις καὶ διαφανεστάτοις ἄνδρασι φιλονεικεῖν.

Ἑαυτοῦ φιλόθεος οὐκ ἦν ἀκούειν, ἐπιμένοντας τὴν αὐτ. 910.

ἀρχὴν ἐγκεχειρισμένος. ὡρονοίᾳ γὰρ δεσπότου τῆς πόλεως ἦν ἡ μονὴ ἀποδημεῖν, τὰ μεγίστα συνέβαλλε ὅρος τὴν ἐμπόρους τοὺς ἐκείσε ἐπιόντας (τῶν δὲ Ἡρακλειωτῶν ὡραιοβασιλικὸν ἦν τὸ λατινικὸν) ὅσα γὰρ μάχος ἐστὶν ἐκ τῆς μοναχῆς, ἐδόκει νοσεῖν τοῦ ἡσυχίου καλὸ τὸ ἔχειν, οὐκ ἀναγκαῖα οὐδὲ δι' ὀλίγα. φόβου γὰρ ἀνάγκης καταφρονήσας, τὴν ἐνδεᾶ τοῦ ἀεὶ τῶν ἀναγκαίων, κτῆσιν τε καὶ πήρᾳ, ἐξ ἕκαστον, καθαιρεῖσθαι ὅρος ἔχοντα τοῖς κατέχουσι δή, κεκτημένοις καὶ πήρᾳ διαζώσασθαι. τὸν δὲ οὐκ ἄνευ τῶν ὁρίων μένειν τῆς τοῦ ἀρετὴν αὐξεσθαι ἀνεπίδοτον ἔκρινε καὶ ἐπὶ ἔτος 1350-2 ὅτε ἡσυχάσειν ἐν Ἡ/ουσᾳ οἱ βενετοὶ ὡρονομηθεὶς νεοφοίτου βασιλέως καὶ τῶν ἐκεῖσε ὁμ.

Τὸν ἐν τῇ μονῇ Βατοπεδίου διαγράψαντα ἀποδείξεις εἶναι 223. Ἐπροτίμησα φέρειν τὸ ἐν σημείωμα (οὐχὶ πλήρες παρὰ λαμπρῷ)· "Ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῆς ἱερᾶς Κλίμακος (τοῦ ὁσίου Σιναΐτου) διὰ πόνου ἁμαρτωλοῦ Μαρκου, ὁσουδὴ ἡ ἀναγίνωσις τοῦ τελειοῦσθαι (τοῦ) ἀποδήματα τελειάλου ἐν ἱερομοναχοῖς τοῦ ὁσίου φιλοθέου ἐν τῇ σεβασμιωτάτῃ τοῦ Βατοπεδίου, μηνὶ Σεπτ. ἰνδ. ιδ'. ἔτους ,ςωνδ'. ὅσοις οὖν ἐξέσται εὐλογεῖν (πρ. ἐντυχεῖν) τοῦδε στόρια θα εὐχεσθαι ἡμῖν σωτηρίας ψυχῶν" (Κατάλ. βιβλ. σ. 109-11.

Τζιμισκὴς Ἰωαν. ὁ βασιλεύς
ἐπάλωσε τὸν Σωτῆρα τῇ χαλκῇ ἐπιγραφῇ
αὐτοῦ καὶ τὸ ἑαυτοῦ μνῆμα
ἔκειτο ἐποίησε καὶ ἔτεθη ἐκ
πάτρια Κ/πόλεως Ραεβερ. σ. 282)
Τζιμισκὴς ὄνομα. Tschemesch
ghigh. ὑποκορ. τοῦ Tschemisch
aghizag ὑπερ. συμ 1) τὴν ὡ-
ραιότητα τῆς Θερμενίας 2) εἶδος
καμηλίου ὑποδήματος ἐκ τοῦ-
του ἴσως ὀνομασθέντος τῆς πό-
λεως λέων ὁ Διάκονος μεταφρ
μουβαλίτζιν διότι μουβάλιν-
ὑπόδημα παρὰ Βυζάντιος.
Τζιμισκὴς ἀσιηνδυ-
νιότης τὰ δὲ περὶ τὸν ἐκ
Βερροίας Τζιμισκὴν εἰς ὃν
ἐθαυμαιούργησεν Ἰωάσαφ
τὸν υἱὸν ἡ χάρις τοῦ παρόντος
καὶ ἀπεκυρώσεν Ἀσιηνδυνον.
φιλοθέου ἐγκώμιον Migne 151.
σ. 650-1.

Τσιμισκὴς Tschemi
schgaizag. περὶ τῆς ἑρμηνείας
καὶ τοῦ ἔτους τῆς ἐπωνυμίας
βλ. ἀσιηνδυνία, Βυζαντιοφωνία
ὑπὸ Π. Καρολίδου ἐν Ἱστορ. Ἐπε-
τηρίδι Πανεπ. ΙΗ' σ. 257. 61, 1923.
πάτρια Κ/πόλεως 282.

ὀρφανοτρόφος** Φαφρᾶς Μωϋσῆς
Λαυριώτης (1369) καθαιρεῖται
ὡς ποιησάμενος ψευδῆ ἔξο-
μολόγησιν, ἵνα χειροτονηθεὶς
ὑπὸ τοῦ φιλοθέου (πολλὰ περὶ
Λαύρας) act. Patr. A' 672.

Φαφρᾶς ἱερομ. Λαυριώτης Μέρ. Β
μονάσιος. Κοινωνικὰ Θ 154, χαλκ. Βατοπ. 1379
Φωκᾶς Καλοσκαλούδης
κοπτεὺς ἐκ τῶν ὅσιον Ἀνανίαν διαμαζόμενος ὑπὸ τοῦ
Βατοπ. ἐκδ. Ν. Κόκκ. Γ. 136 [illegible]

φιλόθεος ἁγιοανανίτης
πνευματικὸς, ποφυβιότης ὃν
ἐγκωμιάζει ὁ πάριος (Δήλωσις
52.)

φιλόθεος πατριάρχης
ὁ κόκκινος. βλ. Ἡσυχαστικὰ
μετάφρασις ἐν κωδ. ἁγ. Παν-
τελ. 759. (χιχ αἰῶνος) σ. 101-128.
μετὰ σκοπίων. δὲν δηλοῦται ὅτι
ἦτο Λαυριώτης, ἀλλ' ὅτι μετε-
μφθη ὡς ἡγούμενος καὶ ὅτι
ἀπήγγειλε τὴν μονὴν τοῦ φιλο-
θέου (σ. 116) ὅθεν καὶ φιλο-
θέου μετωνομάσθη.
1365 ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θρόνον
act. Patr. A' 448. πρᾶξις ὑπὲρ
τοῦ βασιλέως σ. 448, 450. ὁ βίος
ἐν ἀρχῇ τῶν "ἐλλ. ἀνεκδότων"
τοῦ Τριανταφύλλου καὶ ἐγκ. 406.
ἐγκώμια. Παραιτησαμένου τὸ 1376 τὴν μονὴν
Ὑπόμνημα εἰς ἀνεκδότον δημώδη λόγον
τὸν τοῦ φιλοθέους (Θρήνους
Ἀρχεῖον ἱστορ. Γεδεών σ. 175.
186. ἔκδ. εἰς τὴν Θεοτόκον σ. 238-4
βλ. Σάθας ὁ νέος.
Τροπάρια διαφόρων Χριστὸς
καὶ Θεοτόκος μεσοιζεύουσα.
Ἑσπερ. R. I. 19 φ. 69-72.* Μέρ. Β

φιλόθεος Κανάκης
Κύπριος λαυριωτ. Ω 45 Ἀντιόχος
ἐν ἔτει. Ἔφαβεν ἀρχὴν καὶ εἴ-
ληφε τὸ τέλος ἡ παροῦσα βίβλος
ἐκ χειρὸς ἐμοῦ φραγγίσκου τοῦ

* φιλοθέου ἀρχιεπ. Σηλυμβρίας, λόγοι
εἰς τοὺς ἁγίους Ἀθανασίους. Migne pat. g
154, σ. 1209-1240 περὶ τῶν προνομί-
ων τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου καὶ οὗρος σ. 1240.

* Κώδ. Βατ. 450, περιέχει λόγους 1721, ἐκφώνησιν εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ ὄρους Ἄθω, σ. 247-258 ἐν σ. 287. "ἐσονήθη εἰπεῖν παρὰ τοῦ ἱερολογιωτάτου κυρ Θεοδώρου τοῦ ἐκ Πάργας ἐν ἔτει αφκα'."

Θεοδώρητος Καισαριανὸς διδάσκαλος Σμυρναῖος

Κώδ. Καισαρ. 193 (ἀγ. Ἰωαὰδ 6) σ. 171-190 "Τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγίου διδασκάλου λόγος δεύτερος ἐκφωνηθεὶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον πατέρα" ἀρχ. Εὐλάβεσαν ἀνέκφραστον τὴν μεμέτρημένην (ἀνεπόδοτος) τοῦτον ὁ Θεοδώρητος ὀνομάζει "φιλόλογον" (Βλ. Θυσπινούντ, "Ἀθωϊκὰ ἐν διαφόροις τοῦ Ἄθω," 1880, Μαρ. Β', 2, σ. 508. (Μαρ. Β')

Ἐκφράσεις τῆς Λαύρας ἔτους 1789 σ. 221-222 ἀρ. 155 ἐν Ἱστορ. Ἀρχειοφυλακίου. Χαρίτων

Χαρίτων μοναχός

Ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς Λαυριώτας ἐγένετο ἐπίτιμος εἰς Λαύραν. Ὑπῆρξε, ἐνωτικὸν τὸν εἶδε γίαν εἰς αὐτὸν περὶ τὸ 1875 εἰς ἣν ὁ νὰ δώσῃ ἐξέτασιν ἡμᾶς ὀλίγον καὶ σπουδὴν ὅτι ὁ μὲν ὡραῖος Ἴμβριος ἡ ὁ ἰδικός του, ἐρριφθὴ δὲ ἐκ μ ἐξέλεγεν ἡ ἀκαλαίσθητος χορδὰ (σημειολογίσεως τῶν μονῶν), ριζῶ, καὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρεμεινόν ἐναπόθηκε καὶ ἀφῆκεν ἡ ἀνεχώρησεν. Ὁ μακ. γερόντας μου καὶ ὁ Ἴμβριος δὲν ἀρέσκει περὶ αὐτοῦ. Ἤκουσα ὅλα τὰ ἐποινόβιασεν ἐκ τὸ Βατοπαίδιον ὁ ὡχρὸς Χρύσανθος ἀρχιμανδρίτης ὁ πανσοφώτατος Ἴμβριος ἡ ἐκ Ἴμβρου ἐδιώχθη ἡ αὐτὸς μετὰ δύο ἔτῶν ἐκεῖνον. ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖται, ἀμοιφοτέρ

Σώζεται ἐν κώδ. Καισαρ. 148 καὶ 149 (Ἰωαὰ. 63-64) "Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν φιλοσοφίαν" ἐκτεθεῖσα ἔγραφεν ἐν τῇ ἀναγν. σχολῇ τῇ 31 Ἰουνίου 1891, "Χαρίτωνι Λαυριώτῃ" καὶ "Στοιχεῖα ἐκτεθεῖσαν μὲν ὑπὸ Γ. Α. Λεμονοπούλου, ἐν Χάλκῃ 1880. Λιθογραφεῖα σχολῆς Μ. Δογμαχᾶ" (Κατὰ Α, α

*1929 Ἀκολουθία ἀσματική, χαραλαμπης μον- Κωνσταντῖνος ἱερομ.
ἡ βίος τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἄθω ἐν τῇ ἱερᾷ σκήτει τοῦ ἀνωτέρω ὄρους ἀσκησάντων ἐκ παλαιῶν ὁσίων μεσαρίων ἐκδοθεῖσα δὲ ἐκ νέα προσεπίθη δὲ ἡ ἀκολουθία ἐκδίδεται τὸ πρῶτον ὑπὸ Χαραλαμπίου μοναχοῦ τῆς Κωνσταμονίτου ἱερομονάχου ἡ ἀκολουθία αὐτὸ εἰς ἓν παλαιὸν ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. - Ἄθῳαι 1929. 4ον σ. 114

λόγος μετ' ἐγκωμίου ἡ ἀνήκουσα ὡρὸς τοὺς ὁσίους πατέρας συναξιτὰς ἡμῶν. . . .
ἀρχ. Θεοβουλίας ὁ λύτος ὡ δικαίως ζωὴ σ. 45-74
Διήγησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Κατεσκηνωμένου ἐν τῷ ὄρει τῶν μαθητῶν τοῦ ὁσίου π. ἡ Διονυσίου τοῦ Στουδίτου ἐν τῇ Μικρᾷ σκήτει τῆς ἁγ. Ἄννης ἀσκησάντων σ. 75-79
ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ ἐκκλησιάρχου ὁσίου ἐν ἀσθενείᾳ ἡ μεγάλῃ ἡλικία. Ἀσ

Χριστόφορος Λαυριώτης
Οὗτος ἐκτυπώσας ἔγραψε διάφορα ἔργα: "Θεομαχία

εἰς ἕξ φύλλα καὶ ἑξακόσιον πρωτο- Ἑρμούπολις, 1877. 8ον σ. 5, 448.
νοταρίου Κυρίων. δι' ἔξόδου τοῦ λοιμοκαθαρτήριον 1872 τόσαι
πανοσιωτάτου πνευματικοῦ μήρ. σχεδὸν σελίδες καὶ αὐτό.
...ου. - Ὑπόμνησις - τοῦ Νικηφόρου Βιβλίον χριστιανικόν

114

Χατζηγεωργίου ἀσκητικὸς ὡς ἄκρον ὁ Καισαρεὺς οὗτος πλάνης μοναχὸς ἤσκησε τὸ
ἄκρον τοῦ βίου ἐν τῇ νησιακῇ κρασιᾷ τῆς Λαύρας ἔνωθεν τὸ νοτίου ἀκρωτηρίου ἀφ'
λοχαναι παρ' ἀρχὰς, ὑφ' ἑαυτὸν ναυαρείου τῷ Πρωτοσατὶ Νεοφύτου τῷ Μαθραϊάρα τάφους εἰλικρινεῖς
μονασθίου. Διενοεῖτο νὰ ἐμοναστήσῃ σπήλαιον ρωμαϊκὸν ἐνταῦθα. ἀρχόμενος ἀπὸ
τοῦ κελλίου ἦν Δημήτριος, ὅπερ κατοικεῖται ὑπὸ τῶν μαθητῶν του: συνεκεῖθεν ἐνταῦθα
δύο κελλία ρωμαϊκὰ ἐκ 2-3 μικρότερα ρουμανικά. Ἀλλ' ἡ λαύρα ἐνωρὶς ἀντι-
ληφθεῖσα τοῦ προσωπαρεσκικοῦ σκοποῦ διὰ ἐξόδων αὐτῶν ἐκείθεν, ἐκ δὲ
ἔμεινε κύριος τοῦ ἐπωνύμου τοῦ "Κεχλίου Χατζηγεωργῆ", ἐκ παιδείας μεγάλης
σήμερον. ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν περὶ τὸ 1886 ἐκ ἡλικίαν 72ετῆ, περιβαλλόμενος
ὑπὸ τὴν βίαν μοναχικὴν ἐπωνυμίαν τὴν Γαβριήλ. Συνδέεται μετὰ τοῦ ἐν Καρεᾷ διακο-
σμου ῥάσου κελλιώτου Κουτσοπαρδένη ὡδήγησεν αὐτὸν τὸ 1888 ἐκ τὴν νῆσον Μαρμαρᾶ ἐκ
ἕνεκα τοῦ κατοικεῖσθαι τὸ κτῆμα Προφήτου ἐκ τοῦ Προικοννήσου Διονυσίου ἐν τ
σαφῶν αὐτῷ τὸ μονύδριον "ἅγιος Ἑρμόλαος" ἐκεῖ χρείαν ἀπὸ 40 ὀδυμ. ἔτους
ἔπειτα. ἀμέσως ἐγκατέστησεν ἐκεῖ δύο σχεδὸν δεκάδας ῥάσος μοναχοῦ τοῦ
Παρθενίτ διαφυγὼν διαφοράς φιλοδαρουμένους τοῖς κυριάρχοις. Ἀλλὰ δὲν ἔβρα
ἦτε νὰ κατακτήσωσι τοῦ ποθητοῦ σκοποῦ ἐκ μετὰ πολλὰ χρείαν οἱ καλογῆροι
κρύπτησαν νὰ ἐκποιήσωσι τὸ μονύδριον διὰ μιᾶς 15ετίας ἐξ ἧς ἔζησαν οἱ ῥάσοι. Ἀλλὰ
διαφορὰ τοιαύτη ἀπέλυσεν εἰς ἴσον ὅπου διὰ τοῦ Χατζηγεωργῆ ὁ Θεοδώρητος τοῦ Σερ
μεθ' ἃ" σημ. 241.
ἐπεσκέπτετο ἐν Χάλκῃ ἔτῳ 1885

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

γιου καϊδκοι 30000γροσ. να μεταφέρωσι δι' ὑδραγωγείου ἀπὸ τοῦ ὄρους Κάτω βου
ὕδωρ πόσιμον. εἶχον προσκοπὴν αἱ ἐργασίαι, ὅτε ἀποπλανηθεὶς τοῦ σωστοῦ
τῆς διορθωτικῆς οἱ ταγοὶ ἀπέδιωξαν τοὺς τεχνίτας καὶ παρέτρεψαν τὸ ἔργον
καὶ τὴν ἀναμφισβήτητον ρωσικὴν ἐπιγραφήν· Οἱ Ῥῶσοι ἔνεκα τῆς μεγάλης τοῦ
εἶχον εἰς μεγάλην ἀντίληψιν τὸν ἀγῶνα αὐτῶν, ὥστε ἔστειλαν τοὺ τόφου ἀξι
ἀνδρῶν Β' νὰ φιλοδωρήσῃ αὐτῷ πολύτιμον εὐαγγέλιον. Τὸ τοιοῦτον πρωτοπλάστου
τῶν ἀντίδρασιν τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος εἰς ἣν ὑπῆγετο τὸ μεγάλα ἄρος Στέφανος
τοῦ Κουτσοφαρδένη ἡ παντηγήλη εἰς τὴν Ἱ. Κοινόβιλα ... (Ἐφ. Σμυρν. 235)

ἡ σ' ἰδιωτικὸς του, ἐπιφθονεῖς μ. [illegible]
ὡς λέγεται ἡ σαλαμὰ τοῦ δα (
συμπολίτευσιν τῆς μονῆς), ὅπ
ριζω, κἂν μέχρι τοῦ τέλους του
ναχωρήσων. Ὁ μακ. γέροντάς μ
περὶ αὐτοῦ. Ἤκουσα ὅτι τὸν ἐ
ποτὲ Χρύσανθος ἀρχιμανδρί
ἐδιώχθη ἡ αὐτὸς μετὰ τῶν ἑπόν
Σώζεται ἐν τῷ δ. Κασσοκ. 148 ἡ 149 (Τὸ
ἔγραφον ἐν τῇ ἀσχ. σχολῇ τῇ 31 Ἰουνίου, 1891,
μίαν ὑπὸ Γ. Α. Λεμονοπούλου, ἐν Χάλκῃ 188.

Χαρίτων καὶ Βουκοβίτσια

Ἀββᾶ Χαρίτων γνώριμος ἦν ἀπὸ
Μαξίμου Καυσοκαλυβίου ὑποτ
ἀνδρωπον ἡ αὐτὸς ἀμνησθεὶς ἡ πρ
ὠφας ἡ ἅγιος ποτοῦ καὶ αὐτὸ
παιρὸν ἐλάμψας εἰς τὴν ἀρετήν
ἦλθεν Γέροντος ὁ ὅσιος εἰς Βουκοβί

Προσκυνητ. Τριγώνη σ. 58-59.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Θεῖος ἀρχιερομόναχος ἔγραψε διάφορα ἔργα: "Θεία μυσταγωγία ἐξηγητική καὶ ἐξαχίστου πρωτοτυπίας, 1877. 8ον σ. 5, 448. Λειτουργικὸν ἀπάνθισμα 1872 τόμοι δύο σελίδες καὶ αὐτό. Βιβλίον χριστιανικόν συνταχθὲν ὑπὸ Χρ. μοναχοῦ τοῦ Ὀρμιωμένου ἐκ τῆς τριπόλεως τῆς Πελοποννήσου. Ἐκδίδεται ἐπιστασίᾳ τοῦ ἱεροδιακόνου Κ. Δανιὴλ Κυριακουδάκη ἱερέως.

Χρυσόστομος Λαυριώτης

Ἰωάννης Πριοδρομίτης (= Πριόρειτης) (Ἐπετ. Ἑταιρ. Θεσσ. ΚΓ' σ. 355-356. καὶ 362-364. 4ον Κ/πολις) 1903 πνευματολογίαν ἔγραψε Ἰάκωβ Ἰβηρίτης ἐν Ἐπετ. Ἑταιρ. ΚΕ', 1909. σ. 6-8. ΚΕ'. 1905, σ. 58-59. γράμμα Θεοφάνους Ἡρακλείας βλ. Βιογρ. κατάλ. μητροπ. Ἡρακλείας ἐν Δ. Ἐπισκόποις ἡμαρτημένην διόρθωσις" Ἐπετ. Ἑταιρ. ΙΣ' σ. 5-7, Κ/πολις 4ον. Ὑποστηρίζει τὸ "παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ αἰτησώμεθα" σημ. 271.

ἐπισκεπτόμενος ἐν Χάλκῃ τῷ 1885

εἰσόδου καὶ ἐξαχίστου πρωτοναταρίου Κυρίων δι' ἐξόδου τοῦ πανοσιωτάτου πνευματικοῦ αὐθ. Φιλοθέου Καναλείως τοῦ Κυπρίου καὶ ἡμῶν ὁσιοτατου πατρὸς ἐν μηνὶ Μαρτίῳ ιη' τῷ αχη' εὐσεβείας χάριν τῆς πρὸς θεὸν καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρ. Φιλόθεος ἱερ. ὁ Καναλείως καὶ Κύπριος τῆς θαυμασίας ταύτης ὁδοῦ ἐφιστορ. 1608.

* Φιλόθεος Πατρινός

Ἁγιαννανίτης 1791

Λόγοι παραινετικοὶ ἐν αὐθ. ἀγ. Ἄννης 68. (Κατάλ. Β' ἀρ. 269. σ. 54) ἀρχή: Νοοῦντος φωτὸς ἡμᾶς

Χατζηγεώργης Κεραϊδινίτης

Κεφάλων ἀγ. Δημητρίου πρωτοπρεσβύτερος ἀπεφοιτημένος εἰς τοὺς Ῥώσους.

βλ. μακαρίας: Ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Κοινότητος παρὰ Κουτρούμπα. Τὸ ἅγιον Ὄρος ὑπὸ Ἔθν. Ἔποψιν ἐν ΣΕΒΜ. σ. 103-110.

γραφεῖσα ἡ συνταχθεῖσα τοῦ ἔτους 1734 ὑπὸ ἀναχωρητοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δράμας ἐνεκα ἐκ συχνῶν ἐπιδρομῶν γενομένων κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην περὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου (βλ. Μητροφάνους Δράμας Ἀγαθαγγέλου Μάγιστος, "Εἰς τοὺς ἁγίους τοὺς παρ' ἡμῖν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τῇ ἐν Δράμᾳ", 1915, σ. 47-48) ἐπιστολιδίου ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ κειμένης ἡ τῶν ἀσκητῶν πατέρων (ἢ ἄλλου ἀντιγράφου) καὶ τῶν ἱερατευόντων ἀδιαδοχικῶς ἐν αὐτῇ ἱερέων διαμονὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἡ τῆς ἑλλην. φιλοχωρίας πάροχος. Τοιοῦτον ὄντα ἡ Λαύρα ἐδείκνυεν οὐρανοφάντωρ ἡ ἀποστείλασα αὐτῷ, ὡς ἔφραζον τότε αἱ πλεῖσται τῶν μονῶν, ἐκ τῶν ἐσχάτων ἀγέφ μερίων ἡ ὡρὸς συλλογὴ ἐν ἔτεσιν ἀφ' οὗ τὴν ἐνεκὶ ἐγκαταστάσεως ὁμογενῶν, οἵτινες εἶχον κοσμήσει ἀνθούσας καινότητος. Εἶχε παραλήξει ἐν πρωΐᾳ ἡ ἐπὶ τοῦτον μετέπλαξεν ὁ ἀσκητικὸς τὸν βίον· ἡ ἐσπέρα ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος νὰ ἀναλάβῃ τὴν παραληφθεῖσαν ἀρχιουσίαν (Μέρ. Β' Τριμέρους ἡγούμενος Λαύρας.

Ἀναγραφὴ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Χρυσάνθου (βλ. τὸ ἑξῆς κατὰ εἰκοσορίαν)

† Χρύσανθος ἱερομόναχος διδάσκαλος

Ὁ πολύμερος συνήθημος ἡ ἀναλαβόντος ἐξαρτίσεις τοῦ Θεοδωρήτου, ποὺ ἡ νεοσταλτικὸς ἐάν ἦλθε δεν. δὲ τὸν ἐξυπηρέτει μερικὰ τοσαύτας αὐλακοφρήσεως ῥυθμῶν καὶ τοῦ ὄρους, ὅταν ἐκεῖνος διέτριβεν ἐν Βλαχίᾳ, ἡ ἐνεῦδεν ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν ἡ διαβιβάσεν ἐλπίσεις περὶ ζωοδοτέσεων. φαίνεται ταχυναίαν διωρίσθη διδάσκαλος ἐλθὼν ὡρὸς αὐτὸν μετὰ τὸν ἐξῆς τίτλον· "Ὡς ἐλλογιμωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ διδασκάλῳ κυρίῳ κυρίῳ Χρυσάνθῳ, ὡς ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ μοι ἀδελφῷ ἡ περιοδεύοντι αἰσίως εἰς Μολδαβίαν, ἔνδα τύχῃ" ἡ ὑπογραφή· Θεοδώρητος δι' οἰκονόμου ἀρχιμ. ἐσφραγισμένη 1804, νοεμβρ. ιε'. Εἰς τὰς ἀξιοζήλους ταύτας σχέσεις ὀφείλεται ἡ μετέπειτα ἀσχολία τοῦ Θεοδωρήτου, ἡ κατέχω εἰς τὸ ἀρχεῖον ἡ ἐξ ἧς μανθάνομεν πολλὰ ὡραῖα χρονολογικὰ διὰ τὴν βιογραφίαν τοῦ διδασκάλου κτλ. (βλ. τὸν φάκελλον Θεοδωρήτου)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χρυσόστομος Αγαπητός Αρχιμανδρίτης

Ήγιε ανα Χρυσόστομε.

σ. 78–108 Ποίοι ήφάνησαν κατά καιρούς ὁδοί κατρέλαι ή ώσαν ασφαλείας ένώσεως ή ίερά πρεσβεία σας. (Αύτη φρή ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ζωσιμαίου τόμ. Α' σ. 160–176 παρεμφέρθησαν τινες σημειώσεις μου. ἔχει καὶ σ. 92ε ἡ τοῦ ἀραβ. ἀριθμοῦ ἐνεκα γράφω χωρίς νὰ ἐσφάλλων ἀν ἐν ἐκείνῳ τοῦ ἡ μετὰ τὸ Ντ' (σ. 103–104) ἔχει ἐξοικήσεων καὶ δὴ περιέχονται καὶ σχεδία καὶ Θρησκείας.

σ. 109–121 σχεδία περὶ τῆς Δύσεως

σ. 122–3 Το μαρτύριον τ. τοῦ ἁγ. Χερσῶνος

σ. 124–6. Στίχοι τοῦ Γρηγορίου ἐν Νίσσῃ λεγόμενοι

Δεν είδον τον Γερμανό ιερόδ. λαυριώτου τον παλαιογ. αναγραφή
- βλ. ὑπ' αρ. 2127, Μ55ᵇ - Συμπεράσματα του Πανεπιστημίου σ. 161

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ[1] 961-1008 Μέρ. Β'

(ἡ. ὀμέσως μετὰ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον)

Ἀθανασίου βίος.

Χφ. Λαύρας ἵδρυσις καὶ "Διήγησις τοῦ βίου καὶ τῶν διαφερόντων καὶ οἰκονομιῶν καὶ θαυμάτων τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ"

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γ. Παπαϊωάννου ἐκ τοῦ κωδ. Μόσχας 398. ἐν Πετρουπόλει 1895 ὁ κωδ. εἶναι ἐκ τῶν ἀφιερωμάτων τοῦ Σοφιανοῦ ἢ Οὐσπένσκη καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λαύραν. Ἐκ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος μετεφράσθη εἰς τὸ ἁπλοῦν "καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναγινώσκηται εἰς τὴν ἐκκλησίαν"... καὶ Βατ. 635, 1422 ἔτ. καταγρ. Λαύρας 1517 ΠΡΓ. σ. 266. Λ 187, 1678 ΙΖ' αἰῶνος σ. 296 τοῦ αὐτοῦ ἔτους Μ 56. 1747 σ. 313 Μ 89. ΙΕ' 1780, σ. 318.

Ἐν τῷ Τυπικαρείῳ 1977, 10 τοῦ ΙΗ' αἰῶνος σ. 369. αὐτὸς ὁ βίος καὶ εἰς 40 πρωτότυπα Λαυρ. Α', σ. 6. Κουρουπέδου 52. XIV αἰῶνος. σ. 133. Τὸ ἀρχέτυπον τοῦ βίου καὶ τῆς Διαθήκης εἶναι εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Μονῆς τοῦ XI αἰῶνος. 0, 29 x 0, 21, φ. 192. Ἐγχρωμος εἰκὼν τοῦ ἁγίου Meyer. 275.

Λουδ. Petit, Vie de saint athanase l'athonite. analecta bollandiana, XXV, 1906, σ. 1-89 ἐκ τοῦ Λ 187, φ. 1ᵃ-83ᵇ τοῦ 1669. ἡ. καταγρ. 296. Βατοπ. 635, 28ᵇ-98. τοῦ 1422.[2] Εἶναι ἐπιτομὴ διὸ καὶ εἰς ἄρθρον παιδικὰ λέγεται "μικρότερος λόγος" ἀντὶ τοῦ Pomialowsky "μέγον" (σ. 10) ἐγράφη χάριν Παρθενίου ἱερομονάχου. Ἐν Κρήτῃ παρέμεινεν ὁ Ἀθανάσιος μετὰ τοῦ νικητοῦ μέχρι τοῦ ἔτους 961 τότε προσκυνήσας νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Κρήτην ὁ νικηφόρος ἐπιμένει νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνέγερσιν ἀφοῦ ἀπηγόρευε τὸ Ὄρος ἐκ τῶν ἀγαθρινῶν πειρατῶν. "Ἐπειδὴ δὲ καιρός... τὸ οἰκοδομηθῆναι ἡμῖν οἰκητήρια καὶ δόμοι σου τῆς ὁσιότητος πρῶτον μὲν οἰκοδομῆσαι ἡμῖν ἐκκλησίαν ἁγιωτάτην, θεμελιῶσαι δὲ καὶ ναόν, εἰς τὴν Διαθήκην ἀντὶ ναοῦ ἔχει ἐκκλησία = τὰ κελλία. καὶ ἀπαρτίσαι αὐτὸν εἰς καινόβιον. ὡς ἂν ἐγὼ μὲν καὶ οὐ μετὰ καὶ ἑτέρων τριῶν ἀδελφῶν ἐν τοῖς ἁγιωτάτοις κελλίοις μονὰ

---

1. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθηνίτου ἡ. μετὰ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον

2. Ἀγνωστος ὁ λαϊκὸς παρέφρασε τὸν β' τούτου βίον ἡ. Petit. σ. 8. γραφίτας ὑπὸ ἀνωνύμου μοναχοῦ ὅστις ὅμως ἦτο ὁ ζωηρὸς ἁγιορείτης ζωγράφος κύριλλος λέγων, ἐν τῇ ἐπιλόγῳ βιογραφίᾳ, ὅτι τῷ 961 ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ αὐτῆς ὁ βιογράφος: "μετὰ τὸ ἔτος ϛυξθ' (961).. ὅτε ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος ἤρξατο οἰκοδομεῖν τὴν μεγάλην καὶ θαυμαστὴν Λαύραν τοῦ Ἄθωνος τὴν ἱδίαν. δ' μέχρι τοῦ ϛυοβ' ἔτους (963), ὅτε τῷ μισῷ Ἀθανασίῳ ἡ ἐκ τοῦ σεβασμίου μονῆς Λαύρας ἡ μεγίστη Νικηφόρος ὁ αὐτοκράτωρ ὀφειλὴν ἔδωκεν τοῦ χρυσοβούλλου· ... μετὰ 3 ἔτη" (Κώδ. 18ᵇ

Ἰωμεν" (καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἔντος τῆς μονῆς) pebit σ. 32. καὶ ἔβη εἰς τὸ χρυσίον "ὁ δὲ πατὴρ ἔβαν. οὔτε τὸ χρυσίον ἐβάμβανε οὔτε ὅλως τῷ ἀνιμφόρῳ ἐπείθετο" καὶ ἀπήντησε "ἐαν καὶ ὁ θεὸς εὐδοκεῖ τὸ πρᾶγμα δείξει πάντως καὶ ἀπεμβοθήσεται" καὶ ἐχωρίσθησαν. ἔπειτα ἔπεμψε τὸν μισθόδιον τὸν Μάϊον τοῦ 963. "χρυσίνους ἀσημίζοντα αὐτῷ λίτρας ἓξ καὶ τῆς οἰκοδομῆς ἀπάρξασθαι κατεπείγοντα". (32) ἡ λίτρα εἶχε 72 νομίσματα ἤ ἱπέρπυρα. τὸ δὲ νόμισμα 156 σχεδὸν φρ. χρυσᾶ, ὥστε τὸ ὅλον ἦσαν 6831 ὅτι ὑπῆρχε ἀκριβεια ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω μαρτυρίας ἔχομεν καὶ ἕνα θαυμάσιον εἰς τὸν χρονογράφον ἀντίδοτον σ. 374 βλ. τὸν Ἀγάπιον ἐν Σ' κεφ. ἔτους 1778. τὸν μεγ. συναξ. τοῦ Βίκτωρος σ. 68-69. πᾶς συμπτύσσει καὶ διαστρέφει τὰ γεγονότα.

Ὁ Πομιαξ. σ. 30. εἰς τὸ 961 δὲν ἀναφέρει τὴν ἵδρυσιν τῆς μονῆς ἀλλὰ τὴν νίκην. τὸ ἀναμόρφωθεν τοῦτο παραλαγχάνεται παρὰ τῷ νεωτέρῳ τούτῳ βιογράφῳ. βλ. Σωτηρίου 25. ἤρξατο τῷ 963 τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἀπέθανεν τῷ 1008. *

Εἰς τὸ νόμισμον Ω 47. σ. 426-7 Α' γρηγ. παλ. - Γρηγόριος - ἱερομόναχος - λαυριώτης ὁ γραφεύς. "Σήμερον ἔχω εἰς τὸ μοναστήρι νγ' χρόνους καὶ δὲν τὸ ἄκουσα οὔτε ἀπὸ τοὺς γέροντας τοὺς προεστούς, ὁποὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν καιρόν μου οὔτε τὸ εἴδομεν. λοιπὸν φέτος τὸν Ἰούνιον μῆνα ἀπὸ τὰ δέκα ὁποὺ ~~[illegible]~~ ἐσήμαινεν ὁ ὄρθρος, τὸν καιρὸν ὁποὺ ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εὕρομεν εὐωδία πολλὴ καὶ θαυμαστὴ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου καὶ εὐωδιάζων ὅλη ἡ ἐκκλησία τῶν ἁγίων μ' μαρτύρων καὶ ὅσοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἁγίων μ' ὅλοι αἰσθάνοντο καὶ ἔστω εἰς ἐνθύμησιν". Ἀσφάλεια πρὸς Ἰωάννην Ἴβηρα Holger. 108, σ. 292 ε. Ἀθανάσιος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος ἀναγνούς τὸ ὄζον ὕφος καὶ ἀρετοῦς κατὰ πάντα... 42, σ. 294 ἡ μόνη ἀρχαία ὑπογραφὴ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἔτους 984.

Διήγησις τοῦ βίου καὶ τὴν διαφόρων καὶ οἰκονομιῶν καὶ θαυμάτων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ "Ἄθῳ" ἀρχὴ Ἰδοὺ καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τοῦ παλαιοῦ θεοφόρου δὲν ἔχει παρὰ τῷ Petit. παρεδείξε γνωρίσματα βίου (μοσκα 398) Ὁ ὕστ. (σ. 68. III τομ. ἱστορ. Ἄθω) ὀνόμασε ὡς συγγρ. τὸν Ἰω. Ἐξαπτέρυγον ἡγούμενον μονῆς Βιθυνίας παρὰ τὴν Προῦσαν. Παρεσύρθη

* Ὁ ἀρχ. Κτενᾶς ὡς λοιπὸν στοχάζεται ἀρνηθεὶς τοῦ ὀρθοῦ γραφὲν ἐκκλησίας ὄψιν τῶν Meyer σ. 104 ὁ... καλλ. Βρεττάνης ἐν "περιηγήσεις σ. 150 .. τῷ 961, ἀλλὰ τῷ 963 ἐνῶ δὲ παρὰ τὸ 961 μόνος ὁ Νικηφόρος εἶχε φέρει ὡς πέρας τῶν παραδρομῶν τῶν Σαρακηνῶν ἐν Κρήτῃ ... (σ. 524) Ἰδε Gh. Balș, Notița despre architectura Sfântului Munte, Bucuresti, 1913, σ. 3

* ὡς ἡ παραβολὴ ἐν ἄλλῳ παρὰ τὴν ἀποβασιλοῦ Ἀθανασίου

"Ὡς δ' οὖν ἐπέβη τοῦ Ὄρους (ὁ Ἀθανάσιος), περιῆσαν μέν τὸ περιοικοῦν δὲ καὶ τοὺς ἐν τοὺς ἐν αὐτῷ οὐ πολλοὺς ὄντας τότε τοὺς ἀσκουμένους καὶ τούτων τὴν τραχυτάτην ἀγωγὴν ἀνιχνεύσας καὶ τὸν ἐρημικὸν καὶ ἀπράγμονα βίον ἐκμαθὼν καὶ ἤδεσι τοῖς καὶ ὡς αὐτῷ τὸ ὄρος ἐγγίζειν αἰωνίοις ἐπίθετο, ἔτι πολλὴν ἁρμοδίως τὴν χάριν, ὃς ἐβούλετο, ὃς ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὄρος ἅγιον αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ σωτηρώτατα αὐτοῦ. Καὶ γὰρ ἦν αὐτοῖς ἀσεχνῶς κατὰ τὸ δεδόμενον ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα· οὐ γὰρ γῆν ἤρων, οὐκ αὔλακα ἔτεμνον, οὐ βοῦν εἶχον, οὐχ ὑποζύγιον οὐκ ἄλλο τι τῶν ἀκθοφόρων ζῴων, οὐ κυνάριον, οὐ αἴλουρα, ἀλλὰ καμήλους ἐκ μικρῶν παιδίσκοι ξύλων καὶ ὀροφὴν αὐτοῖς ἐκ χόρτου συμφορηθεῖσαν ἐποιχεδιάσαντες, οὕτως ἐν θέρει, οὕτως ἐν χειμῶνι διεκαρτέρουν τῶν ἐναντίων τοῦ αἴρος ἀνεχόμενοι προσβολῶν. εἰ δέ ποτε καὶ γένοιτό τις χρεία μεταμορφοῦσθαί τι τῶν παρ' αὐτοῖς, αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν τὴν τῶν νοητοφόρων ζῴων χρείαν ἐπῃώρουν· ἐπισφρώματα γάρ τινα οἷα τὰ τῶν ἡμιόνων τοῖς ἑαυτῶν ἐπιθέντες νώτοις, τοιοῦτα δή τὰ τοῦ Χριστοῦ ὑποζύγια οὕτως ἐν αὐτοῖς τὰ ἄχθη μετέφερον. Τροφὴ αὐτοῖς μετὰ τὴν πνευματικὴν ἡ σωματικὴ ἐκείνοις πᾶσα καὶ ἀπέριττος καὶ τὸ ἔδον ὄρειος*... τῶν γὰρ ἀγρίων δένδρων συλλέγοντες τοὺς καρποὺς αὐτοσχέδιον ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον τὴν τράπεζαν πλὴν εἴ μή που πλοίου ποθὲν ἀποκλίναντος εὐχῆς χάριν παρέβαλλόν τινες. Τοῦτο γὰρ εἴθιστό τισιν ἐκ παλαιοῦ, οἷς καὶ τῶν ἐξ ἔθους ἐπικομιζομένων μεταδιδόντες, οἷον σίτου, ἢ μέλιτος, εἰ τύχοι, ἢ τινος ἄλλου τῶν σπερμάτων τῶν παρ' ἐκείνοις ἀντεμβαλλόντων ὠνησῶν· οὐκ ἐσαεὶ δὲ τοῦτο οὐδ' ἀδεῶς ἐπράττετο, ἀλλὰ σπανίως καὶ παραστηρημένως καὶ οὐ φθόνῳ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀέθλων τὸ τηνικαῦτα κρατοῦσαν ἐπικειμένην κατάδρομήν". (ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΘΩΝΙΤΗΣ

πό τοῦ οὐσ. καὶ ἐκ τοῦ μείζονος
ασιν μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ ὁσίου
ξῆς καὶ ϒ. ὁ ἐξαπέστειλος οὕτω κα-
ούμενος ἦν τά τε ἄγγη περιφανὴς
μοναχὸς ὡς καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπω-
υμίας εἶναι καὶ δή καὶ ἡγού-
μενος λαύρας μιᾶς τῶν τοῦ ὄρ-
μπου παρ οὗ καὶ τὸ χάριεν
φήγημα τοῦτο διὰ τὴν ἐφεξῆς
ἰς ἡμᾶς διεδόθη" Rom. σ. 4, 20-24.
ἀγγ" ἐν τέχει ὁ βιογρ. φησι: "εἰ δὲ
καὶ τῆς σῆς φυτείας καὶ ὁμωνυμίας
ἀξίως βιώσαμεν. Rom. σ. 112, 24-25. ἐγρά-
φη κατὰ τὸν Petit ὑπ' ἐνός τῶν τὴν
ὀψιαιτέρων μαθητῶν τοῦ ὁσίου (σ. 7)
εἰς σ. 67 κατάφ. τῆς λαύρας ὁπού
ἡγουσιν ὅτι ὁ ϒωάννης ἦτο ὁ
διάδοχος καὶ ὁ γράφας τοῦ κώδ.
Δ70 καὶ τὴν Διαθήκην οἱ δὲ νῦν
ερίζοντες περὶ τῆς χιλιετηρίδος
καὶ τὸν βίον! ἐγράφη ὑπὸ
τοῦ μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ϒωάννου
τῷ 984 βλ. Δ70. (446 ἑρμηνείαι
ψαλμῶν) σ. 67. τὴν σημείωσιν.
Βλ. τὸ ἐγκώμιον ὅπερ πέμπει ὁ
ἅγιος ἐν αὐτῇ 129. *

1013. Ἁγιότης Ἀθανασίου

Μιχαήλ ὁ ἐν τῷ ἁγίῳ σχή-
ματι. διάδοχος ἱερέως τοῦ ἁγίου
πατρὸς Ἀθανασίου. ...
Κύριε βοήθει μοι τῷ ἁμαρτωλῷ
μοναχῷ ϒγναΐῳ καὶ ἀχρείῳ δούλῳ
καὶ αὐθεντῇ ἡμῶν τοῦ ἁγίου Ἀθα-
ναίου τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ Ὄρει
τοῦ Ἄθωνος Λαυρ. Κώδ. Γ' 112. (πρ. 3 αἰ.)

1052. κων. μονομαχου. φ. 49ᵇ τῆς
μεγάλης λαύρας τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου.

1074. Μιχαήλ. Δούκας ὁ παραπι-
νάκης. φ. 47ᵃ. τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου
Ἐν τῇ "ἀσφαλείᾳ" πρὸς τοὺς ἡγού-
μενον τῶν Βουλγαρικῶν Ἀθανάσιον
ἦγεται ἅγιος καὶ ἐπικαλεῖται νὰ
πρεσβεύῃ.

Ὁ Ἁγιορ. Κορν. Α' ὅστις πρώτιστος
δωρεᾶς ἐπεδαψίλευσε τῇ μονῇ
ὀνομάζει ταύτην; μονὴν τοῦ ἁγίου
Ἀθανασίου: ἡ σεβασμιωτάτη με-
γάλη λαύρα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου
1096 χρυσοβ. κώδ. 105ᵇ Κυριάζου.
1109 Ἁγ. Κορν. Α'. "ὁ παρὼν χρ. φησ
τῷ ἁγίου Α.. μονῆς" 1298 χρυσοβ.
ἀνδρ. II παλαιογρ. τῇ σεβασμίᾳ
μονῇ τῆς βασιλείας μου. τῇ ἐπ'
ὀνόματι τετιμημένῃ τοῦ ἁγίου Ἀθα-
νασίου. αὐτ. φ. 174ᵃ καὶ ἐν τῷ χρυσ.
ἀναφέρεται "ἐντὸς τῆς πόλεως θεσ-
σαλονίκης μετόχιον εἰς ὄνομα τι-
μώμενον τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου αὐτ. φ. 174ᵇ.
ἐλθὼν ὁ Γ. Ἀνδρόνικος τῷ 1329 γράφει
φ. 57 β. ἐν τῇ σεβ. μονῇ τῆς βασ. μου
τῇ εἰς ὄνομα τιμωμένῃ τῆς παν-
περάγνου Θεοτ. καὶ Θεομ. καὶ ἐπι-
κεκτημένῃ εἰς λαύραν.
φ. 166ᵃ. Ἁγιορ. Κορν. 1098. ἡ κατὰ
τὸ ἁγ. Ὄρος τοῦ Ἄθω διαμεμετρημένη
σεβ. μονὴ τῆς Βασιλίδος ἡμῶν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

"Κανὼν ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ζιμ
ζῷ Ἄθῳ ἀσκήσαντα διʼ ἡρωελεγείων, ποίημα τοῦ σοφωτάτου κὺρ Ἰωάννου
τοῦ Σγούρη" Κῶδ. Γρηγ. 2, XIII αἰ. (Ξ. ἀκολουθίαι καὶ κανόνες)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἡ ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τελουμένη καὶ ἐπωνυμουμένη ἡ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μεγάλη Λαύρα.
1959. Μιχ. παλαιοδόγος Φ:53ᵃ τὴν ὑπερτελουμένην τῶν ὄλων μονὴν τὴν ὀνομαστικὴν Λαύραν τοῦ ἐν θαύμασι περιβοήτου ἁγίου πατρὸς Ἀθανασίου ἡν ὑπερκαθημένη τῶν ἄλλων καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ τρόπος τῶν πραγμάτων ἐβεβαίωσατο. [redacted]

[redacted] Ἐγκώμιον ἁγιορείτου Ἀθανασίου,

καὶ παρὼν ἐν πρώτοις ὁ περιώνυμος ἐν ζῷ Ἄθωνι Ἀθανάσιος, ὃς καὶ πολίσας ὡς ἀληθῶς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο καὶ δύσβατον ὄρος καὶ ἀγιώνυμον τῇ τῶν ἀπείρων μοναχῶν τε καὶ ἀσκητῶν συνδιαιτήσει πολιτείαν πυναμικὴν ἀπέδειξε, θαύμασι πολυτρόποις ὑπὸ θεοῦ δοξασθείς"
Νικηφόριος Ἱερομ. παρὰ Εὐγ. Βουλγ. Ἐπιστολὴ πρὸς Πετρ. Κλαρμοντιον (Ἀθῆναι 1844) σ. 21-22 πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἐκκλ. ἡ ὀρθ. ἔχει ἁγίους καὶ τοὺς τούτων θαύμασι. Μάρτυς καὶ ἡ ἐνταῦθα πᾶσα καὶ ἡ ἐσπέριος, ἐν αἷς θαύμασί τε καὶ πράξεσι πάντα λόγον ὑπερβαλλούσαι τερπνότερον ἀπήστραψε καὶ λαμπρότερον, μάρτυς καὶ ὁ ἡμέτερος οὗτος Ἄθως, τὸ πάλαι μὲν δοφοῦδα καὶ ἀπανθὰς ὄρος ὡς οὐ τις φαίη, νυνὶ δὲ τίμιον καὶ ἅγιον καὶ ὄν καὶ καλούμενον. Ἄθως ὃς πολλῶν μὲν καὶ παλαιῶν ἐκκλησιῶν συγγράμμασι, παρ' οὐδενὶ μέντοι οὕτως ἐπὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔπαινον, ὅσον τοῦ ἐν αὐτῷ θαυμασιοῦ τοῦδε πατρός.
Ἐγκώμ. Κωδ. Λ187 φ. 87ᵇ. Τὸ ἐγκώμιον ἐξ ἑνὸς μόνου μηδίμνος τοῦ ἔτους 194 τοῦ XI αἰῶνος ἐξέδοτο ὁ μοναχὸς Παντελεήμων. Λαυριώτης ἐν Θεολογίᾳ ΙΕ', 1937, σ. 128-143. Ὁ Παντελεήμων δὲν ἔχει τὰς δύο μηδ. 4-5.
1) Κ68 ΙΣ' φ. 96ᵃ-108ᵃ τοῦ 1587.
2) Λ187. τοῦ 1669. φ. 84ᵃ-99ᵇ.
3) Μ88 τοῦ ΙΕ'. φ. 71ᵃ-106ᵃ.
αὐξ. ἀρ. 1969. τοῦ 1858 φ. 53-63.
" " 2043 μετάφρασις.
ἢ ἀπὸ φιλοθέου εἰς τὸ προοιμ. συγγράμμιον. Ζωσιμ. πηγῆς 1886, σ. 73.
"ἡμετέρῳ δὲ πατρὶ διὰ τὸ περιὸν τῆς αὐτῷ φιλοσοφίας τε καὶ φρονήσεως φιλοθεΐας τε καὶ σιμφθείας, καὶ τοῖν δυοῖν τοῖν πρὸ ἡμῶν βασιλευσάντοιν τοσοῦτον ἐς εἰμὶ φιλοφρονήθης, ὡς καὶ μάλ' οὐ σμικρᾶς δαπάνης πρὸς τῆς παρ' αὐτῶν γεγονοίας εὐαγοῦς νέας καὶ ἁγιωνύμου λαύρας αἰτίαν ἀποφαῦναι μὲν Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης.

Ἀθανασίου ἀντιωνίδια ἢ κανόνες

Ἰωάννου τοῦ Σμυρηῆ: ὀκτάηχοι κανόνες (ἤ. ἀνωνύμ. κανὼν ἐγκωμιαστ
1. Ἦχος α'. Κανὼν εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ ὄρει ἔχων εἱρμοσειρὰν
τήνδε, "Ἀθανάσιος ἔγραψε σὺν ἁγίοις"
2. Ἦχος β'. Ἕτερος κανὼν τοῦ ὁσίου .. Ἀθανασίου
φέρων εἱρμοσειρὰν: "Λαμπρὰς σχολὴν τὴν μεγάλην σέ νέων"
3. Ἦχος γ'. Ἕτερος κανὼν τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου,
φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε: "Ἀθανασίῳ βραχὺς ἡμῶν λόγος"
4. Ἦχος δ'. Ἕτερος κανὼν εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον.
φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε: "Ἀθανάσιος ἀρετῆς ἔσω σύλλογος"
5. Ἦχος πλ. α'. Ἕτερος κανὼν εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον.
φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε: "Ἄξιος ὑμνῶν ἐσθλὸν Ἀθανάσιος."
6. Ἦχος πλαγ. β'. Ἕτερος κανὼν εἰς τὸν ὅσιον .. Ἀθανάσιον.
φέρων εἱρμοσειρὰν ἐν τοῖς Θεοτοκίοις: "Ἀθανασίου"
7. Ἦχος βαρὺς. Ἕτερος κανὼν εἰς τὸν ὅσιον .. Ἀθανάσιον
φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε: "Τὸν ἐν ὁσίοις Ἀθανάσιον μέλπω ἐν ὕμνοις"
8. Ἦχος πλαγ. δ'. Ἕτερος κανὼν εἰς τὸν ὅσιον .. Ἀθανάσιον
φέρων εἱρμοσειρὰν παύλην: "Ὦ τῶν παλαιῶν δοτὴρ χάριν μοι δὸς λόγου"
Οὗτος εὑρηται ἐν Λαυρ. Δ 45 (78) ἀνωνύμως ἴσως τούτου εἶναι καὶ τοὺς ἐν κω
1074 XVII αἱ ὠιδαὶ τοῦ κανόνος

Ἄλλοι κανόνες ἐν τῷ τρωπ. Δ προσαρμοσμένοι τῶν τοῦ Σμυρ
1. Κανὼν ἀκεφάλος (εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον
2. " Ἕτερος φέρων εἱρμοσειρὰν: "Τὸν ἡμῶν ὑμνῶν προφρόνως ποιμενάρ
3 " " τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου" φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε
"Ὦ τῶν παλαιῶν δοτὴρ χάριν μοι δὸς λόγου" (εἶναι ὁ αὐτὸς κ
ἀνωνύμ.)
4. " " " κανὼν εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον φέρων εἱρμοσειρὰν τήνδε:
"Αἰνῶ σε, Ἀθανασίου ἐπαινῶ με, ποίμνια Γερμανοῦ μοναχο
Ὁ ἅγιος πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος ἐξυμνήσῃ δαψιλῶς πρε

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ούτινος δε ὑπερτε χρυσίον πο-
λύ καί μίθασας τιμίους ἤ
ημῶν τοῖς πατρώζουσιν εὐσταλ-
εστάτην θεοφιλίχιος εἶχη... ἐν
ῥίστι γνωρίσῃ καιρῷ δυνα-
τὴν νομίζεται. ἐπιτ. Ἀφγδ. ΙΒ'
(1902) σ. 47 α.

Ἐν Χρυσοβ. Βασιλείου καί Κων-
σταντίνου τῶν πορφυρογεννήτων
ἐκδοθέν ὑπέρ αὐτῷ (978) λέγεται:
Τοιοῦτοι ἀντιμυρου καί οἱ ἐν τῇ
ἁγιονόμῳ λαύρᾳ μόνοι τῷ θεῷ
προσανέχοντες τῇ τοῦ κόσμου μέν
αὐτῶν τελείᾳ ἀποστροφῇ, τῇ δ'
ὁμοίᾳ πρός τό πρωτότυπον ἐπι-
στροφῇ ὧν ἔξαρχος τοῖς πᾶσι καί
πρῶτος τῶν σπουδαίων ἔργων δι-
δάσκαλος δείκνυται ὁ διαφερόν-
τως τῷ τε μέν ἐν βασιλεῦσιν
εὐμενεστάτῳ. Ἀπό φιλοθέου
(προοίμιον ἐγκώμιον ἐν "Τῇ Ζωο-
δόχῳ πηγῇ" 1886, σ. 73.

Ὁ ὁσιομ. Χρυσοβέργης προσαρ-
τᾷ "τῇ εὐαγεστάτῃ λαύρᾳ Ἀθα-
νασίου (ζῶντος) τοῦ ἐπισημο-
τάτου ἐν μοναχοῖς ἀνδρός οὐκ
ἄρτι πεῖραν λαμβάνοντες, ἀλλά
χρόνῳ συνοικήσαντες αὐτῷ καί
ἀκριβέστερον τήν μεγάλην αὐτοῦ
καταμεμαθόντες ἀρετήν" 980.
cf. Lav. 8, 18.

Ἀθανασίου ἀκολουθία.

Τό α' ἐξεδόθη ἐκ κωδ. κώδι-
κος τῷ 1935. ὑπό ἀρχιμ. Ἀγιορείτου. Τό β' ὑπό Παντε-
λεήμονος Παυρίωτου ἐκ κωδ.
Λαύρας Δ12, ΙΒ' αἰῶνος ἐν Ἁγιορ.
βιβλ. Γ' 1939, σ. 199-213 καί
ὕμνοι νήφωνος σκητ. Ἰβήρων
(1870) σ. 213-220.

Ἀθανασίου βίος

Ὁ βιογράφος ἦτο μαθητής
πομιαν. 93 s 213 ε. καί ἐν τέλει
ὅτι ἦτο ἀνώνυμος. Πέτρος
μοναχός καί ἡγούμενος τῆς
μονῆς τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου.
(Ἐν τῷ Β' τυπικῷ τοῦ μονο-
μάχου παρά Μεγ. σ. 162.)
Ὁ ὁσιομ. Χρυσοβέργης πατριάρχης
ἐξυμνητής ἰδ. ἀ. Χαρακτηρι-
σμός ἀκριτος ὑπό Κοσμᾶ
σ. 29-30. Ἐνῶ ἔκτιζε τήν μονήν
"καί ἦν συνεργαζόμενος καί
συμπονῶν τοῖς λοιποῖς εἰς τήν
τοῦ ἔργου κατασκευήν" ὥστε πολ-
λάκις καί ἔργα βοικά ἐξετέ-
λει ὑποδυόμενος τόν ζυγόν ἐφι-
φετο δ' ἀπουσιάστης τροφῆς
"διά τριῶν ἤ τεσσάρων" ἡμε-
ρῶν, ξηρόν ἄρτον καί ἀγρίων
δένδρων καρπούς Ref. 34, 15.
πβλ. 55, 5 γνοστεία πεντακμέρα
τάς τρεῖς διατελῶν τεσσαρακο-
στάς" καί οἱ ἅγιοι ἀσκητικοί
ἀγῶνες, ὡς ἀγράμματος πα-
ρουσιάζεται καί ὁ θαυμασιγνώ-

κανόνες Λαύρας καὶ αὔξοντα ἀριθμὸν ἡ χρονολογία λατινικά

124. ἐν ἀρχῇ δεκανόνες, χιαί.

251, φ. 100; κανὼν χιιαί. 835, χναί. δύο ἀνταπτοι κανόνες φ. 58ᵍ, 121ᵍ

836, χνιιαί. ἰωαννικ. κανόνες, οὗτοι ἡ ἐν 1669 χνιιι.

848 χνιαί. Κανόνες καὶ ἦχον ψαλλόμενοι ἐν Σαββάτοις, φ. 228ᵃ–237ᵇ (μο

1001 χναί. Κανὼν ἱκετήριος εἰς τὴν Θεοτόκον ἡ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, φ. 83

1074 ἀκολουθία ἡ ἀνταπτοι κανόνες χνιιαί.

1287 χναί. Κανόνες ψαλλόμενοι ἐν Σαββάτοις.

1779. Μ88 Δύο ἑσπερινὰ ἡ ιδ' κανόνες φ. 1ᵃ–105ᵇ τοῦ χναί.

2045 χιχαί. ἡ κανόνες ὧν ὁ ἕτερος (φ. 25ᵃ) εἰς πατ. δ' εἶναι ὁ λοιπὸς ἀκροστιχὶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ὁ δὲ ἕτερος ἔχει ἀκροστιχίδα τήνδε

Ἀθανασίου ὕμνων ἀρετὴν ἐπαινέσω

(ἀναγράφεται τοῦ γνησίου ἀρχαίου Ἀθανασίου ἐπαίνων ἀρετὴν ἐπαινέσω)²

2090 Τριῴδιον γνησίως ἡ κανόνες ἐν Σαββάτοις ψαλλόμενοι ἐν ἁγ. Ἀθανασ

χιχαί

αὐτὸν ἐνταῦθα ἐν τῷ μεν. τῶν ἁγίων

* Ἀθανάσιος ὁ Λαύρας (καὶ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὄρους) 1030.

Κατενώπιον τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς ἡμῶν κὺρ Ἀθανασίου καὶ ἡγουμένου τῆς Λαύρας καὶ τοῦ κὺρ Ἀθανασίου καὶ ἡγουμένου τοῦ Βατοπεδίου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἡγουμένων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὄρους ἔκθεσις σύναξις. Act. monast. Russici I, σ. 1 ὑπογράφονται 33 ἡγούμενοι καὶ ὁ οἰκονόμος τῆς Μονῆς κατὰ Μάϊον. Δὲν λέγεται ἡ σύνοδος μεγάλη οὔτε καὶ καθολική, διὸ καὶ πρῶτος χωρὶς νὰ ὁρίζεται Θεωρεῖται ὁ Λαύρας

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

και διδάσκεται παρά τοῦ γέροντός του τό ἐκφάβητον καὶ ὁριοθείς νά βάφῃ ἀναγνώσιν ὀφάφεται δεινῶς, βίος ἐν Ἀναξ. Ἱεροσ. Σταχυολ. Δ΄. 285.

Ἀθανασίου τό ἔργον.

"Συνεσή ἡ τοῦ Βατοπεδίου μονή παρά τοῦ ἱδίου ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ τύπους αὐτῇ θεμένου καὶ διατάξεις" χειρογρ. φιλοθέου σ. 116 ὑποσ. Ἰσ. Ὀδῶν III. Ἐπαινος εἰς αὐτόν ὑπό τοῦ πρώτου αἰθ. σ. 325. Ἐγκώμιος μνείαι τοῦ πατρ. Νικολάου σ. 349.

Βασιλείου ἀρχιπρεσβυτέρου τῆς Λαύρας τοῦ Μαξίνου περί ἀσκητ. ὑποτυπώσεως. Fabr. XI σ. 570 ἐκδ. H *

Ἀθανασίου εὐεργεσίαι

Πρός τό Κοινον (βλ. Σύναξις) ὡς δ' ἐγνώρισεν τοῦ ὄρους οἱ μοναχοί ποθῆν τοῦ μαγίστρου (Λέοντος) τήν πίστιν καὶ τό σέβας περί τόν Ἀθανάσιον, παρεκάλεσαν αὐτόν περί ἀνοικοδομῆς τοῦ ναοῦ τῶν Καρεῶν βραχύς γάρ ὢν ποθῆν παρεῖχε τήν στενοχώριαν ἐν ταῖς συνάξεσι, ὁ δέ Ἀθαν. αἰτησάμενος τοῦτον οὐκ ἠστόχησε τῆς αἰτήσεως· αὐτίκα γάρ ἱκανά τούτοις δέδωκε χρήματα καὶ ἐκέλευσεν ἐκ βάθρων αὐτῶν ἀνοικοδομῆσαι, ὅπερ καὶ γέγονεν Pet. 99 12. καὶ 47, 7. ἐπειδή καὶ οἱ μον. τοῦ ὄρους ἠτήσαντο τόν πατέρα ἀξιῶσαι τόν βασιλέα (πλ.) περί τοῦ ναοῦ τῶν Καρεῶν τοῦ τυπωθῆναι καὶ τοὔτῳ παρεκίνησε τοῦτο, ὑπήκουσε καὶ ἠξίωσε καὶ προσετέθησαν τῷ παλαιῷ σοβερινίῳ τῶν τριῶν λίτρων ἕτεραι δύτραι τεσσαρες.

Ἀθανασίου θάνατος.

Περί ϛφε δωρητήριον τοῦ πρώτου προσφέρει τῷ ἁγίῳ τόν πλατύν ἄρα ἔθηκε (ἴδε Ἀθωνιάδα Στοάν τό ἔγγραφον.

Ὁ Κοσμᾶς σ. 171. λέγει ὅτι παρέτεινε τόν βίον μέχρι τοῦ ΙΑ' διότι ἐν τισι ἐγγράφοις δείκνυται ὢν τῷ 999-1000.

999. ἀπεβίωσε τήν μονήν μονοζυλίτου παρά τοῦ πρώτου (Ἀθωνιάδα στοά 9).

Ἅγιος Ἀθανάσιος κατά τούς νεοέλληνας μαγιορομουσουλμανιστάς

Ἐπειδή καθιέρωσαν τήν ἀρχήν ὅτι μαγόγεφος γίνεται ὅποιος σώσωσε τόν πατέρα του, περιέβαλον καί τούς ἁγίους. "Ὁ Ἀθανάσιος, αὐτός θέλανε ἕνας φοβιτσάρης. Τό ἤχε σκάσει ἀπό τή μωή. Εἶταν μαστόρης, ἀνιόρτης ἤ ζητιάνος" Πέτρος Ἀφθονιάτης, ἡμέρες, Ἀθῆν. 1933. σ. 12.

Ἐν τῇ Κοίλῃ
Ζῳ 833 ὁ ἐν Κορδύλῃ τῆς Ἰωαννίας "α
ραψ ἀρχηγὸς Ἀβοῦ-Χάφς Ὀμάρ ἐπόδρ
μη καλα τοῦ νησιοῦ ἡ παλαιὰ εἰκὼ
ἐμφάνησιν ὁ ἀρχιεπ. Κυρίλλος ἡ ὁποία
ποιτεθραφησαν· Ζοῦν ἐντελῶς ἀνώδυ
ἀράβων ἢ τῶν Ἱεραπετρα (Χανδακ) τῶ
Μεγ. σχολ. ΙΕ' 175 ἐκδ. Λιχνοστρ. Καζομενοπ
Βλ. Φραντζῆ Χρονικὸν ἐκδ. Παπαδ. 193
σ. 121

Εἶναι σουσδαία ἡ σωζομένη ἐν Σμύρνῃ
τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐκ τοῦ παστρο
ἐντὸς ἐσταυρώθησαν ὁ ἅγιος μετὰ τοῦ Νικον

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀθανασίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν ὅσιοι. = στίχοι ἐνταῦθα (βλ. στίχοι).

Ὅσιοι ὑπὸ Νήφωνος προβρομίτου 1885. 9012. Στίχοι Γρηγορίου μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου κωδ. 1678 Λ. 187. φ. 100-101.[1]

Ἐπίγραμμα ἐπιτάφιον ἡρωελεγεῖον ἡγουμένῳ καὶ πρεσβυτέρῳ καὶ πρωτοσυγκέλλῳ. Τυρνόβου φ. 101. βλ. 1969. φ. 63 β.

Ἅγιος Ἀθανάσιος νομοθέτης

Νόμοις θείοις ὑπείκων καὶ ταῖς προστάξαις πείθαρχῶν τοῦ ποιήσαντος νομοθέτης ὤφθης μοναστῶν καὶ ταγὼν ἀκριβέστατος, παιδευτὴς ἔφρόνων, καὶ ὁδηγὸς πεπλανημένων καὶ φωστὴρ τοῖς ἐν σκότει ἀοίδιμε. ᾠδὴ ε'. κροπ. β' Μ88 φ. 100 α. Τῶν μοναστῶν ἀρχηγὸς τῶν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω νος καὶ τύπος καὶ χαραχτὴρ ἀναφέτων πράξων ὑπάρχων ἐμορφώσας τὰς ψυχὰς πάντας τῶν ἀβύσσων καταξίωσα ᾠδὴ ς' κροπ. β' φ. 100 β.

Ὁσίου Ἀθανασίου Λαυριώτου πειρασμοί.

πειρασμοὶ περὶ τὴν κτίσιν τῆς Λαύρας. Πεφρόμοιοι καὶ οἱ βίῳ Μαρκιανοῦ πρεσβυτέρου τῆς μνήμ. ἐκκλησίας ἐν Σοφρονίῳ σ. 275.

Ἀθανασίου στίχοι

φιλ. 54Α Μονῆς Λαύρας 1773 προσκυνητάριον Λαύρας εὐθυμίου Ἀθανασίου. σῆμ. 261 ἕτεροι στίχοι ὡς τὸν υἱὸν πατέρα ἡμῶν Ἀθανάσιον ὧν ἡ εἱρμοστιχὶς κατὰ ἀλφάβητον (βλ. α - α) σῆμ. 964 Ἕτεροι στίχοι πρὸς τὸν αὐτὸν ἅγιον πατέρα ἡμῶν ὧν ἡ εἱρμοστιχὶς — κατ' ἀλφάβητον ἀντίστροφον. — ὑπὸ τοῦ Τορνόβου ἠχοβήφ Λ 198 φ. 405 α. Ἰαμβ. στίχοι εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον.

Ἀθανασίου Κυπριώτου ἐπίδρασις

Ὁ κρφλ. ἐν τῇ διαθήκῃ σχεδὸν ἀντιγράφει ὁμοιφ. Ἐφρμ. 196-3 "ὡς ὁ ἅγιος Ἀθ. ὁ Ἀθωνίτης διωρίσατο ἀρίστα".

Ἀθανάσιος καὶ σύναξις

Εὐχωμονῶν διὰ ... παραχωρεῖ τὸν πλατὺν Ἀθ. στὰ Ἅ. "καὶ δι' ἕτερα πολλὰ ἅπερ εἰς σύστασιν καὶ ἐπιμέλειαν ἡγουμένου τῆς μέσης καὶ τοῦ κοινοῦ" πομιαζ. 94, 10. Ref. 47, 7.

Ἀθανάσιος καὶ συμφορὰ φωτιᾶ.

Περάτωσις τῆς διαμονῆς διότι οἱ ἐχθροὶ εἶχον εἰς τὰ ὄρη καταφύγει, διὸ μετὰ τὰς δύο κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν εἰς τὸ χάνδακα μάχας ἀπεφάσισε νὰ καθαρίσῃ τὴν νῆσον

[1] Οἱ στίχοι οὗτοι εἶναι σ. 296 παραχωρισθέντες τοῦ λαυρ. παλαιοῦ οὐδὲν τὸ ξένον ἔχουσι πρὸς ἕνα ὅσιον Ἀθανάσιον — περισσεύουσι διότι τοῦ ὁσίου τὸ ὀνόματον, ὅστερ ἐξήμενε ὁσοιπερὶς χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάζῃ, — κυριευόμενος ἐν κύπρῳ μετέβη ἢ εἰς Παρισίους, ὅπου δὲν μετέβη ὁ ἅγιος, ἡ ρητὴ λέξεις, ἡ δι' ὁπτασίας, διετάχθη τὸ τοῦ Κυρίου, ἐπὶ ὄντως εἰσιέναι νὰ ὑπάρχῃ, νὰ εἰσορμῇ εἰς πυρῶνα (Μ. Σινᾶ. Βίκτωρ. 1

καὶ νὰ στερεώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν συγκεντρώσας τὰ στρατεύματά του ὡρίσθησε πρὸς αὐτὰ ὑπομνήσας τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν θεὸν καθῆκον πρὸς δὲ τοὺς κινδύνους μιᾶς ἐσπευσμένης ἐκείθεν ἀναχωρήσεως... νὰ ἔχωσι πίστιν εἰς τὸν θεὸν τὴ συνδρομὴ τοῦ ὁποίου θὰ κυριεύσωσι τὸ μράτος. Ν. Καζαντζόπουλος, Ἐπετ. Ἑταιρ. Σπουδῶν, Α' 1938, σ. 155. Τὸν Μάρτιον τοῦ 961 ἀπεφάσισε νὰ κυριεύσῃ τὴν Χάνδακα ὅπερ καὶ ἐπέτυχε σὺν πλουσίοις λαφύροις "χρυσὸς καὶ ἄργυρος παμπληθὴς καὶ νόμισμα... ἐπεφθου χρυσοῦ" στρ. Λ. Διακ. Migne 117, σ. 700. Μετὰ τὴν ἀνέγερσιν ἰσχυροῦ φρουρίου τοῦ "τειχίσας στρατιὰν ἀξιόχρεων τῷ χώρῳ ἰσαριθμίους Τίρυνθος τὸ ἄστυ ὠνόμασε καὶ τὴν νῆσον ἐξημερώσας ἅπασαν Θερμωνίων τε καὶ ῥωμαίων καὶ συμμιγάδων (ξενογλωσσῶν) ἀνδρῶν φατρίας ἐνοικισάμενος. οἱ μιαμορεῦται ἀπεδιώχθησαν ἢ ἐξεχριστιανίσθη* καὶ πυρφόρους ἅρπυιας ἐς φυλακὴν ταύτης καταλιπὼν αὐτὸς τὴν ἄλλην καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀνειμένως ἀνέπλει πρὸς τὸ βυζάντιον" (αὐτ. καὶ ἄλλους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ῥωμανοῦ) τῷ 962 ἐπορίσησαν ἐπιτυχῶς ἐν Ἀσίᾳ (Gelzer. Κρητὴ III, σ. 376) κατὰ τὸν Θεοφ. συνεχ. σ. 300 C καὶ ἄρχοντος πλέον τῶν 18 μηνῶν ἔμεινε) βλ. τὴν μονὴν μηνίαν ἐν ὑπόδ. παρατ. ἐν Λόγοι Διακόνου, Patr. graec. Migne 117. στ. 709. ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει ὅτι ἐπορεύθη εἰς Κρήτην ὁ ἅγιος τὸ χρυσίον ἔστειλεν αὐτῷ ὁ Νικ. εἰς τὸν Ἄθω. Κατὰ ἱστοροῦσί τινες ὅτι μετὰ τὴν νίκην καὶ καταστροπὴν τοῦ ἐχθροῦ (Νικηφ. 961) ὁ Νικηφόρος μετέβη εἰς τὴν Ἀσίαν (Κιβυραίαν) κατὰ τοῦ Θεράβου ἀπαναστάτου Χαμβδάν. Ὁ Λ. Διάκονος ἐξιστορεῖ ὅτι οὐχὶ ὁ Νικηφόρος ἀλλ' ὁ ἀδελφός του στρατηγὸς τῆς Δύσεως Λέων ἀπεστάλη. Ὁ δὲ Νικηφόρος ἐγύμνασε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα τοῦ 962 τὸν στρατὸν καὶ ἐκαθάριζεν ἔπειτα τὴν νῆσον ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν Θεράβων βλ. κατωτέρω. Migne 117. στ. 688-700. ἐκ Κρήτης ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ Βυζάντιον. οὕτως θριαμβεύσασα ἐν Κ/πόλει διὰ τὴν μεγάλην νίκην καὶ μεγάλως φιλοφρονηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπεραιώθη εἰς Ἀσίαν καὶ ἐνόσησεν ὡς πεφαυνός "δίαιταν θυμηδοῦς τὴν περίχωρον ἐπεβόσκετο ὀμοῦ μὲν σὰρξ ἀρούρας μυριανδράποδος δὲ πᾶσα ἀνθρωποβλάβεια"

* ὅταν εἶχε τὴν ἱεραποστολὴν τοῦ Βυζαντίου ὧν προϊστάτης ὁ ἅγιος Νίκων ἦσαν μόνον 26000 χριστ.

καὶ ὑποτάξας τοὺς πάντας καὶ
κυρίους ὑπὲρ τὰ 60 φρούρια
καὶ τὴν πρωτεύουσαν Χαλέπιον
ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν, ὅτε καὶ
ἐδόθη ἐμάθε τὸν θάνατον τοῦ βα-
σιλέως (σ. 764-5) 16 Μαρτ. 963. Ὁ
Παπαρρ. Δ', 131 "περὶ τὰ μέσα
τοῦ 961 ὁ Νικηφ. ἐστράτευσεν εἰς
Κιλικίαν"

Ἀνδρέας καὶ Νικηφόρος φωκᾶς

Κεδρηνός ΙΙ, 340 Βόννης.) Τὰ ἐν Κρή-
τῃ ἐπιτήδειον οὕτως.

Τῷ 960 τὸν Ν. ἀναχωρεύσαντα μα-
γίστρον, δομέστικον ὄντα τῶν
σχολῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀνδα-
μαθήσαντα" πέμπει κατὰ τῶν ἐν
Κρήτῃ Σαρακηνῶν πλῆθος ἐπιλέ-
κτων στρατιωτῶν ἐπιδοὺς αὐτῷ
καὶ στόλον κατηρτισμένον καλῶς
ἐν τῇ νήσῳ δὲ οὗτος περαιωθεὶς
καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἀπόβασιν
παρούσι καὶ μαχόμενοι συμπλακεὶς
τοῖς βαρβάροις καὶ τούτους τρεψά-
μενος αὐτός τε ἀσφαλῶς ἀπέβη
καὶ τὸν στρατὸν ἀπεβίβασεν
ἀκινδύνως· χαίρειά τε οὖν ἐπύθε-
το κατ' ὀλίγον... καὶ πᾶσαις μα-
χαιρώσας" τοῦτον καὶ τὸν στόλον
ἐν ὅρμοις ἀσφαλεστάτοις ὥρμισας..
ἤπτετο τῆς πολιορκίας τῶν ἐν τῇ
νήσῳ πόλεων καὶ δι' ὅλων ἑ μηνῶν
πάσαις μηχαναῖς.. χρησάμενος..
ἐχειρώσατο τῇ δὲ τοῦ Μαρτίου...

καὶ τὴν πόλιν.. χαλεπὰ πε-
ρασθεὶς καὶ τὴν νῆσον ὅλην
δουλωσάμενος" (ἀπῆρε τῷ 961 εἰς
Ἀσίαν. τῷ 962 ἦτο εἰς Ἀσίαν.

Ἀθανάσιος καὶ Νικηφ. φωκᾶς

Ἀπηγόρευσε τὴν ἐπέκτασιν τῶν
μονῶν "χωρὶς διορισμοῦ ν' ἀναλογι-
σθῇ πόσον τὰ μέτρα καὶτα θὰ
ἦσαν ἀντιδημοσιακὰ εἰς κοινωνίαν
τῆς ὁποίας ὁ χαρακτὴρ ἦτο κατ'
ἐξοχὴν δημοκρατικός. Τῷ ὄντι καὶ
δὲ ὁ φόβος ἐθεώρει πᾶσαν ἰσχὺν
συμφορὰν τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ κρά-
τους ὡς ζημίαν τοῦ θεοῦ διὰ ὅσα
ὁ βασιλεὺς εἶχε διατάξει ἐναντίον
τῶν εὐσεβῶν ἱδρυμάτων.... Ὅπως
καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα βεβαίως
ὁ Νικηφόρος ἀπηγόρευσε τὴν ἵδρυ-
σιν νέων μονῶν, μετὰ ζήτει δὲ ἔτη
ἠναγκάσθη νὰ ἐπιδώσῃ καὶ νεαρὰν
πρὸς ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως, ἔστο
τε δὲ ὁ μον. βίος ἐξημοφρύθησεν
ἀναπτυσσόμενος ἀκμὴν πλειότε-
ρον καὶ ὑπονομεύων τὴν ὑπό-
στασιν τοῦ κράτους.

Ἐσσεξίγγ. Βυζ. καὶ Βυζαντινὸς
πολιτισμὸς μεταφρ. Σακελλα-
ροπούλου Ἀθήναις 1911 Β' σ. 40
Χαρακτηριστικὰ Νέων Διαθ. Γ', 8.
Ζαμπελίου Βυζ. μελ. 517.

Ὁ Χαλκούτζης Θεοσεβὴς ἀνὴρ
οὗτος, ὁ Χαλκούτζης ἀστρώσας καὶ
Χαλκούτζη πλειάρχησας εἰς τὸν

ἅγιον Σάββαν ὁ ἀρχόμενος νὰ
πληροφορηθῇ ἀκριβεστέρως σχε-
δὸν ὑπὸ ἀγνώστων, ὁ φέρων τὸν τρί-
χινον σάκκον, ὁ ἐπὶ τῶν νομισμα-
των αὐτοῦ χαράττων τὰς εἰκόνας
τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου,
μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κρήτης
ἁρπαγείσας ἀπὸ τῆς αὐτῷ
ταχούσης μοίρας τῶν λαφύρων
τὸ ὑπερμέγεθος ποσὸν τῶν 100 δι-
ρῶν χρυσίου, ὅπως συντέλεσῃ
εἰς τὴν ὕδρευσιν τοῦ μοναστη-
ρίου τῆς ἐν τῷ ὄρει Ἄθωνι
Λαύρας, τῆς μεγίστης καὶ πλου-
σιωτάτης ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει μονῆς.
ὁ ἐπὶ πλέον δοὺς εἰς τὴν μονὴν
ταύτης μεγάλης ἐκ[δρομὴ] χαλκοῦ πύλας
τοῦ ναοθήκου αὐτῆς Schlumber-
ger. σ. 443.

"Ὁ ἅγιος, ὁ σφαγεὶς ὑπὸ τοῦ
Τζιμισκῆ ἐβασίλευσεν ἔτη 6,
μῆνας γ', ἡμέρας 6." Κωδινός-
migne 157, σ. 661 Β.

Τὰς μεγάλας πύλας τῆς Ἱερᾶς
Χαλκῆς ἐκ Συρίας) προσκυνεῖ ὁ
Κύριλλος προηγ. Λαυριώτης "Κή-
πος Χαρίτων" σ. 183, Σων. Β'. 211. *

Ἀθανάσιος καὶ
ἡμῶν μετανοεῖτε. 26. νοεμ.
ἐμπρήσας τὰ εἰκόνια καὶ πάντας
διδάξας καὶ φωτίσας καὶ πρὸς τὴν
ὀρθὴν πίστιν χειραγωγήσας.. ἐκπλη-
γεὶς τε διαμένοντος ἐν ὄρει τῇ
νήσῳ οὐκ ὀλίγας... καὶ ῥυθμί-
σας καὶ ὡς δεῖ βίου ἐπισκή-
ψας ἐφ' ὅλοις τε πέντε ἔτεσι μα
θὼν διατέσσας... ἐξῆλθε μὲν τῆς
πόλεως Γορτύνης..." Ν. Ἐβδημ. Γ', σ. 152.

"Ἀθείας οὖν τοῦ λοιποῦ λαβόμενος ὁ
μακάριος καὶ τὰ εἰκόνια ἐμπρήσας
καὶ πάντας διδάξας καὶ φωτίσας καὶ
πρὸς τὴν ὀρθὴν πίστιν χειραγωγήσας
καὶ ἅπαν σκῶλον ἐκ μέσου θέμε-
νος, ἐκπληξίας τε διαμένοντος ἐν ὅλῃ
τῇ νήσῳ οὐκ ὀλίγας καὶ ἱερεῖς καὶ
διακόνους καὶ νεωκόρους καὶ τὴν
ἄλλην τάξιν πᾶσαν ἐγκαθιστήσας καὶ
ῥυθμίσας καὶ ὡς δεῖ βίου ἐπισκήψας
ἐφ' ὅλοις τε πέντε ἔτεσι μακρὸς διατε-
μένος ὅσα κατ' ἔφεσιν αὐτῷ ὑπῆρχεν
ὡς μηδένα τῶν κρητῶν καταλεῖψαι ἀ-
συντελῆ τοῦ λαοῦ, ἐξῆλθε μὲν τῆς πό-
λεως Γορτύνης, ἡμερῶν δὲ τριῶν ὁδὸν δια
νύσας ἑσπέρας καταλαμβούσης, ἔν τινι τό-
πῳ κατέμεινεν ἐν ᾧ δὴ καὶ παλαιοτά-
του ναοῦ ἐφαίνοντο λείψανα ὡς ἐκ τῶν
γελοίων ἐδόκει συμβαίνειν. Ἥσαντι τοί-
νυν τὴν ἐννύχιον, ὡδὴν καὶ τὴν σταυ-
ροφόρον ῥαβδον ἐπὶ γῆς πήξαντι καὶ
ὕπνῳ ἑαυτὸν ἀνέντι· πόρρω γὰρ ἦν τῶν
νυκτῶν ὁ καιρός· τυχνιαῖον ἔξωθεν ὁρᾶν
φῶς ἐκπεμπόμενον ἔμπροσθεν τῆς ῥαβδου.
καὶ δὴ ἀναστὰς καὶ τὸν ὕπνον ἀποτι-
νάξάμενος, ὕπαρ οὐκ ὄναρ ἦν τὸ φανέν·
καὶ λαμπὰς θεία τις, ἀλλ' οὐκ ἔνυλος
ἐκ τοῦ σταυροῦ κατεφαίνετο καὶ φῶς
τῷ δικαίῳ ἐπήγαζε δαψιλές, ἄχρι
καὶ λυκαυγοῦς τῆς ὥρας ἐστώσης καὶ
εὐχομένῳ καὶ θεῷ προσφέροντι εὐχαρι-
στηρίους ᾠδὰς τῷ οὕτω τὸ φῶς αὐτῷ
ἀῤῥήτως εἰσηρικόσαντι.

* Νομίζω, ὅτι οἱ νεώτεροι μαλλον δι-
ερευνήσαντες ἀποφαίνονται ὅτι τὰ ἀμφί
δρα ταῦτα τοῦ λευκοῦ τὰ σφυρηλατοῦν-
τα ἐκ νέων διὰ τὴν ὑπεραγλον μεγαλοπρέ-
πειαν τὴν φερουσχὴν τοῦ θεάτου, εἶναι
πεπαλαιωμένα διὰ φλοκῶν σφυρηλάτ
φρεγίου κεκοσμημένου διαφόρ-
ων εἰκόνων τινῶν, ῥοδάκων καὶ γεωμ
τρικῶν σχημάτων καὶ προσέρχονται ἀσφα
λῶς εἰς τὰ ἀναπόφευκτα τῆς κορδούνης. Τοιαῦτ
πύλας συναντῶμεν εἰς τὸ ραβέλλιν τῆς Ἀμάλφης

Ὁ διαμάχης ὃν παρέχαβεν χίσον τὰ κανόνα παρὰ τὰ λαικ-
χώνης μου ἐν Ἄνδρου, ἄνευ παππουγούνης ἀνάμεσα (Τυπικόν)
Τοὺς δὲ ξοάνους Ἄνδρου, ἡ ὑπόταξη εἶναι τὰ ὑφ' ἓνὶ σοιμένι
σοιμαεντοδάε ἢ τὰ προτοεῖσθαι διορίζομεθα. Τοῦτο γαρ χρήσι-
μον ἡ τόπου τὰ δοκιμασία ἐπιτυγχάμενον τὰ ὠφέλ τὸ ἑνὸς
τὰ ὠφέλιμον χύρτιόλης, ἄριστον εἶναι μᾶλλον πιμρέναμεν τὰ
αμμοδοτάρα, φημὶ δὲ τοιαῦτα ἰοὺς Ἄνδρου βίοῦν ἀδελφούς. ποιεῖ
βέλτιον ὠφελῶν αὐτὸν τὰ σωτηρίας σπουδὸν μιᾶν τε παρδίαν εἶναι
"... Καινοβίῳ τὰ δόγμα ἓν τὰ μίαν ἐπιδοχίαν τὰ ἓν σῶμα ἐκ διαφό-
ρων μερῶν σπερμοφόρων. ἀλλὰ τὸ ὠφέλιμα Κ ἀδελφοῖς". Τ.Υ.Π.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κοινωνίαι αἱρόσι προσερχόμενοι
πρὸς λοιδόρον · Ref. 56
ἐν ἅγιῳ ἐδνεῖ (αἰ?.)

κοινωνίαι παρὰ τοὺς ἁγ. Ἀθαν.
Πομιαγ. 91., 17 Petit 71
49.
Οὐ δὲ ἱερεῖος ὁ ἁ. Ἀθ. συνεσώρευσε
τοὺς κοινωνίας ἀσεβείᾳ : Πρόκλο-
πτος ἦν ὁ μεγὰς Σάββας καὶ σκληρὸς
καὶ πονηρὸν ἐκ γήρους, οἷος
δὲ οὐ σοφίσματα ἐκλιπόντα σοφιαν-
δρωπον ; οὐ λοὶ ἀσεβῶν ἐσχηκώς
φρονηματηρίαν σοφῇ ; Ref. 75, 28

κοινωνίαι ἐξέδρας
— παρὰ τοὺς ἁγ. Ἀθανασίους

κοινωνίου βίου μεταποίησις
ἐχρῆ δὲ ἡμᾶς παρὰ τὴν ἱεροσύλησιν
τὴν ἀρχαίαν τῶν πατέρων αἱρέσεως
ἀναστοιχάδην εἶναι καὶ φραγμὸν
ἐκλύσ, τὸ γὰρ ἀσεβέστατον ἀφρον-
τιστότερον, τὸ δὲ ἀφρόντιστον ἀναρ-
χώτερον, τὸ δὲ διὰ πάντων τούτων
συναγόμενον παρεκλινὲς παναθλίας
καὶ τελεωτέρας ἐρείσεως. Πλουτίνος
105, 26. ἡ ἂν ἀναμανθάνῃ καὶ παλα-
φυλίων ἀμφοτέρων διαιωνοῖ λοιδο
διὰ τὸ "τὴν λοιδόρους φαρέσιν εἶ-
ναι προμενωδῶν ἡμέρων ἀφ' ἑκάστου
μορίου" καὶ "διὰ ἐναι ξώοις τὸ ὄρος
κεδρὸν ἀειφύτευτον" (105-106). οὐχὶ δὲ
ἡ ἵνα μὴ ἐξέρχωνται οἱ ἀδελφοὶ κλοὺς μόρους

Κοινωνίαι διαὶ ἦλθον ἐρρήξεν
ὁρὸς λοὶ ἁγίων Ἀθανασίων
Ἰδὲ βίον ἡ συσπείρασα 30]
ἐμφανίζονται δύο συσπείρασαι
ὁ δὲ βαυκὸς σοφίζεται τὸ λοὶ
Ἀθανασίων

Ἀθανάσιος - κοινωνίαι
"οἱ ἅγιοι ἡλίσιοι" τοὶ τοὺς συνε-

ταύτην τὴν βίβλον ἴσως εἶναι ὁ μαθητὴς ὁ καὶ διάδοχος τοῦ ἁγ...Ἀθανασίου, ὁ γράψας καὶ τὴν διαθήκην του, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἔτος δηλοῖ καὶ τὸ γράψιμον ὁμοίαζει.

Ὡς μακαριστὸς οὐ πατὴρ Ἰωάννη εἰς μνημόσυνον τοῦ σοφοῦ καθηγράφου. σ. 67 κατάλ. Λαύρας ὁ ἅγιος δὲν τὸν ἀφήνει διάδοχον ἀλλὰ συνιστᾶ αὐτὸν εἰς τὸν ἀναμφιβόλως ἡγούμενον πιεγετ 129, 31-35. Ἡ σημ. εἶναι ἰδίαν μεχθ. κάποιου ἡμιμαθοῦς ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ διστιχον. Κωδ. 101 τῆς ἐν Μεσοχ. Συν. Βιβλ. (κατάλ. Ι. Βατοπ. σ. 2 σημ. ε') Ἐξεδήμησεν ἐτοῦ ἑσπερίου κατὰ τὴν β' Ἀπριλίου μηνὸς ἔτ. ςφα' = 993. ἡ ἐντυχάνουσες σὺν χερσὶ τῷ γράψαντι Ἰωάννῃ μοναχῷ ταπεινῷ καὶ ἁμαρτωλῷ" (Α'. 14 ἐπιστ. μὲ ἑρμ. σιν. ἐτοδ. κ.ἀ) Λαύρ. Δ70 φ. 229ᵃ. ἑρμηνεία ψαλμῶν ἔτ. 984.

"Ποθῶν ἐσχυσα ἰσράν καὶ τὴν βίβλον. εὔρυθμον εὐσύνοπτον ὡς φάλλειν θέμις Ἰωάννης ὁ πολὺς ἐν ἁμαρτίαις (Ψυ4 β' πρβλ. καὶ Δ74).

Ἰωάννης μοναχός

ὁ "γραμματικός"

ἐν ἐγγράφῳ Βουλευτηρίων τῇ "ἀσφάλεια" νομίζω, ὅτι εἶναι λαυριώτης ἀνεψιὸς τοῦ ἡγουμένου Εὐσταθίου ὃν ἀφῆκεν ἐκεῖ εἰς τὰ βουλευτήρια.

Κυπάριοσσι

χιλίων ἐτῶν ἐν Λαύρᾳ. κατὰ μετάφρασιν τοῦ Brockhaus. Die kunst in den Athos - klöstern. ἐν ἔτει 1924, σ. 324 τὴν γνώμην τοῦ Grisebach.

Λαύρα

πρώτη ἱδρυθεῖσα μονὴ ἐν Ἄθῳ κατὰ τὸν Ἁγ. Μεθόδιον ἐπιμ. τόμ. Β' σ. 365 §6.

Λαύρας ἵδρυσις

κατὰ Schlumberger μεταφρ. Ὁ ὅσιος πρὶν γένηται αὐτοκράτωρ. ἐπεσκέψατο τὸν μοναχὸν Μεθόδιον "τὸν ἄνδρωπον αὐτοῦ" καὶ εὗρε τὸν Ἀθανάσιον ἀσκητεύοντα (φαίνεται εἰς τὸ σπήλαιον ἢ εἰς τὸ κάθισμα τοῦ Προδρόμου "ἀνεχείρισεν ἡμῶν, γράφει ὁ ἁγ. Ἀθαν. ἐν τῷ "Τυπικῷ ἢ Κανονικῷ". Τὰ τοῦ βασιλέως γράμματα καὶ χρυσίον ποσὸν λιτρῶν ἑξ. Συνδιαλαγὴν οὖν ἡμῖν ἐν τῷ μεταξὺ ἡμῶν ὅσον μῆνας ἑξ. πλειστάκις τε ἐνοχλήσας ὥστε συγκαθέσθαι ἡμᾶς τῷ τοῦ βασιλέως βουλήματι οὕπω τῆς βασιλείας ἐπειλημμένου, κατανεύσαμεν καὶ ἔτι παρόντος αὐτοῦ ὁρμηθέντες κτίζειν τὰ ὡς λόγον τοῦ βασιλέως μεταξὺ συνεστήσαμεν, ἐν καὶ

ΤΗΝ 5ΗΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 1009 ΠΡΟ 950 ΕΤΩΝ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΘΩΝΙΤΗΣ ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Βῆμα — 5-7-59.6

Εἶχε συναντηθῆ εἰς τὴν Κίμωλον μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Νικ. Φωκᾶν.

Ἑκάστην 5ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ὅστις ἵδρυσε τὴν πρώτην μονὴν εἰς τὸν Ἄθω, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀναφέρομεν κατωτέρω ὀλίγα περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει δράσεώς του.

Ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη περὶ τὸ 930 εἰς τὴν Τραπεζοῦντα τοῦ Πόντου, ἀπὸ ἐνωρὶς δὲ ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον καὶ εἰσῆλθεν ὡς μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῆς Ξηρολίμνης εὑρισκομένης εἰς τὸ ὄρος Ὄλυμπος τῆς Βιθυνίας.

Ἐκεῖ ὁ Ἀθανάσιος ἐσχετίσθη μὲ τὸν μετέπειτα ἔνδοξον Αὐτοκράτορα τῆς Βυζαντινῆς μας Αὐτοκρατορίας Νικηφόρον Φωκᾶν (963 — 969), ὅταν δὲ οὗτος ἀνέλαβε τὴν κατὰ τῶν Σαρακηνῶν ἐκστρατείαν πρὸς ἀνακατάληψιν τῆς Κρήτης (961) παρεκάλεσε τὸν Ἀθανάσιον νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν του εἰς τὴν ἡρωϊκὴν μεγαλόνησον, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ὁ μοναχός, ὅστις ἠσκήτευεν τότε εἰς τὸν Ἄθω.

Εἰς τὸν Ἄθωνα οἱ Ἕλληνες εἶχον κτίσει ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους χρόνους πολλὰς πόλεις καὶ ἀποικίας, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἐκεῖ τὸ 493 π. Χ. ἐπεσυνέβη ἡ καταστροφὴ τοῦ στόλου τοῦ Μαρδονίου ἐκστρατεύοντος κατὰ διαταγὴν τοῦ Δαρείου νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα, μετ' ὀλίγα δὲ ἔτη, τὸ 481 π. Χ., ὁ Ξέρξης ἀπεπειράθη νὰ κατασκευάσῃ ἐκεῖ διῶρυγα διὰ νὰ διέλθῃ ὁ στόλος του ἐκ θαλάσσης.

Μόλις ἐτελείωσε ἡ νικηφόρος ἐκστρατεία τῆς Κρήτης ὁ μὲν Ἀθανάσιος ἀνεχώρησε διὰ τὸ κελλίον του εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ θεοσεβὴς Νικηφόρος εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου μετὰ δύο ἔτη ἐστέφθη Αὐτοκράτωρ, ἀλλὰ τὴν νίκην του ἐν Κρήτῃ καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴν συντριβὴν τῶν Σαρακηνῶν πειρατῶν ἀπέδωσεν εἰς τὴν θείαν βοήθειαν καὶ τὰς προσευχὰς τοῦ φίλου του μοναχοῦ Ἀθανασίου.

Εἰς μνήμην δὲ τῆς νίκης αὐτῆς, καὶ εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν προστασίαν τοῦ θείου, ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ μεγάλην μονὴν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ οὕτω ἄρχεται ἡ κτίσις τῆς περιφήμου μονῆς τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΛΑΥΡΑΣ ἡ ὁποία ἀπέβη ἓν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα μοναστήρια τῆς Ἀθωνίτιδος πολιτείας, τῆς ὁποίας τὰ κτίρια σώζονται ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερον.

Μόλις ὁ Νικηφόρος ἀνηγορεύθη (963) Αὐτοκράτωρ, ὁ Ἀθανάσιος ἔσπευσε εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του ἡγούμενον τοῦ Μεσαιωνικοῦ μας Ἑλληνισμοῦ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ πλούσια δῶρα καὶ πολλὰ χρήματα διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς Μονῆς, αἱ δὲ χαλκαῖ πύλαι αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἀκόμη κοσμοῦσι τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, εἶναι δῶρον τοῦ Αὐτοκράτορος ὅστις ἐδώρησεν ἐπιπροσθέτως τὴν κάραν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τεμάχιον τοῦ Τιμίου Ξύλου, συνετάχθη δὲ ἔκτοτε καὶ ἰδιαιτέρα ἀκολουθία εἰς μνήμην τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλείου.

Μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Ἄθω ὁ Ἀθανάσιος ἐσυνέχισε τὴν οἰκοδόμησιν τῆς Μονῆς, ἀνηγέρθησαν δὲ τότε τὰ οἰκοδομήματα τοῦ μοναστηρίου καὶ τὰ κελλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν προωρίζετο διὰ τὸν Νικηφόρον, ὅστις ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, μετὰ τὴν παραίτησίν του ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ μονάσῃ ἐκεῖ πλησίον τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου.

Ὁ Ἀθανάσιος δὲν ἀνήγειρε μόνον τὴν Μονήν, ἀλλὰ κατεσκεύασε λιμένας καὶ ἀποθήκας, ἔσπειρεν ἀγρούς, διωχέτευσε τὰ ὕδατα, διὰ τὴν ἄρδευσιν τῶν σπειρομένων ἀγρῶν, καὶ συνέταξε μετὰ τοῦ περιφήμου Θεοδώρου Στουδίου τὸ πρῶτον τυπικὸν τοῦ Ἄθω ὅπερ ἐπεκυρώθη βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ.

Ἔκτοτε, λοιπόν, ἐγκαθίσταται εἰς τὸν Ἄθω ἡ κοινοβιακὴ μοναχικὴ πολιτεία, ἀπέβη δὲ τὸ περιώνυμον τοῦτο ὄρος τὸ σπουδαιότερον κέντρον τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀπὸ δὲ τῶν χρόνων τοῦ ἐνδόξου Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ (περὶ τὸ 1114) χαρακτηρίζεται ὁ Ἄθως ὡς «Ἅγιον Ὄρος» ὀνομασία μὲ τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ἀφοῦ μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς ἐπεστάτησε εἰς τὴν διακόσμησιν τῆς Μονῆς, ἀπέθανε τὸ 1009 ἀφοῦ ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ τὴν παγίωσιν τῆς μοναδικῆς ἀνὰ τὴν Χριστιανωσύνην πολιτείας τῶν μοναχῶν,

ΣΠΥΡ. Φ. ΑΡΓΥΡΟΣ

Ἆρα ἡ ἵδρυσις τῆς Λαύρας ὑφίσταται ἐν τῇ παραδόσει τῆς Κρήτης, ἐξ ἧς καταγόμενος ἐμύησε τὰ ἀναλώματα· διὸ μὴ ἐν ὀλίγοις γράφωμεν σοὶ τῶν Ἀράβων, ὅτι δὲν ἐστράφησαν Ἀνατολὴ· Ζῷ 833 ὁ ἐπὶ Καρδόνης τῆς Ἱσπανίας Ἠρακ ἀρχηγὸς ἡβοῦ-Χα ὁμέρ ἐπέβραμε κατὰ τῆς νήσου καὶ κατέφθειρεν αὐτὴν ἐρημώσας ὁ ἀρχιεπ. Κύριλλος καὶ οἱ ναοὶ κατεστράφησαν. Τότε κατῳκίσθη ὑπὸ τῶν Ἀράβω ἡ νῦν Ἡράκλεια (Χάνδαξ)· ἐν μαρ. ἐτ. ιε' 178 ὑπὸ Δημοστρ. Καλομενοπούλου

Ὁ φραντζῆς γράφει· οἱ δὲ τὴν Ἱσπανίαν οἰκοῦντες Ἀγαρηνοὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐλθόντες καὶ ἦν σπανίως γῆν λυπραν καὶ μετρίως εὐβαίμονα ὁρῶντες διὰ τοῦτο γρίφειν αὐτοὺς μὴ δυναμένην, προσῆλθον τῷ ἄρχοντι αὐτῶν ἵνα ἀμερμουνῇ, <καὶ> μεταναστάσαν ἀπῆτουν γενέσθαι αὐτοῖς. «ἰδοὺ γῆ βρέουσα γά λα καὶ μέλι!» καὶ ταῦτα ὁ βάρβαρος εἶπε περὶ τῆς Κρήτης, ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ἐμπειρίαν φησί· «Κρήτη τις μέσσοσσα, τιθήνη βοός, ἧς τό μεγεθος περίσιον, πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος». Χρονικόν, ἐκδ. Παπαδοπούλου. Λειψία 1935, σ. 12.

μ. ἐχρι νῦν διαμένουσιν. Ὑποσχο-
μένων οὖν ἡμῶν καὶ τὴν τῆς ἐκμι-
σίας σιμοδοσίαν, ἀπῆει χαίρων ὁ
ἄνθρωπος. εὐχόμεθα τοίνυν τοῦ
ἁγίου οὗπου δὲ παρεζητήθητος
τετραμήνου ἀκηκόαμεν ἀνηγο-
ρεύσθαι αὐτὸν βασιλέα..." σ.
104 παρὰ Meyer. Ἀκριβῶς.
ὁ ὀνομάζος ἀνηγορεύθη τῷ 963
ἰνδ. αὐγ. Ὁ Θεοφ. ἤρξατο ἀτιβεῖν
ἀπὸ τὴν 1 Μαΐου 963 (Meyer. σ. 24)
ἔκτισε ὀβίγα κελλία εἰς τὸ
μοναστήριον τῶν 3 μηνῶν δι' ἑαυ-
τὸν καὶ τὸν ὀνομάζον. Τὶ
μένναται μὲ 6 βίτρας χρ. νὰ κα-
μὴ ὁ Schlumb. γράφει ἐκ τῶν
ἐν Κρήτῃ λαφύρων ἐξεχώρησον
ταύτων ἑκατὸν βίτρας (ἀλλ'-100)
φαίνεται ἐν ἀρχῇ δὲν ἐσκέθη
τὸ μέγα ποσόν σ. 304. βλ. σ. 364.
καὶ 356 σημ. Ὁ Sch ἔχει κείμε-
να ἅπερ ἐξάγουσιν ἐκ τῆς δια-
τάξεως σ. 363-4. Ἐκ τούτων φαί-
νεται ὅτι διεξήχθη ἡ εἰρημένη
ἀγωνος τέως συβήτησις περὶ ἱδρυ-
σεως τῆς Λαύρας ἐν Κρήτῃ μετὰ
τὸν θρίαμβον καὶ ἐχωρίσθησαν
ἀμφότεροι χωρὶς νὰ συμφωνήσουν.
ἐκ τῶν γραφομένων ἐν σ. 365 ἡ
ταυτόχρονος ἐπιστροφὴ τοῦ μὲν
εἰς Ἄθω καὶ δὲ εἰς Κῆπον ἐγέ-
νετο τῷ 962 τοῦ Ἀθανασίου ὀβί-
γῳ πρότερον.* Κῆπος δὲ εἶχον
ἤδη τὴν ἀρχὴν τοῦ 1000 ἢ 1062, ὡς συνεταξεν ὁ ἡγούμενος τῶν Ἰβήρων Εὐθύμιος πρὸς
τὸν νεόκτιστον τοῦ Ἰωάν[νου] βοηθόντα μετὰ τινα ἔτη διαφοράν τοῦ ἐντὸς ζητηθῆναι καὶ ἐφυπο-
σχάσαν ἐξῶ, γράφει ταῦτα: "οὐ δέ μεταὶ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς σου, εἴτε ἀν
σοι ὡρίσθη ἐπιφορωνικὴ συγχρονία τῇ καθ' ἡμᾶς προσφόρως ἐνεχθείσα, μεταλλὰν γίνου γνώ-
στου τῶν αὐθεντικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς τοῖς ἁγίοις ὄρεσι

παρέβει ὀβίγαι ἑβδομάδες,
ἐξ οὗ εἶχεν αὐτὸ χωρισθῆ τοῦ
ἁγίου καὶ ἐξαπέστειλε πρὸς
αὐτὸν ἐκ Κῆπος ἕτι τὸν πνευμ.
αὐτοῦ φίλον τὸν μ. πρεσβύτιον
ἐπίδοξον τοῦ κυριναὶ ἡγεύμενον...
μετ' ἐπιμονὴν ἱκετῶν νὰ ἀρ-
χίσῃ πάραυτα τὴν οἰκοδομίαν...
εἰς μάτην ὁ φωτὰς ἐν Κρήτῃ
προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀρ-
χίσῃ νὰ κτίσῃ, ἀφ' ὅσον εἶχε
κτίσει τυπ. 103, 20. Θεοφ. συνεχ. 481.
βλ. σ. 105 ἔπου ἐπιμηθία ἀκολου-
ἡμερὴ ναὸς δὲ ἡ ἐπιμηθ.
Ὁ μεσ. εὗρεν τὸν ἀσκητὴν ἐν
τῷ ἀγρωτικῷ αὐτοῦ κελλίῳ...
οὕτω τελευταῖον ἐπεφασίσθη τῷ
963 ἔτει ἡ ἵδρυσις τῆς ἐν Ἄθῳ
Λαύρας" σ. 365 τότε "παρὰ τὸ
μοναστήριον τοίχως ἠγέρθησαν
μεμονωμένα κελλία, ὧν ἐν προ-
ωρίσθη διὰ τὸν ὀνομάζον ἐγέ-
νετο δὲ δικτὸν ἐπίσης καὶ τὸ
οἰκεῖον τοῦ ναοῦ μεγάθου καὶ
εἰρυχώρου. Παπαρρ. Ἱ. πανδώρα VI
1885, σ. 392-36, 345-87. "Ὅτι μετὰ τὴν
ἐκ Κρήτης ἐπάνοδον ἐπανῆλθεν εἰς
τὸ κελλίον του ἅγιος" εἶχε μὲν ἡ
Κῆπος ἐκεῖνον μετὰ τῶν τοσούτων
κροπαίων... ἡμεῖς δὲ πρὸς τῷ ἡμέτ.
κελλίῳ ἀφιγμεθα" ἕτερα δὲν εἶχω
ἀρχίσει ἡ κτίσις τυπ. 104, 1.
συνοδὸς τοῦ ἁγίου εἰς Κρήτην ἦν

Acte de Lavra, σ. 39

ὁ μοναχὸς Θεόδοτος ὑποταμιὸς
τὸ ἔτος 961 ἦτο σημαντικὸν καὶ
αὐτὸ ἀνέγραφαν πάντες οἱ χρο-
γράφοι ἕνεκα τῆς ἀξιώσεως τῆς
Κρήτης καὶ ὑπεθέσαν ὅτι τότε ἔγ-
νισε καὶ ἡ κτίσις τῆς λαύρας ἀλλ'
ἠγνόουν ὡς καὶ ὁ βιβλιογράφος
ὅτι ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος δὶς ἐπανῆλθε
παραυτὰ εἰς τὸν Ἄθωνα ἀλλ' ἔμεινε
ὀλίγον ἕως ἔτη μετὰ τοῦ γέροντος με-
τανοείτε ἀναζητῶν τὸν τόπον τοῦ
θεοῦ καὶ ἀναδιοργανώνων μετὰ
τοῦ φωκᾶ τὴν ἀναστηθεῖσαν ἐκκλη-
σίαν. Ὅτι οἱ χρυσογράφοι ἐσφάλ-
λοντο ἐνίοτε περὶ τὴν χρονολογίαν
τῶν μαυρᾶν τῆς Κρήτης συμβαί-
νοντων ἀπόδειξις Γεωργ. ὁ ἁγιορείτ.
ὅστις τὴν ὑπὸ τῶν ἀράβων κα-
τάκτησιν τῆς Κρήτης χρονολογεῖ
ἐσφαλμένως βλ. παπαδ. Σαραντηνοῦ
σ. 58ε. Γενόμενος αὐτοκράτωρ
ὁ φωκᾶς ἐπεσκέφθη τὴν ἱερὰν
ὄρη ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀντίδρασιν εἰς
τὴν ὑπ' ἔμοσιν πρᾶξιν πρὸς
διάλυσιν τῶν μονῶν καὶ νὰ στείλῃ
εἰς τὸν Ἄθωνα τοὺς ἐφεσεῖς τοῦ
μονήρους βίου.

Ὁ ναὸς δὲν εἶχε τελειώσει ὅταν

Heromoin. Pierre (Dumont
Irenikon VI, 1931, σ. 489ˆ2

Λαύρας ἵδρυσις

κατὰ Στεφ. συνχ. βιβ. VI, σ. 479 "ᾧ
μηνὶ ὀκτωβρίῳ τοῦ δευτέρου ἔτους
τῆς βασιλείας ῥωμανοῦ (962) ἐγένετο
σπάνις σίτου καὶ ἀριθῆς ἐν τῇ πόλει
ἀναφέρει καὶ τοῦτο ὁ ἅγιος καὶ
ὅτι ἐξημοῦτο ἡ ἔλλειψις διὸ καὶ
ἀκριβαίναν τὰ πράγματα. Ἡ κτίσις
ἔμεινε τῷ 964 βλ. Ὀδοπ. III, 1877 σ. 74.
καλῶς ἐπιγραφόμεθα κόν. Γερμ
χρ. ἐπιπροσθέτοντα ὅτι καὶ ὁ Meyer
(γρ. Meyer) ἀναφέρει ὡς ἔτος ἱδρύσεως
τῆς μονῆς τὸ 961" ἐὰν ἐγνώριζε καλὰ
γερμανικὰ ὁ πληροφοριοδότης δὲν
θὰ ἔβλεπε τὰ ἐν σ. 93, ἀλλὰ ἐν τῇ
ἑπομ. σ. τὰ ἑξῆς. sie ist also nach
dem 1 Marion 963 begonnen und
war im Herbst bereits halbvollen-
det" (σ. 24)

Ὁσίου Λαυριώτου. Ἡ κτίσις τῆς μονῆς
ἤρχισε τῷ 962 (τὸ ἔλαβεν ἐκ τῆς Ἱστ
Κτιτωρ III σ. 506. Ὁσιακὸς Ἀλεξανδρουπ
"Τὸ κελλ. κατὰ τὴν ἰδιόχειρον δια
ἐνιαυτὸν τοῦ ἁγίου ἐκτίσθη τῷ 963.
φαίνεται δὲ ἐσφαλμένη ἡ πληροφορ
τοῦ βιογράφου τοῦ ἁγίου περὶ ἱδρύ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τοῦ Μεζετίου τὸ χωρίον πρὸ τῆς ἐν ἔτει 961 ἱδρύσεως αὐ. σ. 98.

Ἡ Λαύρα στεφείωσε τὸ 964 ὅτε ἐξέστο ὁ Ἀθ. τὴν νεαρὰν δι' ἧς ἀπηγόρευε τὴν ἵδρυσιν νέων μονῶν.

Λαύρας ἵδρυσις οἱ γράφαντες

Ὁ Σωτηρίου σ. 27. ὁρίζων τὸ ἔτος 963 γράφει: "ἡκολούθησα τὴν ἀρχαιότητα τῶν χρονικῶν ὑπὸ τοῦ Schlumberger... σ. 102 ἑ. 113 ἑ.

Ὁ Gelzer. (παρὰ Krumb.) "ὁ ἱδρυτὴς τῆς περιφήμου Λαύρας εἶναι ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος σύγχρονος τοῦ Ἀθ. φωτὰ ὄντως καὶ μεγάλης αἰτίαν ἔστιμα ὡς ἱερομόναχος καὶ σφρατοῦ συμπαραλαβὼν αὐτὸν εἰς Κρήτην. Τὸ 962 ἤρχισε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μοναστηρίου ὅπερ οὐχὶ ἄνευ ἀντιστάσεως εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος κατὰ διαταξιν τῆς μονῆς Στουδίου" Ἱστορ. βυζ. φορολεχν. Γ', σ. 506

Κατὰ τὸν Millet (Lavre ἔπειτα καὶ Brockhaus. "La Lavre en 963 parle grand Athanase" G. Millet. "Recherches sur mont athos II, age et structure du catholicon de Lavra" ἐν Bulletin de corr. hellenique (Δᾶρ. ἐξ. ἀλληλογραφίας, ἔτ XXIX, 1905, σ. 79.) καὶ παραπέμπει εἰς τὸν Meyer, die Haupturkunden σ. 94.

H. Brockhaus "die Kunst der Athos klöster." zweite auflage, Leipzig 1924, σ. 5 "das kloster Lavra*. Κατὰ τὸν Δόλγετ, Mönchsland Athos (München 1946) σ. 16 γράφει τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως καὶ ἐν 56': "aus der Gründung der Hl. Athanasios von J. 963. ist inzwischen eine wahre Stadt geworden

Λαύρας ἵδρυσις καὶ οἱ νεώτεροι ἱστορικοί. Ὁ διηγούμενος Καὶ: Γρηγορίου Ἁγιορ. Βιβλιοθ. κτ' 1958. σ. 82-86. εἶχον γράψει ὁ μὲν Ἀλέξανδρος Λαυριώτης ἀρχιμ. τῆς Ἱ. Κ. ὡς ἔτος ἱδρύσεως τὸ ἔτος 963 "συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιόχειρον, ὡς γράφει (ὁ Ἀθ.) διαθήκην τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ἱδρυτοῦ τῆς μονῆς. ὁ δὲ γέρων Παντελεήμων ἀνιδέγων ὑποστηρίζει ἔτος ἱδρύσεως τὸ 961 βάσει τῶν γραπτῶν ἀφηγήσεων τῶν βιογράφων καὶ διαδοχὴν τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου καὶ σχετ. σημειωμάτων εἰς διαφόρους κώδικας τῆς μονῆς" σ. 83. Ἐ Σπυρίδων εἰς τὸ πρόσωπ τὸ 963 (σ. 12) Ἐ Δήμητρακος ἐπίσης (ἀρχ. ἱστορ. τῆς Λαυρ. σ. 155 Ἐ Σεβαστιάδης (ἐκκλ. ἱστορ. σ. 192) Ὁ Κτενᾶς ἀπαντᾶ κατ' ἐν ἁγ. Ὄρ. Ἱ. καθ. σ. 91, 594, 596 "ἤρξατο τὸ 963 μαΐου καὶ ἐπεραιώθη ἐντὸς τοῦ 964". Ὁ Παπαστυλίου. ἁγ. Ὄρος σ. 146 "ἄρχισε τὴν οἰκοδομὴν κατὰ 963", ὁ Σω.

*(Lavra) nimmt den Ruhm in Anspruch das älteste, ehrwürdigste der Klöster zu sein. Es ist im Jahre 963 n. Chr. vom heiligen Athanasios gegründet." σ. 5

τηρίου (ἁγ. Ὄρος) σ. 95 "ἀνίδρυσε τῷ 963 τὴν περιφ. μονὴν τῆς Λαύρας" Ο Ξηρουδάκης "ἁγ. Ὄρος" σ. 386 "ἱδρύθη . τῷ ὡς ἐτεῖ 963 ἢ 964 μὴν ἐὐ)" (σ. 383) ὁ καθηγ. Χερσον. τοῦ ἁγ. Ὄρους σ. 96 "ἐπιτέλους ὁ ἀνὴρ συμπεζένισε καὶ ἤρξατο τῆς οἰκοδομῆς τῷ ἔτει 963 ἢ καὶ μικρὸν πρότερον" σ. 96 (ὁ γεροχρ. ἀναφέρει τὰ ἐν σ. 176. σ. 83-84 Ἁγ. βιβλ. ΚΓ', 1958.

Λαύρας ἱδρυσις (Γεροχρίστου) ... ὡδ. Ἀδαμαντίου ἐν τῇ Μεγ. ἑλλ. Β' σ. 332. ἡ κτίσις τῆς Λαύρας ἤρχισε τῷ 963" σ. 84. Ἀναφέρει ἄλλα ουχὶ ἀποδεικτικούς καθ' οὓς ἐκτίσθη τῷ 961 καὶ ἀσφαλῶς οὔτινος δὲν ἀρίζουσιν (σ. 84-85)* καὶ ὁ Βέης ἐν Λιξ. ἑλλην. Α', 302, ἔν ἔτει 962. ἤρχισεν ὁ Ἀθ... τὴν οἰκοδομὴν τῆς Λαύρας" σ. 419, (ἐνῶ εἰς σ. 302 εἶχεν εἴπει τῷ 961) Ὁ γεροχρ. γράφει "κατὰ τὴν γνώμην μας ἔθεν ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἱδρύσεως τῆς Μονῆς νὰ ἔλαβε (sic) χώραν τῷ 961" καὶ ἐπιφέρει "εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Λαύρας ἐναπομείναι ἵνα δι' ἀποφάσεώς της βάσει τῶν εἰς τὰ ἀρχεῖα αὐτῆς ὑπαρχόντων προσδιορίσει (sic) τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τῆς ἱδρύσεώς της καὶ καθορισθῇ οὕτω ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐορτασμοῦ" σ. 86. Ὁ παντεφεγμένος συγγραφεὺς τὸν γεροχρ. ἐπιμένει ὅτι ἐκτίσθη τῷ 961 "Ἡ Βίωσις τοῦ ἁγ. Ἀθαν. δὲν ἀναφέρει ἔτος 963 ἡ μοναδ. ἔγκυρος καὶ αἰσθητικὴ πηγὴ καὶ ὁ βίος τοῦ ἁγ. Ἀθαν. ἔνθα ἀναφέρεται συγκεκριμένως τὸ ἔτος 961 καθ' ὃ ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τῆς οἰκοδομήσεως... τὸ πότε ἀπεπερατώθη ἡ μονὴ εἶναι ἄγνωστον καὶ ἦτο ἐνδιαφέρον" Ἁγ. βιβλιο. ΚΓ' 1958 σ. 162.

Ὁ Χρίστης ἐν αὐδίοι. φ. 18 ε-6 πεῖν λόγον ποιούμενος καταφύγει ἐπὶ τὴν βάσει καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγίου ἀναφερομένου ὅτι ἡ Λαύρα "κατὰ τὸ ἔτος ϛυξθ' (961) ὁ ἁγ. Ἀθαν. ἤρξατο... καὶ ὅτι ἔλαβε τὸ χρυσόβουλλον παρὰ Νικηφόρου μετὰ τρία ἔτη ἤτοι ϛυοθ (969) ὡς ἀναφέρει τὸ σωζόμενον βρ. τὸ ἐπόμενον δεκτὸν τυπικὸν (Meyer. 104) βρ. & Petit 33,8. ὀνομ. φωνᾶ εἶδος ἐν χειρογρ. ἔτει βιβλ. παριθ. σ. 88.

Ὁ ἅγιος μετέβη εἰς τὴν Κρήτην τῷ 960 καὶ ἀρχὰς τοῦ 961 καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς ἁγιώσεως του Χάνδακος καὶ τῆς τῷ καταπτήσει τῆς νήσου. Ὁ εὐσεβὴς νικητὴς πεποιθὼς ὢν ὅτι ὠφέλησε τὰς νίκας αὐτοῦ εἰς χεῖρας ὁσίου τὸ μοναχοῦ. Ὁ χρησιμεύσας μοναχὸς εἶχε προφητεύσει τὴν νίκην τῶν Ἐβρήων καὶ τῶν Σαρ. τὴν ἔξωθι

* Γεδεών 95, 158 ἐν τοῦ Θεοδωρήτου Ἀθην. σ. 91.

παρεμάθησεν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ εἰς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης μέγα ἐπὶ τοῦ ὄρους ἔθνησε μοναστήριον. Ἐν τούτῳ κεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς περιβοήτου λαύρας τοῦ ἁγ. Ὄρους, ἧς σύμφωνον ἔτι ὁ μάρτυρος τῆς δόξης τίτλος συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, ἕνεκα τούτου καὶ ἐθνικὸν ἐπωνύμου ἐσχηκότος. Σχετικῶς ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ φωκᾶς μητρ. Παμπρίδου Α', 362-3 καὶ 443 βλ. τὰ περὶ τῆς ἱδρύσεως 63 "ἀπεφάσισε ἡ ἵδρυσις τῆς λαύρας τῷ 963".

Ὑπὸ πολλῶν ἐξυμνήθη ὁ ἅγιος ἡ ἐθαυμάσθη τὸ μεγαλούργημά του ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τοῦ φωτοδότου πατριάρχου Κ/πόλεως ὅστις ἔγραψεν ἐν τῷ σιγιλλίῳ του διὰ τὴν ἐν Κ/πόλει "Ζωοδόχον πηγήν": "Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ ἄξιον λόγου· τὸν δὲ θαυμασίου ἡμῶν ἐν ἁγίοις Ἀθανάσιον, τὸ μέγα ἡμῶν ἄστρον τοῦ ὑπ' οὐρανὸν ἀγιωνυμουμένου καὶ ὑπερφανοῦς ὄρους τοῦ Ἄθω, τοῦ μιᾶς πνοὴ ζώσης τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγγελικῆς ὑμνῳδίας καὶ πολιτείας, τὸν οἰκιστὴν τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς λαύρας, τίνα ἂν εἴποιμι;" (ἰδ. τὸ βιβλίον τοῦ ἡγουμένου Εὐγενίου "Ἡ Ζωοδόχος πηγή" 1886, σ. 73 καὶ 75 "τὸ μέγα θαῦμα τῶν ἀσκητῶν, τὸ ἅγιον καὶ περιώνυμον ὄρος."

Ἀλλὰ διὰ τὰς ἱδρύσεως τῆς λαύρας δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦ Ἀθανασίου. εἶχε πολλοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, αἵρεσιν καὶ ποιμένας μισητοὺς καὶ ἀσπλάγχνους τιμωροὺς καὶ χαρίσεις εἰς ἐπιβουλὰς τῆς χερσονήσου. Τὸ κέντρον ἐπιβατικὸν οἱ ἀσκηταί, τὸ πρωϊατον, εἶχεν ἐκπορευτὸν τὸ πλῆθος ἡ πατέρων τὸ ἔργον, ἐνῶ ἀνηγείροντο τὰ τείχη. ἀλλὰ δὲν ἠσαν μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ ἡ τὰ φυσικὰ πράγματα μεταμορφωθέντα εἰς ἰοβόλους ὄφεις ἐπλήττον συνεχῶς τοὺς κτίστας. Διὰ τὰ ἀνάθεμα σπέρματα ἐκεῖνα ἡ τὰ πάσης εἴχον οὗτοι ἀσυρρήκτους ἡ ἦσαν ἕτεροι· ἀναχωρήσωσιν. Εἰ δοῦλα προσῆλθον ἐπιμόνως οἱ ἅγιοι ἀναχωρηταί, οὐ συντόνως ἡ δεξιὰ εἰσεπαλαίσθη. ἀνήγειρεν ἀεὶ δημοσίων τὸ σωζόμενον ἐπὶ μετρίων ἀφετηριῶν· ἐτέρπε σε τὴν θείαν λειτουργίαν· ἐκοινώνησεν αὐτοῦ ἡ διὰ τοῦ ἡγιασμένου ὕδατος ἐράνιος τοῦ τε ἀνθρώπους καὶ ὑλὴν ἡ ὅλην τὴν περιοχήν. τὸ πρᾶγμα τοῦ διαβόλου ἐλέχθη ἡ καὶ ἐπρίαν ἐξηφανίσθησαν. Ἡ διὰ πάσης ἐκκλησίας σε τοὺς μοναστὰς ἡδύνατις τόδαμα διεσφάσθαν ὁμαδικῶς ἡ ἐγκαταλείποντες τὸ μοναχοί. Ἡ ἰσόλυς τοῦ ἄρους ἐξαμβλύνεσε ἡ ὁ κίνδυνος αἱσθήσεως. Ἀλλ' ὑμοσκαλοὶ εἶχεν ἐκ τῆς ἐντὸς ἐπιφανείας μέχρι ἔλαβεν νέους σταυροὺς ἡ δίπρεσε τὰ ἀδελφάτα. ἦλθε εἶχεν αὐξηθῆ διὰ τοῦ προσκυνητοῦ ὡς ἀσκητῶν ἐκ τῶν εὐρεζ. Ἰουνίου ἐνόμιζον ξενοπουρίτας· οἱ γηγενεῖς ἡ ἐκδρασμοῦ, ὥστε ἐγένετο σχίσμα φοβερώτατο

Δήλωσις.

Ἀκολουθοῦντες τὴν χρονολογίαν, ἐπειδὴ τὰ προγεγραμμένα τρία κρυσόβουλλα εἶναι τὰ παλαιότερα, τὸ μὲν ἓν ἔτει 875, τὸ δὲ 890 καὶ τὸ ἕτερον 942, ἀκολούθως ὧδε τιθέμεθα καὶ τὸ πρῶτον τυπικὸν τοῦ ὄρους, γενόμενον κατὰ τὸ 971 ἔτος τῆς βασιλείας Ἰωάννου Τζιμισκῆ· τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῶν πρωτείων, ὡς φαίνεται ἐκ τὸν βίον τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας· ὅτι ἐξ ἀπάτης καὶ ἀπλότητος ἐκινήθησαν κατὰ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν βασιλεύουσαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὅ, τε πρῶτος τοῦ ὄρους, Ἀθανάσιος καὶ οὗτος καλούμενος, καὶ ὁ Παῦλος Ξηροποταμίτης κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας, ὡς ὅτι παρέβη τὰ πατρῷα ἤθη τῶν πατέρων τοῦ Ὄρους καὶ ἔσπειρεν ἀμπελῶνας καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνας καὶ εἰσήγαγε βόας κ.λ.π. Ἐκεῖθεν ἀπελθόντες καὶ ἐμφανισθέντες τῷ βασιλεῖ, ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὅτι οὐχὶ ἐξ αὐτοῦ κινούμενος ἤγειρεν τὴν Λαύραν, ἀλλ' καὶ ὁ φονεὺς ὑπ' αὐτοῦ πνευματοφόρος βασιλεὺς ἠνάγκασεν αὐτὸν σκῆπτρον ἔχων τοῦ μονάσαι καὶ ὁ ἄφωνος αὐτοῦ θάνατος ἐμήνυσεν αὐτόν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Τζιμισκῆς καὶ τυφθεὶς τὴν συνείδησιν ὁ φονεὺς ἐκείνου γενόμενος καὶ τοῦ μονάσαι αὐτὸν καλὸς φιλοτεχνίας ἕνεκα, οὐ μόνον ἀθῴωσε τὸν Ἀθανάσιον, ἀλλὰ καὶ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς Λαύρας εἰς ἐπιμέλειαν τοῦ φόνου ὅπερ ἔπραξε· καὶ ἐπρόσθεσε καὶ ἕτερον πολέμιον τοῦ δοθέντος παρὰ πνευμάτου· καὶ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Λαύρας ἐτελείωσε, καὶ τὸν μέγαν πύργον αὐτὸς ἐκ βάθρων ἤγειρεν, οὗ καὶ τὸ ὄνομα σώζει, πύργος τοῦ Τζιμισκῆ καλούμενος ἕως τοῦ νῦν.

(ἐκ τοῦ 281 κώδικος Ἰωαν. Νεασκητιώτου ἀρ. Πανε. σ. 203 λαμπρὸν Πάτρια, Ν. Ἑλλην. Θ, 1912, σ. 150)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐφραγ
ι ἀγ Βαρνάβας ὁ ἅγιος ἐμαλάγωσε τὴν μεσόνη ἡ ἀνεκώρησε ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ
τιμ-ον. Μετὰ ὀλίγον ἔρευναν ἐσπερινὸς ἡ τοῦ Νικηφόρου ἀνεκάμψαν αὐ
τοῦ ἡ ἐσώσαν νὰ φύγουν ἀμ' οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐνοιάθευσον. Μαθοῦσα "τὴν παρ
ρὰ τῶν γερόντων" ὅτι τὸ πρωΐ ἀτον διάφορα ὁ βασιλεὺς ἐφυς τοῦ ὅρους ἔσ
ως ἐπιθυμοῦν νὰ πάρῃ τὸν Ἀθανάσιον ὡς νεωτεριστὴν ἡ δὲ ἀνώτερος διὰ
τῶν ἀνεγέρσεων μεγάλην φιλίαν ὁ λαὸς τὸν ἀγαπᾷ ὄχιν ἡ ἀπόλυτα. αὐτὰ ὅ
βασιλεὺς ἐκεῖνος ἡ συναντήσας τὸν βασιλέα ἐμάλωσε τὸ διάβημα.
Τότε ἐν τῇ μεγαλοφυΐᾳ του ὁ ἅγιος κατενόησε ἄλλο στάδιον ὡρισμένην ἐνδ
χωρεῖνα ἀναλήψεων ἡ ἀλλοιώσεων τοῦ μοναστηριακοῦ κανονισμοῦ τὰ πά
ὅρους ἡ ἄλλων μεγάλων μορφῶν. Οὕτω συνεβιβάσθη ἐν φιλίαις μὲ τὸν
Παῦλον Ξηροποταμηνόν, ὅστις ἦτον δυνάμει ἡγέτης τοῦ τόπου, ἔστειλε
τοὺς Ἁγίους νὰ ἀνεγείρωσι παρὰ τὸ πρωΐ τὸν μεγάλην μονὴν Λαύρα
ἀνωτέρω τοῦ 3 ἀδριανουπόλεως, ἀρχόντας ὡρὸς τὸ ἄλλο μέρος πάλιν
σι ἄλλην τοιαύτην Λαύραν ἡ περαιτέρω πολὺ βάλλε τὰ θεμέλια τοῦ
Χελανδαρίου ἡ αἱ ἱεραὶ αὐταὶ τρεῖς συνεχίζεται τὴν ἱερὰν
χιαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἐν τούτοις ἡ ἀνήγειραν πύργους ἡ ὀχυρώ
ματα ὡρος ἀσφαλείαν τοῦ ὅρους ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου. ἡ δὲ πάροδ
ξωσι τοῦ διόδους δὲ ἦν εὔκολον πάντοτε ἡ τὰς γυναίκας ἐντὸς τοῦ
ἱεροῦ χώρου, ἐπίσης δὲ ἡ τὰ μέσα ἡ ὅπως ὁρέων τὸ δίαιτα ὁμοίως
ἀλλὰ δὲν ἦ διαφορὰ ἡ διὰ τὴν τιμὴν ἐδέχοντο. ἐξυπηρέτησε ἡ
δυσχερῶν ἡ μονὴ εὐθυμίου νὰ ἀνεγείρῃ εὐλίμενον ἡ ἐπιβλητικὸν μονα
ἡ σήμερον ἐπῆρε τὸν Ξενοφῶντα νὰ φράξῃ τὸ ἴδιον ἡ νὰ ἀγιάσῃ ὁ ἅγιος

* "ὁ καθηγούμενος τῆς ἁγίας ἡ μεγίστης Λαύρας Ἀθανασίου
οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί" 1796 Συνιστᾷ εἰς ἡμᾶς ἐν Βιέννῃ ἑλλ. τυπογρ
τὸν ἱερομόναχον Σεραφεὶμ ἐξ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐν Μερ. Β.
πρβ. Φάρος Θ, 1912, σ. 123.

συνεφώνησαν μεταξὺ των ἀπομονώσουν ἡ ὄρη ἡ ὁ δὲ ἡ ὅσου συναντήσῃ ἐπ
να δέσουν τὸ βρόχιον. ὁ μὲν ἐκ Λαύρας, ὁ δὲ ἐκ τοῦ Ξηροποτάμου - ἡ ἦλθε συναντ
1 ὁ συμβιβασμὸς ἐγένετο κατὰ ζώνην ἀφοῦ ἀδύνατον ἦτον ὁ μὲν Ἀθανάσιος νὰ ἐξέλθῃ ἐκ
τῶν κόλπων τοῦ Ἄθω πρὸς βορρᾶν πλησίον τοῦ Ἁγιαστινοῦ τοῦ χερσονήσου, ὁ δὲ Παῦλος
ὁ Ξηροποταμηνὸς ὁμοίως ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ ἀδύνατος
ποταμοῦ τοῦ Ἄθω, ἔδειξε παρὰ τὸ φυσικὸν ὅριον τῶν μεγάλων χασμῶν, νὰ διαχωρισθῇ
ἡ μεγάλη ἀπόστασις πέραν αὐτοῦ ἐκ Παλαιᾶς ἀλλ' ἔλαβον καὶ ἡσυχαστήριον, πρὸς τὰ ὑπερ
ων ἡ ὀνειρεύθησαν ὅλην περὶ τὸν Νέον ὀρεινὸν ἡ ἔνεκα ἐκλογὴ ὁ πύργος αἰώνιον ὅριον. ὥστε ἡ
κορυφὴ τοῦ Ἄθωνος ἔμενεν ἐν τῇ Λαύρᾳ ἡ μόνον ἀπὸ τοσούτους - τῆς Λαύρας γίνεται ἡ
τόδος ἡ ὀνομάσθη ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἀθανάσιος Ἀθωνίτης, ὁ δὲ Παῦλος Ξηροποταμηνός
διότι ἡ μονή του ἦ ἐκ τοῦ Ξηροποτάμου ἀναγόμενον μέχρι σήμερον ὄνομα δόξης,
διατηροῦσα καταβεβλημένη ἡ ἐγκαταλελειμμένα ὑπ' Ἀκάρνας. Ἐκτὸς ἐνὸς ἐκτὸς τοῦ παρόντος
ἁγίου Ἀθανασίου ἡ ὁ ἅγιος Πέτρος ἐξ ὅλων τῶν ἁγίων μεγάλων Ἀθωνίτης, ὅστις ἐκτίσθη
ρυφὴν τοῦ Ἄθωνος ὑπὲρ τὸν Ἰβήρων ἡ τὰ τριήλια τοῦ ἡσυχαστηρίου, ὁ συναγωνισθεὶς μετὰ
δον βαδίζοντας ἀπὸ τῆς Λαύρας πρὸς τὰ Κύρια τερά". Πλὴν οἱ ἄλλοι ἐκτὸς τῶν μονοκαλογραφικῶν

Δήλωσις.

Ἀκολουθοῦντες τὴν χρονολογίαν, ἐπειδὴ τὰ προγεγραμμένα τρία χρυσόβουλλα εἶναι τὰ παλαιότερα, τὸ μὲν ἐν ἔτει 875, τὸ δὲ 890 καὶ τὸ ἕτερον 942, ἀκολούθως ὧδε τιθέμεθα καὶ τὸ πρῶτον τυπικὸν τοῦ ὄρους, γενόμενον κατὰ τὸ 971 ἔτος τῆς βασιλείας Ἰωάννου Τζιμισκῆ· τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῶν πρωτείων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας· ὅτι ἐξ ἀπάτης καὶ ἀπλότητος ἐμηνύθησαν κατὰ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὅ, τε πρῶτος τοῦ ὄρους, Ἀθανάσιος καὶ οὗτος καλούμενος, καὶ ὁ Παῦλος Ξηροποταμίτης κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας, ὡς ὅτι παρέβη τὰ πατρῷα ἤθη τῶν πατέρων τοῦ Ὄρους καὶ ἔσπειρεν ἀγροὺς καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνας καὶ εἰσήγαγε βόας κ.λ.π. Ὅθεν ἀπελθόντες καὶ ἐμφανισθέντες τῷ βασιλεῖ, ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὅτι οὐχὶ ἐξ αὐτοῦ κινούμενος ἤγειρεν τὴν Λαύραν, ἀλλ' καὶ ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Νικηφόρος βασιλεὺς ἠνάγκασεν αὐτὸν σωμπὸν ἔχων τοῦ μονάσαι καὶ ὁ ἐκ τοῦ θανάτου ἐκώλυσεν αὐτόν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Τζιμισκῆς καὶ τυφθεὶς τὴν συνείδησιν ὁ φονεὺς ἐκείνου γνώμενος καὶ τοῦ μονάσαι αὐτὸν κωλύσας φιλαρχίας ἕνεκα, οὐ μόνον ἀθῴωσε τὸν Ἀθανάσιον, ἀλλὰ καὶ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς Λαύρας εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ φόνου ὁπόυ ἔπραξε καὶ ἐπρόσθεσε καὶ ἕτερον πολέμιον τοῦ δοθέντος παρὰ Νικηφόρου· καὶ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Λαύρας ἐτελείωσε, καὶ τὸν μέγαν πύργον αὐτὸς ἐκ βάθρων ἤγειρεν, οὗ καὶ τὸ ὄνομα φέρει, πύργος τοῦ Τζιμισκῆ καλούμενος ἕως τοῦ νῦν.

(ἐκ τοῦ 281 κώδικος Ἰακ. Νεασκητιώτου ἀγ Παντ. σ.203 λαμπρ Παλαια, Ν.Ἑλλην. Η; 1912, σ.150)

* Κυρίων αἱ μονὴ ἦσαν ὀχυρὰ φρούρια μονοῖς τείχεσι ἡ πυργοβάρεσι πε
μναι, ἀλλὰ ἡ ἱεραρχία ἡ ἄσυνδέτως ἐπόρχε προβολὴν ἡ ἰσχυρὰς ὀχυρώσεις ἐμεινο
μενη. Ὁ Ἀθανάσιος εἶχε ἀρόσφατον τὴν ἐμπειρίαν Θασσον συντρεβὴν τοῦ στόλου
Βιζαντινῶν ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἄλλης ἀποστάνεως διέλυσαν τοὺς μεμονωμένους
τοῦ ἄθω ἀρτιουσιάστους· ἡ ἀρχαία συνοικισμένη, ἐκπλαγεῖσαν δὲ τῷ 830 ἡ τ
Ἱερισσόν. ἡ αὐλὸς ὁ μόνιμώτερον ἡ ἀσφαλέστερον ἐγκαταδεγμένον Ἰωάννης Καλοβό
παγχιον τὸ ποινόβιον ἡ παφυγὲν εἰς τὰ Σβορωνάϊσια τῆς Χαλκιδικῆς. Ὑσ
ρὸν τῶν Σαρακηνῶν Μωαβίας εἶχε παπασὴν τὸ φοβερὸν τὰ χρόνια ἐκείνα ἐν Ἰωάννου
τῇ Μυσσίᾳ, φανὴ δὲ ἐσφαλὴ περὶ τῶν κινδύνων ἡ ἐκκαθαρεσμῶν τῶν ἀσυνήθων
ἐν προσωρεῖαις ἡ εἰς αὐτὰ τὰ ἁγιωτέρα τοῦ ὄρους πάνα φύγα ἔκλαι ὁ
βιος Εὐθυμίου τοῦ νέου

* Εἶχεν προδεικθῆ ἡ γραμμὴ ὅτι ἔγραφε τὸ τυπικὸν ὁ ἅγιος, διὸ ἡ ὥρυξε τῶν ἐνδείκτων
τοῦ ἄθωνος σύνορα τῆς λαύρας "ἀπὸ τοῦ ἀναχωρητηρίου τῶν ἀσκητῶν ἡ μέχρι τοῦ ἀνιά-
θωνος" (Meyer σ. 121, 10). ἐκεῖνος τὰ ἱδρυθῶσι ἔλλοι πολλοὶ εἰς ἣν "ἀφαλοχὴν γαυγηλαύλα
ρας" (sic)· "οὐδὲν δὲ γὰρ ἡ γαφαὶ ἐνθάδων ἀναφύεσθαι· ἄρχεται δὲ ἡ τὰ τῆς μονώσεως
ἡ ἡσυχίας ἐκ τοῦ πρωτασμοῦ κατὰ μικρὸν ἀναχωρεῖν ἀλλήλων ἀσφαλῶς." (αὐτ.) Εἶδα
ἡ ἐν τῇ Α' τυπικῇ τοῦ ὄρους παθηρούλαι "μὴ ἐξουσίαν ἔχειν (τοὺς ξενοπαρείλας) μήτε ἄγρους ὠνεῖ-
σθαι, μήτε τοίνυν ἀκτοπόρους κατασκευὰς ἐξοικίας ὁρμῆς ἡ βοσλήσεως· ἀνεκδιαιρέτως
ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ φρύκτου ἡ τῶν ἡσυχίων (αὐτ. σ. 144, 13). Ἰδοὺ ἐνταῦθα τὸ σχόλιον τοῦ "ἁγιωνύμου
"Ἀγρὸν τοιοῦτον τὸ τυπικὸν ἀγροικίας παραχωρουμένας εἰς ἀξιόλογα
πρόσωπα καὶ αὐλαβῆ καὶ μεταβαλλομένην ὑπὸ τῶν πρώτων κτητόρων
αὐτῶν, οἵτινες βαθμηδὸν διεμορφοῦντο εἰς μονάς. Ἐντεῦθεν τὸ ἀπαν-
τώμενον εἰς ἀρχαῖα ἔγγραφα τινῶν μονῶν "ἄγρος τοῦ Ξηροποτάμου, ἀγρὸς
τοῦ Καλλιγράφου κτλ." ἐνῷ γνωστὸν ὅτι αὗται ἦσαν μοναὶ καὶ οὐχὶ
ἀγροὶ ἁπλῶς". (Τοιαύτη ἡ σύνταξις τῶν σχολίων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἧττον συγχύσεως πρὸς τὴν τοῦ καλλιγρ. προεξάρχοντος ἁγιοπαυλίτου
εἰς τὴν γλωσσικὴν ἀποκατάστασιν ἐν Ἄθῳ ἧτις ὅπως αἱ λοιπαὶ παραδό-
σεις συνεχίζεται δυστυχῶς μέχρι σήμερον, βλ. σιγγελλιώδης 1951, σ. 136.). Ὁμοιω.
Α. Μορφορρέλος ἐδίδασκεν οὕτω: "ἡ λέξις ἀγρὸς ἐν τῇ βυζ. γράσει σφεν ἐσήμαινε τὸ σύνολον τῶν γαιῶν
πάσι κοινόβιος ἢ μονῆς ἐν ἀντιθέσει ποὸς τὴν terra immobile ἐκφεύγουσαν τοιαύτας περιφερείας ἰδιό

ὁ Βαρλαάμ ὁ ἅγιος ἐγκαταλείψει τὴν μονήν ἡ ἀνεκτίμητος ἀρχαία ἀμαυρώσεις ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Μετὰ σπουδὴν ἐρευνῶν ἐπεσκέφθη συστηματικῶς ἡ τοῦ Νικηφόρου ἀνακαίνισις καὶ ἀποκατάστασις ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ κτίσματος, ἐπιθυμῶν νὰ μεταβῇ εἰς ἅγιον Ὄρος, ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸν ἡγούμενον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἐζήτησεν νὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἅγιον Ὄρος. Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐπαύσαντο. Μάλιστα "ἡ συνάθροισις τῶν γερόντων" ἤθελε τὸ πρωτᾶτον διὰ τῆς ἐκλογῆς ἐντὸς τοῦ Ὄρους ἐπιτροπὴν νὰ παύσῃ τὸν Ἀθανάσιον ἀπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Λαύρας. Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐναντιώθη μεγάλῃ μονὴ ὁ λαὸς τῆς ἀγάπης τὸν ἡγούμενον. Ὅλην τὴν ἀπόφασιν ἀνέτρεψεν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Λαύρας. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας του ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐπεσκεύασε τὸ καθολικὸν τῆς Λαύρας καὶ ἐκτὸς τοῦ καθολικοῦ ἐπεσκεύασε καὶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Δήλωσις.

Ἀκολουθοῦντες τὴν χρονολογίαν, ἐπειδὴ τὰ προγεγραμμένα τρία χρυσόβουλλα εἶναι τὰ παλαιότερα, τὸ μὲν ἐν ἔτει 875, τὸ δὲ 890 καὶ τὸ ἕτερον 942 ἀκολούθως ὧδε τίθεμεθα καὶ τὸ πρῶτον τυπικὸν τοῦ Ὄρους, γενόμενον κατὰ τὸ 971 ἔτος τῆς βασιλείας Ἰωάννου Τζιμισκῆ· τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῶν πρωτείων, ὡς φαίνεται εἰς τὸν βίον τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας· ὅτι ἐξ ἀφετηρίας καὶ ἀπλότητος ἐμονήθησαν κατὰ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν βασιλεύουσαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὅ, τε πρῶτος τοῦ Ὄρους, Ἀθανάσιος καὶ οὗτος καλούμενος, καὶ ὁ Παῦλος Ξηροποταμίτης κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας, ὡς ὅτι παρέβη τὰ πατρῷα ἤθη τῶν πατέρων τοῦ Ὄρους καὶ ἔσπειρεν ἀγρούς καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνας καὶ εἰσήγαγε βόας κ.τ.λ. Ἐκεῖθεν ἀπελθόντες καὶ ἐμφανισθέντες τῷ βασιλεῖ, ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὅτι οὐχὶ ἐξ αὐτοῦ κινούμενος ἤγειρεν τὴν Λαύραν, ἀλλ' καὶ ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πικρόφρος βασιλεὺς ἠνάγκασεν αὐτὸν σκοπὸν ἔχων τοῦ μονάσαι καὶ ὁ ἔκπυρος αὐτοῦ θάνατος ἐκώλυσεν αὐτόν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Τζιμισκῆς καὶ τυφθεὶς τὴν συνείδησιν ὁ φονεὺς ἐκείνου γενόμενος καὶ τοῦ μονάσαι αὐτὸν καλὸς ἔρως φιλοχρίας ἕνεκα, οὐ μόνον ἀθῴωσε τὸν Ἀθανάσιον, ἀλλὰ καὶ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς Λαύρας εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ φόνου ὁποῖ ἔπραξε· καὶ ἐπρόσθεσε καὶ ἕτερον πολέμιον τοῦ δοθέντος παρὰ πικρόφρου· καὶ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Λαύρας ἐξετέλεσε, καὶ τὸν μέγαν πύργον αὐτὸς ἐκ βαθρῶν ἤγειρεν, οὗ καὶ τὸ ὄνομα σώζει, πύργος τοῦ Τζιμισκῆ καλούμενος ἕως τοῦ νῦν.

(ἐκ τοῦ 281 κώδικος Ἰακ. Νεασκητιώτου ἀγ. Παντ. σ. 203 Λαμπρου Παλαια, Ν. Ἑλλην. Θ, 1912, σ. 150)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(Μετά τον ἁγιο Ἀθανάσιον ἀμέσως τιθεται ὁ Ἀββακούμ ἡγούμενος ὅπου ἀλφαβητικῶς ἔδει νά ἀκολουθῆ)

Ἀββακούμ ἡγούμενος

764 Recueils inscript 135 εἰς τό ἀρτοπωλεῖον) "Το μανυάριον ἐπιτροπεύει μεταιωνίσιον ἐν ἡγουμενεύοντος Ἀββακούμ πατρὸς Βαγιανοῦ ἐκτίσθη τὸ παρὸν ἐν ἀρχῇ ἡ χρονολογία: + ΑΨΞΔΦΚ=2ξδ' φεβρ. κ' ἐκτίσθη(=ἐξήλθεν)

Σεβήριος Ις' αἰῶνα

ἐν κώδικι πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, τομ. Η', σ. 17 τοῦ Ις' αἰῶνος. περιέχει τό τοπικόν τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ἐν σ. 783: "ἐτελειώθη τὸ παρόν ἐν μηνί φευρουαρίῳ ϛ', ἡμέρα

σ. 61 Ἀθωνιάδος Σωφρονίου ἐπίσκοπος καί ἕτερον περί τῶν Βουζεντηρίων ἐγγραφον δοθέν πρός τόν ἁγ. Παῦλον ἔχει: "ἐγράφη παρ' ἐμοῦ Ἰδέαν καί πρόσκτ. τῆς λαύρας καί ὑπεγράφη παρά τῶν πρεσβυτῶν ἀδελφῶν φ. 196ᵃ Ἐξηνιάδος Ἰακώβου μον. ἁγ. Ἄννης. ἐγ. Σημ. 237. εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ συγγραφέως καί ἡγούμενος τῶν Βουζεντηρίων ὑπέρ οὗ ἐγράφη ἡ "ἀσφάλεια" βλ. Βίνον Les origines de l'hégum. et de Saint-Paul. Appendice IV, σ. 251-252 ὁ δεύτερος ἡ ἀσφάλεια. Αὐτός, ὡς φρονῶ ἔγραψε τόν πρ-

ὡς ἐσχε τοιαύτη διηγηθῆναι τήν ἐπί τῆς μορφῆς τοῦ ἁθωνος πατριαρχίαν τῆς λαύρας: διό ἡ ἀρχή ἐπερᾶ τόν εἶναι ναΐσκον ἡ τήν ὁδόν ἀνοίγει ἡ ἐπισκευάζει ἡ πανδήμων ἰωαννίζουσι τάξει ἀοίας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡ τά ὑποζύγια διά τήν ἀνάβασιν ἰσαρκεῖ. ἡ ἀν ἀποδεσμεῖν ὅτι ἄλλης φωνῆ ἢ ἤ τοῦ ἁγ. Παύλου π.χ. ἤθελεν ἐκείνει τοιαύτην ἀξίαν. ἐρωτῶμεν οὐδέν δα διήρκετο διά νά φθάσῃ ἐκεῖ τῆς μορυφῆς, ἀφοῦ ἀπό τῆς σαράκας ἡ ἄνοδος γίνεται εἰς λαυρωτικοῦ ἐδάφους.; ἀμέ καίοι ἐξόχως τῶν ἐκεῖ ἡγουμένων περιόδῳ ἔχει γραφῆ διά τά διάφορα ἡ τοῦ τίχους τῆς λαύρας, οὐδείς παρετήρησεν, ὅλα ἐάσαν ὁ ἴδιος ἁγ. Ἀθανάσιος ἐν τῇ διαθήκῃ του: "προσκείσθω δέ ἡ τούτοις διατεταγμένοις ὅτι... κελλία ἕτερα οἰκοδομῆσαι ἢ ἡ ἀρόν ἀνεγεῖραι ἡ φιλοπαγῆσαι μηδαμῶς τοῦτο παραιρῆσαι ἐν ὁσίᾳ τῇ τῆς λαύρας περιοχῇ, φημί δή ἀπό τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν ἀποθηκῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀντιάθωνος· σπάνθρα γάρ ἐκ τούτου ἡ ταραχαί εὐδαιμονίαν ἀναφύεσθαι· ἄλλως δέ ἡ μονώσεως ἡ ἡσυχίας ἐκ τοῦ πλησιασμοῦ κατά μικρόν ἀκρωτηριάζεσθαι πέφυκε· ἀλλοῦ δέ ἀμπελῶνα ἕτερον... εἴτε ἐν τῇ τῆς λαύρας ἁγίᾳ περιοχῇ εἴτε ἐν τῇ Λιμνοσοτάμῳ βούλομαι φυτεύεσθαι" (παρά Meyer σ. 121,10). Ὁ Ἀντιάθως εἶναι διάδοχος τοῦ ἁγ. Παύλου, ἀπό τοῦ ὁποίου ἐκδιαιρεῖται ὁ μέγας χάσκος ὅστις διερχόμενος τήν μονήν κατέρχεται εἰς τήν θάλασσαν, ὅπου ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ πρός Β ἄλλος χάσκος πάλιν ἀπό τῆς χωρίς μορυφῆς τοῦ ἁθωνος ὀρεινομενος κατέρχεται ἐκ τοῦ Βεζᾶν ἐγγύς τῆς λαύρας. Ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου διευθύνει παραλλήλως τόν Ἄθωνα ἡ ξυλεύεται τό ὕδωρ τήν μορυφήν ὅλους ἡ δυνάμεις τήν ἁγίαν Ἄνναν· ἤτις ἀκριβῶς κεῖται κάτωθεν τῆς μορυφῆς. Τινά κάμνουν οἱ δυσμενεῖς ἀσκηταί τριπλάσιοι κατ' ἀριθμόν τῶν ἁγιοφαρειτῶν. Βεβαίως ὕδατα ἀρκετά ἔχουσι ἡ ἡ λαύρα ἀφαιρεῖ αὐτοῖς τοῦτο ὡρος ὑλογομίαν, ὥστε νά μή σιτοχωρῇ τούς ἀσκητάς ἡ τοῦ ἁγ. Παύλου. ἀλλά δέν ἀσκοχωρεῖ, διότι δεωρεῖ αὐτό μετά τῆς μορυφῆς ἓν καί εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια.

(Μετὰ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον ἁγίους μνέται ὁ Ἀββακοὺμ ἡγούμενος, οὐδεμίαν ἀλλαβὴν γνῶσιν ἔδει νὰ παρουσιάζουν)

Ἀββακούμ ἡγούμενος

764 Recueils inscript. 135 εἰς τὸ ἁρτοποιεῖον) "Το μανυάριον ἐπιτροπεύει μεταποιεῖσθαι ἐν ἡγουμενεύοντος Ἀββακούμ παρὰ Βαγιανοῦ ἐκατόμπτε τὸ παρόν. ἐν ἀρχῇ ἡ χρονολογία: + ΑΨΞΔΦΚ = ϛψξδ' φεβρ. κ' ἐκατόμπτε (=ἐξακόσμησαν).

Ἀβέρκιος ΙϚ' αἰὼν

ἐν μιᾷ πατριαρχικῇ βιβλιοθήκῃ Ἀλεξανδρείας, τομ. Α', σ. 17 τοῦ ΙϚ' αἰῶνος. περιέχει τὸ ὑπομνῆμα τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ἐν σ. 783: "ἐτελειώθη τὸ παρὸν μηνὶ φευρουαρίῳ γ', ἡμέρᾳ τετάρτῃ διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου Ἀβερκίου πρεσβυτέρου τῆς λαύρας ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοτάτου καὶ ραθυμοτάτου μοναχοῦ"

Ἀθανάσιος ἡγούμενος λαύρας ὁ Β' καὶ γραμματεὺς τῆς "Ἀσοφαλείας" τῷ 1030)

οὗτον διεξέξατο ὁ Ἰωάννης (act. Russici 3) 1048. ἥτις ἐδόθη πρὸς τὸν Ἀθανάσιον τῆς μονῆς Βουλευτηρίων ἐν τέλει: "ἐγράφη χειρὶ ἐμοῦ Ἀθανασίου τοῦ προειρημένου καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν πρωτοκαθεδρίτων καὶ ἱερέων"... σ. 61 Ἀθωνιάδος Σωφρονίου ἐπίσκοπος καὶ ἕτερον περὶ τῶν Βουλευτηρίων ἐγγραφον δοθὲν πρὸς τὸν ἁγ. παῖδα ἔχει: "ἐγράφη παρ' ἐμοῦ Ἰλίαν καὶ πρόσκ. τῆς λαύρας καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν φ. 196ᵃ Ἀλεξιάδος Ἰακώβου μον. ἁγ. Ἄννης. ἐγ. Σημ. 237. εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ εἰσαγωγέως καὶ ἡγούμενος τῶν Βουλευτηρίων ὑπὲρ οὗ ἐγράφη ἡ "ἀσοφάλεια" ἐγ. Binon Les origine. de l'ecor. et de saint-paul. Appendic IV, σ. 251-252 ὁλόκληρος ἡ ἀσοφάλεια. Αὐτός, ὡς φρονῶ ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἰλίαν. τὸν ὑπὸ Pomiale wwsky. ἐκδοθέντα.

Θεανάσιος Γ' 1665.

acles Lavr. σ. 77. s

* **Ἀθανάσιος Μεταξόπουλος**

(ἐκκλησ. Ἀγγέ. Δ' σ. 223 (1884) Ἔπαινος. Χρυσ. Ἀνδρ. Γ. παλαιογ. 1332 σ. 67. Κώδ. Χρυσ. Ἀθανάσιος μετὰ μαθαχίαν φέρεται ἐν βίῳ γερμανοῦ (Ἰωαννου 1952 σ. 86, 4.)

Ἀμβρόσιος

† ὁ καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς πατριαρχικῆς καὶ βασιλικῆς

* Ἄνθιμος ἡγουμ. Λαύρας

ἐν τῷ ἀρτοφορίῳ: "1742, ἰουνίῳ 29. ἀνεκαινίσθη τὸ ἁγιάσμα μαγκιπεῖον ἡγουμενεύοντος τοῦ ἁγιοταφίτου πυροῦ Ἀνθίμου. Σκευοφύλαξ Διονύσιος"

*** Γεράσιμος ἡγούμ. Λαύρας 1685

ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν ἁγίων ἐνδὸν αὐλῆς ἔναντι τοῦ Μεγ. Σπηλαίου ἡ ἐπιγραφή "ἀνηγέρθη ὁ θεῖος οὗτος ναὸς διὰ συνδρομῆς τοῦ ὁσιωτάτου γέροντος κυροῦ Θεοδοσίου ἡγουμενεύοντος τοῦ ἁγιοταφίτου κυρίου Γερασίμου ἐνέτει ἀχωί". Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ Recueil des inscriptions chrétiennes de Jérusalem.

** Γαβριὴλ ἱερομόναχος ἡγούμενος 1634

ἐπὶ τῆς ὑπερῴας ἐν τῷ βόρειον τοῦ τεμένους (ἢ οὐχὶ ἐν τῷ νότιον, ὡς γράφει ὁ Φεβὶ ὅπου τὸ ἱερὸν βῆμα: "Ἡ παροῦσα εἰκὼν ἐγένετο εἰ' ἐξόδου τοῦ ὁσιωτάτου καὶ μοναχοῦ κυροῦ Θεοφυλάκτου ἡγουμενεύοντος Γαβριὴλ ἱερομονάχου(;) ε. ἔτει ζρμβ'[1]..." (Rec. inscr. chrét. σ. 139)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μονῆς μεγ. Λαύρας. Ἀμβρόσιος σὺν πάσῃ τῇ ἐν Χριστῷ μοι ἀδελφότητι" ἔφραγις τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ετ. 1619. γράμμα πρὸς Ἄνθιμον Καραμάτζου ἐπίσκ. Μεθώνης τοῦ 1774 ἀναφέρει τὸν ἀρχιμ. Γεννάδιον, ὅστις μεταβὰς εἰς Π/νησον ὡς ταξιδιώτης ἔτυχεν ὑμνουμένους ὑποδοχῆς παρ' αὐτοῦ.

Ἐκκλησία ΚΔ', 1953, σ. 391-2

* Ἄνθιμος ἡγ. Λαύρας

Κώδ. 1321. Κ34. ἐτ. 1571 φ. 39β. Ὁ καθηγ. τῆς ἱερᾶς καὶ σεβ. καθ. μονῆς μεγίστης Λαύρας Ἄνθιμος ἱερομοναχὸς (καὶ φ. 92β). ἱερομ. καὶ προηγούμενος ἐν τῇ βασιλικῇ μεγάλῃ Λαύρας τοῦ Ἄθωνος 1660 ἢ 1006. ἐξ. Ἅγιορ. γράμματα ἐν Ἑπτανήσῳ Μακεδ. Α'. σ. 387.

Βασιλέαμε ἡγούμενος

ἐπὶ 1162 act. Lav. 57. 16. ξ. Σημ. τοῦ ἔνορ. σ. 151

Γαβριὴλ 1634

μέγας ἔγγυς τοῦ καθεδρικοῦ Rec. inscr. σ. 139. (ἀνυπόγρ.)

Γαβριὴλ Βιτάρης

ὠκτὼν ἡγουμ. Λαύρας 1697 δεσπάσας πρὸς ἔκδοσιν ἐν ὑπογρ. Συναγώβου. Βουκουρεστίῳ κατὰ Ἰανουαρ. τὸ Ἀνθολόγιον, διορθώσει τοῦ Παναγιώτου Εὐνωπέως.

Γεννάδιος ἡγούμενος ἐπὶ 1407

ὁ παραινήσας τὸν Στέφανον βασιλέα τῆς Σερβίας εἰς ἀφιέρωσιν 5 χωρίων εἰς τὴν Λαύραν κωδ. Κυριάζου σ. 47.

ἐπὶ 1312 Γεράσιμος ἡγ. Λαύρας

ἀφ. 1487 Κ20 φ. 352α. Ὡμὸς ἰνδ. ιε' μηνὸς Ἰουλίου ἡμ. δευτέρα. Μνήμησθε τοῦ γράψαντος πάτερες ἐξαιρέτως δὲ ποιμένος τοῦ τῆς Λαύρας θύρου μοναχοῦ συνετοῦ Γερασίμου ἀτ. (ἐγκώμιον)

1685 εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν ἁγ. πάντων ἡγουμενεύοντος Βλ. Rec inscr. 128

1574 ἐν τῷ σιγγλίῳ Εὐθυβούλου Ἀντιοχείας περὶ ἀνακαινίσεως μονῆς

*** Γεράσιμος ἡγ. Λαύρας

1668 1215, Ι 131 ἐν τέλει.

"εἰς τὰς 1668 ἦλθεν ἐγὼ ὁ παπᾶ Γαβριὴλ εἰς τὴν Λαύραν ἡγουμενεύοντος τοῦ πανοσιωτάτου παρὰ κυρ Γερασίμου."

1947 ἐν πινακίῳ χωραφίων περὶ τὸν πρόβαλμα μονῆς

Γερασίμος 1325.

Σημ. 239. ἐγκώμ. στίχοι ἐν Κ200 (1487) τοῦ 1318 σ. κατάλ. 260 φ. 352β

Γερβάσιος 1676

ἐν κώδ. Ε 104, ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ

Γερμανὸς 1631.

εἰς τὰ ἐπιθύρια τοῦ καθολικοῦ Rec. inscr. σ. 116: "ἀχλὰ, ἰνδικτιῶνος ιδ' ἔγινον τὰ ἐπιθύρια ταῦτα τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μεγάλης Λαύρας δι' ἐξόδου κυρίου Γερμανοῦ τοῦ παλαιοτέρου τῆς ἁγίας μονῆς

του Λαυρ. Κ200 (έτους 1318) αριθ. 1487, φ. 352α :

«Τέλος σὺν Θεῷ τοῦ πρώτου βιβλίου ἔτους
ἑξακισχιλιοστοῦ (1318) ἰνδ. ιε', μηνὸς Ἰουλίου ια', ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ.
Μέμνησθε τοῦ γράψαντος νεῖλου πατέρες,
ἐξαιρέτως δὲ ποιμένος τοῦ τῆς Λαύρας
θύτου μοναχοῦ συνετοῦ Γερασίμου.,
χρηστοῦ προσηνοῦς εὐμενοῦς πραΰθύμου,
πατρὸς γαλήνου συμπαθοῦς ἱλαθύμου,
ἀνεξικάκου μακροθύμου πραέως,
οἰκτίρμονός τε πάμπαν ἱλαρωτάτου,
σεμνοῦ σθεναροῦ δεξιοῦ ποδηγέτου,
ἀνδρὸς δοκίμου μίαν ἐντρεχεστάτου,
σοφίας μεστοῦ σὺν ἐπιστήμῃ πάσῃ.
ὅσμφω τε θείων καὶ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων
πεῖρα μαθόντος τοῦ ποδηγεῖν εὐθέτως.
νέους γέροντας ἅπασαν ἡλικίαν
ταξίν τε πᾶσαν μείζονα καὶ μετρίαν.
πραέως ἱλαρῶς καὶ πανημέρως ἄγαν,
οἷς τὴν χρέον δείκνυσι τῆς σωτηρίας
ἔργῳ λόγῳ τε χριστοτρεπέσι τρόποις,
ἐξ ἀνικάνων ἀξίους ὑπεξάγων,
ὡς χρηματίσων θεῖον ἐντεῦθεν στόμα
λίτας προσάγων ἀγρύπνους ὑπὲρ τέκνων,
ἐπιστρέφων τε βεβτιῶν ἀγαθύνων
ἐπιστρέφων, ὅπου γε καὶ δεῖ σὺν λόγῳ
ἄλλοτε θείῳ πανσόφως ἠρτυμένῳ
ἐπιβεβαιῶν συνετίζων εἰσάγων
πίστας πρὸς αὐλὰς καὶ νομὰς οὐρανίους.
οὕτω σοφὸς πέφυκε καὶ μεγαλόνους
οὗ τῇ κεφαλῇ τέρμα τερπνὸν ἡ βίβλος
εἴληφεν, ὡς ἔνεμεν ἡ θεία χάρις».

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

[redacted]γόριος ίερομ. ἐν τῷ Γ' τυπικῷ 1394 Μετεωρ 195, 11, 1345 παραχώρησις τῆς συνάξεως εἰς τὴν μονὴν Δοχειαρίου τοῦ μοναδρίου τοῦ καθηγεμόνος Ζ', Θεσ. Ἐπετ. Βυζ. σπουδ. σ. 273.

Γρηγόριος ἡγούμενος Λαύρας 1821 ἐν πατριαρχίᾳ βλ. Ἐφεσβαλία ΙΔ', σ. 192.

Δαβίδ ίερομ. καὶ οἰκονόμος τῆς ἁγίας Λαύρας 1399 πλείστας ἔγγρ. συνάξεως διὰ τὸ τοῦ καυφεῖ ἐρημωθὲν μοναδρίον Ἐπετ. ἑταιρ. Βυζ. σπουδ. Ϛ' 276.

Δανιὴλ ίερομόναχος "καὶ ἡγούμενος" 1494 Λαυρ. Β 24, φύλ. 19ν. 202* βλ Κατάλ. σ. 15: "ἔτους ,ϛβ', Ἀπριλ

Δανιὴλ ἁγιορείτης 1622. ἀνήγειρε τὸν πυργόμυλον. Rec. inscr. 142 (προσθήκη ἐμή.)

Δοσίθεος ἡγούμενος Λαύρας 15ῳ αἰῶνος. Κωδ. 952. 69ς ἐν τέλει εἰτέγιον Δοσιθέου ίερομ. καὶ ἡγουμένου τῆς Λαύρας ἡμῶν, Κ 189: "ἐνεστῶτι Ἀπριλίῳ ιδ' ἔτους"

Δωρόθεος ἡγούμενος 1627, Λ 136 εἰκοσάγιον ιβ' αἰῶνος ἐν τέλει Ἱερόθεος ίερομόναχος ἐπανεβάθυνε τὸ παρὸν εἰκοσάγιον διὰ χειρὸς Δωροθέου ίερομ. καὶ ἡγουμένου

Εὐθύμιος ίερομόναχος 1384, 1398 Ἐγκ. 241.

Εὐστράτιος 1018. 1011. act. Lavr. 20, 5 σ. 56 ἔτους 1018. βλ. Ἀθανάσιος Β' ἡγούμενος Λαύρας, ὃστις ἦτο ἀνεψιὸς του καὶ τὸν διεδέξατο. Γεδεών "Ἄθως" 163 ἐμμανιὰ Π 384. "Ὅταν οὗτος ἀπεχώρησεν εἰς τὰ βουνοκτήρια ἡγουμένευεν ὁ ἐκδώρητος Εὐστρατίου μοναχὸς ἡγουμένου Λαύρας, ἀναφέρεται ἐν ἐγγράφῳ ἀφθαγίᾳ χωραφίων καὶ ἀμπέλων ἐν ἱστορίῳ ἔτους ,ϛφιζ' (1011)" ἐκ τοῦ μεγάλου κώδικος τοῦ ἀρχείου.

Τῷ 1010 δὲν ἦτο ἐν Λαύρᾳ ὅτε ἐγράφη ἡ ἀσφάλεια διάδοχον ἄβδον καθὼς ὀνομάζουσι τινες τὸν καθηγητὴν Ἰωάννην βλ. δεξιὸν εἰς τοὺς ἁγίους Λαυριώτας. Ἐὰν ἤθελον ν' ἀκούσουν τὸν ἅγιον ἔπρεπε νὰ καθησουν ἡγούμενον τὸν θερμότατα συνιστώμενον "κῦρ Ἀντώνιον" ἀφ' οὗτος ἀνεχώρησεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου καὶ ἐγένετο ἡγούμενος τοῦ Παναγίου ἐν Κρήτῃ Cpetit. σ. 86.

Ὁ Εὐστράτιος ἀναφέρεται ἐν τῷ βίῳ τοῦ Petit σ. 80-81 ὡς διάδοχος τοῦ ἁγίου ὃν καὶ ἐθεράπευσε καθ' ὕπνον ἀπὸ τὴν αἰμορροΐαν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐφραὶμ ἡγούμενος ὁ Κρής, 1650

ἐν παιδίῳ Λαυρ. Γ 136, φριδ. 376, σ. 53. ἐν ταῖς (πατερ. παλαιαῖς) Α' 378 ὁ ἐωσφορικὸς αὐλὼν τὸν ἀριθμὸν ἀναφέρει τῶν σημείων. ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ πίναξ εἶναι τοῦ Χρυσορρόμου, ὅστερ διαφαίνει ὡρος τὰ γραφόμενα. ἄστερ εἶναι τὰ ἑξῆς:

"Τέλος βιβλίου ὡρίωλου ἑξαημέρου ἀναγνωσθὲν παρὰ τοῦ γιαθηγουμένου τῆς μονῆς τῆς Λαύρας Ἐφραὶμ τοῦ Κρητὸς . . ." (Γεωρ. Παχ.) ἐπὶ ὃς ἐὰν ἀνέγνω τὴν Α' ὁμιλίαν τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν (σὺν τῇδε ἑξαήμερον ἐν γῇ τῶν τοῦ Μεγ. Βασιλείου) ἔτει τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ 116.β.

⊕ ἐν τῷδε τῷ βιβλ. Μοσχας ἀσυνεχῶνται εἰς λαύραν ἀριθ. 8 Παροιμιαστὸν μεγ. φ. 200: "ἐχάραξη ἡ ἀφορῦσα βίβλος διὰ χειρὸς (sic) τοῦ ταπεινοῦ καὶ γιαθηγουμένου ἡμῶν κῦρ Θεοδώρου τοῦ Κεραμέως ἐν ἔτει ,ςχιδ' (=1114 ἐπὶ Ἀλεξίου)

Κατὰ τὴν Δίπτυχα τῶν ἐπισκόπων τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ σφραγῖδες (οἱ ἐπὶ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ Ταρχανιώτου κορυφαῖοι ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει, τούτων ἦν Θεόδωρος ὁ Κεραμεὺς ἡγούμενος εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου . . . ἐπὶ ἔτη τριάκοντα καὶ ἑπτὰ χαράσσων καθ' ἕκαστον ἔτος νομίσματα ἐναλίου . . ." (Meyer) 170

Cp. Act. de Phil. I, σ. 3, 69.

Θεοφάνης ἡγούμενος Λαύρας

ἐν Χρυσοβούλλῳ Στεφάνου βασιλέως Σερβίας ἔτους ,ςλιγ' (1415)

Δέκατος ἡγούμενος Λαύρας 10 εἴη μετὰ τὸν θάνατον Εὐθυμίου. Μ. Σιμ. Γεωρ. Ζ, σ. 84

Θεόδουλος ἱερομόναχος: "Προσετέθη τὸ παρὸν βιβλίον ἐν τῇ θείᾳ καὶ βασιλικῇ μεγάλῃ λαύρᾳ τοῦ ἁγίου μου Ἀθανασίου παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Θεοδούλου ἱερομονάχου καὶ καθηγουμένου τῆς ρηθείσης σεβασμίας μεγάλης μονῆς καὶ εἰς εὐφροσύνην ἀποζωώσασα ἐν τῇ πρωτοχτίστῳ τοῦ παρόντος ἡμῶν ἁγίου μου μοναστηρίου ἐκτὸς τοῦ ἁγίου βήματος ἐν δεξιᾷ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. ὁμοίως καὶ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ ἁγίου νυμφῶνος τοῦ εὑρισκομένου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἡμῶν σεκρέτᾳ." ἐν δὲ φ. 253. "ἔτους ,ςφκγ' (1015) ἰνδ. ιγ' μηνὶ Ἰουνίῳ ια'." Κωδ. Λαυρ. Β 18. (Πράξεις Ἀποστόλων) φρ. 136 φ.

Ἰάκωβος ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Προκόπου Κυδώνη Βαρλαὰμ τοῦ τόμου

"ὅτι ἡ ὁμαναρίτης ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ τούτου συλλόγου ἱεροστάτης ἡ ἡγουμενὼρ Ἰάκωβος, ἀνὴρ δυνάμει λόγου καὶ πνεύματος κατὰ πάντων ἐκείνων τὸ ἀρωγὸν ἔχων ἡ σοφία τὴν θείαν ὁμοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὧν ἡ ζωὴ τῆς ἐκκλησιαστικῶν ἀγωνισμάτων καὶ ἡ ὀρθὴ δογμάτων ἀντιδιαιρήσεως ὅση δύναμις τὸν σύγχρονον ἐκ τῶν ὀρῶν τῶν μοναχῶν . . . Migne 151, σ. 695 B

Θεόδοσιος ἐν τῷ ἁγιορ. τόμῳ. (Migne 150, σ. 1278.

"Ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ μεγάλης καὶ ἱερᾶς Λαύρας Θεόδοσιος ἱερομόναχος. Χεὶρ δὲ ἡ τὴν ὑπογραφὴν τοῦτο ποιοῦσα τοῦ ἡγουμένου τῇ ἰδίᾳ διανοίᾳ. (ἱερομονάχου) σημείωμα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Βατοπεδινοῦ)

Ζαμχαῖος ἡγούμενος
ca. ΙΕ' αἰῶνος. ιε' μην. ιδ. 929 θ 67, ἐν τέρμι σημ. βζ. καὶ 1932 σημ. νικηφόρος Ζαμχαῖος.

Ἡσαΐας
(ἀντὶ ἡγουμένου) ἐπιμησιάρχης. 1422. Σημ. 241.

Θεοδόσιος ἱερομ. 1169.
Σημ. 242.

Θεοδόσιος ἡγ. Λαύρας
ΙΗ' αἰ. 484, ΕΖ. Μουσιανῶν 14' αἰῶνος ὄρθρου καὶ λειτουργίας φ. 296ᵃ Καὶ τὸ δὲ σὺν τοῖς ἁγίοις ὑπάρχα Θεοδοσίου προηγ. Λαυριωτου ἁγιορείτου καθηγουμένου τῆς Λαύρας

** Θεόδουλος ἡγούμενος τῶ 1574. Θεόδουλος ἱερομόναχος διαμείναντος μέχρι τοῦ 1581 ἐπὶ τοῦ Η' κωδ. Σιμωνοπ. φ. 2.ᵇ καὶ φ 56ᵇ. Εἰς κώδικα 320 μοναχῶν τῶν Λαύρας (Ἡ ἐν μόναχῳ συνοδ. βιβλιοθήκη χειρόγραφον ὑπὸ Ἰωακείμ ἀρχ. Βατοπεδίου μόναχα 1896. σ. 4. "1575 ἐπὶ ἡγουμ. ἱερομ. Θεοδούλου"

Θεοδώρητος 1013 (ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Εὐστράτιος παρατυπάμενος εἰρήνευετο εἰς τὰ Βουλγαρικα προσωπικῶς cod. Laur. 17,5, σ. 10 βζ. 18, 41, σ. 52). Τὸ ἔτος ἐσφαλμένον ἔσῳθος περὶ τὰ μέσα τοῦ 10' αἰῶνος διαδεξάμενος τὸν Θεοδούλου ἐν σημειώσει (φ. 307 ἐν τέλει) εἰς τὸ Π. Δ. Γ 112 ἀριθ. 352 λέγεται Θεόδωρος: "Προσπινήθη ὑπὸ ὁσιωτάτου Μιχαὴλ μοναχοῦ τοῦ Αἰσόπου τοῦ ψυχικῶς σπουδαίου... μηνὶ Ἰουνίῳ ἰνδ. ιδ', ἔτους ςφμα' (1013) ἐν ἡμέρᾳ τῆς ὁροσιωτίας τοῦδου. τοῦ ὁσίου πατρὸς Θεοδώρου τοῦ ὁσιομαρτυρικοῦ ὁσίου. † Μιχαὴλ ὁ ἐν ζῷῳ ἁγίῳ σχήματι ἐξίστης ἱμετὴς τοῦ ἁγίου πατρὸς Ἀθανασίου τῶν ἱερῶν τοῦδουσῶν καὶ ἱδιοκτήτου τοῦ π. Λ.

Θεόδωρος 1085 ὁ Κεφαλᾶς. ⊕ = cod. Laur. 40, 3.

Θεοφάνης ἡγ. Λαύρας.
449, Δ 73. Ι' αἰῶνος. φωτίου τὰ Ἀμφιλόχια ἐν τέρμι τοῦ ἐν ἀρχῇ πίνακος. Ὁ καθηγ. τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μεγίστης λαύρας Θεοφάνης ἱερομόναχος. καὶως ἐχρονολογήθη ὁ κώδιξ. ὑπὸ τοῦ καμπ. διότι τότε ἡγουμ. ἦν ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος.* Περὶ τὰ μέσα τοῦ 16' αἰῶνος ὅστις ἐγκεγράφισε τὴν φιάφην. "Ἰδι προφητῶν ἀμερέμων τε καὶ ἀγίος κωδ. Θ. γρηγ. παρ. Α', 757. τὸ ἔτος δυσανάγνωστον. 1415 χρυσοβ. δεσπότου Σερβίας Στεφάνου.

Θεοφύλακτος ἡγ. Λαύρας 1102 cod. Laur. 50. 8

Ἰάκωβος 1701-2
cod. Laur. 49. 2. 6, σ. 130 1947 ἐν πινακίῳ χωραφίων περὶ τὸν προβλημα

Ἰακώβου, Τριμανᾶς 1363 (ἢ Τριμανᾶς) Σημ. 243.
ἐν act. patr. I, σ. 300 ... ἔγγραφοι μαρτυρίαι... τοῦ τιμιωτάτου καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς Λαύρας, ἱερομοναχοῦ κὺρ Ἰακώβου τοῦ Τριμανᾶ".

... μετὰ τὸν τοῦ σοφιγμένου θανάτου μετὰ τὸν πρώτον ἀναγράφεται ὧδε: "ὁ ἐν ἱερομο-
ναχοῖς Ἰγνάτιος ὁ καθηγούμενος τῆς σταυραϊτικῆς μονῆς Λαύρας ἰδίᾳ καὶ ἀναδεξαμέ-
νος τὴν τοιαύτην ἀναγραφὰ δι' ἀσφάλειαν" (Actes de l'Athos. Π, act ἀ' ἐσφιγμε-
νου par le Louis Petit et W. Regel ἐν Παραρλ. Βυζ. χρον. Ψηφίσεις, τομ. XII. σ. 20)

** εἰς αὐλοῦ ἐζωγραφήθη τὸ καθολικὸν (ἐν δεξιοῖς τοῦ καθολικοῦ) τοῦ ἁγίου Νι-
κολάου 1560. (Ξ. Σμυρν. 387, ὁ Inscr. christ, σ 122)

Φ Ἰωσὴφ 1578 κατὰ τὸν παρφ. Οὐσσάκιον: "ὅτε τὸς ὁ ναὸς (τῶν 40 μαρτύρων).
ἐζωγραφήθη παρὰ τοῦ θεοφιλοῦς ἐπισκόπου Ῥουσσουνίου κὺρ Παϊσίου ἡγουμε-
νεύοντος τῆς Λαύρας Ἰωσὴφ ἐνθένδε ἔτους ζ π ς'. –

Παθ' ὃ τέλος τοῦ ΙΣ' αἰῶνος ἐριζόντως οἱ λαυριῶται ὡρὸς τοὺς φιλοδεί τας ἐκάδον πολλὰ
ὡροσοδοῦντες κατεγράπτωσαν τὸν μεδοκαρεώνα Κράβατον, ὅλως φυσικῶς ἐκκλησιαστικοῖς τοῦ
γειτόχοις τοῦ Μιλοποτάμου ἡ ταῦτα ὀλιγεῖται ὁ λαυριώτης θεοφάνης τῷ θεοδοσίῳ ζυγο-
μαχά· ἀλλὰ ἡ ὁ δικαίος Νεόφυτος γράφει αὐτῷ σπουδαίαν τοὺς ὡρὸς ἀκλησίαν ἐξέσης μι-
ταβάντας εἰς κτῆμα τῶν τε ἡγουμένων Ἰωσὴφ ἡ ἱερομοναχὸν Παϊσίου "πολλὰ χρόνια ἐκτοῦ
μακροῦ χρόνου κατέχοσαν, γράφει, ἡ οὐδεναμοῦ ἐκ τοὺς φοβοῦς πειρασμοὺς τιμερῶν ἀπ
κινήσαι."

Ἰγνάτιος Ἱεροσόλυμα-
χος 1316 ἀντιγράφω τῆς ποιήσεως*

Ἰγνάτιος ἡγ. Πατμίας
1566, 1552, 1824. Ι 140 μηναίων
βεβ. 182. ἐν τέλει "ἐτελειώθη ἡ πα-
ροῦσα βίβλος ἐν τῷ ,ϛοε' (1566)
ἐν μηνὶ ἰουνίῳ ἡ' καὶ προσετέ-
θη ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ
ἁγ. Γεωργίου τοῦ ἐν τῇ νήσῳ
Σαμοθρᾴκῃ ἐν τῷ μετοχίῳ τῆς ἁγίας
Πατμίας παρ' ἐμοῦ Ἰγνατίου ἱερο-
μονάχου καὶ ἡγουμένου τῆς αὐτῆς ἁγίας
Πατμίας ὑπάρχοντος δὲ καὶ ἐν
τῆς αὐτῆς νήσου..." ✝✝
Τῷ 1552 εἶχεν ὑπάγει εἰς μοναστ-
ήριαν καὶ ἔφερε χρυσοβ. τοῦ Ἰω.
Σεβαστοκράτορος Βυζ. Ν. Ἰαητ. VIII σ. 398.
ἡ Τσιοράν, σ. 130

Ἱερεμίας ἐν Ὑψηλῇ
μεθύει ὁμοζήλου μετὰ τὴν ἅλωσιν
Ἀρμένους.

Ἱερόθεος ἡγ. Πατμίας
1694 Κωδ. 951, 895Ω πολυχρονίων
ἐν τέλει

Ἰωάννης μοναχός*
καὶ πρεσβύτερος 1048 ὁ τῆς
Ὑψηλῆς Πατμίας. acta Russici 3
Ἰωάννης 1060 εἰς τὸ
κινητὸν νῦν μάρμαρον τῆς φιάλης
ἄριστον χρῆμα κτῆμ. ὁ ἐμὸς
καὶ τὴν φιάλην βλ. Σμυρν. 389
Rec. inscr. σ. 107.

Ἰωάννης Καβαλάρης
καθηγ. Πατμίας Κωδ. Β 111 τοῦ
ΙΒ' αἰῶνος φ. 398. (Θεολ. Γρηγορή) "βιβλίον θεσπέσιον τοῦ μακαρίτου ἐμοῦ ἱε-
ρομονάχου κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Καβαλάρη καὶ καθηγουμένου τῆς ἁγίας ἡμῶν μονῆς
ὅπερ ὀφείλει ἀναγινώσκεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τὸ εἶναι ἄγαν ἐκκριτον ἐν τῇ καλ-
λιγραφίᾳ καὶ τῇ ὀρθότητι." ΙΒ' αἰῶνος.

Ἰωαννίκιος Βαζμᾶς
ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ ἡγού-
μενος καὶ πρώτος ἡμῶν λέγει ἰδί
(διεξοδικῶς ν' ἀντιγράψω) Μερ. Β'.

Ἰωάσαφ 1643 ὁ
εἰς τοῦ Μιχαὴλ Συναδηνοῦ τὸ
παρεκκλήσιον. προσθήκη ἐμή
βλ. Rec. inscr. σ. 126 ἡ πρώτη ἐπι-
γραφὴ σ. 126. ἔσχε Ἰωσὴφ δὲς

Ἰωὴλ ἀσκητὴς ἀγιο-
ρείτης ἡγούμενος ἔπειτα Πατμίας
τοῦ ΙΔ' αἰῶνος. εἰς ὃν ὑπετάγη
ὁ ἅγιος Γερμανὸς μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ γέροντος τοῦ Ἰωάννου
βίος ὑπὸ Ρ. Ἰωαννοῦ 1952. σ. 75 ἑ.
κατ' ἀρχὰς ἐν Καρεαῖς ἔπειτα εἰς
σπήλαιον παρὰ τὴν Πατμίαν σ.
76, 32 (βλ. τὸ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου
λεγομένου) δέχεται τὴν ἡγουμενίαν
σ. 80, 15. λίαν διήρκεσε ποδὸ σ. 84,
12 ἕως πενταετίαν εἶτα ἐξέρχε-
ται εἰς τὸν κόσμον

Ἰωσὴφ Ἀνδριώτης
ἡγ. Πατμίας. 1669. λαυρ. Ι 66, ἀρ. 1950.
Ἰωσὴφ ἡγούμενος (ἢ Ἰωάσαφ)

Ἰωσὴφ καθηγούμ. 1583
σημ. 243. Τουρκογρ. 342-343. Βλ. Ι
Τὸ πρὸς κροῦσιον συστ. γράμμα
εἰς τὸν φαμέργον Ζυγομαλ. καὶ
εἰς ἐπιγραφὴν τοῦ νοσοκομείου
1580. Rec. inscript σ. 128 (ἀντίγραφα)
εἰς τὸ ἀρχοντάρικι αὐτ. σ. 128 ⊕
συνεσπουδαίωσεν ἐν τῇ χώρᾳ κροῦσ. ἐπισκοπῇ ὁ
διπλοῦς, πνευματικὸς Ντόφντερς ἱεραποστόλος.

ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰωσὴφ ἀρχιερεὺς ἡγούμενος

"ἀναφέρεται οὗτος ἐν Βρεβίῳ Λαύρας ἦλιγον χρόνον μετὰ Ζωὴν ἀγ. Ἀθανασίου (Γ. Μακαρίου μητροφοβίᾳ ἡγούμενον μονῆς Ἰβήρων

Γρηγόριος ὁ ἐν ἁγίοις Παλαμᾶς "φωτισθεὶς μᾶλλον ἐκείνας ἢ τοῖς ψυχικοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε ὡσαρεὶ ὁλοφάνερα, ἐκεῖνο ὅπου ἔμελλε νὰ γένῃ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς χρόνους· διὸν ἐβλέθη μὲ ἀρχιερατικὴν στολὴν ἢ μὲ σχῆμα τέλειον ἀρχιερέως τὸν ἡγούμενον τῆς Λαύρας Μακάριον τὸ ὄνομα, ὁ ὁποῖος ὕστερον ἀπὸ ὀλίγα χρόνους ἔγινεν ἀρχιερεὺς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἢ τὸ ζῆν ἐτελείωσεν" (Βίος ἐν Ζωναρ. Βατοπ. ΙΓ, 1954, σ. 241)

ὁ Μακάριος μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ ἢ τοῦ Βατοπεδινοῦ Σάββα ἁγιοσυμβουλεύει ὑμοῦ τοῦ Καντακουζηνοῦ ἐν Κύπρῳ ὅπως μεσολαβήσωσιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης παρὰ τῷ βασιλεῖ πρὸς ἢ μέρος τῶν πατρώων ὑφαιτηρίων ἐνεργειῶν τῶν βασιλέων" οὗ δὲ ἕνεκα ἐσκέφατο συμπροσεύχεσθαι πρὸς ἑαυτοὺς τοῖς μοναχοῖς. ἢ Μακάριος μὲν τὴν Λαύραν ἡγούμενος ἦλιγχος μητροφοβίᾳ ἀποδειλιάσας ἔσπευσεν οὐ μόνος τὸν ἄλλους μόνον διενεχθῆναι μονῇ ἢ Καντακουζηνικῶν αἰτιῶν πατηγορεῖν· ἢ γενομένη ἐνθλιψις οὐδενὸς τῶν ἐκείσε τοσοῦτον ἐπὶ ὠφελήσει ἢ σωτηρία βεβαιωμένων ἀπεκείσετο" (Καντ. Ἱστορ. ΙΙΙ, 35, Migne τομ. 153, σ. BC. ἢ ἐλθ. βλ. Βατοπεδινὸν ἢ Ἰσαὰκ περὶ ὧν)

Κυπριανός 1218

"Ἐν Εὐαγγελ. Α 57 φ. 57, φ. 9. "Ἡ παροῦσα θεία βίβλος προσετέθη ἐν τοῖς τῶν πατηχουμένων βιβλίοις διὰ τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν καὶ καθηγουμένου τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας Λαύρας τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει ψυχικῆς ἕνεκα σωτηρίας αὐτοῦ· καὶ δώῃ κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν τῷ τοιούτῳ καθηγουμένῳ ἡμῶν τῷ μοναχῷ κυρίῳ Κυπριανῷ τὸν μισθὸν ὡς τὸ πολλαπλοῦν· ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ ζωὴν αἰώνιον ἀμήν· μηνὶ Ἰανουαρίῳ, Ἰνδικτ. Ϛ' ἔτει ϛψες'."

Καββίνιτες ηγούμενοι

1734 ὁ προσωμοίωσε τὸ μοσχεβιτῶν μέγα συναξάριον (βλ. τὸ σημείωμα τοῦ Μεγ. Κυβ. αρχ φ. 56. διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Σεβ. ἐν Κυριανεποδῃ ὅτι ἡγούμενος τότε 43 ἔτη τῷ 1734, ἐν φ. 8α. εἰς ἔγγραφον τῆς Συνάξεως περὶ τῆς εἰκόνος τῷ 1768. ὑπογράφεται ὁ καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς Λαύρας Καβ. ἱερομ. μετὰ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως

Καββίσιος ηγούμενος

ἱερομόναχος 1694 εἰς πρᾶξιν τῆς Συνάξεως (γρ. παρ. Β' 499)

Καββιοβραΐος ηγουμ. Λαύρας.

619, Ε157 ιβ' αἰῶνος Κ. Διαθ. φ. 216. Τὸ παρὸν βιβλίον προσετέθη ἐν τοῖς κατηχουμένοις τοῦ ἁγ. π. ἡ. Ἀθανασίου παρὰ τοῦ ἀοιδίμου ἡμῶν κυροῦ Καββιοβραΐου τοῦ ἡγουμενιάρχου καὶ οἱ ἐπιγεχάνοντες εἴχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Κόνων μοναχὸς καὶ καθηγούμενος τῆς Λαύρας

Ἀθωνίτις Στοά 6. σ. 12. βλ. act. Lavr. 24, 26. Κώνων, σ. 64.

Κυπριανὸς 1560

παρεμβ. ἁγίου Διονυσίου Rec. inscr. 122. Κυπριανὸς 1535 γράφει τὴν ἐπιγραφὴν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ καθολικοῦ, act. III (ἀντίγραφον)

Κύριλλος 1374

Dolger cens den Schatz 113, 3. ἐν ἔγγραφα ἐπιβ. Κορινθοῦ(;) διὰ τὸν Μασγιδᾶν.

Κύριλλος ἡγ. Λαύρας 1981.

987, Ε125 ἀκολουθία ἁγ. Βλασίου ἐν τέλει ἐγράφη ἡ παροῦσα ἱερὰ ἀκολουθία δι' ἐξόδων τοῦ πανοσιωτάτου ἁγ. καθηγουμένου τῆς μεγίστης Λαύρας Κ. Λαυριώτης ἐν ἔτει ϛϡπα'.*

Μακάριος 1340

τῷ 1342 μητροπολίτης Θηνῶν σημ. 247. 1344 Dolger, Acta den. Schatz K. 106, 28: ἐλεγε Χαμνὸς ἰσ. ἀοκνῆ. 6.100

Μακάριος Ἡρακλείας

Λαυριώτης τοῦ ἱερωτ. μητρ. Ἡ. πρόεδρος τῶν ὑπερτίμων. προηγουμένου ὄντος τῆς στβ. καὶ ἱερᾶς Λαύρας (εἰς τὴν ἐθώνωσιν τοῦ πνίφωνος. act. Pate. Δ'. (1350) σ. 297.

Μακάριος ὁ Μαυραχρινὸς

ἡγούμενος Λαύρας τῷ 1430. act. kut. 12 B

Μακάριος ὁ Κρὴς (εἰς τὸν νάρθηκα ἀβσιαφ αεχιμ

Μακάριος "καθηγούμενος τῆς καθ' ἡμᾶς Λαύρας"

γράφει πρὸς Ἐυμενῆ ἐπιστολὴν περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ αἰῶνος κῶδ. Ἰφου 933, φ. 136ο. (κατάρ. Δ', σ. 310.)

Μαλαχίας ὁ ἐκ Θετταρῶν

ὁ διαβεξάμενος τὸν Ἰώβ. περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ αἰῶνος ἐν βίῳ Γερμανοῦ ἐκδ. Ἰωάννου 1952, 85, 35.

* Κῶδ. 2038 ἐν τῷ μηνὶ Ἰανουαρίῳ ἐν φ. 133ο ἡ ψῆφος τοῦ ἡγουμένου . . . . ταύτην τὴν ψῆφον ἂς λέγῃ ὁ ναὸς παρὼν ὡρολογιάσαμεν ἐγὼ οὐχὶ ἄλλην, ἐπειδὴ εἶναι καλὴ ἡ ἀρχιερωσύνη. Καθηγούμενος Κύριλλος ἀψοαι (1721) (νῦν τὴν φήμην καὶ ἐπιφοιτῶν λέγει ὁ ὠπισθογρ. Ὁ αὐτὸς 2044 ὑπερέχει τοῦ λόγους τοῦ Κυρίλλου

* Ἐπιγράφεται ἡ τὴν δεκάτην συναξιν τοῦ 1661 μετὰ τὸν ὁσιομ. Ναδαναὴλ τὸν συγγραφέα Ησαΐαν διὰ τῶν πλείστων τεχνιτῶν τοῦ τριπλοῦ (Σμυρν. 13
Ναδαναὴλ ἡγούμενος περιβόλου τοῦ Ἡσαΐου (Βλ. Σεργίου ἀρχιμ
ὁσίου Λαύρ.

Νήφωνος παιδὸς ἡ διδαχὴ πρὸς
αδωΐδην τὸν Μασσαλιανὸν
Cod. Bodl. A' σ. 296-300.
Πολλὰ διδάσκει περὶ τῶν φαύλων
καὶ παρακαλεῖ τέλος τὸ ὄρος

Μαρτυρία μαθητῶν τοῦ Σιναΐτου.
Ὁ ἐν μετανοίᾳ ἐξάκουστος
Μ. ὁ τοῦ Σιναΐτου.
Ἁγιορ. Τσαμ. Φιλοτ. Β
346ο
Οὗτος ἐστὶν ὁ Erhard ταυτιζόμενος
πρὸς τὸν ἡγούμενον Λαύρας εἰς πιν-
μάκιον ἐν Βατ. Παλ. 101 ἐτ. 1373 φ.
15-24 καὶ ἐν Coisl. 288 ὁδηγὸν αὐτ-
κὴν τὴν Λαύραν (Krumb. A' 208
ἐκδοθὲν καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ Σιναΐου

** Τὸν συνυφασμένον τῆς Λαύρας ἐν
ἐσώθησαν ἐν Λαύρᾳ ἀρχαῖα σπουδαῖον
ὁ Μεγάλης φαίνεται καὶ εἶναι
ὁ Μαρκος, ἀλλὰ τὸ φλωρὶ ἐγράφη
ὁρολόγιον, φ. 60α καὶ φ. 81α ἀνεγγράφην. τῶν Βαρλαάμ. Ἐξ ἄλλου ἱστορίαν μόνης τῆς
μὲν πρὸς τὸν μητροπολίτην Ἀττάλειας ἐν ἀρχῇ καὶ δὲ τοῦ λοιποῦ Βασιλείου ἐν
τέλει. εἶναι νεώτερα χειρὶ γεγραμμένα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

"ἀσωτικώτατος τε καὶ κατὰ πάντα σπουδαῖος" γενόμενος ἔπειτα καὶ ἐξήνιμη μητροπ. 862

Μαξαχίας 1430

Κωδ. Η' 35 παξαφ. Α' 763, 1432 εἰς ὁρισμὸν Δημητρίου II παξαιοφύλακος δόξει ἄκως den Schatzk. 32, 24 σ. 89 εἰς ὃν ἐδόθησαν τὸ Σεργίτζι τῆς λήμνου καὶ ἀσυδοσία ὑπερ. τῶν παροντων ὑπό τοῦ Δημητρίου δεσπότου παξαιοφύλου τῷ 1430.

Μάξιμος ἐν σεβαστιῷ κωδίκι ὁμοζύγων ἀμέσως μετὰ τὴν ἄξωσιν

Μάρκος μοναχός 1373.

ὁ κατὰ Βασιλικὰ γράφας σημ. 246. Κρουμβάχερ Α', σ. 208

Μεθέτιος ἡγουμ. Λαύρας

Κωδ. 1897, Ω 85 ἐν ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει ἐπιστολὴ πρὸς Βασίλειον ἄρχοντα Θετταλίας. Διήγησις **

Μητροφάνης 1583.

Κῶδ. Ε 84, φ. 61 ἢ 64 σημ. περὶ τῆς ἐκείνης πενίας τῆς Λαύρας "ὥστε καταπεσεῖν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν σεβασμίων καὶ οὐδεὶς ἔστιν ἀνοῖξαι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἰδεῖν τὴν συμφορὰν" σημ. Λεοντοπ. Α', σ. 415 ὁμόζυγον

Μητροφάνης ἡγ. Λαύρας

1857, Ω 47 φ. 2ᵃ σημ. περὶ τῆς ἀνιαρᾶς δυσυχίας τῆς Λαύρας ἀπ' 1583 "ὥστε κατ' ἐκεῖνον τὸ πεῖσιον μέρος τῶν σεβασμίων οὐδεὶς ἔστιν ἀνοῖξαι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἰδεῖν τὴν συμφορὰν ... πάντη περιφανῶς ὁρῶντες τὰ χρέη ἀναβαίνοντα καὶ ἐπιφέροντα τὸ τῆς ἀνεξεύρετος ὀρῶτος ὄναι, ὄναι ὄναι" σ. 335 κατωγ.

Μισαὴλ 1661 "ἀνήγερθη τὸ βαβανεῖον (ὅπου ἦτο τὸ πλυσταρεῖον Rec. inscr. σ. 136 ὀπισθεν τοῦ βήματος τῆς πορταϊτίσσης *

Νεῖλος ἐν σεβ. κώδικι ἀμέσως μετὰ τὴν ἄξωσιν ὁμοζύγου

Νεόφυτος μοναχὸς καὶ καθηγούμενος τῆς Μεγάλης Λαύρας τοῦ ὄρους Ἀθανασίου. Β' ἔτος ἐπὶ Κων. Μονομάχου 1046 ἕτερος ἀμέσως μετὰ τὴν ἄξωσιν ἐν σεβ. κώδικι.

Νήφων μοναχὸς καὶ ἡγούμενος ὁ ἔπειτα πατριαρχεύσας 1311–1314 σημ. 248. ἕτερον ἐν σεβ. κώδικι μετὰ τὴν ἄξωσιν.

Νήφων ἱερομ. ἡγ. Λαύρας

158 Β 38 ἱ. αἱ ἀπὸ ἀρχῆ Ἡ βίβλος ... ἐτέθη ἐν τοῖς κατηχουμένοις διὰ τοῦ πανοσιωτάτου καθηγουμένου καὶ πατρὸς ἡμῶν ἱερομ. κυροῦ νήφωνος διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Νικηφόρος 1159.

κατ' ἔγγραφον Συναξεως Καρεῶν 1153 ἀπὸ Lav. 55, 1 ἢ Κῶδ. Κυρ. 24 (Κῶδ. Α', φ. 48ᵃ ἐξ ἀρχῆς) 1155 ἐξ. πρῶτοι.

Νικηφόρος ἡγ. Λαύρας 1918

1596, 1165. Εὐχαλόγιον, ἐν τέλει: 1718 - μηνὶ Αὐγ. 20 "τοῦτο τὸ βιβλίον ὑπάρχει ἐμοῦ Νικηφόρου ἱερομ. Βλάχου καὶ καθηγουμένου καὶ τὸ ἀφιερώνω εἰς τὴν κυρίαν μου Θεοτόκον."

Νήφων ἡγούμενος 1342

οὗ τρέχει ἐν χρυσοβούλλῳ μεγαλόσημο ἐγκώμιον ὁ αὐλοῦ. Ἰω. Παλαιολόγου Μηρ. Β.

** Σωφρόνιος Παδιαδίνης 1021

εν τω δ. λειψ. Γ 115, αριθ. 355 του 1021 (ο κατ. σ. 48 έχει του ΙΓ' αιώνος!) ένφ. ...
"εμνημήθη ο δούλος του Θεού Σωφρόνιος ιερομόναχος η καθηγούμενος ο Παδια
δίνης η ο αδελφός αυτού .. τη ωρώση Δεκεμβρίου, έτους ςφλθ' (1021). Εντεύ
θεν φαίνεται η ο δόκιμος, πολλών συγχρόνων της Μονής Παδιαδίνου. Ο χώρος
ούτος είναι τον ίερ. παλαιάν, 376 οπού διημερεύουσι τας σημερινάς εχει παλαιότητα
πλήθη γνωρίζομεν τον μοναστηριακόν βαρυτίμητον θησαυρόν Παδιαδίνου τον εις τα
εν κτορμι μονής της Περιβλέπτου, όθεν η περιβεβλημένη παρα κρουμβάχερ (Βιβ. ...

Νικόδαος ἡγούμενος

ἐν χρυσ. μιχ. παραπινακ. 1081 νοεμβ. 1089 χρυσ. ὀβ/ξ. Α' κωμ. act. Lav. 48, 27-28

Παγκράτιος ἡγούμενος

ἡ Τινιακὸς 1766. Δικαίως ὁ παπᾶ [redacted] Βενιαμὶν ὁ Κότις καὶ Σμαραγδίας ὁ παπᾶ μὲν Λεόντιος ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Χίου. κῶδ. Γ 91. φ. 1α - ἡ ἐν. σύνεχεια

Παΐσιος 1544.

σιγίλλιον ἁγιασμοῦ διὰ τὸ Προφούρνι κῶδ. Β' ἀντιγρ. λαύρας φ. 41α. Ἐγγραφον διὰ τοῦ Σταυρονικήτα σωτ. 1544 γρ. παρ. Β', 229.

Παφνούτιος ἡγ. λαύρας

1689 2010 τυπικ. 43. ἐν τέλει.
1688 ἀνεκαίνισε τὸν πύργον τοῦ τομιοῦ Rec. inscr. σ. 137.
38. βλ. λαυριωτικὰ ἀγ. Ξενοφῶντος (ἀντιγραφον) 1696. 8βριου 14 εἰς γράμμα Καλλινίκου πατριάρκου Κπόλεως 1698 Ἀπριλ. 9' ἐν ἐπιστολῇ τοῦ φιλαίου ἀγ. Ἄνθους.

Πρωτανὰς Ἰωαν.

87. Πρωτανὰς) → 11 βλ. λαυριῶται ἁγιοι καὶ Ἰάκωβος πρωτ.
Ἐπιστολὴ τῆς διαδόχης Ἰακώβου Πρωτανᾶ καθηγουμένου τῆς λαύρας ἐπὶ Ἰωάννου Καταλουζηνοῦ καὶ φιλοθέου πατριάρ-

χου" ἐν κώδ. ἐπιστολῶν ἐκκλησ. ἁγ. Ἄνθους ἐγγράφων ἐν κατάλ. τῶν χειρογρ. Β', σ. 62.

Ραφαὴλ ἡγ. λαύρας.

1311, κ94, 1β' ἐν τέλει:
... μνήσθητι κύριε τοῦ εὐσεβεστάτου τοῦ ἁγίου πρώην ἡγουμένου λαύρας.

Σαββᾶς ἡγούμενος 1651

εἰς συστατικὸν τοῦ πασαπίου μοναχοῦ ἀποστελλομένου εἰς ρωσσίαν (ἐδημ. ὑπὸ ἐφ. λαυριώτου νεοδόξου ἑβδομαδ. ἐπιθεωρήσεις Β' 1892)

Σίλβεστρος καθηγούμενος λαύρας 1916.

γράφει πρὸς Σπαντωνῆν ζητῶν ἔρευνα διαγραμμάτων τὰ ἐν τῶν βαρβάρων δεινὰ τοῦ Ἄθους.
πατρ. ἐφημ. Γεβών σ. 231-2.

Συμεὼν ἡγ. λαύρας

1653, Π 168. Διάφορα β' μέρος ἐν ἀρχῇ. Τὸ βιβλίον ὑπάρχει τοῦ παπᾶ Συμεὼν τοῦ χίου καὶ καθηγουμένου τῆς λαύρας 1642 ἐπὶ μερίνης ἐμπροσθεν τῆς ἔξω πύλης. Rec. inscr. σ. 142. (ἀντιγραφον)

Σίμων ἐν μετ.

Πεντάκτιον ἀνωτ. κωδικ. ἐν λαύρᾳ ἐμοίρασεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλωσιν.
**

Τιμόθεος Σμυρναῖος

ἡγουμενεύων 1625. Rec. inscr. πορ ταύτισσα ὑπέρθυρον ἐκ προηγού-
μενος ἔκτισε τὸ μαγειρεῖον αὐτ. 125, 134

ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις ἔκλεισε τὸ περιβάρασσιον ὑπὸ χαλουμένων ἡ ἔκαμε τὸ ἄλωσιν εἰς τὸ Ναυφορεῖον". Τιμοθέου 1796

Συνοδικὴ εἰς τὴν ὀρθόδοξον κοινότητα Βιέννης τὴν ἀρχιμ. Γρηγόριος μοναχὸν Ζάκυνθον ἐν τῇ ἐκεῖσε ἑλλην. αὐτοκρατορικῇ εἰς πρωτοστάτην νὰ φανερώσουν τοῦτον ἐκκλησιαστικὸν πρ

** Ἐν τῷ συμπλήρ. κώδικι 2053, 264 φ. 239α "Τουρκοκαρίου ἡ ἡγιασμένου μονάλου [ἡ ἡγουμένου] κύρ Ἰακώβου τοῦ ἐνδημήσαντος ἀσκουμένου". Δεν ἀντέγραψα ἐδῶ τι, εἰρμὴ ὑστερικοῦ ἐν τοῦ κώδικος τοῦ Κυριακοῦ τῆς Νεοφύτου ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ εἰδικὴ ὑπογραφὴ τοῦ "Δεήσεως τοῦ δαίμονος τοῦ Θεοῦ, ἣν ἔδωκε γρηγορίῳ τῷ δομεστίκῳ τῆς μεγίστης λαύρας ἐν χρυσοβούλλῳ μολυβδίνῃ τόμῳ ἐσφραγισμένῃ: "ὦ δομέστικε, δέξαι τὸ χαρτίον σου" ἐν τῶν. Θ 134, ἀρθ. 98 ἐ. Τὸ ἱστορικὸν παρὰ Ἰωάννου Ναθαναὴλ λαυριώτη ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς θείας λειτουργίας[35] (Λιγ. λιτ. 13). Μεγάλη σημασία ἀποδίδει εἰς τὴν συζυγικὴν διαθήκην τοῦ ζητουμένου συζυγικῆς εὐσταθοῦς τάξεως, ἡ ἡ ἁγίου Παντ. 759, σ. 189-196: "Ἐπιλογὴ ἐκ τῆς ἀναφαλλάντου ἐκ τινὸς ἐγγράφου ὡρολογίου διαθήκης τοῦ ἀοιδιμωτάτου κύρ Ἰακώβου Πρωτοπαπᾶ, τοῦ καθηγησαμένου τῆς ἐν ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἄθωνος σεβασμίας τε βασιλικῆς μονῆς μεγίστης λαύρας, ἐν ἔτει 1363 (ἤγουν ὁλογράφως) χρόνου ἀπὸ Χριστοῦ ἐπὶ ἡμέρᾳ τοῦ δευτέρου βασιλέως Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ τοῦ Φιλαδέλφου παρ. κτλ.". Τοιοῦτον ὁ Ἱεροσολυμίτης Δοσίθεος χαρακτηρίζει ὧδε: "ἀπὸ δυνάμεως πνεύματος τῆς λαμπρᾶς καὶ ἁγίας ἐκείνης τοῦ ὡρωσείου ἔχω τῆς σοφῆς καὶ θείας ὁρμώμενος τῆς αὐθρωπίνης σοφίας ἐν τῇ τῶν τῆς ἐκκλησίας διαλαμπόντων τε καὶ ὀρθῶν δογμάτων ἀναγινώσκοντα ὅση δύναμις." Ἐνδιαμέσως σημειώνω "κατὰ Κυδώνη ἐπιφυλάσσ[ει]" (Τόμος ἀγάπης, σ. 95)

Τριμανάς Ἰωάννης

Ἐν. Τριμανάς.

τοῦ τιμιωτάτου καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς Λαύρας ἱερομ. κύρ Ἰωαννίκου τοῦ Τριμανᾶ (μαρτυρία ὑπὲρ τοῦ ἁγιάψους (350) βλ. Τριμανάς. act. Patr. Α΄. 300* s διακονος ὁ Τριμανάς"

Φιλόθεος

ὁ ἔπειτα οἰκ. πατριάρχης ὁ κώμινος 1340 εἶτα Ἡρακλείας καὶ τῷ 1354-5 Κ Πόλεως ἡγιόβ μετὰ 10ετίαν 1364-1376 (Παλ. Πιν. σ. 428, 439) ὃν ἐμάναοι καὶ ἀρχὰς ἐν λιβ Βατοπεδίω καρὰ λιβ διασόμω ἐν ὄροις Λάβα τῷ νέω γράφει ὁ ἴδιος βιογραφῶν αὐτὸν ὧδε: "Ἐνταῦθα τῆς ἡμέρας ἅρμα τῶν κοσμικῶν ἀσκολλάγεντες δορύβων τῆς τῶν ἐκεῖ τῶν συνήθων ὁμιλίας τε καὶ συμφορᾶς, εἰθὲ τὸν ὡρεινὸν μὲν ἄθλον παραλαβόντες τὴν τοῦ ἀνδραποδώδους τούτου ἐν ἐαυτῇ περιόλουσαν αὐτὴ ἴδρει σοφίας τῆς παντοίας εἰλόμεθα αὔραν, τῷ μεγάλῳ καρὰ πᾶσαν δημιουργίαν σοφίᾳ τὸν ἀκρωτηριασμὸν ἀναθέντες τῆς ἀνδρικῆς ἀρετῆς καὶ ἀντὶ ... καὶ ἀνδραγαθίας σοφωτάτῳ φιλανδρως φιλάνθρωπος θεὸς ἐχειρίζετο ..."[1]

τὸν βίον τοῦτον ἔγραψε μετὰ πολλὰ ἔλη

[1] Πρὸς δὲ σ. 300 "Διάκονος καὶ σακελλίος τῆς ἁγιωτ. μεγ. οἰκ. θεοῦ ἐκκλησίας καὶ οἰκονόμος τοῦ εὐαγοῦς βασιλικοῦ κτήματος". εἰς αὐτὸν ὁ Θεόδουλος συνέπεμψε δύο ἐπιστολάς. (Mig. 145 σ. 412-416)

μνήμων (ὁλόκληρο συναξάρι) βίος ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Ἀ. Παπ. Κεραμέως ἐν Ἀνεκδότοις ἱεροσολυμ. σταχυολ. τομ. Ε΄, Π/πολις, 1898, σ. 190-359, σ. 301. μέρ 57

Φιλόθεος πατριάρχης

Ηρακλείας ἐν μητροπόλεσι (ἔχ. σ. 291, 13)

Ἐν ᾧ Μηνολογίῳ τὰ τοιαῦτα γράφονται; "Ὁ μακαρίτης προηγούμενος Διονύσιος εἶπε μοι ἐν ἔτει ἀρχῆ. ὁμοίως ὁ μακαρίτης προηγούμενος Μακάριος ἐκεῖνος ὁ Κρητικὸς ὁ σερβιώτης εἶπέ μοι, ὅτι Φιλόθεος ἐκεῖνος ὁ πατριάρχης ὢν τὰς λαυριώτικὰς ἔκτισε πρὸ σιτοφυλάκιον ὅλον μέσα μὲ τὰ μαύρια τῆς ἐκαθήτο αὐτὸς μέσα τῆς ὥστε ἐμπρὸς τοῦ σεβασμοῦ τὰ ὄρνεα ἢ ἀνασθητα. Ἔτι δὲ αὐτὸς ὁ πατριάρχης Φιλόθεος ἔκτισε τὴν πόρταν τὴν πρώτην τὴν ἔξω, ὁποῦ ἔχει τὴν σερωχὴν της ἢ ἄλλα ἔκτισεν οὗτος ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης ἄγιος Φιλόθεος. Ἦν δὲ οὗτος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ᾳτμ' (1340) ἐπὶ τοῦ βασιλείας ἐκείνου τοῦ ἀοιδίμου ἢ ἁγίου βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Καταζουζηνοῦ, ὅταν ἀπροφίλητος ἔκαμε μίαν συνέλευσιν τὴν ἁγίαν σύνοδον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει κατὰ Βαρλαὰμ τὴν ἀπιστον τοῦ ἀθρόντος τοτε ἐκεῖ ἢ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ",

πώδικι μονῆς Λειμῶνος τῆς Λέσβου ἀριθ. 170 τοῦ 1546 "Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου ἢ ἑρμηνεία αὐτῆς" καὶ τὸν κεφάλαια, παράβλ. τοῦ Κ' τόμου σελ. σχδ

Χρύσανθος ἱερομόναχος Λαυριώτης (για τη μετάφραση στα πρωτόγραφα)

Βίος. Ἐγεννήθη εἰς Ἀδριανούπολιν ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ εὐπόρων. Ἐσπούδασε τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπεθύμησε τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1795 ἢ 1796 ὅτε ἀπεστάλη εἰς Βλαχίαν ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μεγάλης Λαύρας Ἀθανασίου Παρορίτου. Ἐκεῖ ἐκτίσθη ἡ μονὴ Σαράφοβο καὶ ἐγένετο ἡγούμενος ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος μετὰ τοῦ νεαροῦ ἱερομοναχοῦ Σαραφείμ ἵνα συλλέξωσι συνδρομὰς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ τῆς μονῆς. Ὁ Σαραφείμ ἐτελεύτησε τὸ 1819 ἐν Βιέννῃ (Ἀθ. Ἀγγ.). Ὁ Χρύσανθος ἐν τῇ Λαύρᾳ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἁγιολογικὴν γραφίδα καὶ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ μεταφρασθέντων ἁγιολογικῶν βιβλίων ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς: Ἐκκλ. Φάρ. Θ, 1912,

Χρυσόβουλον Ἐφβικοῦ

6915 Ἡγουμενεύοντος Γενεσίου. Ἰφ.
5508 Ἰνδικτιῶνος ιε. μηνὸς Ἰανουαρίου
1407 ἡμέρα ε.
Ἐλέῳ θεοῦ αὐθέντης πάσης Ἐφβίας
Δεσπότης Στέφανος.

Ἔτερον

6923 Ἡγουμενεύοντος Θεοφάνους Ἰφ
5508 Ἰνδικτιῶνος ιε. μηνὸς Ἰανουαρίου
1415 Ἐλέῳ θεοῦ αὐθέντης πάσης
Ἐφβίας Δεσπότης Στέφανος

Ἕτερον

6960 Ἡγουμενεύοντος Συμεὼν Ἰφ.
5508 καὶ Προηγουμένου Νεοφύτου
1452 καὶ Γραμματέως τῶν Ἰφορ.
Ἰνδικτιῶνος ιδ. μηνὸς Φεβρουαρίου
ἡμέρα 15.
Ἐλέῳ θεοῦ αὐθέντης τῶν Ἐφβίων
Δεσπότης Γιούγλης

6960. Ἡγουμενεύοντος Γενεσίου,
5508 καὶ Χρυσοβούλου ἐκράτει
1452 τὰ Ἐφβίων.
Ἰνδικτιῶνος ιδ. μηνὸς Φεβρουαρίου
ἡμέρα ιε.
Χρυσόβουλον. Ἐφβίων
Γιούγλης.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ι. Οἱ χρηματίσαντες ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐν ἔτει 961 ἐν
τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Μεγίστου Λαύρου Ἡγουμένοι (τὰ συμπληρω-
θέντα ἐκ τῶν ἀρχείων). Ἐπὶ Γερμανοῦ τέρυδ. Λαυριώτου 1918 βλ. Συμπληρωμ. §§ 3/64.

α.' Ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος ὁ ἱδρυτὴς αὐτῆς.

	οἱ ἐν τῷ Βραβείῳ	Σελ.
β.'	Ἰωσὴφ Ἀρχιερέως ἐξ Ἡγουμένου.	1
γ.'	Θεοδοσίου ,,	11
δ.'	Παύλου Ἰωάννης ἀφιερώθη 1060 (ἐν ἰσογρ. ἄριστον χρῆμα)	,,
ε.'	Ἰωαννικίου (ἐκ τοῦ Ἁγίου Α.' κομν. ἴδε Meyer σ. 181)	14
ϛ.	Εὐθυμίου Μοναχοῦ ἐξ Ἡγουμένου	17
ζ.'	Ἀθανασίου ,, ,,	19
η.'	Ἁγίου ,, ,,	21
θ.'	Μιχαὴλ ,, ,,	22
ι.'	Ἰωάννου ,, ,,	26.
ια.'	Θεοφυλάκτου Ἡγουμένου	30
ιβ.'	Θεοδώρου Μοναχοῦ Ἡγουμένου	42
ιγ.'	Θεοφυλάκτου Ἡγουμένου	44
ιδ.'	Θωμᾶ Μοναχοῦ Ἡγουμένου	46
ιε.'	Νικηφόρου Ἡγουμένου (μοναχοῦ ἐν ἐμφράξῃ συμβιβαστικῇ ἀφιέρωσεν εἰς Περισσόν 28 Ἰαν 1071)	47
ις.'	Θεοδώρου ,, τοῦ Μεφαᾶ	,,
ιζ.'	Βασιλείου Ἡγουμένου	55
ιη.'	Κύριλλος Μοναχοῦ Ἡγουμένου	60
ιθ.'	Νικηφόρου ,, ,,	62.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κ.'	Σωμείων Ἡγουμένου		σελ. 69
κα.'	Ἀντωνίου	Μονεμβασίας	73
κβ.'	Διονυσίου	" "	"
κγ.'	Μιχαήλ	" "	"
κδ.'	Θεοδώρητου	" "	"
κε.'	Εὐγραφίου	" "	"
κς.'	Ἀθανασίου	" Ἐπιφάνιος Ἱερομ. ὁ ἰδιωτισθεὶς τοῦ γ.' τιμαχίου τοῦ τιμίου Σταυροῦ (ἴδε Σμυρνέικη σ. 392)	"
κζ.'	Κόνωνος	" "	"
κη.'	Ἀνθίμου	" "	"
κθ.'	Νεοφύτου	" "	"
λ.'	Ἰωάννου Ἱερομονάχου Ἡγουμένου		"
λα.'	Γαβριήλ	" "	82
λβ.'	Ἰωάννου	" "	85
λγ.'	Γεωργίου	Ἡγουμένου	99
λδ.'	Νήφωνος	Ἡγουμένου εἶτα Πρεσβυτέρου	100
λε.'	Ἰωαννικίου	Ἡγουμένου	105
λς.'	Νείλου	"	113
λζ.'	Νήφωνος	Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	124
λη.'	Φιλοθέου	Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἶτα Ἡγουμένου	176
λθ.'	Μελετίου	Ἀρχιερέως τοῦ Θεσσαλονίκης εἶτα Ἡγουμένου	186
μ.'	Γαβριὴλ	Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	213
μα.'	Γεννεδίου	Ἱερομονάχου " ἔτους 1407.	224
μβ.'	Νήφωνος	Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἶτα Ἡγουμένου "Πατριαρχικαὶ Πίνακες"	
μγ.'	Δανιὴλ	Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	
μδ.'	Ἰγνατίου	Ἱερομονάχου Ἡγουμένου ἐπὶ τῶν ἔτους 1360 ἁγιογρα-	

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

φιδ' τοῦ ἁγιωτάτου τοῦ ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Καθολικοῦ·
με' Θεοφάνους Ἱεροσολυμίτου ἡγουμένου ἔτους 1415 ἐν
Χρυσοβούλλου Σερβίας
μς' Μαξαχίου Ἱεροσολυμίτου ἡγουμένου
μζ' Νικηφόρου
μη' Δανιὴλ
μθ' Σίμωνος
ν' Θεμίστου
να' Κυριανοῦ
νβ' Νικηφόρου.
νγ' Μαξαχίου.
νδ' Εὐμενοῦς
νε' Γρηγορίου.
νς' Διοδότου
νζ' Νήφωνος
νη' Δανιὴλ
νθ' Δανιὴλ
ξ' Νείλου.
ξα' Παϊσίου
ξβ' Δοσιθέου
ξγ' Νήφωνος
ξδ' Νείλου.
ξε' Ἀνθίμου.
ξς' Μελετίου
ξζ' Παϊσίου
ξη' Παύλου.
ξθ' Κυπριανοῦ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ο.' Δοσιθέου
οα.' Ἰωάσαφ.
οβ.' Ἀθανασίου.
οϛ.' Ἀνθίμου
οδ.' Μακαρίου.
οε.' Μιχαίου.
οϛ.' Παύλου.
οζ.' Κυριανοῦ.
οη.' Γερασίου
οθ.' Παϊσίου.
π.' Ἰωάσαφ.
πα.' Ἱερωνύμου.
πβ.' Παύλου
πγ.' Θεοδούλου
πδ.' Διονυσίου.
πε.' Μητροφάνους
πϛ.' Θεοφάνους.
πζ.' Γερμανοῦ.
πη.' Μιχαήλ.
πθ.' Ἠλιοῦ.
ϙ.' Ἰωνᾶ
ϙα.' Ἰακώβ
ϙβ.' Γερασίμου.
ϙγ.' Δαΐβδ.
ϙδ.' Δανιήλ.
ϙε.' Παρθενίου.
ϙϛ.' Γερμανου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ϛζ΄ Ἀπροφάτου
ϛη΄ Ἀθανασίου
ϛθ΄ Γρηγορίου.
100 Νικηφόρου.
101 Δαριὴλ.
102 Διονυσίου.
103 Ζαχαριάνος
104 Τρύφωνος
105 Νεοφύτου.
106 Γαβριὴλ.
107. Εὐμοδίου.
108 Ἀνθίμου
109 Παφθενίου
110 Ἰωσὴφ
111 Ἱερεμίου
112 Ἀθανασίου.
113 Καλλινίκου.
114 Βενιαμὶν
115 Ἰωνᾶ
116 Γρηγορίου
117 Γερασίμου
118 Βενιαμὶν
119 Τιμοθέου
120 Παφθενίου
121 Ἰωακεὶμ
122 Νικοδήμου
123 Μελετίου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

124 Ἀρσενίου
125 Θρησθίου.
126 Ἀθανασίου
127 Ἰωάσαφ.
128 Λαυρεντίου.
129 Διονυσίου.
130 Ἰωάσαφ.
131 Παϊσίου.
132 Μεθοδίου.
133 Ἐφραίμ.
134 Κυρίλλου.
135 Παϊσίου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βιβλίον μρώτον

ἐν τούτῳ ὁμοῦ μὲν Κεφ. ἐν φύλλ. 141.

Ἔτος		φυλ.	σελ.
1428	Θεοφάνου Καθηγουμένου	10	α'
1429	Μαρκίου Καθηγουμένου.	13	α'
1440	Μαρκίου Καθηγουμένου	15.	α'
1441	Μαρκίου Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	13	α'
1442	Νεοφύτου Καθηγουμένου	12	β'
1445	Δανιὴλ Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	16	β'
1451	Δίμνος Ἱερομονάχου Καθηγουμένου	17.	β'
1453	Δίμνος " Ἡγουμένου	20	β'
1458	Νεοφύτου " "	138	β'
1461	Θεοδοσίου " "	25	β'
1465	Θεοδοσίου " "	27	β'
1473.	Τρηφορίου Ἡγουμένου	32	β'
1476	" " "	"	β'
1477	Νεοφύτου "	33	α'
1479	Θεοδοσίου Ἱερομονάχου "	"	β'
1481	" " "	34	α'
1486	Νήφωνος Καθηγουμένου	37	α'
1489	Νήφωνος Ἱερομονάχου Ἡγουμένου	34	β'
1491	" " "	140	β'
1493	Δανιὴλ Ἱερομονάχου "	43	α'
1494	" " "	"	α'
1495	Νήφωνος " "	"	β'
1498	Δαβὶδ " "	50	α'

ναὶ γραμμα ἀπ τὰς ἄπολοιπα

Έτος				φύλ.	σελ.
1501	Δεκεμβρίου	Ἡρωμένου		52	α'
1502	"	"	Ἠφαίστου 4	"	β'
1502	Νήφωνος	"	Ἰαν. 27 Ἰνδ. ε'	"	α'
1503	Νήφωνος	"	Ἠφαίστου 11. Ἰνδ. ς'	53	α'
1503	Νείλου	"	"	54	α'
1504	"	"	Καθηρωμένου	53	α'
1505	Νήφωνος	"	Ἡρωμένου Ἠφαίστου 29 Ἰνδ. ζ'	54	β'
1505	Θεοδοσίου	"	" Ἠφαίστου 27 Ἰνδ. ζ'	54	β'
1506	Νήφωνος	"	"	57	α'
1507	Νείλου	"	"	57	β'
1508	"	"	"	58	β'
1509	Δοσιθέου	"	"	62	α'
1510	"	"	"	62	β'
1511	Νήφωνος	"	"	66	β'
1512	Νείλου	"	"	67	α'
1513	"	"	" Ἠφαίστου 1.	72	α'
1513	Παυνίου	"	"	76	β'
1514	" "	"	"	75	β'
1515	" "	"	"	77	β'
1516	" "	"	"	67	α'
1517	" "	"	"	79	β'
1518	" "	"	"	80	β'
1518	Μεχείρ	"	"	60	α'
1519	Φαμενώθ	"	" Φεβρ. 2.	81	α'
1520	Παυνίου	"	"	140	α'
1522	Δοσιθέου	"	Καθηρωμένου	85	α'
1524	"	"	Ἡρωμένου	89	α'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1525	Δοκιδέου	Ἱερομ.	Ἡγουμένου	φεβρ. 5	87	α.'
1525	Μαΐου	,,	,,	ἀπρίλ. 11	90	ϛ.'
1526	Μαΐου	,,	,,	Φεβρ. 28	90	ϛ.'
1527	Κυαριανοῦ	,,	,,		93	ϛ.'
1528	,,	,,	,,		93	ϛ.'
1528	,,	,,	,,		,,	,,
1529	,,	,,	,,		95	α.'
1530	,,	,,	,,		,,	ϛ.'
1531	Μαΐου	,,	,,		96	ϛ.'
1532	Δοκιδέου	,,	,,		97	α.'
1532	Κυαριανοῦ	,,	,,		94	α.'
1533	,,	,,	,,		100	,,
1534	,,	,,	,,		,,	,,
1535	,,	,,	,,		43	α.'
1536	,,	,,	,,		84	ι.'
1536	,,	,,	,,		100	,,
1536	Ἰωάσαφ	,,	,,		101	ϛ.'
1537	,,	,,	,,		102	α.'
1537	,,	,,	,,	Μαΐου 23	92	α.'
1538	,,	,,	,,	Μαρτίου 27	102	ϛ.'
1538	Ἀθανασίου	,,	,,	Μαΐου 9	104	α.'
1538	Ἀνθίμου	,,	,,		103	ϛ.'
1539	Ἀνθίμου	,,	,,	Φεβρ. 6.'	105	α.'
1539	Κυαριανοῦ	Ἡγουμ.	καρυεώνος	Ἰουνίου 4	105	α.'
1540	Ἀθανασίου	Ἱερομ.	Ἡγουμένου		106	α.'
1540	Μιχαήλ	,,	,,		101	ϛ.'
1540	,,	,,	,,		106	α.'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1541	Μεζετίου ιερωτέυοντος Διπλοΐου	108	β.
1541	Μαναστηρίου Ἱερομ. Ἡγουμένου φεβρ. 26.	107	α.
1541	Κυπριανοῦ " ιερωτέυοντος Διπλοΐου	108	α.
1541	Κυπριανοῦ " Ἡγουμένου Μαΐου 11	108	β.
1541	Μεζετίου " " Θεκρίου 6. 27 Θεκρ 29.	106	β.
1542	Κυπριανοῦ " "	108	β.
1543	" " "	98	α.
1543	" " "	82	β.
1544	Πανιγίου " "	110	β.
1544	Παιγίου " " Μαΐου 11 Δεκεμ. 16	111	β.
1545	Μαναστηρίου Προηγουμένου Διπλοΐτικος φεβ 20	114	β.
1545	Παιγίου Ἱερομ. Ἡγουμένου Ἰουν. 18. Θεκρίου 29.	113	α.
1545	Παιγίου " " Θεκρίου 4	104	β.
1545	Μεζετίου " " Μαρτ. 9. 26	114	β.
1546	Μεζετίου " " φεβρ. 21 Ἰουλ 17. Θεκρ. 13	109	β.
1546	" " "	102	α.
1546	Κυπριανοῦ " " Θεκρίου 19	117	β.
1547	Κυπριανοῦ " " Ἰουν 7. 17. 21. Ἰουν. 28	117	β
1548	Κυπριανου " "	119	β'
1548	Παιγίου " " Θεκρίου 4. 18 Δεκεμ. 17	121	α.
1549	" " "	122	α'
1550	" " " Ἰανουαρ. 20 Δεκεμ. 22	122	β.
1550	Ἰγνατίου " " φεβρ. 24 Μαρτ. 16	122	β'
1551	" " "	124	α'
1552	" " " Θεκρίου 28 Δεκεμ 13	123	β.
1552	Παιγίου ιερωτέυοντος Διπλοΐτικος Μαρ 7. 10. 16 Αὐγ 15	126	α.
1552	Ἰωάσαφ Πεσσὰ ιερωτέυοντος Διπλοΐτικος τοῦ ἐπ—		

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

	εμποιάρχου	ἐπαρχ. 15. Μαΐου 1.			126	β.
1553	Παϊσίου	Ἱερομ.	Ἡρουμένου		110	β.
1553	"	"	"		93	α.
1553	"	"	"	Φεβρ. 17. Μαΐου 11.	127	α.
1553	Βαϊγίου	Πρωτ.	ωρωπιώνιος	Δημαινέτου Φεβρ. 19	127	α.
1554	Παϊσίου	Ἱερομ.	Ἡρουμένου		128	α.
1554	Παΐζου	προηγουμένου	ωρωπιώνιος		129	α.
1554	Ἰωάσαφ	Ἱερομον	Ἡρουμένου		111	α.
1554	"	"	"		120	α.
1555	Παΐζου	Πρωτ.	ωρωπιώνιος	Δημαιοῦντος	132	α.
1555	Ἰωάσαφ	Ἱερομ.	Ἡρουμένου		113	β.
1555	"	"	"		123	α.
1556	"	"	"		122	α.
1557	Γερουτίου	"	"		132	α.
1557	"	"	"		99	α.
1558	Ἰγνατίου	"	"		110	α.
1558	"	"	"		124	α.
1559	"	"	"		118	β.
1559	"	"	"	αὐξουζ. 22	109	α.
1559	Ἱερεμίου	Ἱερομ.	ωρωπιώνιος	ἐξεμπορίαρχου Δεκεμ. 25.	139	α.
1554	Παΐζου	Ἱερομ.	Δημαιοῦντος		118	β.
1560	Ἰγνατίου	"	Ἡρουμένου	Ἡβρίτ 24	126	α.
1560	Παΐζου		ωρωπιώνιος		95	α.
1560	Γερουτίου	Ἱερομ.	Ἡρουμένου		41	α.
1560	Παΐζου	"	"	Ἰουν. 23	114	α.
1560	"	"	ωρωπιώνιος		140	β.
1560	"	"	Ἡρουμένου		88	α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1560	Παύλου Ἱερομ.	Ἡγουμένου	65 α.
1561	” ”	”	80 β.
1561	Γερασίου ”	ἀρχιτεύοντος Νοεμβ. 3.	100 α.
1562	Ἰωάσαφ ”	Ἡγουμένου	117 β.
1563	Ἱερεμίου ”	ἀρχιτεύοντος	88 α.
1564	” ”	”	89 α.
1568	Θεοφάνους ”	Ἡγουμένου	63 α.
1571	” ”	”	115 α.
1572	Θεοδούλου ”	”	80 α.
1573	Μητροφάνης ”	ἐξ Ἐπιτροπικίου Διακαιοῦντος	76 β.
1575	Θεοδούλου Ἱερομ.	Ἡγουμένου	2 β.
1575	” ”	”	74 β.
1577	Γέρασιος Νεόφυτος	Διενοφύλαξ	3 β.
1577	Θεοδούλου Ἱερομ.	Διακαιοῦντος	76 α.
1578	Μητροφάνους ”	”	5 α.
1579	Θεοδούλου ”	Ἡγουμένου	82 α
1581	” ”	”	3 α
1581	Διονυσίου ”	”	57 α
1581	Θεοδούλου ”	”	75 β.
1583	Μητροφάνου	”	70 β.
1585	Θεοφάνους ”	”	29 α
1586	Διονυσίου Προηγ.	Διακαιοῦντος	63 α.
1587	Μητροφάνους Προηγουμένου	Διακαιοῦντος	5 β.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δεύτερον Βιβλίον
εἰς ὁμολόγων Κτημάτων

εἰς φύλλον 243.

Ἔτος				φύλ	σελ
1614.	Δανιὴλ	Ἱερομονάχου	Ἡγουμένου	3	α.'
1622	Διονυσίου	"	"	103	α.'
1625	Παϊσίου	"	"	236	α.'
1628	Καλλίνου	"	"	111	α.'
1632	Δανιὴλ	"	"	61	α.'
1632	Δανιὴλ	"	"	254	β.'
1636	Ἱερεμίου	"	"	18	α.'
1636	"	"	"	71	α.
1637	"	"	"	21	β.'
1638	Γρηγορίου	"	"	115	
1645	Ἰακὼβ	"	"	31	α.'
1648	Παϊσίου	"	"	127	α.'
1649	Μιχαὴλ	"	"	34	α.'
1650	Μιχαὴλ τοῦ	Μητροπολίτου	Ἱερομ. Ἡγουμένου	87	α.'
1650	Δανιὴλ	Ἱερομ.	Ἡγουμένου	114	α.'
1650	"	"	"	42	α.'
1651	"		"		α.'
1651	"	"	"	243	β.'
1651	Ἰωάσαφ	"	"	117	α.'
1652	"	"	"	53	α.'
1652	"	"	"	67	β.'
1652	Μιχαὴλ	"	"	111	β.'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1652	Νιοανίς	Ἱερομ.	Ἡρουμένου	42	α'
1653	"	"	"	218	β'
1653	Ἰωαννίου	"	"	114	α'
1654	"	"	"	154	β'
1655	Ἀθηνίου	"	"	41	α'
1656	"	"	"	252	α'
1657	Ἀνθίμου	"	"	71	α'
1657	"	"	"	120	α'
1658	Βαρσανίς	"	"	92	α'
1658	"		Καθηγουμένου	18	α'
1654	"	Ἱερομ.	Ἡρουμένου	26	α'
1660	Νιοανίς	"	"	86	β'
1660	"	"	Καθηγουμένου	11	β'
1661	Ἀγαθαγγέλου	"	Ἡρουμένου	52	β'
1661	Γερασίμου καθηγουμένου ἀποστρεφία Κοδ. Κον. 48β.			~~107~~	~~α'~~
1662	"	"	"	103	β'
1663	Ἡγιοῦ		"	15	α'
1663	Ἡγιοῦ	"	" Ἰανουαρ. Μαΐου ἰ Ἰουλ 27.	87	β'
1663	Γερμανοῦ	"	"	110	β'
1664	"		Καθηγουμένου Ἰωνίου	4	β'
1664	"	Ἱερομ	Ἡρουμένου	80	α'
1664	Μαξιμίου		Καθηγουμένου Δεκεμβ.	5	β'
1665	"	"	Ἡρουμένου	54	β'
1665	"	"	"	27	β'
1665	Ἰωνεῖ	"	"	127	α'
1666	"	"	"	61	β'
1667	"	"	" ἐν μηνὶ Δεκεμβρ.	57	β'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1667	Ἰωσήφ	Ἱερομ.	Ἱερουσαλήμ	Δεκεμ. 27	34 α'
1667	"	"	"		42 α'
1668	"	"	"	9 Ἰουλίου	216 α'
1668	"	"	"		261 α'
1669	Γερασίμου	"	"	Ἰουλίου	62 α'
1670	"	"	"	Ἰανουαρίου	189 α'
1670	"	"	"	"	217 α'
1671	Ἱερεθέου	"	"	Μαΐου	62 α'
1672	"	"	"	Σεπτεμβρίου 13	40 α'
1672	"	"	"	εἰς Ἁγίαν Λαύραν	75 α'
1672	"	"	"	Ἀπριλίου	184 α'
1674	Σάββα	"	"		50 α'
1674	"	"	"		153 α'
1674	Δανιήλ	"	"		150 α'
1675	"		Καθηγουμένου		43 α'
1675	"	Ἱερομ.	Ἱερουσαλήμ		68 α'
1676	"	"	"	Μαΐου	6 α'
1676	"	"	"		271 α'
1676	"	"	"		268 α'
1676	Νεοφύτου	"	"		65 α'
1677	Δημητρίου	"	"		130 α'
1678	"	"	"		21 α'
1678	"	"	"		73 α'
1681	Νικηφόρου	"	"		154 α'
1681	"	"	"		46 α'
1682	Ἀθανασίου	"	"		40 α'
1685	Δημητρίου	"	"		263 α'

1 Διαιούνιος τοῦ ἁγιοταφίτου Παρθενὶ Κώδ. Κον. φ 8ᵃ Νοεμ

1686.	Νιτσιφόρου	Ἱερομ.	Ἰβουμένου		4 φ.	σ.λ.
1686	,,	,,	,,		21	ε.'
1686	,,	,,	,,		246	α.'
1686	,,	,,	,,		267	ϑ.'
1686	Διονυσίου	,,	,,		277	α.'
1686	,,	,,	,,	Ἡθρίου 8	65	ϑ.'
1687	,,	,,	,,		32	ε.'
1687	,,	,,	,,	ἐν Κωδ. Κον. 95α	152	α.'
1688	,,	,,	,,		216	ε.'
1689	Παρθενίου	,,	,,	Ἰωαννικίου	96	α.'
1689	Βησσαρίωνος	,,	,,		73	ε.'
1690	Βησσαρίωνος	,,	,,		76	α.'
1691	Τρύφωνος	,,	,,	Δημητρ. 3	264	ϑ.
1692	Νεοφύτου	,,	,,		84	ϑ.'
1692	,,	,,	,,		269	α.
1693	Καβρολή	,,	,,	Φιλοθεωμένη 15	120	α.

εἰς τὸν ἕνατον πρῶτον βιβλίον

1520	Νείλου	Ἱερομ.	Διονυσίου		26	α.'
1539	Κυφρίωνος	Ἱερομ.	Ἱερωτέου τοῦ Διονυσίου		105	α.
1541	,,	,,	,,	Φεβρ. 14	108	α.'
1542	Μιχαήλου	,,	,,		108	ϑ.'
1545	Σκαμαγγίου	ἱερομ.	Διονυσίου	φεβρ. 20	114	ϑ.
1552	Παύλου	Ἱερομ.	Ἱερωτέου τοῦ Διονυσίου μαρτίου 10-16 ἰνδικτ. 15		126	α.
1552	Παπᾶ Γωνίου	ἱερωτέου	Διονυσίου τοῦ ἐπιμηνισίρχου φεβρ. 15 μαΐου.		126	ϑ.
1553	Μιτσίου	ἱερομ.	ἱερωτέου τοῦ Διονυσίου	Ἡθρίου 14	127	α.
1554	Παύλου	,,	,,		124	α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1555	Παύλου ιερομ. ιερωσύνου Διονυσίου	132	α'
1559	Ἱερεμίου Ἱερομ. ιερωσύνου ἐξ Ἐπιμησιάχου Δημ. 25.	139	α'
1560	Παύλου " " χειρ. 11 Δημ. 17	95	α'
1564	" " "	140	α
1561	Ἱερεμίου " " ὑπέρ 3	100	α'
1563	Ἱερεμίου " "	88	α'
1564	" " "	89	β'
1564	Παύλου " Διονυσίου	118	β'
1573	Μητροφάνους Ἱερομ. Διονυσίου ἐξ Ἐπιμησιάχου	76	β'
1576	Ἐυθυμίου " "	87	α'
1577	Ἱεράπλας Νεόφυτος Διονυσιάτης	3	β'
1577	Θεοδοσίου Ἱερομ. Διονυσίου	76	α'
1578	Μητροφάνους " "	5	α'
1578	" " "	72	α'
1578	" " "	86	α'
1586	Διονυσίου Προηγουμένου Διονυσίου	163	α'
1587	Μητροφάνους " "	5	α'
1587	" " "		
1611	Χερουβίμ Ἱερομ. "	11	α' Β'
1627	Νεφύτου προηγ. "	123	α'
1635	Ἰωσήφ Ἱερομ. "	255	β'
1643	Ἱερμανοῦ " "	111	α'
1646	Μητροφάνους προηγ. "	21	α'
1646	Ἰωσήφ " "	83	α'
1655	" Ἱερομ. "	41	α'
1657	Ἀγαθαγγέλου " "	83	α'
1657	" "	149	β'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1658	Ἀμβροσίου	Ἱερομ.	Διπλοβατίου		117 α.
1659	Γερμανου	,,	,,		117 α.
1661	Νικοδημίδ	,,	,,		237 β.
1662	Δαυὶδ	,,	,,		4 β.
1663	Ἰωσὴφ	,,	,,		261 α.
1664	Διονυσίδ	Πρωτ.	,,	Θεσσαλίου	25 α.
1665	Ἰωνᾶ του παιδὸς		,,		164 α.
1667	Γερασίμου μοναχοῦ		,,	Ἰωνίτης	151 β.
1667	Ἱεροθέου	Ἱερομ.	,,		129 β.
1668	Γερμανου	Πρωτ.	,,		114 β.
1670	Δαυὶδ	Ἱερομ.	,,		25 α.
1670	,,	,,	,,		68 α.
1670	,,	,,	,,		238 β.
1671	Ἰωνᾶ	,,	,,		111 β.
1672	Παρθενίου	,,	,,	ἡ Ἐπιτροπεύχου	63 β.
1673	Νικοδημίδ	Πρωτ.	,,		108 β.
1673	,,	Ἱερομ.	,,	Διονύσ	150 α.
1674	Γερμανοῦ	Πρωτ.	,,		75 β.
1677	Ἱεροθέου	Ἱερομ.	,,		22 β.
1674	Γρηγορίου Ἱερομ. Διπλοβατίου ἡ Ἐπιτροπεύχου αὐτοῦ.				138 α.
1674	Ἰωσὴφ	Πρωτ.	,,		138 β.
1680	,,	Ἱερομ.	,,		133 β.
1680	Γερμανοῦ	Πρωτ.	,,	Ἰωνίτ	114 β.
1683	Δαυὶδ	,,	,,		31 β.
1683	Ἱεροθέου	,,	,,	Θεσσ	234 α.
1684	,,	,,	,,		112 α.
1688	Παρθενίου Ἐπιτροπεύχου Διπλοβατίου				244 α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1688	Παμβώτιον	Ἱερομ.	Διονυσίου		263	φ.
1690	» [redacted]	Ἡγουμ.	»	Μακαρίου II	22	φ.
1691	Δημητρίου	»	»	Ἠλία 15	268	φ.
1691	»	Ἱερομ.	»		277	φ.
1692	Παμβώτιον Ἱερομ. Διονυσίου ἐπιμησάντος ἔτη ϛ.				276	φ.

Ἰρίτον

Ἐν τεύχει ὁμοῦ ἐγγράφων κελλίων εὑρόντων 268.

1660				
1660	Μονῆς	Καθηγουμένου	146	α.
»	»	Ἡγουμένου	36	α.
1661	Λιβανιάς	Ἱερομ. Διονυσίου ϛ. ὀμ. 18. ὑπ. φ 243 φ	237	ϛ.
1663	Ἥλιου	Καθηγουμένου	44	α.
»	Ἰωάνης	Ἱερομ. Διονυσίου ϛ. ὀμ. β. ὑπ. φ. 243 φ.	261	α.
1664	Πέτρινου	Καθηγουμένου	1	α.
1665	Ἰωαν	Ἱερομ. Ἡγουμένου ϛ. ὀμ. 13. φ.	127	α.
1666	Ἰωαν	Καθηγουμένου	57	α.
1667	Ἰωάνης	»	144	α.
»	Ἡρωδέου	Ἱερομ. Διονυσίου ϛ. ὀμ.	124	α.
1667	Ἰωάνης	Καθηγουμένου.	14	α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1668	Ἰωσὴφ	Καθηγουμένου	
"	Γερμανοῦ	Προηγ. Διπλοβουνίου ὁ. ὄμ. 3.	111 ὁ.
1670	Γερασίμου	Καθηγουμένου Ἰαπον. 4.	164 α.
1670	Δανιὴλ	Ἱερομ. Διπλοβούνιος αὐτ. φ. 238ὁ.	
1674	Χαΐδεω	Καθηγουμένου	76 α.
1674.	Γερμανοῦ προηγ. Διπλοβούνιος. Κωδ. Κον. 36ᾳ	ἰσοφ. Δίπλωμα ἡ Καθηγουμένης...	84 α.
1675	Δανιὴλ	"	52 α.
"	"	"	167 α.
"	"	"	88 α.
"	"	"	183 α.
1676	"	Ἡγουμένου ἢ Ναθαναὴλ Προηγ. Διπλοφυλακίωνος	28 α.
1677	Γρηγορίου	Ἱερομ. Ἡγουμένου ὁ. ὄμοῳ. κῶδ. 13. φ. 130ᾳ	
1677	Παφθενίου	Καθηγουμένου.	212 α.
1678	Γρηγορίου	Ἱερομ. Ἡγουμένου αὐτ φ 73ᾳ. ἢ Κωδ. Κον. 58ᾳ	
1679	"	" Διπλοβούνιος ἢ ξυλιμποδόχου. 138	
"	Ἰωσὴφ	Προηγ. " αὐτόθι.	
1680	Γερμανοῦ	" " ὁ. ὄμοῳ κῶδ. 13. φ 293. 114α.	
"	Ἰωσὴφ	Κωδ. Κον. 24ᾳ Συνῳ. Διπλοβούνιος. ἰσοφ. τὸ δίπλωμα τῆς Καθηγουμένης ἢ ξυλιμποδόχος. αὐτ. φ. 133.	
1681	Μητροφάνους	Καθηγουμένου	22 α.
1682	Ἀθανασίου	" Ναθαναὴλ συνοφ. Κωδ. Κον. 78ᾳ	188 α.
"	"	"	228 α.
"	"	"	124 α.
1683	"	"	60 α.
"	Ἱεροθέου	Προηγ. Διπλοβούνιος Ἡγούμ. ὁ. ὄμ. 13. φ. 254ᾳ.	
1684	"	" " Ἡγούμ. ὁ. ὄμοῳ. 112ᾳ.	
1685	Γρηγορίου	Καθηγουμένου	143 α.
"	"	"	176 α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1685	Γρηγορίου	Καθηγουμένου	151 α'
1686	Νικηφόρου	"	68 α'
"	"	"	154 α'
"	"	"	96 α'
"	"	"	217 α'
"	Διονυσίου Ἱερομ. Ἀγουμένου		β' ὁμ. Β' φ 277α.
"	Νικηφόρου "	" αυτ.	φ. 246 α.
1687	Διονυσίου	Καθηγουμένου	4 α'
"	"	"	172 α'
"	"	"	148 α'
1688	"	"	232 α'
"	Παρθενίου ἐπιμελοῦχου Διονυσίου		β' ὁμ. Β' φ. 248α.
1684	Γαβριηλίου	Ἱερομ. Ἀγουμένου αὖη	φ. 73 β.
"	Παρθενίου	" " αυτ.	φ. 76 α.
1640	"	Πρηγ. Διονυσίου	β' ὁμολ. Β' Μαρ. 11. φ 88 α.
1640	Γαβριηλίου	Καθηγουμένου	116 α'
"	"	"	132 α'
1641	Τρύφωνος	"	135 β'
"	"	"	252 α'
"	"	"	αὖ β' ὁμολ Β' φ. 264β. Μαρ 3 ἡγουμένου
"	Γρηγορίου	Πρηγ. Διονυσίου	β' ὁμολ. Β' φ. 243α. 268α.
1642	Τρύφωνος	Καθηγουμένου	71 α'
"	"	"	127 α'
"	"	"	108 α'
"	"	"	207 α'
"	"	"	244 α'
"	Παρθενίου Ἱερομ.	Διονυσίου	ἰδιοχ. β. αὖ β' ὁμ. β' φ. 276α. ἡγ Καθ. Κον.
"	ιεροταμίου	" ἰερομ. Νικηφόρου	οἰκονόμ. πρώην

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1712	Διονυσίου Ἡγουμένου Σαμαρινοῦ ἐν Νεαχίῳ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν +	143
"	Διονυσίου Ἡγουμένου Σαμαρινοῦ ἐν Νεαχίῳ Ἡρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	183
1713	Γρηγορίου Καθηγουμένου ἐν Μονάχῳ ἐν Νεαχῷ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	14
"	Γρηγορίου Καθηγουμένου Μονῆς Ἁγίου ἐν Νεαχίῳ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	157
1714	Γρηγορίου Ἡγουμένου Μονῆς Ἁγίου ἐν Νεαχίῳ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	45
1714	Γρηγορίου Ἡγουμένου Μονῆς Ἁγίου ἐν Νεαχίῳ Ἡρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	253
1714	Γρηγορίου Ἡγουμένου Μονῆς Ἁγίου ἐν Νεαχίῳ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	121
1716	Γερασίμου Ἡγουμένου ἐν Περάτῃ Ξηνοφωμαιτῶν	11
"	" " " "	0
"	" Καθηγουμένου " "	141
"	" "	254
1718	Βησσαρίων " ἐν Περάτῃ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	96
1720	Μακαρίου Τζιτζιμοῦ Καθηγουμένου.	6
1720	Τιμοθέου Καθηγουμένου ἐν Περάτῃ Πρωτ.[1] ἐν Κωδ. Κον. φ. 106 ἐν Σειρᾷ μεγάλῃ Καθηγουμένων φ. 49ᵃ ὁμοῦ Ξηνοφωμαιτῶν	21
1721	Περάτης Καθηγουμένου ἐν Περάτῃ Πρωτ. Ξηνοφωμαιτῶν	68

[1] Πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόλαος Κονταρήνης ἐν Βενετίᾳ τῷ 1719 (Ἐπ. Μεχ. Β΄)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1721	Παφσανίου Καθηγουμένου ἡ Παφσανίου Προηγ. ἡ Κωδ. Κον. 69α. Χουσοχυσοβασιλίσσης	263	α'
1722	Ἰωαννικίου Ἡγουμένου ἡ Παφσανίου Χουσοχυσοβασιλίσσης Κωδ. Κον. 70ᵉ ἡγουμ. Νικοδήμου σύνωφ. Παφσανίου	61	α'
1722	Παφσανίου "	101	α'
"	Νικοδήμου Καθηγουμένου	244	α'
"	" "	144	α'
1726	Ὑψωσίου Ἡγουμένου ἡ Ἀθανασίου Προηγ. Χουσοχυσοβασιλίσσης	104	α'
1724	Παναγίου "	141	α'
1724	" " ἡ Καλλινίκου Προηγ. Χουσοχυσοβασιλ.	141	α'
1732	Θεοδόσιου Καθηγουμένου ἡ " " "	220	α'
1733	Ἀθανασίου Ἡγουμένου " " "	232	α'
1735	Εὐθυμίου " ἡ Καλλινίκου σύνωφ. πρώην. Κωδ. Κον. 3η		
1734	Παφσανίου " " " " Κωδ. Κον. 96ᵉ	61	α'
"	Ἰωνάθαν " " " "	233	α'
1737	Μωσέως " ἡ Διονυσίου "	92	α'
"	" " ἡ Γεφασίμου "	223	α'
1738	" " ἡ Διονυσίου "	223	α'
	Διονυσίου σκευοφυλακιώτη. Κωδ. Κον. 586		
1741	Ἰωσήφ Καθηγουμένου " Προηγ. "	20	α'
1743	Ἀθανασίου Ἡγουμένου " "	58	α'
1744	Διονυσίου " ἡ Παφθενίου " "	26	α'
"	" " ἡ Μωσέως " "	140	α'
"	" Καθηγουμένου ἡ Παφσανίου Προηγ. "	213	α'
1745	Ἰωνάθαν (ἅγιος) " ἡ Διονυσίου ϒ " "	87	α'
μαίως ἡγουμ. τοῦ ἁγ. Καθηγουμενίν ὡφ. ἀφονία ἡγουσοφ. ὡφ. ἀφ. Διονυσίου προηγ. Κον. Κωδ. Κ			
1748	Μελετίου Ἡγουμένου ἡ Ἀθανασίου "	104	α'
"	Ἡγουμένου Καθηγουμένου ἡ Διονυσίου Προηγ. "	144	β'
1752	προηγ. Σκευοφύλακος σύνωφ. ἡ Δικαιοῦλος Ἀνδρέου προηγ. Κωδ. Κον. 16ᵉ Σέργιος "	66	α'

1730 φιλ. Διευθυντ. προηγ. Καλλίνικος Δικαιῶν ἡγ. Διονυσίου Κωδ. ἡ Ἰούλιος ἡγουμ. † ὁ καθηγούμενος ὕλλι Δικαιῶν ἡς σκευ. μ. μεγ. Λ

1712 Παφθενίου Δικαιοῦλος ἡγουμενοφυλακιώτης προηγ. Διονυσίου. Κωδ. Κον. ἡ οἱ προηγ. φ. 64ᵉ. ἡγουμ. Ἀνθρόσιος ἡγουσοφ. Διονυσίου. 85ᵉ

Ἐφραίμ Ἡγουμένου 18 α.
" Καθηγουμένου 62 α
" Ἡγουμένου ἡ Ἰωάσαφ Προηγ. Ξενοφ. 32 α.
" Καθηγουμένου 82 α
Μακάριος οἰκονόμος Κωδ. Κον. φ. 89α. 257 α
Εἰσπράξασα Τρηγορίου ἡ Ἀνθίμου τῶν Προη- 62 α
γουμένων 234 α
Τρηγορίου Προηγ. Ξενοφωντιανοῦ 212 α
" ἡ Ἀνθίμου Ἐπιτροπιανοῦ 164
" Προηγ Ξενοφωντιανοῦ 16 α.
Τρηγορίου Προηγ. ἡ Ἀνθίμου Προηγ. Ἐπιτροπιανοῦ 133 β.
ἡ 249α Ἀνθίμου Ξενοφώντιος 93 β.
2α. Δεκ. " " 142 γ.
" " 145 β.
Ἀνθίμου Ξενοφωντιανοῦ 116 α.

ἀπὸ Μαΐου

+1740 οἰκονομ. τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Κωδ. Κον. φ. 89α.
ζ 1745 ἰανουαρ. Ἀπ. Τρηγορίου ἡγουμ. Προηγ. Παρθενίου Κ. Κον. φ. 89α.

Κωδ. Κον. 384 ἀν. 31α.

Κον. 156.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ